

Thú Sủng

Contents

Thú Sủng	2
1. Chương 1: Bị Bắt Cóc!	3
2. Chương 2: Ngắm Cảnh Thế Giới Khác – Phần 1 -	7
3. Chương 3: Ngắm Cảnh Thế Giới Khác – Phần 2	10
4. Chương 4: Dung Nhập Thế Giới Đây	12
5. Chương 5: Ban Đêm Xông Vào Nhà Chính!-phần 1	16
6. Chương 6: Ban Đêm Xông Vào Nhà Chính!-phần 2	18
7. Chương 7: Nằm Viện	21
8. Chương 8: Thất Sủng ?	23
9. Chương 9: Dạ Ngộ	26
10. Chương 10: Dữ Thú Cộg Vũ	29
11. Chương 11: Ở Chung	31
12. Chương 12: Lạc Vào Mê Lâm	33
13. Chương 13: Rừng Sương Mù	36
14. Chương 14: Cuộc Phiêu Lưu Trong Rừng Rậm	38
15. Chương 15: Lâm Trung Trọng Phùng	40
16. Chương 16: Trọng Kiến Thiên Nhật	43
17. Chương 17: Đại Thúc Lưu Manh	45
18. Chương 18: Mộng Xuân	48
19. Chương 19: Chuyện Xưa	51
20. Chương 20: Lan Nô Triết Triệu Kiến....	53
21. Chương 21: Đồng Hương	56
22. Chương 22: Thư Các	59
23. Chương 23: Bánh Ngọt	62
24. Chương 24: Ngủ Thì Ngoan Ngoãn Ngủ Đi!	64
25. Chương 25: Có Khách	66
26. Chương 26: Hẹn Hò	70
27. Chương 27: Hẹn Hò Phần 2	72
28. Chương 28: Chân Diện Mục	74
29. Chương 29: Quan Tâm	77
30. Chương 30: Niên Vãn	80
31. Chương 31: Vũ Đạo	82
32. Chương 32: Thuận Theo	85
33. Chương 33: Hoạt Động Ban Đêm (thượng)	89
34. Chương 34: Hoạt Động Ban Đêm (hạ)	91
35. Chương 35: Ban Đồi	94
36. Chương 36: Bàn Điều Kiện	97
37. Chương 37: Phát Hiện Bất Ngờ	101
38. Chương 38: Lý Đức	105
39. Chương 39: Giá Nam Nhân	109
40. Chương 40: Nghiên Cứu	112
41. Chương 41: Cửa Hàng Châu Báu	115

42. Chương 42: Bị Đùa Giỡn	118
43. Chương 43: Tâm Tình Tiểu Sủng	121
44. Chương 44: Phong Hồi Lộ Chuyển	124
45. Chương 45: Háo Hức Trở Về	127
46. Chương 46: Mong Muốn Về Nhà	130
47. Chương 47: Thú Nhân Sủng Sốt	134
48. Chương 48: Thú Nhân Ngạc Nhiên	137
49. Chương 49: Hẹn Hò	140
50. Chương 50: Bị Thương Trên Giường (thượng)	143
51. Chương 51: Bị Thương Trên Giường (hạ)	146
52. Chương 52: Ly Khai	149
53. Chương 53: Từ Chức	152
54. Chương 54: Tình Cầu Lam	156
55. Chương 55: Tình Cầu Lam	159
56. Chương 56: Nhất Tiễn Tam Điều	162
57. Chương 57: Hí Thủy	166
58. Chương 58: Nộ Hỏa	170
59. Chương 59: Bất Trắc	173
60. Chương 60: Thoát Hiểm	177
61. Chương 61: Nùng Tình Mật Ý	181
62. Chương 62: Một Chút Trả Thù...	185
63. Chương 63: Thưởng Cho Người...	189
64. Chương 64: Chuyện Xưa	192
65. Chương 65: Tò Mò	195
66. Chương 66: Sinh Tử Nhất Tuyến	198
67. Chương 67: Hoàn Chính Văn	201
68. Chương 68: Phiên Ngoại 1	204
69. Chương 69: Phiên Ngoại 2 – Cuộc Sống Hải Hòa	207
70. Chương 70: Phiên Ngoại 3	210
71. Chương 71: Phiên Ngoại 4	213

Thú Sủng

Giới thiệu

Thú Sủng mang một dấu ấn đặc trưng về truyện xuyên không. Khác với Được Hương Trùng Sinh, T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-sung>

1. Chương 1: Bị Bắt Cóc!

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Nhan Tử Kỳ bỗng nhiên cảm thấy ánh sáng chói lóa trước mặt, thân thể liền trở nên vô cùng nhẹ nhàng, không còn sức lực nhúc nhích, muốn mở to mắt xem đã phát sinh chuyện gì, nhưng lại có một trận rung chuyển bất ngờ ập tới, Nhan Tử Kỳ lập tức rơi vào giấc mộng ngọt ngào, ý thức cuối cùng trước khi mất đi tri giác là: động đất sao?

Không biết trải qua bao lâu, Nhan Tử Kỳ cảm thấy chính mình nên tỉnh dậy, nhưng cả người lại vô lực, ngay cả muốn mở mắt cũng không được, xung quanh cơ thể lạnh như băng, dưới thân lại cứng rắn không có xúc cảm, chắc là sàn nhà, giường lớn mềm mại của hắn đâu? Sao lại ngủ trên sàn nhà? Chẳng lẽ động đất làm hắn rớt xuống sàn? Nhưng dưới giường hắn có trải thảm a, chẳng lẽ động đất ngã xuống sàn rồi còn lăn tới bên tường sao? Nhưng nếu chấn động mạnh như vậy, chính mình cũng nên tỉnh dậy, sao có khả năng ngủ như chết vậy, mình cũng đâu phải heo.

Đang lúc Nhan Tử Kỳ mê man suy nghĩ, bên tai bỗng nghe thấy được âm thanh trò chuyện.

“Đã được ăn thủy tinh ngôn ngữ à?” Một giọng nam sắc bén vang lên, giống hệt như tiếng của những tên thái giám trong TV, khiến cho Nhan Tử Kỳ toàn thân nổi đầy da gà.

“Lần này số lượng nhỏ nên đã hoàn tất các thủ tục bình thường, vừa được cấp giấy phép qua biên giới.” Một giọng nam nhân trầm thấp lên tiếng.

Nhan Tử Kỳ nghe thấy lời nói của nam nhân thứ hai thì chấn động, lúc này mới phát hiện giọng nói của bọn họ rất quái lạ, thanh âm so với người nước ngoài cũng có chút quái lạ, nhưng bọn họ cứ tiếp tục nói thứ tiếng kỳ lạ như vậy, hắn lại có thể hiểu được, lỗ tai tiếp thu âm thanh truyền tới, trong đầu lập tức chuyển thanh tiếng phổ thông, chẳng lẽ cái này có liên quan tới thứ thủy tinh ngôn ngữ mà bọn họ nói? Khoa học kỹ thuật hiện tại đã tiến bộ đến mức này sao? Chỉ cần ăn một miếng thủy tinh có thể hiểu được ngôn ngữ các quốc gia, thế còn cần chi phải đi học ngoại ngữ, một người mua một mảnh, có thể tùy ý thay đổi ngôn ngữ!

Nhan Tử Kỳ cảm thấy sợ hãi, lại có chút tò mò, hắn cố gắng muốn mở to mắt nhìn xem đã xảy ra chuyện gì, lại luôn lực bất tòng tâm, hắn là bị tiêm thuốc mê, nhưng hắn đang ngủ trong nhà, sao lại có thể bị thuốc? Đối phương là loại người nào? Đến cùng là có mục đích gì a!!!

“Ngu xuẩn, để bọn họ nghe hiểu được, mới bán được giá tốt a?” Âm thanh ẻo lả lại cất cao thêm một chút, trong đầu Nhan Tử Kỳ còn tưởng tượng ra đối phương đang trừng mắt, nắm chặt bàn tay đứng chống nạnh mắng chửi người.

“Được có ba người, chi phí đi đường rất cao, căn bản không có lời, người cũng không phải không biết, làm thế thì những người này sẽ bị giết hết.” Nam nhân khác không phục giải thích.

“Quên đi quên đi, không cần nhắc lại chuyện thủy tinh ngôn ngữ, nhưng mà người xem những người này, làm sao bán được a! Tên mập mập kia cũng hợp yêu cầu nhưng lại có tóc vàng, tóc đen chính giữa kia, sao da toàn thân lại đen như vậy, còn cái người ở ngoài cùng này, tuy là tóc màu đen nhưng lại gầy như một cây gậy trúc, đừng nói là dùng tay ôm, chỉ cần hai ngón tay cũng có thể bóp chết hắn.”

“Như vậy là tốt lắm rồi, người còn không vừa ý, thời gian thì gấp rút, phi thuyền người đưa lại cũ nát, tốc độ chậm muốn chết, mỗi lần chuyển đổi không gian thì lại chấn động muốn vỡ nát, nếu người cho ta thêm thời gian một tháng, cam đoan người muốn loại nào cũng có!”

“Thôi thôi thôi, nếu có nhiều thời gian như vậy, ta cũng không phải tự mình chậm rãi đi tìm, còn phải gọi người sao?” Ếo lả tiếp tục hung ác nói.

“Được được được, người lợi hại nhất, đã một tuần không gặp, nhớ người chết mất, cái mông vênh lên để cho ta tới một trận hạ hỏa đi.” Giọng nam trầm thấp hắc hắc cười vài cái.

“Chết đi.” Ếo lả mắng một câu, sau đó lập tức cúi đầu phát ra âm thanh rên rỉ...

Đây là cái gì a?!

Nghe tới đó, Nhan Tử Kỳ không chỉ có thân thể lạnh ngắt, trái tim cũng bắt đầu giận run, đây là, đây là bắt cóc a, chính mình đang ngủ lại bị bắt cóc!! Đối Phương thực ra là loại người nào? Có mục đích gì? Nếu như muốn tiền chuộc, hắn muốn cũng không thể đưa ra a, hắn không nhà không cửa, không thân không thích, chỉ cô đơn một mình, tiền kiếm được mấy năm nay cũng chỉ bỏ vào ngân hàng, bây giờ bị bắt tới đây, ai đem tiền chuộc tới a, chẳng lẽ kêu tên cướp cầm lấy chi phiếu của hắn đi rút tiền sao?

Còn có đây là nơi nào, còn phải ngồi trên phi thuyền dịch chuyển, hắn rốt cuộc là bị bắt đem tới chỗ nào, thuốc mê chết tiệt, nhất định là sản phẩm giả mạo kém chất lượng, làm sao người đã tỉnh lại vẫn không thể mở mắt ra được.

Vừa rồi bọn họ nói tới một người gầy như gậy trúc, là chỉ mình sao, quả thực là bị mù mà, hắn từ nhỏ đã tập khiêu vũ, thân thể cân xứng rắn chắc, mềm dẻo mạnh mẽ, bất cứ bộ phận nào trên cơ thể hắn cũng khiến người khác phải chảy nước miếng, lại còn nói hắn gầy, con mắt của những người này không phải đem giấu xuống đống quần hết đi!

Đoạn thời gian tiếp theo, Nhan Tử Kỳ sống một cuộc sống vô tri vô giác, bị người ta mang từ sàn lạnh lẽo này sang cái sàn lạnh lẽo khác, có lúc cũng có người đút thức ăn cho hắn, một thứ gì rất mềm mại, rất ngon, khi nuốt xuống bụng lại có cảm giác nó nở ra no căng.

Trong khoảng thời gian liên tục bị dịch chuyển, Nhan Tử Kỳ ban đầu sợ hãi, sau đó chết lặng, cuối cùng trở nên bình tĩnh, tâm trạng có thể xem là thoải mái, chuẩn bị sẵn tinh thần bị giày vò.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng nghe được một ít tin tức, đây chính là một tổ chức tư nhân, đem hắn bán cho người khác, người này vì mái tóc đen của hắn muốn bán giá cao, người mua lại bảo người hắn gầy, trả thấp giá xuống, hành động mua bán này đều là thoải mái tiến hành trước mặt Nhan Tử Kỳ, trong đó có một số người lật lật người hắn, kiểm tra hàng, cuối cùng một người nào đó đeo lên tai hắn cái gì đó, mua bán cuối cùng cũng được kết thúc.

Nhan Tử Kỳ lúc này mới hiểu được tình cảnh của chính mình, hắn chính xác là bị bắt cóc, nhưng những người bắt hắn không phải muốn đòi tiền chuộc, mà là đem hắn thành món hàng kinh doanh!

Cái này quả thực vớ vẩn, trong thế kỷ 21 xem trọng quyền con người, lại có thể xảy ra chuyện mất nhân tính như vậy, quả thực là coi trời bằng vung! Hơn nữa, nếu muốn bán cũng nên tìm những mỹ nữ xinh đẹp chứ, thế mới có thể bán được giá cao, cái gì mà tóc đen, da trắng, hơn nữa còn chọn những nam nhân béo ú! Mua về có thể làm được gì a, khó coi lại không thể ăn được, hơn nữa nếu béo được yêu thích như vậy thì đi bắt người béo đi, sao lại bắt cả người cân xứng gầy như hắn? Làm việc cũng kém quá đi!

Hắn oán giận rồi lại oán giận, hắn thực sự đã bị bán đi, trên lỗ tai đã được đánh dấu hiệu, hơn nữa người cuối cùng mua hắn còn phân phó người đem hắn tẩy sạch sẽ, đổi một bộ quần áo mới, ông cần phải đem tặng cho người khác.

Nhan Tử Kỳ trong lòng buồn nôn gần chết, đúng vậy, đúng là hắn được mua về, lại còn là được mua để tặng cho người khác! Ông trời ơi, sao lại quá đáng như vậy, sao lại ép buộc ta như vậy, ta không phục...

Bất quá cũng khá tốt, hắn rốt cuộc từ một cái sàn đan lạnh như băng chuyển tới một cái đệm mềm mại ấm áp, xung quanh có lò sưởi, có tiếng người nói chuyện, không phải là những tiếng gào thét ồn ào, mà là giọng nói nhỏ nhẹ, có chút sợ kinh hách tới người kia.

Không bao lâu sau, Nhan Tử Kỳ cảm giác có người đi đến bên cạnh hắn, bàn tay đặt lên tóc hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó Nhan Tử Kỳ nghe thấy một âm thanh tốt nhất trong đoạn thời gian bị bắt tới nay, âm thanh kia của một người rất trẻ, gần như là của một cậu bé, thanh thúy lại ôn nhu: “Tiểu gia hỏa này rất dễ thương, tóc rất mềm mại.”

“Thiếu chủ thích là tốt rồi.” Lập tức có người đáp lại.

“Chỉ là quá gầy yếu đi.”

“Thiếu chủ muốn hắn mềm mại hơn một chút, cũng không phải không có biện pháp.” Người nọ vội vàng hiến kế.

“Không cần, như vậy rất tốt, chỉ cần chăm sóc cẩn thận một chút, đa tạ đã góp ý.” Trong lời nói của thiếu niên có mang theo ý cười.

“Thiếu chủ thích là tốt rồi, chuyện ở phía Tây, hi vọng thiếu chủ trước mặt chủ tử nói giúp ta vài câu.”

“Cái này chắc chắn rồi.”

“Ta đây không quấy rầy ngài, đây có sẵn thuốc tiêm, chỉ cần chích một mũi, hẳn ta sẽ tỉnh dậy.”

“Được rồi, ta tự mình làm.”

“Vâng.”

Mọi thứ lại bắt đầu yên tĩnh, Nhan Tử Kỳ vô cùng khó chịu, những người này quả thực vô cùng đáng ghét, ngang nhiên dám đem hắc thành lễ vật đem đi tặng, mà người nhận quà cũng không ngại ngần, thoải mái nhận lấy, hẳn vì luyện tập khiêu vũ mà một tháng không xuất môn, hai tuần không lên mạng, chỉ vừa mệt mỗi ngủ say một chút, thế giới này sao lại thay đổi đến như vậy!

Mà chính mình đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, thì ra không phải do thuốc mê, mà là chìm vào thời kì hôn mê, quốc gia nào có thể phát minh ra loại thuốc này a, một mũi tiêm có thể khiến người ta hôn mê, này cũng có chút khủng bố đi.

Không bao lâu, Nhan Tử Kỳ cảm thấy mi tâm giống như bị muỗi chích, có chút đau đớn, lập tức có một dòng nước ẩm lan truyền khắp cơ thể, tay chân vô lực cũng từ từ khôi phục lại, chớp mắt vài cái, mí mắt cũng có thể chậm rãi mở ra.

Cảm giác được sống lại, thực tốt!

Tầm mắt mơ hồ, Nhan Tử Kỳ nhìn thấy một hình bóng to cao bên cạnh mình, sau đó, cố gắng tập trung, hình ảnh dần dần rõ ràng hơn.

Ngay sau đó...

Má ơi! ! !Nhan Tử Kỳ sau khi nhìn thấy đối phương, gương mặt liền trắng bệch không còn chút máu.

Cứu mạng a, giữa ban ngày ban mặt gặp quỷ....

Thú nhân a! ! !

Nhan Tử Kỳ bỗng nhiên cảm thấy khoảng thời gian dài chính mình trải qua vô cùng quái lạ, nhất định là một giấc mơ, giống như cô bé Alice lạc vào xứ thần tiên, đồ vật chỗ này đều rất quái lạ, cao cấp, đặc biệt là trước mắt...ách, cái này? Vừa rồi nghe thấy âm thanh còn cảm rất rất ôn nhu, rất tốt, bây giờ mở mắt ra, sự thật trước mắt quả thực khó tưởng tượng được.

Nhan Tử Kỳ nuốt nước miếng, oán hận nhéo mạnh vào cánh tay mình, trong lòng lẩm bẩm mau tỉnh dậy, mau tỉnh dậy, hẳn kéo đến mức cánh tay sắp rớt ra một miếng thịt, nhưng giấc mơ này vẫn như cũ không biến mất, cảm giác đau đớn trên tay lại vô cùng chân thực.

Xem ra quả thực không phải mộng!

Nhan Tử Kỳ cam chịu nghĩ, nếu không phải mộng, những đồ vật cao cấp trước mắt nhìn không giống như được sản xuất từ địa cầu, chẳng lẽ mình xuyên không? Mà lại còn là bị ép buộc!

“Tiểu tử kia, có chỗ nào không thoải mái sao?” Vật trước mắt ôn hòa hỏi hắn, nhưng quả thực khi đối mặt ngoại trừ giọng nói ôn nhu, quả thực rất khó tìm được nửa điểm biểu tình hòa ái.

Tâm Nhan Tử Kỳ cứng lại, muốn chết thì chết, cho dù lúc này bị người ăn, mười tám năm sau lại làm một trang hảo hán, vì thế mà mạo hiểm đối mặt với đối phương, lúc này vừa nhìn thấy đối phương đã hoảng sợ không dám ngược mắt lên nhìn lần nữa, bây giờ bất cứ giá nào cũng phải nhìn cho thật kĩ.

Người kia, tạm thời cứ xem là người đi, bởi vì hình dáng người này hết như thú vật, thứ Nhan Tử Kỳ thấy đầu tiên chính là ánh mắt của dã thú, lúc này trong ánh sáng mờ mịt, đồng tử của người kia có hình cầu, nhưng Nhan Tử Kỳ dám khẳng định nếu đưa ra trước luồng ánh sáng cực mạnh, đôi mắt này sẽ giống hệt như loài mèo co rút lại thành một đường thẳng, còn gương mặt, nói thể nào nhỉ, ngũ quan cũng có thể xem

hấp dẫn, gương mặt cũng khá đẹp, có một đôi mắt của dã thú, cái mũi rất cao, một đôi tai nhọn, nhìn thế nào cũng rất áp lực, không hài hòa a!

Còn thân thể, ước chừng cũng hai ba mét, chính xác là lưng hùm vai gấu, con người lại có thể có được cơ thể này sao? Đây có thể là người khổng lồ đi, cánh tay kia thô to ngang bằng thắt lưng hẳn.

Đối phương nhìn thấy Nhan Tử Kỳ ngẩn ngơ ngồi một chỗ không phản ứng, còn nói thêm: “Người chờ một chút, ta lấy đồ cho người ăn.” Nói xong xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Nhan Tử Kỳ nghĩ chính mình đã nhìn thấy những chuyện đáng sợ nhất rồi, không nghĩ tới khi người nọ xoay người lại, lại một lần nữa khiến Nhan Tử Kỳ hoảng sợ kinh hoàng, chỉ thấy đối phương xoay người một cái, thân thể trong chớp mắt biến thành một dã thú thật sự, hình như là con cọp, hoặc là sư tử gì đó, trên đỉnh trán còn có một cái sừng nhỏ, hình thể vẫn khổng lồ như cũ, cũng rất xinh đẹp, bốn chân bước đi vô cùng nhẹ nhàng, hết như đang cưỡi mây đạp gió, nhanh nhẹn rời khỏi phòng.

Nhan Tử Kỳ gãi đầu, thống khổ suy nghĩ, thế giới này quá điên cuồng, một người thú có thể nhanh chóng biến thành động vật bốn chân, chuyện tình li kì như vậy cũng có thể phát sinh, nếu còn phát sinh thêm những chuyện quái lạ, hẳn là cũng không cần phải kinh ngạc nữa.

Chờ khi người khổng lồ kia rời khỏi, Nhan Tử Kỳ mới chú ý tới cảnh vật xung quanh, đây là một gian phòng ngủ cực lớn, đồ vật trang trí cũng na ná như của loài người, bất quá phong cách thiên về châu Âu, rất sang trọng, nhưng khuôn mẫu thì gấp đôi đồ vật ở đại cầu, chiếc giường lớn này, nhìn thoáng qua cũng thấy rộng khoảng năm sáu mét, nếu để cho Nhan Tử Kỳ ngủ trên đây thì nó không phải giường mà sàn.

Đảo mắt một vòng, dừng ở một góc phòng, có một chiếc giường đơn, là một chiếc giường làm theo kích cỡ của con người, trên giường có một lớp nệm dày, nhìn thoáng qua cũng rất thoải mái, trong lòng Nhan Tử Kỳ cảm thấy rất nghi hoặc, đây là chuẩn bị cho hắn sao? Có vẻ ngủ rất tốt, phi phi phi, Nhan Tử Kỳ người bị dọa đến phát điên rồi sao? Trong tình cảnh nguy hiểm như vậy, người còn có tâm tư nghĩ tới chiếc giường kia ngủ rất thoải mái, không được ngủ.

Ngay lúc Nhan Tử Kỳ hung hăng khinh bỉ chính mình vài lần thì đại ca sư tử hổ báo kia đã quay trở lại, như một cơn gió thổi ào vào, chạy đến trước mặt hắn lại một lần nữa biến hóa thành hình dáng người khổng lồ, anh bạn này trước khi biến thân cũng không nói một tiếng, cũng không hỏi xem người đối diện có bị bệnh tim hay không, Nhan Tử Kỳ cảm giận nghĩ, nếu không phải trái tim hắn tốt thì chắc chắn đã bị đối phương dọa chết.

Nếu không phải hình dáng vị đại ca sư tử hổ báo này quá khổng lồ, thì động tác của anh ta cũng có thể xem là duyên dáng, trong giây lát biến thành người lớn, mái tóc dài nhẹ nhàng lay động, quần áo pháp phối đứng trước mặt hắn, trong tay cầm hai quả hạch ngon ngọt, nhẹ nhàng sờ một chút, thấy quả hạch nứt ra một khe nhỏ, lập tức đưa tới trước mặt Nhan Tử Kỳ.

“Ha ha xem này, mùi vị rất ngon, ta biết người cũng muốn ăn thịt, bất quá người vừa tới nơi này, chờ người thích ứng một thời gian rồi ăn thịt ở đây.”

Sư tử hổ báo cẩn thận hồng với hắn, vẻ mặt kia nhìn hết như con chó chăn cừu giống Anh quốc trước đây của Nhan Tử Kỳ, có sự bao dung lẫn cưng chiều.

Nhan Tử Kỳ do dự một chút, cuối cùng vẫn cầm lấy quả hạch, vừa này anh ta chỉ cần sờ nhẹ một cái đã đem lớp vỏ bóp nát, lúc này Nhan Tử Kỳ phải dùng sức rất nhiều mới mở được lớp vỏ, bên trong là một loại trái cây mềm mại có màu xanh lá cây ngọt ngào, Nhan Tử Kỳ cẩn thận đâm nhẹ vào, vài giọt nước tràn ra, vài giọt chất lỏng xanh biếc nhiễu lên quần áo trắng tinh tạo thành mấy đóa hoa lục sắc.

Nhan Tử Kỳ nhíu mi, tròng mắt, tên thú vật trước mặt này dùng tùy tiện cùng hai ngón tay cũng có thể đem chính mình bóp chết, chắc cũng không cần phí thời gian đem trái cây độc tới đầu độc mình, kia quả thực thừa a thừa quá đi, mà nếu đây quả thực là trái cây độc, hẳn có thể cự tuyệt không ăn sao? Căn bản không có khả năng, hiện tại cái mạng nhỏ của mình đang nằm trong tay người khác, cần chi phải cẩn thận như vậy, liền ăn vào, ai sợ ai chứ.

Vươn đầu lưỡi liếm một chút, hương vị chua chua ngọt ngọt lập tức lan tràn khắp khoang miệng, hương vị này cũng không xa lạ, thời gian trước đây còn bị đem đi bán, thú người khác đưa vào miệng hắn, chính là

thứ này, hương vị chua ngọt, ăn vào miệng có cảm giác giống như măng cụt, nhưng lại có phần ngon hơn.

Sư tử hổ báo không chớp mắt nhìn hấn ăn, càng xem càng thích, nhin không được nâng tay xoa xoa mái tóc Nhan Tử Kỳ nói: “Ta biết ngươi có thể nghe hiểu được tiếng của ta, cũng biết ngươi tên là Nhan Tử Kỳ, bắt quá từ hôm nay trở đi, ngươi chính là sủng vật của ta, cho nên về sau cứ gọi là tiểu Kỳ đi, tiểu Kỳ nhớ kỹ, tên ta là Lan Nô Triết, là chủ nhân của ngươi.”

“Phốc...” Trái cây vừa đưa vào miệng lập tức bị Nhan Tử Kỳ phun ra, Lan Nô Triết đứng gần hấn, ngoại bào trắng tinh trên người lập tức bị hấn phun thành một bức tranh trù tượng.

Không chỉ đem nước trái cây phun ra, Nhan Tử Kỳ còn bị sặc nước miếng của chính mình, ho tới mức kinh thiên động địa, cả gương mặt cũng đỏ lên, một tay chĩa vào Lan Nô Triết muốn chửi ầm lên, nhưng khi mở miệng nói chuyện, không có một lời nào phát ra, lúc này Nhan Tử Kỳ mới nhớ ra, từ lúc tỉnh dậy tới giờ, vẫn chưa mở miệng nói một câu, căn bản không biết chính mình đã biến thành người câm, này....này cũng quá bi thảm đi ! !

Nhan Tử Kỳ cảm thấy chính mình nên được viết tên vào sách kỷ lục Guinness—— người bi thảm nhất trên thế giới!

Lan Nô Triết nhẹ nhàng vỗ lên lưng hấn, an ủi nói: “Đừng nóng vội, ở thế giới của chúng ta, loài người không được phép nói chuyện, đa số là không được ăn thủy tinh, ngay cả lời nói cũng không hiểu, ngươi rất may mắn, là một trong số ít ngoại lệ.”

Nhan Tử Kỳ xúc động đến mức muốn đập phá, may mắn cái rắm, có thể nghe không thể nói, nếu lỡ như có cãi nhau, bị mắng còn không được mở miệng, kia không phải muốn chôn sống hấn sao, hấn có thể không cần nhận thứ may mắn này không a!

Hơn nữa máu chốt vấn đề không phải hấn nói được hay không, mà là tự nhiên hấn lại bị đưa đến đây trở thành sủng vật của Lan Nô Triết, mục đích nó, bọn họ không phải người, này căn bản chính là phân biệt chủng tộc, a phi, nhưng đây cũng không đơn giản là phân biệt chủng tộc mà là khinh thường chủng tộc...

Từ trước đến nay chỉ có loài người nuôi sủng vật, chưa bao giờ nghe thấy con người bị biến thành sủng vật? Sao một thảm kịch đổi trắng thay đen lại phát sinh trên người hấn, hấn không phải Robinson, cũng không phải Columbus, hấn chỉ là một thầy giáo dạy võ đạo, một chút máu mê thám hiểm cũng không có, có thể đừng đùa giỡn hấn như vậy được không, sẽ chết người a!

Nhan Tử Kỳ hấn lại có thể trở thành sủng vật của một con sư tử hổ báo? ! Ai tới nói cho hấn biết, tất cả những điều này không phải là sự thật đi.

Lan Nô Triết nhìn tiểu đồng tây ban đầu thở hổn hển, cuối cùng lại ủ rũ không chút tinh thần, có chút đau lòng, vươn tay giống như ôm một tiểu hài tử mà ôm hấn: “Tiểu Kỳ hấn là một mối rồi, ngươi nghỉ ngơi trước đi, yên tâm, ta sẽ hảo hảo dưỡng ngươi.”

A phi, ai muốn ngươi dưỡng!

Khi được đặt nằm xuống chiếc giường đơn, Nhan Tử Kỳ hung hăng liếc mắt một cái, nếu thực sự tốt như vậy, thì để ta trở về đi!

2. Chương 2: Ngắm Cảnh Thế Giới Khác – Phần 1 -

Giường nệm mềm mại, chăn lông ấm áp, thoải mái tới mức làm người ta muốn nhún nhảy, nếu chiếc giường này được đặt trong phòng ngủ của Nhan Tử Kỳ, hấn nhất định sẽ làm vậy, nhưng hiện tại hấn đang ở trong thế giới khác, hơn nữa còn trong một gian phòng ngủ của một tên sư tử hổ báo, Nhan Tử Kỳ nằm trên giường, nhưng giống như bị kim châm, liên tục lăn qua lăn lại, cả người cảm thấy không thoải mái chút nào.

Sủng vật! ! Hấn là một giáo viên dạy võ đạo cao cấp, trước đó là diễn viên võ đạo nổi tiếng trong nước, một thanh niên 27 tuổi hào hoa phong nhã, lại có thể trở thành sủng vật! Trong thế giới loài người, sủng vật chỉ có mèo chó chuột rắn, thật không thể tưởng tượng được, Nhan Tử Kỳ hấn một người nổi tiếng, lại có thể cùng cấp bậc với chúng, đời trước hấn đã tạo ra tội ác kinh khủng gì, bây giờ mới phải rơi vào hoàn cảnh thế thảm thế này, nếu quả thực là quả báo, hấn còn có thể thay đổi được sao? Hấn sẽ quỳ gối tạ ơn,

sẽ nhận một đứa trẻ em nghèo làm con nuôi, đi thấp hương, niệm phật, chỉ cần có thể trở về, muốn hấn làm gì cũng được a!

“Oanh....”

Một tia chớp xẹt qua chân trời, hiện ra trên cửa kính thủy tinh, chiếu sáng cả căn phòng, tiếng sấm chớp thoảng chốc vang lên ầm ầm trên đỉnh đầu, Nhan Tử Kỳ đang lăm nhăm suy nghĩ, thỉnh linh bị giật mình, lập tức co rụt lại chui vào trong chăn, cuộn mình thành một trái cầu tròn quay, ta nói....ông trời quả không có mắt mà, chỉ suy nghĩ một chút cũng không được sao, còn muốn dọa hấn.

Đây là khoảnh khắc đầu tiên hấn cảm thấy an ổn khi đến thế giới này, ngay lúc Nhan Tử Kỳ chuẩn bị sẵn tâm lý bị giày vò hành hạ, thì lại yên bình vượt qua.

Sáng sớm tia nắng đầu tiên của mặt trời tùy ý khúc xạ qua khung cửa sổ, chiếu sáng căn phòng còn mờ mờ tối, Nhan Tử Kỳ đang ngủ say tỉnh dậy, toàn thân đau đớn uể oải, vừa trợn mở mắt ra, một giọt nước mắt bỗng nhiên từ khóe mắt lăn xuống làm ướt mu bàn tay, Nhan Tử Kỳ có chút ngẩn ngơ nhìn chằm chằm giọt nước ướt át trên tay mình, nửa ngày sau mới mạnh mẽ lau nó đi.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ vô cùng rực rỡ, Nhan Tử Kỳ xuống giường, tìm khắp nơi không thấy giày, chỉ có thể đi chân trần tới bên cánh cửa sổ lớn gần chạm đất, khi bước đến cửa sổ, Nhan Tử Kỳ hoàn toàn ngây dại, hai mắt đăm đăm nhìn ra ngoài.

Đây....đây là tiên cảnh sao? Nhan Tử Kỳ khó tin dụi dụi hai mắt, mặt trời rất lớn tỏa ra ánh sáng long lanh, trên bầu trời xanh thẳm có xen lẫn những đám mây ngũ sắc, thực vậy, không phải mây trắng, cũng không phải mây đen, mà giống như được trộn lẫn những đám mây đủ màu, hồng nhạt, vàng tươi, màu cam, tím nhạt, giống hệt như một cây kẹo bông, ngẫu nhiên còn có một vài con chim bay qua, phần lớn đều là cự điều khổng lồ, vỗ cánh bay qua, hình dáng to lớn quả thực có thể che khuất mặt trời.

Lại nhìn tới trên mặt đất, rừng cây rậm rạp, hoa cỏ chen chúc, một mảnh xanh tươi dào dạt, xa xa là một rừng cây tùng, mơ hồ có thể nhìn thấy phong cách của trang viên vô cùng xinh đẹp, mà chỗ Nhan Tử Kỳ đang ở không thể nghĩ ngờ là cực kỳ rộng lớn, hoa viên cực rộng, có đủ thứ hoa cỏ, có rất nhiều thú nhân qua lại bận rộn làm việc, hóa thành người có, giữ nguyên lột thú vật cũng có, ra ra vào vào làm người ta hoa cả mắt, Nhan Tử Kỳ còn phát hiện ra một vấn đề, không hề có ai có hình dáng hổ báo sư tử khổng lồ như Lan Nô Triết, chẳng lẽ bọn họ cũng có nhiều hình dạng thú vật khác nhau?

Đang lúc Nhan Tử Kỳ vẫn còn ngây ngốc, cửa phòng được đẩy ra, có một người hình thú đi tới, đi tới bên hấn nói: “Tiểu Kỳ, ta đưa ngươi đi rửa mặt, một lát nữa thiếu chủ mới tới đưa ngươi ra ngoài.”

Nhan Tử Kỳ liếc mắt nhìn đối phương một chút, không ừ hử gì, đó là một thú nhân giống cái, hai bầu ngực thật to, giống như hai cái bong bóng trứng đây không khí, Nhan Tử Kỳ nhìn nhìn xuống chân đối phương, một đôi chân thú vật lông lá, không có mang giày, hấn đoán người ở đây chỉ đi chân trần, may mắn chính mình trong vũ quán hoặc ở nhà cũng thích đi chân trần, cũng không có gì bất tiện.

Người nọ đưa Nhan Tử Kỳ tới trước một căn phòng, mở cửa ra đồng thời nói với hấn: “Đây là phòng riêng của ngươi, chiếc giường ngươi ngủ tối hôm qua, là của sủng vật trước của thiếu chủ, đáng tiếc thân thể tiểu gia hỏa kia không tốt, chỉ có thể miễn cưỡng nuôi được 30 năm.” Nói xong lời này, thú nhân giống cái còn có chút xúc động mà thở dài.

Nhan Tử Kỳ suyết chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, chỉ có thể nuôi 30 năm? ? ! 30 năm còn không đủ lâu a, nếu đối phương bị bắt tới lúc 20 tuổi, kia nuôi tới lúc chết chính là 50 tuổi, lại còn chê ít! Trời a, những thú nhân này rốt cuộc bao nhiêu tuổi a?

Nhan Tử Kỳ còn nghĩ rằng chính mình cùng lắm chỉ bị Lan Nô Triết thưởng thức vài năm, chờ tới lúc mất hứng sẽ quăng hấn qua một bên, ai tưởng tượng được anh ta một lần dưỡng sủng vật đến chết mới thôi, nếu mình khỏe mạnh, sống tới bảy tám mươi tuổi, kia không phải sẽ bị nuôi tới 60 năm sao, nghĩ tới khoảng thời gian buồn chán sau này bị nuôi dưỡng, Nhan Tử Kỳ quả thực hận tới mức muốn lập tức giải quyết sinh mệnh của mình!

Căn phòng này được thiết kế theo tiêu chuẩn một căn hộ nhỏ của con người, có một phòng khách, một phòng ngủ và một phòng tắm, tuy nhỏ nhưng rất đầy đủ vật dụng, nơi ở của sủng vật, lại được sắp xếp tinh

xảo như vậy, Nhan Tử Kỳ không biết chính mình có nên cảm thấy vui vẻ không nữa, nhớ lại trước kia mình có nuôi một con chó chăn cừu, nhưng chỉ mua cho nó một cái ghế sofa để ngủ, so sánh với nơi này, quả thực là khác biệt như đêm với ngày, lông rậm, ta thực xin lỗi người!

Người kia vươn bàn tay to sờ sờ đầu Nhan Tử Kỳ, cười nói: “Tiểu Kỳ, muốn ta giúp người rửa mặt sao? Ai nha, tóc người thực mềm mại.” Nhan Tử Kỳ hoảng sợ hường nàng lắc đầu lia lịa, chuyện đùa, hắn sau khi lên tiểu học đã tự mình tắm rửa, sau này có một hai người bạn gái, nhưng vẫn chưa phá bỏ đạo phòng tuyến cuối cùng, cho tới bây giờ vẫn như vậy, thân thể vô cùng thuần khiết, làm sao có thể tùy tiện để một nữ nhân nửa người nửa thú nhìn chứ, hắn thề là dù có chết cũng phải bảo vệ chút tôn nghiêm còn sót lại này! “Vậy được rồi, người phải nhanh một chút, sau cuộc họp thiếu chủ sẽ tới tìm người a.” Nàng dặn dò xong, sờ sờ tóc hắn một chút rồi mới xoay người rời đi.

Nhan Tử Kỳ bị nàng nhu nhu tới hai mắt trắng dã, cho xin đi, hắn đã là một người trưởng thành 27 tuổi rồi, cư nhiên lại dùng loại ngữ điệu dụ dỗ tiểu hài tử này, thực sự bức bối, Nhan Tử Kỳ có cảm giác, hắn nếu không chết vì hoảng sợ, có lẽ cũng chết vì buồn bức, dù sao kiểu nào cũng rất mất mặt.

Lúc thay quần áo, Nhan Tử Kỳ lại bắt đầu buồn bức, cái này sao gọi là quần áo a, nó rõ ràng là một mảnh vải lớn, dưới quần một mảnh, trên một mảnh, ngay cả một cái quần lót cũng không có, vải dệt không tề, màu trắng mềm nhẹ mỏng manh, mặc vào cảm giác rất sạch sẽ thoải mái, mặc lên người trông vô cùng thanh nhã, Nhan Tử Kỳ chưa từ bỏ ý định tiếp tục lục lọi tủ quần áo, ngay cả nửa cái quần cũng không tìm thấy, ăn mặc đơn giản như vậy, chẳng lẽ để tiện làm việc đó? Nhan Tử Kỳ rùng mình một cái, cầm lấy một cái thắt lưng tinh xảo cột thật chặt.

Lúc Nhan Tử Kỳ đang thắt đai lưng, cửa phòng bị đẩy ra, Lan Nô Triết tựa vào cạnh cửa nhìn hắn, trong mắt tràn ngập ý cười.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy gương mặt Lan Nô Triết vào ban ngày dễ nhìn hơn rất nhiều, ít nhất hiện tại, trái tim Nhan Tử Kỳ không còn sợ hãi mà nhảy nhót loạn xạ, Lan Nô Triết khoát ngoại bào màu trắng, tóc dài tới eo, có màu xanh dương xinh đẹp hết như màu của mắt anh ta, dưới chiết xạ của mặt trời, trông có vẻ cực kỳ mộng ảo.

“Tiểu tử kia, ta dắt người ra ngoài xem một chút.” Lan Nô Triết bước tới trước, tiện tay đưa một quả hạch cho hắn, xoay người một cái đã ôm lấy cả người Nhan Tử Kỳ.

Nhan Tử Kỳ vô cùng hoảng sợ, liều mạng lắc đầu, thiếu chút nữa đem đầu mình lắc rơi xuống, ý bảo tự mình đi, không cần Lan Nô Triết ôm, hình dạng này còn ra cái gì? Hắn là một người trưởng thành, bị người ta xem như tiểu hài tử ôm tới ôm lui, kia không phải rất mất mặt sao.

Bất quá Lan Nô Triết hiển nhiên sẽ không nghe theo hắn, mặc dù Nhan Tử Kỳ đang lay động đầu mình như trống bỏi, anh ta vẫn nhẹ nhàng ôm hắn lên cánh tay, còn cười nói: “Chân người ngắn, sẽ không theo kịp.”

Nhan Tử Kỳ lại muốn học máu, cơ thể hắn được xem là đúng chuẩn nhất, toàn thân nơi đẹp nhất chính là hai chân thon dài, không ngờ có một ngày lại bị chê là ngắn.

Quên đi, để anh ta ôm cũng không sao, Nhan Tử Kỳ cố gắng tự an ủi chính mình, nếu Lan Nô Triết đeo lên cổ hắn một cái vòng trang sức sau đó kéo đi, kia mới đúng là nên học máu.

Nhan Tử Kỳ ngồi trên cánh tay Lan Nô Triết, lập tức hăng hái chiến đấu với quả hạch, loại quả này có lớp vỏ cứng giống hạt vỏ dừa, bất quá hương vị tuy ngon, nhưng cả ngày cứ phải ăn nó cũng cảm thấy ngán, thật không biết đến lúc nào vị sư tử hổ báo đại ca này mới cho hắn ăn thịt.

Lan Nô Triết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó, trong lòng cực kỳ yêu thích, nhịn không được nhéo một chút lên mũi Nhan Tử Kỳ, khiến cho Nhan Tử Kỳ hoảng sợ trừng hai mắt, ánh mắt kia tựa hồ như đang lên án Lan Nô Triết sao lại đột nhiên đùa giỡn lưu manh như vậy.

Lan Nô Triết cúi đầu cười thành tiếng: “Yên tâm, ta còn chưa muốn ăn người, người gầy yếu như vậy, ta sợ làm người chết mất.”

Lời nói của Lan Nô Triết như một đạo sấm chớp giữa trời quang, trong nháy mắt chém Nhan Tử Kỳ thành tro bụi, cái....cái gì? Không thể nào, sủng vật ở đây còn phải cung cấp dịch vụ!

Cái gì mà gây yếu, sẽ bị làm đến chết? Lời nói của Lan Nô Triết chính là có ý như hần đã nghĩ sao?

Nhan Tử Kỳ cứng ngắc thân thể, nhìn nhìn Lan Nô Triết, lại tự nhìn chính mình, tỷ lệ thân hình chênh lệch lớn như vậy, sao có thể làm chuyện đó! Những thú nhân này không phải phát sinh cũng là trời sinh biến thái! Nhan Tử Kỳ nhìn thân mình Lan Nô Triết, tự tưởng tượng với chiều cao như vậy thì đệ đệ của anh ta sẽ nhỏ cỡ nào, cứ nghĩ như vậy, trong đầu Nhan Tử Kỳ bắt đầu ong ong.....

Kế tiếp Lan Nô Triết đưa hần tới hoa viên, giới thiệu cái này cái kia cho hần, Nhan Tử Kỳ căn bản không hề nghe thấy, trong lòng hần vẫn còn mãi suy nghĩ, nếu dã thú này quả thực muốn thương mình, hần phải làm thế nào mới bảo vệ được cục hoa của mình a.

“Ngôi nhà chính bên kia là nơi của phụ thân ta, tính tình người rất....cổ quái, người trăm ngàn lần đừng đi tới đó.” Lan Nô Triết chỉ vào tòa nhà lớn đối diện nói với Nhan Tử Kỳ.

Nhan Tử Kỳ sớm bị dọa rơi mất cả hồn vía, căn bản không hề nghe thấy Lan Nô Triết nói gì, chỉ tùy tiện gật gật đầu.

Tâm tình Lan Nô Triết tốt lắm, cùng hần đi dạo rất vui vẻ, dọc theo đường đi gặp rất nhiều hạ nhân, tất cả đều cúi đầu chào hỏi Lan Nô Triết, thuận tiện khen ngợi sủng vật mới của anh ta rất đáng yêu khiến cho Lan Nô Triết càng vui vẻ hơn, bàn tay lại bóp mũi Nhan Tử Kỳ vài cái, đến mức làm hần muốn bật khóc.

Trời ơi, lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ dã thú lưu manh a a a!

3. Chương 3: Ngắm Cảnh Thế Giới Khác – Phần 2

Nhan Tử Kỳ không hề chuẩn bị tâm lý trước, nhất thời bị hành vi đùa giỡn lưu manh của dã thú hù dọa làm khóe mắt cũng đỏ lên, bất quá sau khi tỉnh táo lại, rốt cuộc cũng nghĩ tới mấu chốt vấn đề, hiện tại dã thú này ngại hần quá gây yếu nên vẫn chưa thương hần, nếu như mình cứ bảo trì dáng người như vậy, có lẽ qua một khoảng thời gian nữa, dã thú đại ca này sẽ không còn hứng thú với hần nữa? Nghĩ như vậy, Nhan Tử Kỳ liền cảm thấy vô cùng vui vẻ, đúng vậy, cứ làm như thế, càng gây càng tốt, thậm chí gây tới mức dã thú đại ca nhìn thấy hần đã muốn nôn, vậy có lẽ tốt hơn!

Khúc mắc trong lòng vừa được mở ra, tâm tình cũng trở nên vui vẻ hơn, Lan Nô Triết đang giới thiệu với hần đồ vật này nọ, Nhan Tử Kỳ cũng thích thú bắt đầu nhìn ngắm xung quanh.

Quả nhiên là thế giới khác, không những nhân chủng, ngay cả thực vật cũng bất đồng, cây cối thật lớn cao chạm tới tầng mây, phần lớn lá cây có màu tím, trên mặt đất là những bụi hoa, đóa hoa cực lớn chen chúc nhau, những bông hoa rực rỡ đủ màu sắc còn có những súc tua thật dài vô cùng quái lạ, không ngừng đong đưa theo cơn gió, phần lớn mặt sau của những bông hoa xinh đẹp là những chiếc gai nhọn dài sắc bén, xinh đẹp nhưng rất khó để chạm tới.

Đi tới hoa viên, Lan Nô Triết thả Nhan Tử Kỳ xuống, chính mình tìm một gốc đại thụ lớn lười biếng ngồi xuống dưới bóng râm.

Nhan Tử Kỳ đi chân trần trên mặt cỏ mềm, hít thở hương thụ bầu không khí tự nhiên thơm mát, một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu, nếu có chút đồ ăn làm bữa cơm dã ngoại chắc chắn sẽ rất tuyệt, nhưng đây không phải trái đất, nhất định không có chuyện đi picnic.

Vừa rồi dọc theo đường Lan Nô Triết dắt mình đi, hần rất có hứng thú với những xúc tua của mấy bông hoa kia, bây giờ được tự do hoạt động, kiềm chế không được lập tức chạy đến bụi hoa, nhưng rất kỳ quái, hần chỉ vừa tiến đến gần, những xúc tua này giống hệt như có tri giác, lập tức cuốn vào trong đóa hoa, những cánh hoa cũng khép kín lại.

Nhan Tử Kỳ đứng cứng ngắc một chỗ, khóe miệng hơi mở ra, đây là chuyện gì a? Ngay cả hoa cũng xem thường hần sao, thật quá đáng!

Lan Nô Triết ở phía xa nhắc nhở hần:

“Tiểu Kỳ đừng đến gần đám hoa đó, nó sẽ....”

“A....”

Nhan Tử Kỳ đột nhiên thét chói tai, cúi đầu nhìn xuống đùi mình, trời a, chiếc lá cây dài dài dán sát trên đùi mình, những chiếc gai nhọn đâm vào da làm hắn đau đến ứa mồ hôi lạnh.

Lúc Nhan Tử Kỳ hét to, Lan Nô Triết đã hóa thân thành thú nhanh chóng phóng tới bên người hắn, nâng chân trước lên, móng chân sắc bén nhẹ nhàng quét ngang, chiếc lá lập tức tróc khỏi bụi hoa, chính là cang quỹ dị hơn, chiếc lá vừa rời khỏi cây trong nháy mắt liền héo úa.

Nhan Tử Kỳ trợn mắt há hốc nhìn một màn kỳ lạ trước mắt, lại nghe thấy tiếng Lan Nô Triết nói tiếp câu nói ban nãy chưa nói xong:

“Nó sẽ cắn người.”

Một luồng khí tức giận lập tức dâng lên trong lồng ngực Nhan Tử Kỳ, không thể đi lên cũng không thể đi xuống, muốn chửi mắng cũng chỉ có thể phát ra tiếng ô ô a a, cuối cùng cũng chỉ có thể dùng hình dáng miệng khi phát âm để nói với Lan Nô Triết, gần từng tiếng mà nói:

“Ta....thao....tổ.....tông.....người.”

Thứ này sẽ cắn người cũng không chịu nói sớm, hại hắn bị cắn một ngụm.

Nhìn thấy miệng hắn hé ra hợp vào, Lan Nô Triết vui vẻ kéo hắn lại gần, hé miệng ra khê liếm lên mặt Nhan Tử Kỳ một chút, cười nói:

“Không được mắng chửi người, ta hiểu được ngôn ngữ của người.”

Nhan Tử Kỳ bị Lan Nô Triết liếm một cái, trong nháy mắt hóa thạch, cứng nhắc đưa tay lên sờ nơi vừa bị liếm qua, cảm giác ướt dính dính, nhất thời ghê tởm đến không chịu được, hung hăng rung mình một cái, da gà nổi đầy người.

Nhan Tử Kỳ quả thực rất sợ Lan Nô Triết, dù sao anh ta cũng là loại thú có hình dáng khổng lồ, nhưng hết bị nhéo mũi, lại liếm mặt, bị gây áp lực như vậy, sự sợ hãi trong lòng đã sớm bị tức giận thay thế, chỉ hận không thể lập tức nhào tới cắn một ngụm, hoặc là dùng hai chân ra sức giẫm đạp.

Sủng vật thì sao, sủng vật cũng có nhân quyền a!

Lúc Nhan Tử Kỳ sắp mạnh mẽ bùng lên, Lan Nô Triết đột nhiên cúi đầu, dùng đầu lưỡi linh hoạt giúp hắn liếm đi những giọt máu trên đùi, đầu lưỡi mềm mại xẹt qua miệng vết thương gây ra cảm giác tê dại, hại Nhan Tử Kỳ suýt nữa mềm nhũn hai chân, thầm nghĩ, người này sao lại không vệ sinh như vậy, nơi nào cũng có thể dùng lưỡi liếm sao.

Sau khi Lan Nô Triết liếm vết thương của hắn xong, một tay ôm lấy hắn, nói:

“Đi, ta đưa ngươi tới một nơi chơi rất vui.”

Những chuyện kỳ quái cũng đã thấy qua, Nhan Tử Kỳ cũng dần chết lặng, lại không thể nói, trong thế giới quỷ dị này, không có ngạc nhiên, chỉ có vô cùng ngạc nhiên!

Chỉ nghe thấy Lan Nô Triết huýt một tiếng, không tới một phút sau, một con chim khổng lồ từ phía xa bay tới, hai cánh mở ra lập tức che khuất mặt trời, giống như đáp lại Lan Nô Triết, chim khổng lồ ngửa đầu thét một tiếng dài, tiếng kêu kia chấn động lòng người, vang vọng tới tận chân trời.

Chim khổng lồ đáp xuống khoảng đất trống ở hoa viên, cánh đập phành phạch khuấy đảo luồng gió thổi trúng Nhan Tử Kỳ, mạnh tới mức làm hắn thiếu chút nữa không thể mở mắt ra được.

“Đây là dự thú (thú có cánh) của ta, gọi là Ca Ca Kỳ, ngoại trừ Tái Á của phụ thân ta, thì nó là dự thú lớn nhất ở đây.” Lúc Lan Nô Triết giới thiệu dự thú của mình, vẻ mặt vô cùng tự hào, lúc này đương nhiên Nhan Tử Kỳ không hiểu vì sao anh ta lại kiêu ngạo như vậy, thật lâu về sau mới hiểu được, dự thú trong thế giới bọn họ là loài quý hiếm, chỉ có người có dòng máu gia tộc Lan mới có tư cách có dự thú riêng của mình, nó tượng trưng cho địa vị, đương nhiên với thân phận là chủ nhân của gia tộc, cánh thú của Lan Nô Tu Đồn cũng là vua trong loài, còn những người khác khi đi lại cũng chỉ dùng phi thuyền công nghệ cao.

Nhan Tử Kỳ xem như mở được rộng tầm mắt, nếu không phải đã trải qua nhiều chuyện, hẳn chắc chắn nghĩ rằng mình đã chui vào bên trong một bộ phim khoa học viễn tưởng của Hollywood.

Cả thân mình dực thú có màu đen, lông mao bóng loáng, đôi chân thật lớn, còn có một bộ cánh khổng lồ, phần mào trên đỉnh đầu có hình ngọn lửa màu lam, đứng thẳng trước mặt bọn họ, uy phong凛冽, trông rất đẹp mắt.

Lan Nô Triết sờ mặt Nhan Tử Kỳ đang há hốc, cười nói:

“Đến đây, ta cho ngươi bay.”

Nói xong liền ôm Nhan Tử Kỳ, bước nhanh lên cánh Ca Ca Kỳ, nó dường như hiểu ý, khẽ nâng cánh lên để bọn họ thuận lợi ngồi trên lưng mình.

Lan Nô Triết vỗ vỗ cổ Ca Ca Kỳ, cao xích một tiếng, Ca Ca Kỳ vỗ cánh chuẩn bị bay lên, Nhan Tử Kỳ ngồi trong lòng ngực Lan Nô Triết, trái tim vỗ bang bang trong lòng ngực suýt chút nữa theo cổ họng nhảy ra, nhưng Ca Ca Kỳ chỉ đập cánh vài cái, sau đó đột nhiên yên lặng, ngay cả đầu vốn ngẩng cao cũng cúi xuống chạm đất.

Nhan Tử Kỳ khó hiểu quay đầu lại nhìn Lan Nô Triết, Lan Nô Triết khẽ nhếch khóe môi, nâng tay chỉ về hướng nhà chính: “Nhìn bên kia.”

Nhan Tử Kỳ nhìn theo hướng ngón tay Lan Nô Triết, chỉ nghe thấy một tiếng thét dài vô cùng khí thế, một con cánh thú màu trắng từ phía nhà chính bay vút lên không trung, ánh sáng rực rỡ chiếu lên người dực thú, phát ra quang mang màu vàng rực rỡ chói mắt, cánh thú màu trắng lượn trên không hai vòng sau đó mới đập cánh bay đi.

Nhan Tử Kỳ không thấy rõ gương mặt người đang ngồi trên dực thú, nhưng chỉ thoáng nhìn qua một chút cũng làm người ta không rét mà run, người kia, có một mái tóc đen rất dài.

“Rất đẹp phải không, dực thú màu trắng trên khắp thế giới này chỉ còn duy nhất một con.” Lan Nô Triết nhẹ giọng nói, trong giọng nói phát ra vô số kiêu ngạo, cũng có chút bi thương nhàn nhạt.

Thật lâu về sau, Nhan Tử Kỳ mới hiểu được vì sao Lan Nô Triết lại buồn phiền như vậy, dực thú suốt đời chỉ phụng dưỡng một chủ nhân, một khi được chủ nhân thuần hóa sẽ trung thành với người đó tới lúc chết, Lan Nô Triết buồn vì không bao giờ có cơ hội cưới lên dực thú màu trắng duy nhất kia.

“Sất...” Theo tiếng hô lớn của Lan Nô Triết, dực thú màu đen trong nháy mắt bay vút lên lao vào bầu trời.

Tiếng gió vù vù bên tai, Nhan Tử Kỳ bị luồng gió to đập vào mặt khó khăn mở hai mắt, hô hấp cũng khó, một lát sau cảm giác áp bức mới dần giảm bớt, Nhan Tử Kỳ mở to mắt, đột ngột phát hiện những đám mây đang lơ lửng bên cạnh mình làm hoảng sợ.

Cúi đầu nhìn xuống dưới, Nhan Tử Kỳ trong nháy mắt say mê, những dãy núi sừng sững cao ngất, những con sông xanh biếc, đất đai mênh mông rộng lớn, ngoại trừ khoảng rừng rậm ở phía xa, những cao ốc trong khu thành thị cao vút nằm san sát nhau, chọc tới tận tầng mây.

Đây là một thế giới kỳ lạ, môi trường sinh thái vô cùng xinh đẹp cùng tồn tại với công nghệ cao vô cùng hiện đại, cùng dung hợp, chiếu sáng lẫn nhau, hình thành một bức tranh vô cùng sống động mỹ lệ.

Nội tâm Nhan Tử Kỳ cũng dần nói lỏng, cuộc sống con người vô cùng ngăn nắp, nhưng nhân loại luôn cố gắng phát triển nền văn minh hiện đại, mà Nhan Tử Kỳ hẳn lại may mắn, có thể nhìn thấy một thế giới hiện đại tới mức không thể tưởng tượng được.

Vì vậy, mặc dù bản thân đang rơi vào khốn đốn, cũng không cần hoảng sợ.

4. Chương 4: Dung Nhập Thế Giới Đây

Ngày đó Lan Nô Triết mang theo Nhan Tử Kỳ bay lượn về phía chân trời, cuối cùng hẳn cũng lấy lại bình tĩnh, không còn cáu kỉnh hay sợ hãi, đối với những chuyện hay hoàn cảnh kỳ lạ xung quanh mình cũng không còn như một con mèo luôn xù lông lên nữa.

Nhìn thấy những thứ kỳ quái cũng không thấy kinh ngạc lắm, tỷ như những con bướm còn to hơn bò câu, những con quái ngư thật dài có hai đầu, những con thú hai đầu rất khó tìm thấy thích trôi đầu lên trên

những khoảng đất trống, những con heo dùng làm thức ăn còn lớn hơn một con trâu, những chiếc xe đạp bay hoặc là đám cây cối có thể di chuyển vị trí của chính mình.....có rất nhiều điều khác biệt với địa cầu, làm cho Nhan Tử Kỳ hoa cả mắt.

Lúc đầu, mỗi khi nhìn thấy một thứ mới mẻ gì đó hắn luôn đem nó so sánh với địa cầu, về sau hắn cũng lười làm như vậy, hơn nữa nơi này và trái đất là hai thế giới hoàn toàn khác biệt, căn bản không có cách nào so sánh, vì vậy Nhan Tử Kỳ không còn dùng những tri thức ở thế giới loài người để tìm hiểu thế giới này, chỉ cần thay đổi góc độ và tâm tình thì khi nhìn thấy những vật kỳ lạ kia cũng không còn cảm giác kinh ngạc nữa.

Tuy rằng nói là sủng vật của Lan Nô Triết, nhưng mà Nhan Tử Kỳ cũng nhận ra Lan Nô Triết là một thú nhân làm việc rất tùy tính, thỉnh thoảng có hứng thú sẽ tới đây quần lấy hắn, sau khi hứng thú qua đi lại quăng hắn qua một bên chẳng thèm quan tâm tới, dù sao nếu thích sủng vật của mình đến mức nào đi nữa cũng không thể đem nó theo bên người suốt cả ngày.

Tâm tính Lan Nô Triết như vậy, Nhan Tử Kỳ quả thực rất vui mừng, chỉ cần Lan Nô Triết không xuất hiện trước mặt, hay liếm loạn lên mặt hắn thì cuộc sống cũng khá thoải mái.

Bởi vì hắn là thú sủng mới của thiếu chủ nên những người hầu trong trang viên đối xử rất tốt, một số người hay đem những thứ gì đó kỳ lạ tới chơi đùa, đôi khi còn làm Nhan Tử Kỳ cảm thấy rắc rối, lập tức hắn sẽ cố tình gào khóc thật to, hình như mọi người ở đây không khóc rống lên như vậy, chỉ cần Nhan Tử Kỳ giả bộ như vậy tất cả mọi người sẽ lập tức giải tán không còn bóng dáng làm hắn có cảm giác thắng lợi rất đặc biệt.

Có đôi lúc Nhan Tử Kỳ có hứng thú sẽ khiêu vũ trên bãi cỏ cho đám người hầu rảnh rỗi xem, tất cả đều bị vụ điệu uyển chuyển của hắn hấp dẫn, lúc cao hứng còn dạy những thú nhân này nhảy múa, nhìn những thú nhân ngốc nghếch bộ dáng to lớn như đại tinh tinh vận vạo thân mình Nhan Tử Kỳ sẽ bật cười thật to.

Về sau có một lần Nhan Tử Kỳ bị Lan Nô Triết thấy được, vì thế buổi tối trước khi Lan Nô Triết đi ngủ, đều bắt Nhan Tử Kỳ nhảy một khúc.

Nhan Tử Kỳ xem vũ đạo như sinh mạng của mình, chỉ sợ nếu không luyện tập thường xuyên sẽ xao lãng, bây giờ Lan Nô Triết muốn nhìn thì cảm thấy rất thoải mái, cứ xem là rèn luyện gân cốt là tốt rồi.

Sở trường của Nhan Tử Kỳ là vũ đạo dân tộc, thân hình cân xứng, hai chân thon dài, mỗi khi hắn chuyển động, động tác vô cùng duyên dáng, bước nhảy nhẹ nhàng, hơn nữa hắn mặc lớp áo mỏng, dưới ánh trăng chiếu rọi nhìn hết như một tinh linh xinh đẹp đến mức làm người ta xem đến quên cả hô hấp.

Có vài lần Lan Nô Triết không thể kiềm chế được liền ôm lấy hắn áp xuống mặt đất, nhưng khi cảm nhận được thân hình mảnh khảnh kia, Lan Nô Triết lại ảm đạm buông ra, quả thật rất muốn cầu xé tiểu tử đáng yêu kia, nhưng nhìn thấy thân thể gầy yếu của hắn lại không đành lòng.

“Tiểu tử kia, sao dưỡng thể nào người cũng không mập lên?” Nhiều lúc, Lan Nô Triết ảo não hỏi hắn.

Nhan Tử Kỳ trợn mắt thật to, a phi, có quỷ mới muốn béo, hắn không muốn phải phục vụ cái quỷ quái gì đó ột con thú nhân, người cứ mơ mộng hão huyền đi.

Trước kia Nhan Tử Kỳ cũng có một số bạn bè trong giới, nhiều người tự tìm ình một người nam làm bầu bạn, thậm chí có vài người còn lợi dụng ngoại hình của mình để ở bên cạnh những đại gia, thậm chí có một vài người còn muốn đụng chạm tới thân thể Nhan Tử Kỳ, đối với hiện tượng này hắn không đồng ý nhưng cũng không bài xích, bây giờ bị bắt tới thế giới xa lạ này, những thú nhân này cũng muốn ăn hắn, thật là oan nghiệt a! Chẳng lẽ Nhan Tử Kỳ hắn trời sinh có mạng đào hoa hay sao?

Nhan Tử Kỳ đã ở trang viên hơn mười sáu ngày, hơn phân nửa trang viên đã bị hắn giẫm qua, chỉ có nhà chính là ngoại lệ, rất nhiều người bao gồm cả Lan Nô Triết đã cảnh cáo hắn hết lần này tới lần khác tới bất cứ nơi nào cũng được ngoại trừ nhà chính.

Mặc dù Nhan Tử Kỳ được quan tâm rất nhiều, nhưng cũng tự mình hiểu được, ở quốc gia xa lạ này an phận một chút cũng tốt hơn.

Chỉ là, chủ nhân của Lan gia rốt cuộc là nhân vật gì, Nhan Tử Kỳ quả thực rất muốn biết, ngày đó nhìn thoáng qua trên bầu trời, chỉ thấy một đầu tóc dài đen mượt, để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng Nhan Tử Kỳ, hẳn nghĩ nếu có cơ hội nhất định phải nhìn lại người đó.

Một ngày nọ vào buổi chiều, sau khi ăn quả hạch xong Nhan Tử Kỳ liền chạy tới hoa viên phơi nắng, ánh mặt trời áp chiếu lên cơ thể làm hắn thoải mái muốn ngủ một giấc, lúc hắn bắt đầu thiêu thiêu ngủ thì thú cưỡi bảo bối Ca Ca Kỳ của Lan Nô Triết bắt đầu gào thét bay tới, lúc Ca Ca Kỳ đáp xuống, Nhan Tử Kỳ đang nằm trên cỏ còn có thể cảm nhận được mặt đất bị chấn động khẽ rung lên.

“Tiểu Kỳ, theo ta tới một buổi tiệc.” Lan Nô Triết ngồi trên lưng Ca Ca Kỳ từ trên cao nhìn xuống.

Nhan Tử Kỳ nghe thất hai chữ buổi tiệc, liền cảm thấy không có chút hứng thú nào, trước kia khi ở nhà, hắn ghét nhất là phải tới những buổi tiệc từng nói chuyện xã giao với những người hắn không thích trong giới giải trí.

“Người nhất định sẽ thích buổi tiệc này.” Lan Nô Triết vừa nói xong đã nhảy xuống, cũng không để ý Nhan Tử Kỳ có đồng ý hay không, vươn tay ẵm hắn lên rồi nhanh chóng trở lại trên lưng Ca Ca Kỳ, Ca Ca Kỳ chờ bọn hắn ngồi vững liền mang theo họ bay lên không trung.

Ca Ca Kỳ mang theo họ bay tới một đô thị phồn hoa, đây là lần đầu tiên Nhan Tử Kỳ vào thành phố lớn, nói như thế nào nhỉ, thành phố này quả thực tuyệt vời, những tòa kiến trúc khổng lồ, trong thành phố không hề có cây xanh, tất cả cây cối hoa cỏ đều bị ngăn cách ở bên ngoài.

Tất cả những thứ trong thành phố đều làm Nhan Tử Kỳ trợn mắt há hốc mồm, nơi này không có đường nhựa, không có những chiếc ô tô phóng ra đầy khí thải, tuyến đường giao thông chính ở nơi này là một dải ánh sáng màu lam trải dài, con đường ánh sáng, giống như một màng quang học cực lớn bao phủ toàn thành phố, trên con đường chính là những chiếc xe thủy tinh có hình bầu dục, có một vài người khách bên trong, tốc độ của chúng cực nhanh, thời gian chiếc xe lao tới chỉ trong nháy mắt.

Nhan Tử Kỳ nghĩ nơi này giống như trong một bộ phim khoa học viễn tưởng như vậy thì trên bầu trời chắc hẳn phải có vô số những chiếc phi thuyền cực lớn, nhưng hắn nhìn nửa ngày cũng không thấy một chiếc nào xuất hiện, lúc này chỉ có duy nhất một sinh vật bay trên không trung thành phố, chính là dáng vẻ kiêu căng của Ca Ca Kỳ, Nhan Tử Kỳ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, không lẽ trong thành phố cấm phi thuyền?

Nhan Tử Kỳ quan sát cảnh vật xung quanh, sau đó quay lại nhìn Lan Nô Triết cao gần 3m, trong lòng vô cùng bối rối, không thể ngờ, một thế giới phát triển như vậy lại có thể do các con thú làm ra, quả thực là không thể tưởng tượng được.

Ca Ca Kỳ bay một đường thẳng tới tòa nhà cao nhất trong thành phố, Nhan Tử Kỳ cảm thấy rất mới mẻ, thậm chí nghĩ rằng mặc dù hắn không thích các buổi tiệc nhưng có thể ngắm nhìn những cảnh vật kỳ diệu như vậy, chuyến đi này cũng không tệ.

Thì ra tòa nhà cao nhất trong thành phố là khu vui chơi giải trí nổi tiếng nhất ở đây, lúc trước Nhan Tử Kỳ bị bán đi, cuối cùng chính là được người trong khu giải trí này mua, nhưng Nhan Tử Kỳ là người duy nhất trong nhóm sủng vật có tóc đen da vàng, mà sủng vật trước của Lan Nô Triết cũng là người tóc đen da vàng, có người vì muốn lấy lòng Lan Nô Triết mới đem Nhan Tử Kỳ tới tặng.

Vì thế Nhan Tử Kỳ được đưa tới bên người Lan Nô Triết làm sủng vật có thể xem là trong xui xẻo có được may mắn, Lan Nô Triết ngoại trừ thân phận vô cùng cao quý thì hành vi đối xử với sủng vật của mình cũng được công nhận là tốt nhất, ít nhất cũng không nuôi nhiều sủng vật cùng lúc hay có những hành vi ngược đãi, theo lời của Lan Nô Triết, sủng vật vốn là thứ để yêu thương.

Ca Ca Kỳ đưa bọn họ đến đỉnh cao ốc, sau đó xoay người bay đi, Nhan Tử Kỳ bị Lan Nô Triết ôm lấy đi thẳng vào bên trong, trong khu giải trí trang hoàng cũng không có gì lạ, đơn giản là vô cùng xa hoa, na ná như ở thế giới loài người.

Bởi vì Lan Nô Triết bình thường rất thích ôm Nhan Tử Kỳ đi tới đi lui khiến hắn nghĩ ở nơi này mọi người luôn đối xử với sủng vật như vậy, nhưng khi tới buổi tiệc trong đại sảnh, Nhan Tử Kỳ mới phát hiện chính mình đã nhầm, những chủ nhân bình thường không thường ôm sủng vật của mình, tất cả đều do các người hầu đi bên cạnh ôm lấy, mà Lan Nô Triết cũng là người duy nhất không đem theo người hầu.

Khi Lan Nô Triết ôm hẳn đi vào trong đại sảnh, mặc kệ là thú nhân đang đứng hay ngồi đều đồng loạt đứng lên chào, Nhan Tử Kỳ ngồi trên cánh tay Lan Nô Triết, trong đầu bắt đầu suy nghĩ, đoán chừng đại vị của Lan Nô Triết rất không bình thường.

Lan Nô Triết cười chào tất cả, sau đó hợp với đám bạn thân, mọi người nhìn Nhan Tử Kỳ trên tay cậu ta đều cười chê trọc: “Tiểu sủng vật của Lan công tử chúng ta thật hạnh phúc nha, không cần tranh giành tình cảm, còn được Lan công tử tự mình ôm tới.”

“Nhưng mà sao tiểu sủng vật này lại gầy yếu như vậy, Lan công tử mạnh mẽ như vậy, vật nhỏ này có thể chịu được sao?”

Lan Nô Triết nghe thấy lời bọn họ chỉ cười nhạt, đối với những lời trêu chọc này rõ ràng không để ý lắm.

“Có muốn hẳn mau chóng béo lên không, ta có thuốc đặc trị nga.”

Nhan Tử Kỳ nghe thấy vậy, mí mắt giật liên hồi, chỉ nghe thấy Lan Nô Triết cười nói: “Tiểu Kỳ như vậy rất tốt.”

Những đề tài sau đó Nhan Tử Kỳ quả thực không có chút hứng thú nào, đơn giản chỉ là con gái nhà nào rất hăng hái, công tử nào vô cùng tiêu hồn, chiêu thức nào dùng trên người tiểu sủng sẽ cảm thấy vô cùng thích thú.... Nghe thấy những chuyện này làm Nhan Tử Kỳ suýt chút nữa ói hết phần cơm vừa ăn trong bữa trưa.

Lúc này Nhan Tử Kỳ được đặt ngồi trên sô pha, chung quanh có rất nhiều người là thú sủng, nhìn thấy hình dáng những người này, tròn mắt Nhan Tử Kỳ cũng sắp lọt ra ngoài, béo đến mức nhìn hệt như một cục bột lên men, gần như không thấy tay và chân, tròn vo như quả cầu tuyết.

Thân mình Nhan Tử Kỳ rất thon thả, ở giữa một đám người béo tròn như quả cầu có vẻ vô cùng bất thường, mà ánh mắt của những người này nhìn hẳn có chút hàm mộ cũng có đồ kị, cũng có những vẻ mặt giống như đã chết lặng.

Nhan Tử Kỳ thở dài, có lẽ có rất nhiều người bị bắt đến đây, nhưng do không thể thích nghi với nơi này mà bị sụp đổ, những thú nhân cũng quá thiếu đạo đức, khoa học kỹ thuật tiên bộ như vậy, vì sao khi bắt con người tới đây lại không xóa hết trí nhớ của bọn họ, như vậy cũng dễ chịu hơn nhiều. Cứ để người ta duy trì trí nhớ vốn có lại phải tiếp nhận những sự việc vô cùng kỳ quái ở đây, việc này không phải ai cũng có thể thích ứng được.

Nhan Tử Kỳ quả thực không thể hiểu được sở thích của những thú nhân này, vì cái gì lại thích hình dáng tròn vo như vậy, thân mình của bọn họ lại rất cân xứng, sao lại biến nhân loại thành hình cầu thế kia? Quả thực là vô cùng biến thái.

Dứt khỏi suy nghĩ của chính mình, Nhan Tử Kỳ nhìn thấy có một thú nhân mặc quần áo hoa lệ chậm rãi đi tới bên người Lan Nô Triết, thân hình của người này, nhất định không phải là giống cái, nhưng nhìn cử chỉ mà xem, chả có chút cương quyết nào của giống đực.

Chỉ nghe thấy tiếng thú nhân kia thì thâm sát bên Lan Nô Triết: “Lan công tử, lâu rồi không tới tìm ta, có bạn mới rồi phải không?”

Lan Nô Triết giương mắt nhìn cậu ta, thần nhiên nói: “Gần đây rất bận.”

Thú nhân eo lá kia nhìn thấy thái độ thờ ơ của Lan Nô Triết, liền biết điều rời khỏi.

Nhan Tử Kỳ nhìn thoáng qua đã biết hai người này có gian tình!

Chẳng lẽ thú nhân trời sinh là đồng tính luyến ái? Rõ ràng có thú nhân giống cái tồn tại cũng đi tìm tình nhân đồng tính, dù dương sủng vật cũng là dương nam nhân, có thể nói những thú nhân này thực sự vô cùng biến thái.

Về sau cũng có một vài người lại đây chào hỏi với Lan Nô Triết, cũng có một vài người có ý tứ khen ngợi Nhan Tử Kỳ, bất quá phần lớn mọi người cảm thấy Nhan Tử Kỳ rất gầy yếu, nhìn không đẹp lắm.

Có lẽ nam nhân nào cũng có tâm lý muốn khoe khoang, cho dù là Lan Nô Triết luôn có thái độ đúng mực cũng có một chút tư tưởng này, nghe đám bạn bè bên cạnh nói sủng vật của mình nhìn không đẹp, trong

lời nói có chút ghét bỏ linh tinh gì đó, Lan công tử cũng có chút không vui, vươn tay ôm lấy Nhan Tử Kỳ đi qua đám người, cười xấu xa: “Cho các người xem một chuyện rất thú vị.”

Sau đó Lan Nô Triết nhỏ giọng nói bên tai Nhan Tử Kỳ: “Buổi tối trở về sẽ cho người ăn thịt.”

Ánh mắt Nhan Tử Kỳ lập tức sáng ngời, dùng mắt hỏi Lan Nô Triết nói có giữ lời không? Sau khi có được lời khẳng định của Lan Nô Triết, Nhan Tử Kỳ nghe rằng nở nụ cười hiếm thấy vô cùng rực rỡ, lập tức ập vào mắt mọi người xung quanh.

Tuy rằng nhịp nhạc vô cùng quý dị, nhưng Nhan Tử Kỳ có khả năng khiêu vũ trời sinh, vũ đạo đã muốn ăn sâu vào linh hồn hắn, cho dù không có nhạc hắn cũng có thể nhảy ra một vũ điệu vô cùng duyên dáng, vì thế âm nhạc kỳ quái này đối với hắn cũng chỉ là một bữa ăn sáng.

Chỉ thấy miệng hắn tràn ngập ý cười, mặt mũi như tranh, kỹ thuật vô cùng tuyệt vời, một cái lắc eo hay phách chân đều làm người xem phải giật mình, theo tiết tấu âm nhạc ngày càng nhanh hơn, Nhan Tử Kỳ cũng xoay tròn ngày càng nhanh, những người xem cũng bắt đầu có chút choáng váng, không biết là do nhìn đến chóng mặt hay vì do quá say mê.

Cuối cùng là một động tác vô cùng gợi cảm, kết thúc vũ khúc.

Cả đại sảnh chìm trong yên tĩnh, tất cả mọi người đều bị sốc ngồi im một chỗ, ánh mắt vẫn còn chăm chú đặt trên người Nhan Tử Kỳ, đặc biệt là đường cong giữa eo và mông, làm cho vô số thú nhân bắt đầu tỏa ra dục vọng mãnh liệt.

Trong giây phút này, tất cả mọi người đều biết thú sủng của thiếu chủ Lan gia có một loại thần kỹ có thể mê hoặc lòng người, bất tri bất giác sẽ quyến rũ hồn phách người khác.

Vì thế trong một đoạn thời gian rất dài về sau, mọi người khi mua tiểu sủng luôn có đi kèm một điều kiện, phải biết khiêu vũ! Đây là chuyện lúc sau.

Tóm lại, Nhan Tử Kỳ trong buổi tiệc biểu hiện vô cùng xuất sắc làm Lan Nô Triết vô cùng nở mày nở mặt, sau khi về nhà rút cuộc lần đầu tiên có thể ăn thịt từ khi tới thế giới này, bất quá vui lại hóa buồn, sau khi ăn thịt xong hắn đau bụng suốt đêm đó, cuối cùng được bác sĩ chuẩn bệnh: “Có thể ăn thịt, nhưng mỗi lần chỉ được ăn một chút ít.” Nhan Tử Kỳ nghe xong liền khóc không ra nước mắt, này quả thực là tổn thất nặng nề a!

5. Chương 5: Ban Đêm Xông Vào Nhà Chính!-phần 1

Nhan Tử Kỳ vốn nghĩ rằng chính mình đã bắt đầu tiếp nhận hết mọi việc ở thế giới mới, nhưng từ khi trở về từ buổi tiệc sum họp, Nhan Tử Kỳ lại có cảm giác uể oải, dĩ nhiên có thể nhìn thấy đồng loại sẽ rất vui mừng, nhưng khi nhìn thấy tình cảnh khốn khổ của họ tâm tình của hắn vô cùng nặng nề, bị bắt rời khỏi quê hương đã là một chuyện rất khổ sở, tới nơi này còn phải chịu khuất phục, tùy ý người khác đùa bỡn thân thể mình cho đến chết.

Nhan Tử Kỳ hiểu được, chính mình ngày ngày sống nhàn nhã như vậy, nhưng cuối cùng cũng không tránh khỏi vận rủi, tính tình Lan Nô Triết hiền lành như vậy, lại rất nuông chiều hắn, nhưng không thể thay đổi được sự thật Lan Nô Triết là thú nhân, là thú sủng của thú nhân đơn giản chính là làm chuyện này trên giường đi, vì thế chắc chắn một ngày nào đó, Lan Nô Triết không thể kiềm chế được thú tính của mình sẽ cấu xé hắn ăn sạch.

Trước mặt thú nhân, nhân loại yếu ớt như thế, nếu Lan Nô Triết kiên quyết muốn thượng thì Nhan Tử Kỳ biết rằng chắc chắn mình không thể chống lại được.

Muốn chạy trốn có lẽ không khó, nhưng một con người làm sao có thể sinh tồn trong thế giới của thú nhân? Có lẽ trốn không được hai ngày sẽ chết ở một nơi xa lạ nào đó.

Không cần nghĩ quá sâu, tùy tiện nghĩ một chút thôi ‘cũng làm Nhan Tử Kỳ nổi da gà đầy người.

Sau buổi cơm chiều hôm nay, Lan Nô Triết cười Ca Ca Kì tới thành phố đêm, Nhan Tử Kì ngồi một mình trong phòng xem một chương trình lịch sử chiến tranh của đại lục Nạp Tây, đơn giản là kẻ thù xâm chiếm, những thú nhân vùng dậy vô cùng nhiệt huyết thề sống chết phải bảo vệ quốc gia, tuy là đang truyền bá những sự kiện lịch sử có thật nhưng Nhan Tử Kì thấy như mình đang xem một bộ phim khoa học viễn tưởng, một đồng vũ khí tiên tiến và phi thuyền, trong mắt Nhan Tử Kì không khác gì những món đồ chơi.

Bấm đổi kênh nhưng hầu hết đều là các thú nhân khỏe mạnh, mặc dù cũng có vài mỹ nữ thú nhân, nhưng Nhan Tử Kì thấy một chút hấp dẫn cũng không có, sau đó đổi trúng một kênh đang dạy cách làm thế nào để dưỡng thú nuôi mập mập béo tròn, thiếu chút nữa làm Nhan Tử Kì mắc ói suýt chết.

Nhan Tử Kì tắt tivi bước ra ngoài, hoa viên sau buổi cơm chiều rất yên tĩnh, người hầu sau một ngày làm việc vất vả đều ở lại trong phòng mình, rất ít người còn đi dạo chơi ở ngoài, thân hình Nhan Tử Kì vốn đã gầy yếu còn khoát áo bào trắng càng tăng vẻ yếu ớt, trong màn đêm đen tĩnh lặng tựa như một u hồn trắng như tuyết.

Men theo vườn hoa hình tròn dọc theo hoa viên, đi ngang qua hai ao nuôi cá, Nhan Tử Kì chậm rãi bước dọc theo hành lang, gió mát quạt vào mặt, ngả ngớn vén vạt áo choàng của hắn, cuốn theo một tia xuân màu, Nhan Tử Kì không biết ở đây chia mùa như thế nào, bất quá thời tiết khoan khoái như vậy giống hệt như tiết trời ngày xuân.

Cuối hành lang là một ngã ba lớn, bên trái là đại hoa viên trước trang viên, bên phải là một hành lang dài, là con đường thông đến chủ trạch, đó là nơi cấm địa mọi người luôn nhắc nhở hắn không được tự ý xông loạn vào.

Hai bên hành lang dài đặt rất nhiều giá gỗ, trên giá là những loại dây leo không biết tên quán chần chịt, biến hành lang thành một hang động thiên nhiên, Nhan Tử Kì lẳng lặng đứng ở ngã ba, ánh mắt tập trung về phía cuối hành lang, đám dây leo che hết ánh sáng làm hành lang chỉ còn một mảnh tối đen.

Thật là, mặc dù biết đối phương dù có đặc biệt thế nào thì cũng chỉ là một thú nhân, nhưng không biết vì sao, Nhan Tử Kì lại rất muốn biết người đó ra sao.

Đứng im một lúc lâu nhưng hắn vẫn không có đủ can đảm để bước vào hành lang kia, thời điểm hắn đang đứng ngây ngốc tại chỗ thì bên tai đột nhiên truyền tới một giai điệu, âm thanh thanh thoát này, rõ ràng là tiếng sáo trúc vô cùng quen thuộc, chẳng lẽ ở thế giới này, cũng có loại đồ vật này nọ như cây sáo sao?

Nhan Tử Kì nghiêng tai lắng nghe một hồi, xác định tiếng sáo truyền tới từ chủ trạch sâu bên trong hành lang.

Nhan Tử Kì nghi hoặc, có thể thổi ra giai điệu ôn nhu uyển chuyển như vậy có thể là một người vô cùng khủng bố sao? Trong giai điệu này rõ ràng chứa đựng tâm trạng cô đơn cùng ưu thương nồng đậm, đa cảm như vậy, một thú nhân hung tàn sao có khả năng thổi được?

Có lẽ phải nhìn mới biết được, cái gì cũng không làm, ngay ở cửa lén nhìn một cái chắc hẳn sẽ không kinh động tới người bên trong chủ trạch kia đâu?

Tiếng sáo nhẹ nhàng du dương hệt như một bàn tay gọi hồn, dắt Nhan Tử Kì chậm chạp đi sâu vào bên trong hành lang, hành lang càng ngắn dần, tiếng tim đập càng nhanh, mãi đến khi dừng lại trong bóng râm, trong lòng Nhan Tử Kì liền dâng lên một trận bối rối, mình có phải rất lỗ mãng không?

Tiếng sáo đột ngột dừng lại, Nhan Tử Kì càng cảm thấy sợ hãi hơn, xoay người muốn quay trở về, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay khoảnh khắc Nhan Tử Kì vừa xoay người, trên người đột nhiên có cảm giác đau đớn, giống như bị thứ gì đó kiềm chặt, người cũng lập tức bị nhấc lên khỏi mặt đất, Nhan Tử Kì nghe thấy tiếng mình kêu to a nha nha, vật đem kiềm chế cơ thể hắn lại càng siết chặt hơn.

Trong nháy mắt, Nhan Tử Kì có suy nghĩ mình sẽ bị bóp chết tươi.

Thứ kia túm chặt lấy Nhan Tử Kì, xoay người một cái vọt vào chủ trạch, trong luồng ánh sáng mờ mờ, Nhan Tử Kì mới thấy rõ mình bị thứ gì túm lấy, đó là một con quái thú màu đen, thân thể to lớn, móng vuốt cực lớn, răng nanh sắc bén, ánh mắt đỏ rực như máu vô cùng khủng bố, mà con quái thú kia lại không ngừng găm gù với hắn.

Nhan Tử Kỳ bị móng vuốt nó vỗ chặt, hẳn thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng xương cốt trong cơ thể mình không thể chịu được sức mạnh này mà phát ra âm thanh răng rắc.

Ngay lúc hắn nghĩ mình sẽ chết chắc thì một âm thanh trầm thấp, thản nhiên nói: “Buông ra.” quái thú kia nghe thấy mệnh lệnh lập tức không chút do dự vứt hẳn xuống mặt đất, khi thân thể va chạm với mặt đất vô cùng đau đớn làm Nhan Tử Kỳ đau đến nhe răng nhếch miệng, trong lòng vô cùng oán hận tự mắng chửi chính bản thân mình.

Quả thực là trời làm bậy còn có thể tha thứ, tự mình gây ra thì không thể sống sót a! Xem TV thì cứ ngoan ngoãn xem TV đi, sau đó thì đi ngủ một giấc thật ngon, thấy ngu chưa, tự nhiên lệch đi đạo, chơi ở đâu không biết còn cắm đầu đi vào cắm địa, chệch mạng dài quá muốn chết sớm, quả thực là đáng mà!

Mơ hồ, có một người từ trong phòng chậm rãi bước ra, màu tóc đen dài tới tận eo, ngoại bào màu đen trải dài trên mặt đất, gió đêm thổi bay mái tóc dài kia, đột ngột hé lộ ra gương mặt vô cùng xinh đẹp, làn da trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp, đó là....đó là gương mặt của nhân loại!!!

Lúc Nhan Tử Kỳ cố gắng chịu đựng cơn đau ngắc đầu muốn nhìn rõ gương mặt người kia, người nọ trong nháy mắt đã đi đến trước mặt hắn, nhưng mà, gương mặt lúc này xuất hiện trước mắt Nhan Tử Kỳ lại là gương mặt của một thú nhân, ngũ quan này, lại rất giống Lan Nô Triết, chẳng lẽ gương mặt xinh đẹp vừa rồi do mình quá hoảng sợ mà sinh ảo giác?

Nhan Tử Kỳ kinh ngạc đối diện với người nọ, muốn từ gương mặt này tìm ra chút dấu vết còn sót lại, nhưng trước mắt chính là một thân hình khổng lồ, khí thế vượt hẳn những thú nhân khác, không cần nói cũng dễ dàng đoán ra thân phận của y——Lan Nô Tu Đốn.

Quả thực là chính mình thấy ảo giác, chủ nhân của Lan thị gia tộc, sao có thể có gương mặt của nhân loại!

Nhan Tử Kỳ cũng biết một vài thông tin vụn vặt về Lan Nô Tu Đốn, ngẫu nhiên nghe thấy từ Lan Nô Triết hoặc một vài người tôi tớ, mọi người nói hai chủ tử Lan gia không giống nhau, tuy nhiên có một số ít điểm giống, chính là tính cách của hai cha con bọn họ rất quý dị.

Nhan Tử Kỳ vốn chưa từng quen biết Lan Nô Tu Đốn vì thế lúc này cũng không cảm giác ra y có chỗ nào quái dị.

Lan Nô Tu Đốn bước đến gần hai bước, xoay người nhìn nhìn Nhan Tử Kỳ khi ánh mắt hai người chạm vào nhau, ánh mắt Lan Nô Tu Đốn đột nhiên híp lại: “Nhân loại?”

Nghĩ đến Nhan Tử Kỳ không thể nói chuyện được, Lan Nô Tu Đốn mở miệng một lần nữa, vẻ mặt rất không bình tĩnh: “Cút đi.”

Tới lúc này, Nhan Tử Kỳ mới tỉnh ngộ, địa phương quý quái này không thể ở lâu được, dễ dàng nhận thấy Lan Nô Tu Đốn không tính toán truy cứu tội hắn dám xông bừa vào đây, kia hẳn cũng phải thức thời nhanh chóng biến mất, nhưng cơ thể vừa nãy bị quái vật kia vỗ bị thương, sau đó còn bị ném mạnh xuống đất, Nhan Tử Kỳ khẳng định nhiều chỗ trên người mình bị gãy xương, cảm giác đau đớn thấm đến tận xương, muốn đứng lên vô cùng khó khăn.

Ngay lúc hắn giãy dụa đứng lên đi ra ngoài, nguyên bản Lan Nô Tu Đốn đã muốn đi vào bên trong, lại đột nhiên quay trở lại, bàn tay to vươn ra dễ dàng tóm lấy cổ Nhan Tử Kỳ.

Thân thể Nhan Tử Kỳ đã tới cực hạn lại bị Lan Nô Tu Đốn nắm như vậy, nháy mắt đau đớn mà ngắt xủ, trước khi lâm vào hôn mê, Nhan Tử Kỳ ở trong lòng bất đắc dĩ hét một tiếng: chết thật rồi!

6. Chương 6: Ban Đêm Xông Vào Nhà Chính!-phần 2

Ý nghĩ đầu tiên của Nhan Tử Kỳ khi khôi phục lại ý thức là: mình còn có thể tỉnh lại sao!

Vốn tưởng lúc đó Lan Nô Tu Đốn dùng sức mạnh như vậy, xem như đi đứt cái mạng nhỏ của hắn, không ngờ vẫn còn sống, nhưng mà sau khi tỉnh lại, thân thể vô cùng đau đớn làm Nhan Tử Kỳ cảm thấy mình sống không bằng chết, toàn thân giống như bị vỡ nát, tùy tiện động một chút cũng làm hắn đau chết đi sống lại.

Nhan Tử Kỳ miễn cưỡng mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, xung quanh tối đen như mực, chỉ có ánh trăng thản nhiên xuyên qua khe cửa chiếu lọt vào bên trong, làm cho không gian tối đen bên trong giống như được bật kín bởi một tầng sương mù ánh sáng, Nhan Tử Kỳ đang nằm trên sàn nhà, mặt đất cứng rắn làm cơ thể hắn đau thêm vài phần, mặc dù đang nằm trên sàn nhưng không có cảm giác mát lạnh, lúc này hắn mới phát hiện ra mình đang nằm dựa lên một khối lông xù gì đó.

Dưới ánh trăng mờ mờ, Nhan Tử Kỳ gian nan nhìn lại phía bên sườn mình, lập tức bị dọa đến choáng váng, chính mình lại đang nằm trên người một con sư tử hổ báo cực lớn, cái sừng nhọn trên đầu nó so với sừng của Lan Nô Triết còn lớn hơn nhiều, lúc này đang quỳ rạp trên mặt đất say ngủ.

Nhan Tử Kỳ quan sát hoàn cảnh xung quanh và quái vật to lớn bên cạnh mình, có chút quái lạ, nếu hắn không đoán sai thì con sư tử hổ báo này chính là Lan Nô Tu Đốn, nhưng lúc này y còn muốn bóp chết mình, sao bây giờ lại tựa vào nhau ngủ thế này?

Khó trách sao Lan Nô Triết nói tính nết phụ thân mình rất cổ quái, quả thật đúng là như vậy.

Hơn nữa hắn bị thương đầy mình như vậy, đại thúc sư tử này cũng không biết giúp hắn xử lý một chút, đem hắn ném xuống đất xong cũng chỉ biết vù vù ngủ say, quả thực là không thể nói lý!

Nhan Tử Kỳ không thể nhúc nhích, chỉ có thể ở trong lòng ngóng trông Lan Nô Triết bất ngờ đi tìm, phát hiện hắn không có trong phòng, có thể cứu hắn thoát khỏi nơi này, hắn cam đoan nếu có thể thoát khỏi đây, hắn nhất định sẽ ngoan ngoãn làm một sủng vật an phận, đại môn không ra cổng trong không bước, mặc dù sẽ bị chán đến chết cũng nhất quyết không bước vào chủ trạch nữa bước.

Thực nghiệm chứng minh, Lan Nô Tu Đốn không chỉ là một con dã thú, mà chính là một con quái thú! (Sau này y còn có thể là cầm thú, cả ngày chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để thống tiểu Kỳ. Phốc!)

Bởi vì trên người có thương tích, Nhan Tử Kỳ không thể hành động thiếu suy nghĩ, tạm thời cứ nhắm mắt nghỉ ngơi trước, tự giữ gìn một chút sức lực, có gì còn ứng phó với thú nhân đại thúc hung ác, đáng tiếc sự tồn tại của con động vật khổng lồ kia quá mức mạnh mẽ, Nhan Tử Kỳ cố gắng gạt bỏ sự tồn tại của y, nhưng làm thế nào cũng không được, bởi vì mình đang dựa trên bụng y, theo hô hấp của sư tử đại thúc, Nhan Tử Kỳ cảm giác cơ thể mình cũng phập phồng theo chuyển động này, vừa rồi ngất xỉu nên cũng không cảm thấy gì, nhưng bây giờ tỉnh táo, trong lòng cảm thấy bị giày vò quả thực không thể dùng lời nói có thể diễn tả được.

Cái này nhất định là tra tấn bằng im lặng, thời gian giống như đang tạm ngừng, vạn vật trong nháy mắt đông đặc lại, Nhan Tử Kỳ cảm giác có hàng tỷ con kiến đang bò trong người mình, cắn nát tim phổi, thống khổ không chịu nổi.

Thân thể cứng đờ dựa vào người sư tử hổ báo, sau khi giãy dụa một lúc rồi cuộc ra quyết định cuối cùng, chết thì chết, bị bóp cổ chết so với bị hù chết xem ra còn quang vinh hơn, vì thế Nhan Tử Kỳ cố gắng không chế cơ thể đang rã rời của mình, chậm rãi ngồi dậy nhưng không thể đứng dậy nổi, dùng hết sức lực bò dậy, tóm lại mặc kệ là dùng phương pháp nào, hắn nhất định phải rời khỏi quỷ ốc chết tiệt này!

Bất quá sự thật luôn tàn khốc trái ngược hẳn với những suy nghĩ tốt đẹp.

Trên thực tế Nhan Tử Kỳ còn chưa kịp đi đến bước thứ ba, đại thúc hổ báo đã tỉnh lại, y lẳng lặng nằm một chỗ, hít đôi mắt thú lạnh lùng nhìn Nhan Tử Kỳ đang chật vật cố rời khỏi phòng, thấy Nhan Tử Kỳ dừng lại cùng mình đối diện, sư tử đại thúc cũng không tỏ vẻ gì nhiều, chỉ vươn một chưởng chặn chân hắn lại sau đó thoải mái kéo hắn trở lại, đặt vào bên cạnh mình, sau đó thản nhiên nhắm mắt lại ngủ.

Nhan Tử Kỳ ảo não nắm tay đầm xuống đất, có một... thì sẽ có hai, Nhan Tử Kỳ nhào người qua một bên im lặng chờ sư tử đại thúc ngủ say, sau đó lại chậm chạp muốn trốn, nhưng vẫn chưa bước được đến bước thứ tư, đã bị nhẹ nhàng kéo trở lại.

Trước kia đoạn thời gian Nhan Tử Kỳ luyện tập võ đạo rất khắc khổ, bất quá nếu có thể luyện giỏi, khó khăn cách mấy cũng không là vấn đề, tính khí hắn luôn bướng bỉnh không chịu thua, càng bị người khác cười nhạo lại càng cần răng hạo hạo học, cuối cùng hắn cũng đứng được lên vị trí vinh quang nhất trên sân khấu, mà lúc này, bị sư tử hổ báo kia gây sức ép, sự bướng bỉnh đang ẩn sâu trong lòng Nhan Tử Kỳ cũng

bắt đầu trỗi dậy, đợi y kéo trở về, hấn lại lập tức lao ra ngoài, hết lần này đến lần khác, nhìn giống như đang kéo dẫn sợi dây thun, kéo ra sau đó lại thu về, sau đó lại kéo ra rồi lại kéo về.

Cứ tuần hoàn như thế không biết bao nhiêu lần, Nhan Tử Kỳ rốt cuộc bị kéo về nằm úp sấp xuống, căn bản hổ báo kia kéo hấn về vô cùng thoải mái, căn bản không cần dùng tí sức lực nào, mà cơ thể hấn còn đang bị thương, cho dù chỉ đi đi lại lại cũng rất hao tổn thể lực, đến cuối cùng hấn cũng chịu không nổi.

Hung hăng trừng mắt liếc nhìn sư tử hổ báo một cái, Nhan Tử Kỳ bi thúc nghĩ: không thể đùa giỡn người khác như vậy, cho dù là dã thú cũng có chút lương tâm chứ!

Nhan Tử Kỳ đột nhiên nhớ tới con mèo của chị Vương nhà bên cạnh, con mèo nhỏ vô cùng thuần khiết cao quý, không thích ăn thịt chuột, nhưng lại rất thích bắt chuột về ngắm nghía, đùa cái đuôi tùy ý để con chuột cố gắng chạy trốn, rốt cuộc vẫn không thể trốn khỏi móng vuốt sắc bén của mèo nhỏ, mãi đến khi con chuột bị đùa chết mới đưa nó sang một bên, chờ chị Vương tới nhặt xác con chuột vất đi.

Lúc này Nhan Tử Kỳ cảm thấy mình và con chuột bị mèo nhỏ đùa giỡn giống hệt nhau, dù chạy trốn thế nào cũng vô dụng, chờ bị đùa đến chết đi!

Sau khi sử dụng chút sức lực cuối cùng, Nhan Tử Kỳ cũng không thể duy trì thêm bao lâu liền mê man, mà lúc này hấn và dã thú phía sau không hề biết rằng, một thời gian dài trong tương lai, người kia sẽ là người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Nửa tỉnh nửa mê, Nhan Tử Kỳ cảm giác có người bên cạnh mình đang nói chuyện, giãy dụa cố mở mắt ra nhìn xem người đang ôm mình là ai, vừa thấy liền ngơ ngác, cư nhiên lại là Lan Nô Triết, trong khoảnh khắc này, hấn cảm thấy từ tận đáy lòng, Lan Nô Triết là một thú nhân vô cùng anh tuấn!

Lan Nô Triết ôm hấn, đang nói chuyện cùng Lan Nô Tu Đồn, cẩn thận nghe mới biết cậu ta đang đàm phán với phụ thân, bất đắc dĩ nói: “Phụ thân, tiểu Kỳ bị thương, người để ta dẫn hấn đi bác sĩ đi.”

“Hấn đụng vào Phổ Tư, phải đem hấn đi uy Phổ Tư.” Lan Nô Tu Đồn dựa vào ghế trên, nhẹ nhàng đóng cửa chén thủy tinh trong tay, trong chén chứa một thứ chất lỏng đục ngầu không rõ là gì.

“Ta tin hấn nhất định sẽ không làm như thế nữa, phụ thân, nếu không người cũng không để hấn ở trong phòng mình gây ngốc một buổi tối.” Biểu tình Lan Nô Triết rất bình tĩnh, chỉ có Nhan Tử Kỳ đang bị cậu ta ôm trên tay mới biết, Lan Nô Triết ôm hấn ngày càng siết chặt, cậu ta đang rất khẩn trương!

Lan Nô Tu Đồn lạnh lùng cười: “Tối hôm qua Phổ Tư vừa mới ăn no, tiểu tử trên tay người chính là bữa ăn tiếp theo của nó.”

Lan Nô Triết nóng nảy: “Phụ thân, xin người đừng so đo với tiểu Kỳ, ta cam đoan hấn về sau sẽ không xuất hiện trước mặt người nữa, hơn nữa người trước đây cũng rất thích nhân loại, không phải sao?”

“Câm mồm!” Nghe thấy những lời sau cùng này của Lan Nô Triết, Lan Nô Tu Đồn giận tím mặt, lớn tiếng quát, sau đó chỉ thấy y hít sâu một hơi phẫn nộ quát: “Mang theo sủng vật của người, cút đi!”

Nhan Tử Kỳ sau khi được Lan Nô Triết ôm ly khai khỏi chủ trách, lập tức thở phào một hơi, thật sự là đường sống trong cái chết a! Sinh mệnh quý giá như vậy, còn sống quả thực rất hạnh phúc, sau này hấn nhất định phải hảo hảo quý trọng sinh mệnh, rời thật xa Lan Nô Tu Đồn!

Lan Nô Triết cũng thở mạnh, lập tức dùng sức vò mái tóc ngắn của Nhan Tử Kỳ: “Tiểu tử kia, không phải đã nói người không được đến bên chủ trách kia sao, muốn tìm cái chết phải không? Nếu không phải tối hôm qua Phổ Tư vừa ăn no, người nhất định đã bị nó một ngụm nuốt vào bụng.”

Phổ Tư mà bọn họ nói, hấn là quái vật hôm qua suýt chút nữa bóp chết hấn, quái vật lớn như vậy, phỏng chừng nuốt hấn vào bụng cũng còn chưa no!

Bất quá Lan Nô Tu Đồn quả thật là quái thai, tự nhiên lại để một quái vật kinh dị như vậy trong sân nhà mình, không cần thận xông ra cắn người thì biết làm sao? Cho dù không cắn người, cắn cây cỏ cũng không tốt!

“Ta đã gọi bác sĩ, người bị thương như vậy, nhất định phải hảo hảo dưỡng một thời gian, bất quá người quả thực rất may mắn, cùng cha ta ở suốt một buổi tối, lại không bị y một chưởng chụp chết, quả thực đáng

kinh ngạc.” Lan Nô Triết tấm tắc lấy làm kì lạ, sau mới nói cho Nhan Tử Kì biết, trước đây có người mang theo sủng vật tham dự một buổi tiệc, sủng vật kia không cẩn thận đụng trúng Lan Nô Tu Đồn một chút lập tức bị y một chưởng đập chết.

Nhan Tử Kì nghe thấy lập tức trợn mắt há hốc mồm, không khỏi nhớ tới tình hình hôm qua ở cùng với sư tử hổ báo kia, lúc ấy hẳn tức muốn học máu, ngoại trừ cảm thấy Lan Nô Tu Đồn chơi xấu quả thực không hề nghĩ tới chuyện sợ hãi, bây giờ nghe Lan Nô Triết nói vậy, mới biết thì ra mạng mình lớn!

Nhan Tử Kì lập tức nhớ tới gương mặt xinh đẹp của Lan Nô Tu Đồn mình thoáng nhìn thấy, kia đúng là gương mặt nhân loại, tuy chỉ là nhìn thoáng trong nháy mắt, bắt quả hẳn chắn chắn đã nhìn thấy, lập tức kéo lấy tay Lan Nô Triết, bắt đầu hoa tay múa chân, chỉ thấy hẳn chìa chìa vào chủ trạch, sau đó lại chìa vào mặt mình, lại khoa tay múa chân diễn tả một đầu tóc thật dài, cuối cùng trợn to mắt hỏi Lan Nô Triết đây là chuyện gì.

Cũng may hai người ở chung một đoạn thời gian cũng không ngắn, sau khi hẳn hoa tay múa chân một hồi lâu, Lan Nô Triết cũng miễn cưỡng đoán ra ý tứ của hẳn, không khỏi giật mình hỏi: “Người thấy rồi?”

Nhan Tử Kì biết cậu ta hỏi cái gì, liền gật gật đầu.

Lan Nô Triết bắt đầu dĩ thử dài: “Y luôn kì quái như vậy, kì thật ta cũng không biết rõ lắm, chỉ biết cha ta có khả năng biến ảo khôn lường, nhưng vì sao y lại biến ra như vậy, ta cũng không hiểu được, tóm lại về sau người không được đến gần chủ trạch nửa bước, nếu còn như vậy, dù là ta cũng không cứu được người.”

Nhan Tử Kì giật giật thân mình đang vô cùng đau đớn, thầm nghĩ: cho dù đánh chết ta, ta cũng không tới đó!

7. Chương 7: Năm Viện

Sau khi Lan Nô Triết ôm Nhan Tử Kì trở về phòng, lập tức gọi bác sĩ tới xem bệnh cho hẳn, tên bác sĩ kia cầm một cái gì đó giống máy chụp hình chiếu lên người Nhan Tử Kì, sau đó nói với Lan Nô Triết trên người sủng vật này nội tạng bị tổn thương nghiêm trọng, xương cũng gãy nhiều chỗ, không thể điều trị tại nhà.

Lan Nô Triết rất quan tâm tới tiểu sủng gây yếu này, vừa nghe thấy tình hình nguy hiểm như vậy lập tức gọi người liên lạc với bệnh viện, cũng không chờ bác sĩ kia mà tự mình leo lên Ca Ca Kì đưa Nhan Tử Kì tới bệnh viện.

Kỳ thực Lan Nô Triết cũng rất sốt ruột, vất vả mới dưỡng được non mìn như vậy, Nhan Tử Kì cũng không còn dè chừng như trước, nháy mắt có thể ăn vào miệng lại đột ngột xuất hiện chuyện ngoài ý muốn này, nghĩ tới nghĩ lui, nhất định tên tiểu tử kia sau khi lành bệnh sẽ lại gây như trước, Lan Nô Triết có chút buồn bực, chính mình có lẽ nên nghe theo lời bằng hữu dưỡng một tiểu sủng khác? Bằng không cứ chờ tiểu sủng lớn lên, chính mình cũng ghen mà chết? Tuy là Lan Nô Triết có không ít bạn tình, dục vọng của thú nhân từ trước đến nay rất mạnh mẽ, hơn nữa sau khi ném qua hương vị hút hồn của thân thể nhân loại liền trở nên kén ăn.

Bệnh viện nằm trên một khu vực yên tĩnh, diện tích cực lớn, Nhan Tử Kì được Ca Ca Kì chở bay lượn trên không trung rất nhanh đã thấy cửa bệnh viện, phía trên là một tấm bảng cực lớn có những kí tự như văn tự cổ, nhưng nếu Nhan Tử Kì hiểu được nhất định sẽ tức học máu, mấy chữ kia có nghĩa là “Bệnh Viện Sủng Vật”, có đôi khi thất học cũng không phải là chuyện xấu!

Ca Ca Kì đáp xuống hoa viên bệnh viện, đã có rất nhiều thú nhân mặc đồng phục chờ sẵn, thấy Lan Nô Triết bước xuống liền lên tiếng chào hỏi.

Bị lấn đi lấn lại nhiều lần, thân thể Nhan Tử Kì trở nên vô cùng yếu ớt, tựa vào trong lòng ngực Lan Nô Triết, đầu óc cứ xoay vòng chỉ kịp nghe thấy tiếng Lan Nô Triết giới thiệu bác sĩ điều trị cho hẳn là người giỏi nhất ở đây.

Tiếp đó đoàn người đưa Nhan Tử Kì vào phòng bệnh, bác sĩ kia kiểm tra một chút sau đó nói phải phẫu thuật ngay lập tức, bởi vì Nhan Tử Kì bị tổn thương nội tạng rất nghiêm trọng, có thể chống đỡ đến bây giờ đã là kỳ tích.

Nhan Tử Kỳ cười khổ trong lòng, xem ra chính mình vừa được gặp gỡ với tử thần, mọi người đều nói đại nạn không chết về sau sẽ được hạnh phúc, nhưng mà hắn có cảm giác đây chỉ mới là khởi đầu của mọi chuyện.

Mặc kệ là nhận được ưu đãi thế nào cũng không thể thay đổi được sự thật hắn chỉ là sủng vật, cho dù Lan Nô Triết có coi trọng hắn đến thế nào thì tâm ý kia cũng có hạn, sau khi Nhan Tử Kỳ được đưa vào phòng phẫu thuật, Lan Nô Triết nói vài câu khách khí với bác sĩ sau đó lập tức rời khỏi, Nhan Tử Kỳ tuy rằng không quan tâm tới nhưng trong lòng cũng có chút khó chịu, dù sao trong thế giới này hắn cũng chỉ quen biết mình Lan Nô Triết, nếu nghĩ lại, dù là bất cứ ai cũng không hi vọng lúc mình bị thương lại chỉ có một mình trong phòng bệnh.

Nhan Tử Kỳ nhớ lại trước đây mình từng nuôi một con đại cầu, những lúc hắn gặp khó khăn nó vẫn luôn ở bên cạnh, sau đó sự nghiệp dần có chuyển biến tốt lên, thời gian ở cùng đại cầu cũng không còn nhiều, mãi đến khi nó sinh bệnh chết hắn cũng chỉ đau lòng nhỏ vài giọt nước mắt sau đó lại tiếp tục vui đầu công việc của mình, không bao lâu sau đã quên bén đi mất mình từng nuôi một con sủng vật.

Vì vậy không thể trách thú nhân vô tình, ngay cả chính mình cũng từng như vậy.

Nhan Tử Kỳ nghĩ phẫu thuật đơn giản chỉ là nằm trên một chiếc giường lạnh băng, sau khi ngấm thuốc mê, bác sĩ sẽ dùng dao rạch lên người hắn, nhưng sự thật lại khác xa hoàn toàn với suy nghĩ của hắn, nếu không phải tự mình trải qua thì dù có nghĩ nát óc Nhan Tử Kỳ cũng không thể ngờ tới lại có cách chữa trị như vậy.

Hắn bị đặt vào một nơi hẹp như một ngăn tủ dài, tay chân bị cố định, sau đó ngăn tủ bị đẩy kín lại, tiếp sau đó hắn nghe thấy tiếng máy móc bắt đầu chuyển động, ngay lúc này Nhan Tử Kỳ có cảm thấy tất cả cảm giác trên người mình biến mất, tựa như thân thể trong nháy mắt biến mất.

Ngay lúc này, Nhan Tử Kỳ nghe thấy một giọng nam đang dùng ngôn ngữ loài người nhắc nhở hắn: “Bây giờ hãy nín thở, sẽ quét hình trong 10s.”

Nhan Tử Kỳ có chút bất ngờ, nhưng cũng ngoan ngoãn làm theo.

Sau đó lại nghe thấy tiếng nam nhân “ồ!” một tiếng rồi lầm bầm nói: “Có ăn thủy tinh ngôn ngữ, đáng tiếc đây thần kinh phát âm bị tổn thương, đúng là tiểu tử đáng thương.”

Không bao lâu sau lại nghe thấy tiếng nam nhân tràn ngập kinh ngạc: “À, hèn chi bị thương nặng như vậy mà còn sống được, thì ra đã có người giúp người sơ cứu vết thương, cũng khó trách trong Lan gia toàn nhân tài mà.”

Nhan Tử Kỳ cảm thấy vị bác sĩ thích nói nhảm này rất thú vị, sau khi quét hình xong liền cho Nhan Tử Kỳ ngủ một giấc, tranh thủ lúc hắn ngủ để chữa trị.

Nhan Tử Kỳ không thể không thừa nhận y học nơi này vô cùng tiến bộ, khi hắn tỉnh lại tinh thần vô cùng tỉnh táo, thân thể cũng không còn đau đớn như lúc trước, tuy nhiên sau khi chịu một vết thương nặng như vậy, một chút đau đớn còn sót lại là không thể tránh khỏi.

Vị bác sĩ thích nói nhảm kia cũng nói qua với hắn, tuy là phẫu thuật thành công nhưng vẫn phải theo dõi thêm một thời gian nữa, bởi vì mới điều trị xong còn phải chờ xem có xảy ra hiện tượng bài xích hay không, nói chung, bảo hắn cứ ngoan ngoãn ở lại đây.

Lúc sau Nhan Tử Kỳ chuyển tới một gian phòng khác, mặc dù Lan Nô Triết không hề tới thăm nhưng gọi một thú nhân tới chăm sóc hắn.

Sau khi Nhan Tử Kỳ ở bệnh viện được hai ngày mới phát hiện ra đây là bệnh viện chuyên chữa trị cho nhân loại, tất cả các thiết bị và thuốc men đều được chế tạo theo kích thước của con người, sau khi phát hiện ra điều này, Nhan Tử Kỳ dở khóc dở cười, bất nhân loại tới làm sủng vật làm thế giới này hình thành một sợi xích, bán ra, sử dụng sau đó lại sửa chữa rồi lại bán ra!

Bất quá phần lớn nhân loại được đưa tới nơi này chỉ vì một nguyên nhân vì quá béo mà phát bệnh, nhân loại gây như Nhan Tử Kỳ quả thật rất hiếm khi gặp được.

Bác sĩ phụ trách riêng của Nhan Tử Kỳ là Hạ Tạp Áo, anh là một thú nhân trẻ tuổi rất dí dỏm, điều càng làm Nhan Tử Kỳ ngạc nhiên hơn là hình dáng khi Hạ Tạp Áo hóa thú, một con gấu trắng tròn vo, nhìn thế nào cũng thực ngốc.

Từ Hạ Táp Áo, Nhan Tử Kỳ biết được người có thể hóa thân thành sư tử có sừng trên khắp đại lục Nạp Tây chỉ có gia tộc Lan Nô có thể làm được, nó tượng trưng cho huyết thống thuần khiết, còn những người khác hóa thân thành gì thì khó có thể nói được, bởi vì huyết thống rất hỗn loạn.

Tuy rằng từ vị bác sĩ lâm nhâm này biết được rất nhiều chuyện ở thế giới này, nhưng có một điều làm Nhan Tử Kỳ rất khó khoan nhượng, chính là vị bác sĩ này rất thích dùng thủ đoạn để đùa giỡn.

Lần đầu tiên kiểm tra sức khỏe Hạ Táp Áo đã sờ soạn cơ thể hắn n lần, lúc đầu Nhan Tử Kỳ chỉ nghĩ là quá trình bình thường, liền cắn răng nhịn xuống, nhưng Hạ Táp Áo được một tắc lại muốn tiến một thước, cuối cùng lại nhu nhu niết nụ hoa hắn, Nhan Tử Kỳ lúc này mới phát hiện có điểm không đúng, kia không phải bác sĩ, rõ ràng là một con gấu khoát áo bác sĩ, kiểm tra thân thể là giả ăn đậu hũ của hắn mới là thật!

Nhan Tử Kỳ lập tức tỉnh ngộ lập tức phản kháng lại, nhưng lại không đo lại sức liền há mồm cắn, bàn tay Hạ Táp Áo bị cắn gần như đứt ra, suýt chút nữa bị phế.

Vốn tưởng rằng sau khi bị giáo huấn, Hạ Táp Áo sẽ bớt phóng túng một chút, ai dè anh ta chẳng những không biết hối cải lại ngày càng táo tợn hơn, ngày đó kiểm tra miệng vết thương ở chân, anh ta lại dám đặt Nhan Tử Kỳ lên giường, cởi quần của hắn, còn nghiêm túc nghiên cứu đóa hoa cúc của Nhan Tử Kỳ.

Nhan Tử Kỳ vô cùng xấu hổ, chân đá loạn một trận, nhưng thân hình Hạ Táp Áo to lớn lại cao, căn bản đá không được còn để bị nhìn thấy sạch sẽ, càng làm cho Nhan Tử Kỳ tức đến hộc máu là Hạ Táp Áo lại vô liêm sỉ sau khi nhìn thấy hoa cúc của hắn lại còn cảm khái nói: “Hình dáng rất đẹp, co giãn cũng tốt, kích thước cũng tuyệt vời, tuyệt đối là sủng vật cực phẩm, hơn nữa lại còn là xử!”

Nhan Tử Kỳ chớp mắt, suýt chút nữa tức mà chết.

Hoàn hảo là Hạ Táp Áo tuy rằng thích đùa giỡn, nhưng cũng không phải là lưu manh thực sự, nhiều nhất chỉ ăn chút đậu hũ của hắn mà thôi, qua hai ngày, Hạ Táp Áo đưa một nhân loại tới phòng bệnh của hắn, là một người da trắng, tuy bộ dạng cũng có chút đầy đặn nhưng cũng không thể nói là béo, Hạ Táp Áo giới thiệu với hắn: “Đây là vợ của ta Âu Văn.”

Thì ra, không phải thú nhân nào cũng đem nhân loại làm sủng vật, khi tình yêu nảy sinh bọn họ đều ngang hàng với nhau, Nhan Tử Kỳ rất kinh ngạc nhưng trong thâm tâm cảm thấy rất vui vẻ cho bọn họ.

Âu Văn là một đứa nhỏ rất thẹn thùng, tuy là có thể nói nhưng phần lớn đều là Hạ Táp Áo nói, mà Nhan Tử Kỳ lại chuyên chú làm người nghe.

Yêu một thú nhân? Chuyện tình ly kỳ như vậy thật sự có thể phát sinh sao?

Ngay sau đó trong lòng Nhan Tử Kỳ chợt nghĩ tới bộ dáng Lan Nô Triết, lại còn tưởng tượng ra bộ dạng mình đang yêu thương Lan Nô Triết..... ý tưởng này hết như một đạo thiên lôi giáng xuống Nhan Tử Kỳ, quả nhiên đây không phải chuyện bình thường có thể làm được.

Đồng thời, trong đầu Nhan Tử Kỳ lại hiện lên hình ảnh buổi tối hôm đó, bộ dáng của Lan Nô Tu Đốn, ngũ quan tinh mỹ, ánh mắt xinh đẹp, nếu là người yêu thì....phi phi phi, Nhan Tử Kỳ, não người hư rồi sao? Cái gì lại là y, rõ ràng đó chỉ là hình ảnh giả dối do Lan Nô Tu Đốn biến ra, căn bản không hề tồn tại! Mà Lan Nô Tu Đốn với Lan Nô Triết hoàn toàn khác biệt nhau, trừ phi là người điên mới dám đi yêu Lan Nô Tu Đốn, bất quá với cái bộ dáng hung ác của Lan Nô Tu Đốn thì ngay cả kẻ điên cũng không dám thương y!

Lắc lắc đầu vẫy đi đồng suy nghĩ lộn xộn, Nhan Tử Kỳ rút ra một kết luận chính mình quả nhiên bị tình yêu của Hạ Táp Áo và Âu Văn kích thích!

Bất quá, Hạ Táp Áo và Âu Văn vẫn là hai người bạn đầu tiên của hắn từ khi tiến vào thế giới này, lúc Nhan Tử Kỳ xuất viện, Hạ Táp Áo lén lút tặng cho hắn một món lễ vật, một thứ không được nói ra!

8. Chương 8: Thất Sủng ?

Nhan Tử Kỳ ở bệnh viện suốt một tuần, có Hạ Táp Áo và Âu Văn làm bạn làm hắn tạm thời quên đi buồn rầu về thân phận, tâm trạng cũng vui vẻ hơn.

Sau một tuần Nhan Tử Kỳ mang theo tâm trạng vui vẻ xuất viện, tới đón hần là một tôi tớ ở trang viên lái một chiếc phi thuyền cỡ nhỏ tới, hai người ngồi có chút chật vật, hoàn hảo Nhan Tử Kỳ đủ gầy.

Bởi vì trước khi xuất viện, Hạ Tập Áo tặng cho hần một món lễ vật làm hần vui sướng đến mức thăng thiên, tâm tình cực tốt, tự nhiên có cảm giác ai tới đón hần cũng không sao, cũng không nghĩ tới có gì đó không ổn, chờ tới khi đến Lan gia, nhìn thấy căn phòng vốn thuộc về chính mình đã bị một nhân loại đồng hương chiếm lấy, lúc này Nhan Tử Kỳ mới cảm giác được tình huống không đúng.

Tôi tớ nói cho hần biết Lan Nô Triết đang ở thư phòng muốn Nhan Tử Kỳ tới, Nhan Tử Kỳ nhú mày quay người lại, nhẹ nhàng đi về hướng thư phòng, vừa đi vừa đoán xem đã xảy ra chuyện gì, trong lòng hần cũng mơ hồ cảm nhận được hần là hần đã “thất sủng”, ý niệm như vậy xuất hiện trong đầu nhất thời làm Nhan Tử Kỳ cảm thấy rất vui sướng, nếu thực sự là như vậy hần phải cảm ơn trời đất, ông trời rất cục cựa cũng có mắt, đóa hoa cúc của Nhan Tử Kỳ hần cuối cùng cũng được bảo vệ!

Nhưng hần lại nghĩ, nếu mình bị thất sủng, tất cả những đãi ngộ trước kia nhất định sẽ không còn nữa, không được đại nhân vật như Lan Nô Triết bảo bọc hần nhất định sẽ bị một đám tiểu yêu quái quấy phá mà chết, thật là nhục đầu.

Không đợi hần suy nghĩ miên man xong đã muốn đi tới trước thư phòng, Nhan Tử Kỳ không chút do dự tiến vào, Lan Nô Triết đang nói chuyện với người khác, thấy hần tiến vào liền mỉm cười, ngoắc tay bảo hần lại gần.

Hiếm khi Nhan Tử Kỳ nhu thuận như vậy, Lan Nô Triết thuận tay ôm hần đặt lên đùi, mấy ngày ở chung Nhan Tử Kỳ cũng đã quen với việc Lan Nô Triết động tay động chân nên sau khi bị ẵm lên chỉ im lặng ngồi.

Lan Nô Triết thấy hần an phận như vậy chỉ cười nhu nhu đầu hần, sau đó tiếp tục cùng người khác nói chuyện, Nhan Tử Kỳ ở bên cạnh cẩn thận nghe, là một cuộc buôn bán, ngày thường Lan Nô Triết luôn nhân nhả không ngờ cũng lo lắng nhiều chuyện như vậy.

Rốt cuộc cũng đợi đến lúc bọn họ đàm phán xong, sau khi người nọ đứng dậy rời đi, lúc này Lan Nô Triết mới để ý tới hần: “Có thấy đồng bạn của ngươi chưa?”

Nhan Tử Kỳ ngẩng đầu liếc nhìn thú nhân một cái, gật gật đầu.

“Nó sẽ thay thế ngươi làm tiểu sủng của ta.”

Nhan Tử Kỳ mở to hai mắt nhìn thẳng Lan Nô Triết, sau đó lập tức chuyển dời tầm mắt sang nơi khác, cố gắng che dấu tâm tình đang rất kích động của mình, hần đoán chính xác thật!

Lan Nô Triết nhìn tiểu sủng ở viện một tuần đã gầy đi mấy cân, bắt đặc dĩ thở dài, Lan Nô Triết vốn rất hài lòng tiểu sủng này, mái tóc mềm mại, da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, nhìn thể nào cũng rất hợp sở thích của mình, nhưng mà hần quả thực rất gầy, nếu không thể dùng được cho dù là cực phẩm cũng vô dụng, hơn nữa tân sủng vật đưa tới hai ngày trước hương vị rất tuyệt vời.

“Yên tâm đi, ngươi có thể tiếp tục ở trang viên.”

Kỳ thật, giờ phút này, Nhan Tử Kỳ ở trong lòng đã muốn hét thật to, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra vô cùng ủy khuất.

“Đi tìm Kỳ Na, bà ta sẽ an bày chỗ ở cho ngươi, đi đi.” Lan Nô Triết nói xong liền đặt Nhan Tử Kỳ xuống dưới.

Nhan Tử Kỳ vừa đi vừa không ngừng quay lại nhìn Lan Nô Triết, bước chân cũng ngày càng nhanh, này cũng không phải hần luyến tiếc mà hần chỉ sợ Lan Nô Triết sẽ thay đổi chủ ý, đem hần bắt trở lại!

Chờ tới lúc ra khỏi thư phòng, Nhan Tử Kỳ lập tức ba chân bốn cẳng chạy thật lẹ, tựa như phía sau có con mãnh thú đang đuổi theo.

Trời sao lại đẹp như vậy, cuộc sống cũng thật tươi đẹp, cảm giác tự do thích thật a....

Nhan Tử Kỳ vui vẻ chạy một vòng lớn, rốt cuộc cũng từ từ bình tĩnh lại, nhân sinh luôn có nhiều điều bất ngờ, mới hôm qua hần còn ai oán chính mình là sủng vật, hôm nay đã bị vất bỏ, ngày mai sẽ lại biến thành gì đây, quả thực là một ẩn số, vì vậy phải bình tĩnh, bình tĩnh..... ta thao, chuyện vui vẻ như vậy bảo hần

làm sao bình tĩnh được a! Về sau có phát sinh chuyện gì thì để về sau nói, giờ phút này, hần phải mặc sức mà hưởng thụ cảm giác vui sướng hiếm có này.

Thử hỏi xem, có người nào bị thất sủng lại vui sướng như hần không chứ? Có không? Thật sự không phải hần không bình thường, mà là thế giới này thật sự quá bất thường.

Đương nhiên, Nhan Tử Kỳ sẽ không vì hưng phấn mà quên hết mọi chuyện, nếu thất sủng, trước mắt sẽ mất hết những đãi ngộ xa xỉ lúc trước, những cái khác không nói, phỏng chừng về sau hần không còn được uy phong lẫm lẫm cười trên Ca Ca Kỳ, hơn nữa để có thể an ổn sinh tồn trong thế giới này, tuyệt đối là một thách thức to lớn.

Được rồi, đầu tiên là đi tìm Kỳ Na, xem bà ta an bài hần thế nào, nếu thật sự không thể ở lại thì chỉ có thể đi tìm Hạ Tập Áo thôi, nghĩ tới hai người bạn mới Nhan Tử Kỳ nhịn không được nhếch môi cười, trong thế giới này, hần đã không còn cô độc một mình nữa!

Tuy là Lan Nô Triết trở mặt với mình so với lật sách còn nhanh hơn, nhưng hoàn hảo là tôi tớ trong trang viên không có công lực trở mặt nhanh như vậy, vì thế khi Nhan Tử Kỳ tìm thấy Kỳ Na, nữ thú nhân này dùng ánh mắt thương hại nhìn hần.

“Tiểu tử đáng thương, này không thể trách Thiếu chủ tử, người quả thực gây yếu quá, Thiếu chủ tử quả thực rất thích người, dưỡng lâu như vậy cũng không chậm vào.”

Nhan Tử Kỳ nghe lời bà, mặt lập tức tràn ngập hắc tuyến, tại sao Lan Nô Triết có chạm vào hần hay không mọi người lại biết rõ như vậy! Sau đó nghĩ lại thì nếu thực sự một người ngu ả đại như Lan Nô Triết ăn hần thì liệu bây giờ hần còn khỏe mạnh, hoạt bát được như vậy sao? Vừa rồi lúc trở về phòng, nhìn thấy người đồng hương mập mạp kia, ốm yếu nằm trên giường, toàn thân ngoại trừ đôi mắt còn năng động tất cả đều cứng ngắc hết như một xác ướp.

“Đi theo ta, ta sẽ sắp xếp một nơi tốt cho người, tiểu tử đáng thương, buổi tối phải khóa cửa phòng thật kỹ, tôi tớ nam ở nơi này đều là dã thú đói khát, người đừng tạo cơ hội cho bọn họ, tiểu tử đáng thương gây yếu như vậy làm sao tự bảo hộ được mình đây, ai, người cứ ở chỗ Cổ lão cha đi, tính tình lão cha tuy là không được tốt nhưng thực là một người tốt, da thịt người non mịn như vậy, tốt nhất là tránh xa đám tôi tớ ra.” Kỳ Na vừa dắt hần ra hoa viên, vừa cảm thán.

Nhan Tử Kỳ im lặng lắng nghe Kỳ Na đại thẩm nói, trừ bỏ có chút dong dài, nữ thú nhân này cũng là người tốt.

“Kỳ Na...”

“Nơi kia tuy điều kiện không tốt cho lắm, nhưng tốt xấu gì cũng an toàn....Di? Tiểu Kỳ, người vừa gọi ta có phải không?” Kỳ Na nói tới một nửa đột ngột quay người lại, thân thể bà cũng rất cường tráng, cú xoay này suýt nữa đánh ngã Nhan Tử Kỳ.

Nhan Tử Kỳ trừng mắt, nhếch môi cười: “Cám ơn bà, Kỳ Na.” Nói xong còn vươn tay ôm lấy bà, thất lung nữ thú nhân này quả thực rất thô, Nhan Tử Kỳ chỉ có thể miễn cưỡng vòng tay qua bụng bà.

Lúc trước sao mình lại không phát hiện ra, nữ thú nhân dong dài này thực sự rất khả ái! Có lẽ do tâm tình thay đổi, nên nhìn thấy con người hay sự vật bên cạnh mình cũng thay đổi, nghe đối phương lo lắng cho tình cảnh của mình quả thực làm cho hần cảm thấy phi thường áp áp, đã lâu rồi hần không có cảm giác này.

“Ông trời của ta ơi, người có thể nói chuyện, làm sao người nói được? Nhân sủng không phải không được nói hay sao? Ông trời, tiểu Kỳ người ngàn vạn lần không thể nói nữa!” Kỳ Na trừng đôi mắt thú thật to, kích động quay đầu nhìn bốn phía, xác định lân cận không có ai, mới quay đầu lại nói với Nhan Tử Kỳ: “Nghe không tiểu Kỳ, ta không biết vì sao người có thể nói chuyện, nhưng người phải nhớ kỹ, trên khắp đại lục Nạp Tây, có quy định trên văn bản rõ ràng, nhân loại không được phép mở miệng nói chuyện, nếu bị phát hiện sẽ bị xử tử, xử tử đó người hiểu không, chính là chặt đầu.”

Nhan Tử Kỳ trở mình xem thường, thâm nghĩ đại thẩm không cần quá lo lắng như vậy, từ khi đi vào thế giới quỷ dị này hần đã chết đi sống lại vài lần, đến bây giờ vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở đây

đã chứng minh hấn mạng lớn, nếu bởi vì nói chuyện mà bị xử tử hấn cũng cam lòng, phải làm một người cầm điếu quả thực vô cùng thống khổ!

Nói tiếp thì phải cảm ơn Hạ Táp Áo, chính Hạ Táp Áo mạo hiểm việc có thể sẽ bị phát hiện giúp hấn phẫu thuật chỉnh lại dây thần kinh thanh âm, hấn mới có thể nói chuyện được, đây cũng chính là lễ vật quý giá nhất mà Hạ Táp Áo cho hấn.

Bất quá Kỳ Na kinh ngạc như vậy, hấn vẫn nên ngoan ngoãn im lặng, tuy rằng khép miệng lại nhưng Nhan Tử Kỳ cũng bắt đầu tính toán trong đầu, nên đi tới một nơi không có ai, hung hăng hát vang mấy khúc, phải biết rằng trước kia hấn luôn tự hào về chất giọng của mình, không làm ngôi sao ca nhạc quả thực đáng tiếc.

Kỳ Na dắt hấn đi tới một góc tối của hoa viên, nơi này có một dãy nhà gỗ, bên ngoài tràn ngập dây leo xanh biếc, nhìn qua cũng rất tinh xảo.

Kỳ Na chỉ vào một căn phòng nói với hấn: “Chính là nơi này, người về sau sẽ ở đây, lão cha là người chăm sóc hoa viên, bình thường người cứ ở trong này, không được chạy loạn biết không? Tính tình lão cha có chút kỳ cục nhưng tuyệt đối là người tốt, người ở cùng hấn là an toàn nhất.” Kỳ Na nói xong liền dắt Nhan Tử Kỳ tới trước cửa phòng lão cha.

Cửa phòng được mở ra từ bên trong, khi nhìn thấy hình dáng người vừa mở cửa, Nhan Tử Kỳ nhin không được, phốc một tiếng bật cười....

9. Chương 9: Dạ Ngộ

Nói thế nào nhỉ, gương mặt của lão cha hoàn toàn trái ngược với tính tình của ông, vừa rồi nghe Kỳ Na nói lão cha rất khó tính, Nhan Tử Kỳ cũng thuận theo mà liên tưởng lão cha thành một dã thú khối ngô cao lớn, mỗi bước chân sẽ làm mặt đất rung chuyển, mũi cao thẳng, mắt sáng như tia chớp, nhưng khi lão cha mở cửa tất cả tưởng tượng của Nhan Tử Kỳ lập tức tiêu tan.

Đứng cạnh cửa là một lão nhân chỉ cao tới ngực Nhan Tử Kỳ, đầu bóng lờng và chòm râu thật dài, cái đầu thì béo bệu tròn tròn, bộ dáng hết như chú lùn của nàng công chúa bạch tuyết! Vì thế khi Nhan Tử Kỳ vừa nhìn thấy liền không thể nhin cười được.

Bất quá vừa phá ra tiếng cười đầu tiên lập tức điều chỉnh lại biểu tình, làm chính mình nghiêm túc một chút, dù sao hấn cũng đang đi cầu xin người khác, đương nhiên cần phải nghiêm chỉnh đối mặt với lão nhân có dáng mạo ôn nhu lại khó tính này.

Kỳ Na nói chuyện với lão cha, hỏi xem ông có thiếu gì không hay muốn ăn gì đó, lần sau bà sẽ mang tới, hàn huyền một hồi Kỳ Na mới nói vào trọng điểm: “Lão cha, người nhìn tiểu gia khóa đánh thương này xem, hấn gãy yếu như vậy, vốn ở nơi ở của tiểu sủng nhưng đã có người khác tới thay, Thiếu chủ tử muốn ta sắp xếp cho hấn một chỗ ở, ta liền nghĩ tới nơi của người là thích hợp nhất, cũng là nơi an toàn nhất, hơn nữa lão cha là người tốt nhất định sẽ chăm nom hấn thật tốt.”

Lão cha đứng ở cửa nghe Kỳ Na nói chuyện, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Ta sớm biết người không có chuyện gì sẽ không sum xoe như vậy, nhất định là không có hảo tâm, đem một tên nhân loại thất sủng quăng tới đây, định gây phiền toái cho ta sao.”

Kỳ Na hắc hắc cười khan vài tiếng: “Ta đương nhiên phải nghĩ tới lão cha rồi, từ xưa đến nay ai cũng biết ông nổi tiếng nhân hậu, nhất định sẽ sẵn sàng giúp tiểu tử đáng thương này, ông đáp ứng đi.”

“Mang đi mang đi, ta không rảnh để chiều cổ vật nhỏ, ngay cả chính mình ta cũng lo không xong.” Lão cha vừa nói xong liền lui về phía sau hai bước, làm bộ muốn đóng cửa.

Kỳ Na nhanh tay lẹ mắt vội vàng nhét cả người mình vào khe hở: “Lão cha, sao ông lại nhẫn tâm như vậy, người xem tiểu tử này đáng thương như vậy, tay chân gãy nhom, tùy tiện một người nam nào cũng có thể bóp chết hấn, hơn nữa hấn còn là tiểu sủng, ta sợ bọn người kia nhìn thấy hấn sẽ bỏ nhào tới xé xác hấn mất.”

Nhan Tử Kỳ từ đầu đến đuôi không hề liên tiếng, phối hợp với Kỳ Na mở đôi mắt thật to đáng thương nhìn lão cha.

Cổ Lão cha hung ác trừng mắt nhìn bọn họ: “Hắn bị bóp chết thì có liên quan gì tới ta, ta cũng không quen biết hắn.”

Kỳ Na bị lão cha hỏi đến cứng họng, im lặng một hồi lại kéo lấy tay Nhan Tử Kỳ, nói to: “Chúng ta đi thôi, không ngờ lão cha lại không có lương tâm như vậy, ta quả thực là bị mù mới tin ông ta, về sau không bao giờ...ta tới đây nữa.”

Khí lực Kỳ Na rất lớn làm Nhan Tử Kỳ suýt té ngã, dở khóc dở cười chậm chậm đi theo phía sau, lưu lại phía sau một lão thú nhân vô cùng kinh ngạc.

Hai người đi không tới hai bước, liền nghe thấy tiếng mắng chửi của lão nhân: “Nha đầu chết tiệt, không biết lớn nhỏ, ta đã vài trăm tuổi mà một chút kính lão cũng không có, muốn mắng là mắng a! Ta cũng chưa nói là sẽ không thu, ngươi để người này lại ngày mai đem tới một chút thịt cho ta.” Lão nhân này cạy giả lên mặt, một phát đem tất cả lời nói của mình lật ngược lại.

Kỳ Na lập tức ngừng lại, lôi kéo Nhan Tử Kỳ trở về, vừa đi vừa cười nói: “Ta không mắng lão cũng đâu dễ chịu, ta đưa tiểu Kỳ tới gian dưới trước, buổi tối sẽ đem thịt nướng và trái cây tới tặng cho lão.”

Vì thế, sau một trận lẩn qua lẩn lại rốt cuộc cũng được ở lại nhà gỗ ở phía sâu trong trang viên, theo lời Kỳ Na nói, nơi này có rất ít thú nhân lui tới, một vài ngày sau Nhan Tử Kỳ mới phát hiện ra thì ra hoa viên và chủ trạch của Lan Nô Tu Đốn chỉ cách nhau một bức tường, chủ trạch còn có một cánh cửa thông với hoa viên, bất quá cánh cửa đó chưa bao giờ mở ra, buổi tối trước khi ngủ ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng tru hung mãnh của dã thú từ trạch chủ truyền ra, âm thanh kia, quả thực làm người ta run sợ, khó trách những người khác đều không thích đi tới sân sau của hoa viên.

Chính vì vậy mới nói nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất.

Lão cha là một thú nhân rất ít nói, tuy rằng ông biết Nhan Tử Kỳ có thể nói nhưng rất ít khi chủ động nói chuyện phiếm, phần lớn đều là Nhan Tử Kỳ quần quít lấy ông. Công việc hằng ngày của lão cha đơn giản là cắt tỉa hoa, bón phân tưới nước, làm xong cũng không còn việc gì, bây giờ còn có Nhan Tử Kỳ bên cạnh cuộc sống cũng không còn đơn điệu như vậy, ông có thể dạy Nhan Tử Kỳ phân biệt một ít thực vật, cái nào có thể ăn, cái nào có thể dùng làm thuốc, cái nào có độc, Nhan Tử Kỳ học rất tốt, những thứ lão cha đã dạy hắn đã học được gần như toàn bộ, bởi vì tính tình lão cha rất hung dữ, hắn cũng không dám không học.

Kỳ thực Nhan Tử Kỳ cũng không thích lớp học tri thức buồn tẻ này, chính là hắn quả thực rất chán, trong tàng thư của lão cha trừ bỏ một vài bức tranh, những văn tự trong sách mà nói đều là dạng văn chương vô cùng khó hiểu, kể từ đó hắn muốn hiểu nội dung thì phải biết chữ, không ngờ một vũ công hàng đầu như hắn lại lâm vào tình cảnh của học sinh tiểu học, bắt đầu học từng chữ cái.

Một già một trẻ sống tạm ổn ở sau hoa viên, quả thật cũng rất thoải mái, Kỳ Na thường xuyên đem tặng này nọ, có lúc là thức ăn, có lúc là đồ dùng, Nhan Tử Kỳ đã đem hai thú nhân này thành người thân của mình.

Ngày qua ngày rất thoải mái, nhưng có đôi lúc Nhan Tử Kỳ cảm thấy tinh thần có chút suy sụp, nguyên nhân là hắn nhớ nhà, tuy rằng hắn chưa bao giờ có một ngôi nhà thực sự, từ khi còn nhỏ hắn đã không còn người thân, lớn lên ở cô nhi viện, sau đó được một đôi vợ chồng hảo tâm nhận nuôi, nhưng lúc hắn học trung học bọn họ đã qua đời vì tai nạn, từ đó về sau Nhan Tử Kỳ chỉ có một mình.

Rất nhiều lúc gặp khó khăn Nhan Tử Kỳ chỉ biết cắn răng một mình vượt qua, bởi vì đã từng nếm qua nhiều cực khổ nên so với những người đồng tuổi Nhan Tử Kỳ trưởng thành sớm hơn rất nhiều, lúc bắt đầu hắn cũng cảm thấy vô cùng chán nản, hắn có cảm giác số mệnh thật không công bằng, thậm chí có nhiều lúc lạc lối trong vòng tròn lẩn quẩn, cuối cùng hắn cũng cố vượt qua nó, dùng tâm tình lạc quan mỉm cười trước tất cả khó khăn, ai oán cũng phải trải qua, vui vẻ cũng phải trải qua, vì sao không đối xử tốt với bản thân mình hơn?

Tuy rằng Nhan Tử Kỳ đã thích ứng với cuộc sống bên này, nhưng dù quen thế nào thì đây cũng không phải thế giới của con người, mặc dù nhân loại vẫn còn lạc hậu nhưng cuối cùng đó cũng là nơi mình quen thuộc,

Nhan Tử Kỳ muốn trở về, nằm mơ cũng muốn, nhưng hắn biết với tình huống hiện tại của mình, ý niệm này căn bản chỉ là một ảo tưởng xa xôi.

Buổi tối hôm nay lại là một đêm khó ngủ, Nhan Tử Kỳ cảm thấy mình nhớ nhà rất có quy luật, một tháng sẽ có vài ngày như vậy, hết như nữ nhân tới kỳ.

Trong lòng tràn ngập buồn bực, Nhan Tử Kỳ mở cửa phòng, lẳng lặng đi ra bãi đất trống trước tiểu ốc.

Đêm đã khuya, cả trang viên đang chìm trong màn sương dày đặc, tất cả là một mảnh yên tĩnh, Nhan Tử Kỳ đi chân trần dẫm lên cỏ, cây cỏ nhiễm chút hơi sương, ướt ướt lạnh lạnh, thấp ướt vạt áo hắn, một trận gió thổi qua, mang đến hơi thở lạnh lẽo.

Nhan Tử Kỳ nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, bước chân bắt đầu chuyển động theo nhịp, từ trong miệng phát ra âm thanh khe khẽ, hắn nhảy múa trong màn đêm lạnh buốt không một bóng người. Nhan Tử Kỳ vừa tưởng niệm về quê hương xa xôi vừa nhẹ nhàng vũ động, chuyển động tịch mịch lại lộ ra vô vàn đau thương.

Chờ đến lúc giai điệu ngưng hẳn, Nhan Tử Kỳ cũng quỳ rạp trên mặt đất, tùy ý cỏ non quét lên toàn thân, cho tới bây giờ hắn luôn là một người cô độc, mặc kệ lúc trên sân khấu hắn tỏa sáng thế nào chỉ cần bước xuống sân diễn hắn lại chỉ có một mình, cho dù bị một đám thú nhân bắt tới nơi này có lẽ cũng không có ai chú ý hắn đã biến mất, cũng khỏi cần nói sẽ có ai đi tìm.

Nhan Tử Kỳ im lặng mỉm cười, trở mình đối mặt với bầu trời, kỳ thật dù ở nơi nào đối với hắn cũng không khác biệt gì.

Mí mắt bỗng nhiên giật vài cái, tầm mắt chậm rãi hướng sang bên cạnh một chút thì lập tức bị dọa đến kinh hãi, có một thú nhân vô thanh vô tức đứng cách hắn vài bước chân, được bóng đêm che dấu nhìn vô cùng quỷ dị.

Nhan Tử Kỳ nhanh chóng bò dậy, trái tim bắt đầu đập kịch liệt, nhanh chóng vượt khỏi phạm vi kiểm soát của hắn.

Thứ trước mắt là người hay quỷ, rốt cuộc đã xuất hiện từ lúc nào? Tại sao hắn một chút cảm giác cũng không có, hơn nữa, người nọ nhìn hắn bao lâu rồi?

Chỉ thấy người nọ chậm rãi đi về phía hắn, xuyên qua bóng đêm dày đặc, khuôn mặt ngày càng hiện ra rõ hơn, lúc thấy rõ diện mạo người nọ, Nhan Tử Kỳ phải hít vào một ngụm lạnh khí.

Là y, Lan Nô Tu Đốn!

Sao y lại ở chỗ này, nửa đêm không ngủ, chạy ra hậu hoa viên làm gì?

Lần gặp trước đây khủng bố với Lan Nô Tu Đốn thoáng hiện qua trong óc Nhan Tử Kỳ, bộ dạng hung ác muốn bóp chết hắn, hay lúc Lan Nô Tu Đốn hóa thân thành sư tử đùa giỡn làm hắn sợ đến phát run.

Lúc này, Nhan Tử Kỳ âm thầm kêu khổ, lần đầu tiên gặp mặt y đã dọa mình sợ chết khiếp, may mắn có Lan Nô Triết tới cứu, bây giờ lại gặp thì rốt cuộc có ai tới cứu hắn đây, chẳng lẽ mạng của hắn chỉ tới hôm nay thôi sao?

Ngay lúc Nhan Tử Kỳ đang khóc thương cho tánh mạng của mình, Lan Nô Tu Đốn đã đi tới trước mặt hắn, thân hình so với thú nhân bình thường còn cao lớn hơn đứng chắn ngay trước mặt làm Nhan Tử Kỳ có cảm giác bị Thái Sơn áp đỉnh.

Chỉ thấy Lan Nô Tu Đốn đưa tay lên, chậm rãi nâng cằm hắn lên để nhìn thấy gương mặt “Là người?” âm thanh trầm thấp, mang theo chút nhợt nhạt ngoài ý muốn, dễ nhận thấy là Lan Nô Tu Đốn cũng nhớ rõ hắn.

Nhan Tử Kỳ nghĩ thầm, đúng, chính là ta, chưa từng thấy qua người nào xui xẻo như ta đi.

Vì thế Nhan Tử Kỳ chỉ đơn giản nhắm mắt lại, chờ đợi thú nhân tàn bạo này một lần nữa bóp chết hắn, nhưng chờ một hồi lâu, bàn tay của dã thú vẫn luôn đặt trên cằm mình, không di chuyển một phân nào.

Thật cẩn thận mở mắt ra lén nhìn đối phương một chút, chợt nghe thấy Lan Nô Tu Đồn chậm rãi nói: “Vũ điệu lúc này, nhảy lại một lần.”

Ách....Nhan Tử Kỳ ngây người, chẳng lẽ Lan Nô Tu Đồn nửa đêm đến hậu hoa viên chỉ để xem hắc khiêu vũ? Không phải tới giết hắc sao?

10. Chương 10: Dữ Thú Cộng Vũ

“Vũ điệu lúc này, nhảy lại một lần.” Thú nhân cao lớn một tay nâng cằm Nhan Tử Kỳ, giọng điệu mang theo hơi hướm ra lệnh, tuyệt đối không cho phép làm trái.

Dáng người Nhan Tử Kỳ cũng cao gần 1m8 nhưng đứng trước mặt thú nhân vẫn có vẻ vô cùng thấp bé, lúc này cằm bị nâng lên, tầm mắt bị ép đối diện với Lan Nô Tu Đồn, trong đêm mờ mờ, với khoảng cách gần như vậy Nhan Tử Kỳ vẫn dễ dàng nhìn rõ gương mặt của y.

Gương mặt cương nghị, có nét đặc thù của thú nhân, trán rộng, ánh mắt hết như dã thú, mũi cao hơn so với nhân loại, có lẽ do tới nơi này cũng một thời gian nên Nhan Tử Kỳ cũng ngày càng quen thuộc với dạng diện mạo này, lúc này gần gũi quan sát Lan Nô Tu Đồn như vậy còn có cảm giác y đẹp hơn nhiều so với các thú nhân khác, đặt biệt trên trán y mơ hồ có thể nhìn thấy một ấn ký hình cánh.

Nguyên bản nghĩ rằng cái mạng nhỏ của mình khó mà bảo toàn được, lại đột ngột nghe thấy Lan Nô Tu Đồn bảo mình nhảy lại một lần, bất ngờ như vậy làm hắc thật sự muốn hỏi một câu, có phải nếu không nhảy sẽ bị bóp chết? Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ vừa lóe lên trong đầu, nếu quả thực mở miệng, đoán chừng Lan Nô Tu Đồn sẽ chụp một chương đánh chết hắc.

Nhan Tử Kỳ khẽ ngoay một chút, tránh khỏi bàn tay Lan Nô Tu Đồn, những chuyện khác có thể Nhan Tử Kỳ sẽ rất tệ, nhưng vũ đạo chính là sở trường của hắc, thậm chí nghĩ rằng sẽ để y mở mang kiến thức về vũ đạo tuyệt đỉnh của nhân loại một phen, để thú nhân này biết đến cái gì mới là nghệ thuật chân chính.

Nhan Tử Kỳ lui về phía sau hai bước, để chính mình cách xa Lan Nô Tu Đồn một chút, trong đầu thầm nhớ lại đoạn vũ đạo vừa rồi, không khỏi có chút khó xử, vũ đạo lúc này chính là từ tâm mà sinh, bởi vì tâm trạng có chút chua xót mới có thể nhảy ra đoạn khúc ưu thương kia.

Mà bây giờ có Lan Nô Tu Đồn đứng trước mặt, trong lòng hắc ngoại trừ cảnh giác quả thật không còn ý tưởng nào, bất quá cũng không có vấn đề gì, thú nhân trước mặt hắc là không hiểu sự tình ẩn chứa bên trong vũ khúc đi.

Nghĩ như thế, Nhan Tử Kỳ bắt đầu vũ động thân thể, trong lòng khẽ ngân nga giai điệu, cánh tay nâng lên, duyên dáng theo điệu vũ hắc đã thuộc lòng, chỉ cần tùy ý nâng tay câu chân liền giống như nước chảy mây trôi vô cùng thanh nhã duyên dáng.

Nhan Tử Kỳ tự nhận mình nhảy rất chuyên tâm, nhưng Lan Nô Tu Đồn nguyên bản đang nhìn hắc nhảy lại đột ngột cản hắc lại, lạnh lùng nói: “Không phải cái này....”

Thuận theo y, Nhan Tử Kỳ ngừng lại lập tức giật mình thầm nghĩ, chính mình vừa nhảy y đã nói không phải vũ đạo lúc này, chẳng lẽ Lan Nô Tu Đồn quả thực có thể nhìn thấy sự khác biệt rất nhỏ sao? Không thể tin được! Nhan Tử Kỳ tuy nghĩ như vậy, nhưng cũng không tin lắm, thoáng ngừng lại sau đó lại tiếp tục nhảy tiếp theo động tác lúc này.

Quả nhiên, Lan Nô Tu Đồn lại kêu ngừng một lần nữa, lần này không chỉ là âm thanh lạnh như băng, ngay cả ánh mắt cũng như băng tuyết có thể giết chết hắc trong nháy mắt.

Nhan Tử Kỳ cũng tức giận, tự nhiên có một pho tượng đại thần đứng bên cạnh thì có đánh chết hắc cũng không thể tiến vào cảnh giới nhảy đến quên mình được a! Vì thế hắc dứt khoát ngừng lại, đứng yên một chỗ, bướng bỉnh đối mặt với Lan Nô Tu Đồn, trong lòng thầm nghĩ, ta chỉ có thể nhảy như vậy, dã thú như người không thích thì thôi!

Vốn nghĩ rằng Lan Nô Tu Đồn sẽ rất tức giận, một chưởng chụp chết, hoặc là bóp nát hần, nhưng Nhan Tử Kỳ trừng mắt nhìn suốt nửa ngày, nhưng Lan Nô Tu Đồn chỉ lấy một cây sáo, chậm rãi thổi, còn giường mất ý bảo Nhan Tử Kỳ có thể nhảy tiếp.

Nhan Tử Kỳ tuy có chút giật mình, nhưng khi tiếng sáo du dương vang lên, hần rất dễ dàng hòa theo nhạc khúc, tiếng sáo kia, khi thì nhẹ nhàng khi lại gấp gáp, nhưng mặc kệ nó có biến hóa thế nào tiếng sáo vẫn luôn mang theo một nỗi buồn sâu sắc.

Nhan Tử Kỳ lúc đầu chỉ đơn thuần theo sát điệu nhạc, nhưng khi hần bắt đầu chú ý đến sự biến hóa trong đó thì bất tri bất giác bị hấp dẫn, sau đó bắt đầu dung hợp vào làm một.

Làn điệu duyên dáng kia, giống như một đạo âm thanh tràn ngập đau thương, trầm thấp kể lại một chuyện tình bi thương, khi tình yêu ập tới tất cả đều rất tuyệt mỹ, nhưng khi nó ra đi lại lưu lại vô vàn đau thương, trải qua khoảng thời gian buồn chán mới có thể tìm thấy người mình yêu, nhưng khi người đó ra đi chỉ có bi thương tồn tại....

Nhan Tử Kỳ nhảy đến cuối cùng tâm tình cũng nặng trĩu đau thương, giống như một mớ lưới tự siết chặt vết thương quấn chặt mình trong đó, khi tiếng sáo dừng lại, một giọt nước mắt vô tình tràn ra, hần quỳ trên mặt đất, gập cong người ngã ra sau kéo căng cơ thể thành hình dạng kì dị, ánh mắt hần xuyên qua màn sương mù ngấm nhìn bầu trời đêm, ngơ ngác nhìn về một phía xa xa.

Nhan Tử Kỳ tuy rằng từng trải qua tình yêu, nhưng lại rất nhọt nhọt, không hề có gợn sóng, cho dù có chia tay cũng không có dây dưa, nhưng vừa rồi, chìm đắm trong tiếng sáo của Lan Nô Tu Đồn, hần có cảm giác mình đang trải qua một mối tình đau thương kinh tâm động phách, khúc nhạc ngừng lại nhưng cơn đau vẫn thấm tận vào tim...

Lúc Nhan Tử Kỳ bình tĩnh đứng thẳng dậy, thú nhân xuất hiện quỷ dị kia đã biến mất không còn bóng dáng.

Đứng lên nhìn về phía trạch chủ ở xa xa, Nhan tử Kỳ khẽ thở dài, Lan Nô Tu Đồn này quả nhiên vô cùng kỳ quái, nhưng thật không thể tưởng tượng được y có thể thổi sáo giỏi như vậy, quả thật vô cùng xuất sắc.

Vừa nãy vì khiêu vũ mà đổ mồ hôi, lúc này một trận gió đêm thổi qua làm hần nổi một thân đầy da gà, Nhan Tử Kỳ chà xát hai tay vội vàng quay trở về nhà gỗ, thế giới này rất nguy hiểm, nửa đêm lại có dã thú xuất hiện, sau này hạn chế đi ra ngoài là tốt nhất.

Bởi vì suốt đêm không ngủ một giấc ngon, ngày hôm sau Nhan Tử Kỳ có chút mở mắt không lên, vốn định ngủ nướng thêm một chút, nhưng với tính tình của lão cha làm sao có thể để hần lười biếng như vậy, từ sáng sớm đã kéo Nhan Tử Kỳ rời giường, bắt hần xách theo một cái thùng gỗ chứa nước đi theo sau phụ giúp tưới cây.

Nhan Tử Kỳ vừa ngáp vừa tưới cây, trong lòng vô cùng oán giận, tối hôm qua hần nhảy gần nửa đêm, tiêu hao gần hết sức lực, hần bây giờ ngay cả đứng cũng không vững.

Lão cha nhìn thấy vẻ mặt ỉu xìu của Nhan Tử Kỳ, nghĩ rằng hần sinh bệnh nên sau bữa trưa đặt biệt làm cho hần một chén thuốc ép Nhan Tử Kỳ phải uống cho bằng hết. Nhan Tử Kỳ biết chính mình chỉ cần ngủ một giấc, nhưng không có cách nào để lay chuyển được lão cha, đành phải nhận chén thuốc uống hết, nghĩ thầm, đây là được thuốc chắc là không có vấn đề gì, nhưng nhìn bát thuốc đen ngòm giống hệt như độc được, Nhan Tử Kỳ nhắm tịt cả mắt mũi mới miễn cưỡng nuốt xuống được.

Kết quả suốt cả buổi chiều Nhan Tử Kỳ cứ quanh quẩn giữa giường mình và wc, thiếu chút nữa kiệt sức vì mất nước, cả người vô lực nằm trên giường lằm bằm lâu bầu.

Nghĩ đến thân thể giữa con người và thú nhân có khác biệt rất lớn, rõ ràng là thuốc chữa bệnh, hần uống vào lại thành thuốc xổ, quả nhiên là nghiệp chương a!

Buổi tối Nhan Tử Kỳ chỉ ăn một quả hạch, sau đó liền leo lên giường mê man ngủ, nào biết tới nửa đêm, cửa phòng hần bị nhẹ nhàng đẩy ra, người tới dễ dàng dùng một tay xách hần từ trên giường đứng lên.

Mơ mơ hồ hồ mở mắt liền nhìn thấy gương mặt cương nghị của Lan Nô Tu Đồn gần trong gang tấc.

Trên tay y còn có cây sáo, Nhan Tử Kỳ nhất thời cấu kính, người này lại muốn gì đây a?

11. Chương 11: Ở Chung

Nhan Tử Kỳ xoa xoa bụng đói mặt với thú nhân đại thúc, người còn muốn ta khiêu vũ sao, chẳng lẽ không muốn một chưởng chụp chết nữa mà đổi thành tra tấn đến chết? Dù sao đường nào cũng là chết, không bằng cứ cho ta thoải mái một chút, một chưởng chụp chết ta đi.

Lan Nô Tu Đốn xách Nhan Tử Kỳ lên, xoay người ra khỏi nhà gỗ, đến khu đất trống bên ngoài, tùy tay ném hắc ngã nhào trên mặt đất. Nhan Tử Kỳ bị tiêu chảy suốt cả buổi chiều bây giờ hai chân mềm nhũn, bị y ném như vậy liền thuận thể lăn tròn trên mặt đất, trong lòng cũng hạ quyết tâm, tên dã thú này muốn làm thế nào thì làm, dù đánh chết hắc cũng không nhảy là được.

Lan Nô Tu Đốn cũng không để ý đến hắc, tìm một tảng đá ngồi xuống, lấy cây sáo ra bắt đầu thổi, Nhan Tử Kỳ nghiêng đầu nghe, vẫn là khúc nhạc hôm qua, ngay cả giai điệu hay từng nốt nhạc cũng giống như đúc, không sai chút nào, khúc nhạc này Lan Nô Tu Đốn hẳn là phải thổi qua rất nhiều lần mới có thể thuần thục như vậy. (Sau đó không lâu, Nhan Tử Kỳ liền phát hiện ra sư tử hổ báo đại thúc chỉ biết thổi duy nhất khúc nhạc này! o()o)

Nhan Tử Kỳ không đứng dậy khiêu vũ, Lan Nô Tu Đốn cũng không để ý đến hắc, cứ như trời đất này chỉ có y với cây sáo, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm từ từ chìm đắm vào hư không.

Gió đêm rất lớn, từng đợt gào thét thổi qua, thổi trúng hai người làm quần áo tung bay, Nhan Tử Kỳ ngơ ngác nhìn mái tóc đen dài của Lan Nô Tu Đốn ở trong gió dường như có sinh mệnh, cuồng loạn nhảy múa, sau đó Nhan Tử Kỳ nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau, lúc đó Lan Nô Tu Đốn cũng một đầu tóc dài, phỏng chừng nó cũng là nguyên do làm hắc động tâm.

Lan Nô Tu Đốn thổi xong một khúc cũng không thèm liếc mắt nhìn Nhan Tử Kỳ một cái, đứng dậy biến thành hình dạng sư tử khổng lồ, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Nhan Tử Kỳ nhìn theo hướng y biến mất, mắt mở to ngơ ngác, có chút không rõ bây giờ nên làm gì, sau đó lập tức xoa xoa bụng đứng lên, cánh cửa gian nhà gỗ của lão cha vang lên cọt kẹt một tiếng bị mở ra, lão cha đứng trong bóng tối, khẽ gọi Nhan Tử Kỳ: “Mau vào nhà đi.”

Nhan Tử Kỳ vội vàng đi tới trước mặt lão cha: “Lão cha, người cũng biết y tới đây có phải không?”

Lão cha liếc mắt nhìn Nhan Tử Kỳ một cái, chỉ bảo hắc mau về phòng ngủ sau đó khép chặt cửa phòng lại, Nhan Tử Kỳ đứng bên ngoài nhíu nhíu mày, vẻ mặt ừ ừ cạc cạc.

Cách một buổi tối nữa, thú nhân này lại lặng lẽ tiến đến ném cho Nhan Tử Kỳ một quả hạch màu đỏ đã được bóp nát, rồi sau đó xách hắc ra khỏi phòng.

Nhan Tử Kỳ học được một số tri thức của lão cha, vừa thấy quả hạch đỏ này liền biết có thể ăn được, nhưng vẫn lo lắng không biết nó có sinh ra tác dụng phụ gì hay không, nhưng khó có lúc sư tử đại thúc có thiện ý, hắc đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Nhanh chóng ăn xong thực quả, Nhan Tử Kỳ lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn không ít, cái loại cảm giác vô lực suy yếu cũng tiêu tán đi rất nhiều, thân mình tốt lên, tâm tình của Nhan Tử Kỳ cũng nhẹ nhàng theo, đối với lần gặp mặt này với thú nhân, hắc cũng không còn cảnh giác nhiều như lúc trước, cho dù dã thú đại thúc liên tục thổi một khúc nhạc trong suốt 3 đêm, nhưng Nhan Tử Kỳ cũng vì y mà khởi vũ lần thứ hai.

Sau đó vài ngày, Lan Nô Tu Đốn cứ đúng giờ lại xuất hiện, thổi một khúc nhạc ép buộc Nhan Tử Kỳ phải nghe, xong một khúc cũng không ở lại thêm, lập tức rời khỏi, Nhan Tử Kỳ có cảm giác rất quái lạ nhưng dần dần cũng tập thành thói quen, sự cảnh giác dành cho Lan Nô Tu Đốn ngày ngày dần tuột xuống, cứ lập đi lập lại hàng ngày nghe y thổi khúc, sau này chút đề phòng còn sót lại cũng hoàn toàn tan biến, hắc thậm chí còn muốn túm lấy cổ áo Lan Nô Tu Đốn kéo xuống rống to vào mặt y: người có thể đổi khúc nhạc khác hay không a, dù là nghe nhạc, nhưng cứ nghe mãi một đoạn cũng trở nên mệt mỏi a!

Bất quá với lá gan của Nhan Tử Kỳ hiện tại vẫn chưa dám làm như vậy. (Về sau thì thật khó nói! ())

Bởi vì mỗi lần tới nửa đêm, Lan Nô Tu Đồn luôn đứng giờ xuất hiện đã làm Nhan Tử Kỳ dường thành thói quen, mỗi khi đến thời điểm kia, tự động đi ra ngoài khoảng đất trống trước ốc ngồi chờ Lan Nô Tu Đồn xuất hiện.

Có những khi phấn khích, hắn sẽ nhảy một đoạn theo khúc nhạc của Lan Nô Tu Đồn, tuy rằng đối phương luôn thổi một nhịp điệu giống nhau, nhưng Nhan Tử Kỳ lại có thể nhảy thành nhiều vũ điệu khác nhau, thậm chí có một lần, Nhan Tử Kỳ táo bạo muốn nhảy trong giai điệu ưu thương một đoạn vũ vô cùng sôi động làm Lan Nô Tu Đồn trừng hai mắt nhìn hắn.

Bất quá phần lớn thời điểm, Nhan Tử Kỳ chỉ ngồi một bên, lẳng lặng lắng nghe, hai người không hề nói một lời nào, giống như một cuộc hẹn ước im lặng.

Tình hình như vậy duy trì khoảng mười ngày, một buổi tối sau đó, Nhan Tử Kỳ theo lệ thường lẳng lẽ ngồi trên tảng đá chờ đã thú đại thúc, nhưng chờ mãi chờ mãi, vẫn không thấy bóng dáng Lan Nô Tu Đồn đâu không khỏi có chút lo lắng.

Sáng sớm hôm sau Nhan Tử Kỳ đem chuyện tối hôm qua Lan Nô Tu Đồn không tới kể cho lão cha nghe, lão cha kỳ quái nhìn hắn rồi mới nói: “Cứ 4 tháng, Lan gia sẽ có một buổi họp mặt gia tộc, chủ tử là người đứng đầu đương nhiên phải tham dự.”

Nhan Tử Kỳ sờ sờ mũi nha một tiếng, lại hỏi tiếp: “Thế y sẽ đi vài ngày sao?”

Lão cha không biết lắm bầm vài câu gì đó, sau đó mới nói: “Ta không biết.”

Kỳ thật Nhan Tử Kỳ hỏi mấy vấn đề này trong lòng quả thực không có ý nghĩ gì khác, chỉ vì dạo gần đây thường xuyên ở chung, tự nhiên liền xem nhẹ thân phận tôn quý của Lan Nô Tu Đồn, có phần xem y là bằng hữu mà đối đãi, một người bạn có việc đi ra ngoài, dĩ nhiên mình sẽ tự nhiên muốn hỏi y đi có việc gì a.

Vừa rồi lão cha hình như lẩm bầm là: “Hay là bị mê hoặc rồi.”

Nếu Nhan Tử Kỳ nghe được lời này phỏng chừng sẽ bị dọa đến phát khiếp, hắn điên rồi mới bị một con dã thú mê hoặc! Chính là Nhan Tử Kỳ không bao giờ đoán được, ngày hắn thực sự phát điên cũng không còn xa!

Buổi chiều hôm nay, Nhan Tử Kỳ cầm kéo cắt tỉa bụi hoa hướng dương, từng bị đám lá cây này cản một lần, Nhan Tử Kỳ hiện tại rất tâm đắc với loại hoa này, cây kéo có chuôi cầm hơi ngắn, hắn liền tìm một khúc gậy cột vào, lúc cắt tỉa, dựa vào phần tay cầm thật dài tránh né được đám tua vôi, tìm tới cắt đi phần gốc ẩn sâu bên trong cành lá, nhìn thấy đám lá cây rơi xuống sau đó từ từ héo rũ, Nhan Tử Kỳ thấy trong lòng rất thích thú! Quả thực quân tử trả thù mười năm không muộn a, để xem các người về sau còn dám tùy tiện cản người nữa không.

Đang lúc hắn cầm cây kéo đi tới một bụi hoa khác, liền thấy bụi hoa mãnh liệt chấn động, còn có những âm thanh của dã thú, Nhan Tử Kỳ nhất thời bị hù dọa, đứng yên một chỗ đưa cổ dài ra, hắn muốn nhìn xem bên trong có gì, không phải là dã thú lui tới đi?

Nhìn một hồi, bụi hoa lại không có động tĩnh gì, Nhan Tử Kỳ nuốt nước miếng, giơ cây kéo lên gạt gạt đám cành lá ra, một cái chân nhân loại béo ú liền lộ ra, trên đùi còn bị vài miếng lá cây cản, máu theo chỗ bị lá cây cản nhỏ giọt chảy xuống.

Nhan Tử Kỳ hít sâu một hơi, cầm cây kéo tiến lên hai bước, vung kéo lên loạn cắt một trận, sau khi bụi hoa bị tiêu diệt gần trụi, bên dưới đám lá cây tán loạn mới lộ ra một nhân loại mập mạp, xem ra thân thể đối phương đã bị đám hoa cản đến loang lổ máu.

“Là người? Làm sao lại chạy đến chỗ này?” Nhan Tử Kỳ nhận ra người này, là tân sủng Lan Nô Triết tìm đến để thay thế cho hắn, lúc trước nhìn qua cũng chỉ hơi đầy đặn một chút, mới nửa tháng không gặp làm sao đã béo thành dạng như thế này, bất quá người này sao không ngoan ngoãn ở bên cạnh Lan Nô Triết lại chạy loạn tới hoa viên làm gì, còn bị một đồng thực vật cắn tới thương tích đầy mình.

Người nọ sớm bị cắn đau đến chảy nước mắt đầy mặt, nhìn thấy Nhan Tử Kỳ lại hoảng sợ co rụt người lại, xem ra bị đám thực vật cắn cũng không nhẹ, Nhan Tử Kỳ nhớ tới lúc mình vừa tới đây, có lẽ cũng sẽ thất

kinh như vậy.

Đột nhiên trong lòng có chút thương cảm, quả nhiên cùng phận người lưu lạc, gặp lại nhau sẽ giống như đã quen biết từ lâu....

Bất quá tiểu béo này đúng là có chút mập quá, Nhan Tử Kỳ mặc dù có tâm muốn giúp nhưng không cách nào đỡ lên nổi, cuối cùng đành an ủi nói: “Người đừng vội, ta tìm người tới giúp...”

Nghe thấy Nhan Tử Kỳ muốn đi tìm người, tiểu béo đang lâm vào trạng thái bán hôn mê nhất thời cuống loạn lắc lắc đầu, vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

Nhan Tử Kỳ cũng không muốn giải thích nhiều, xoay người chạy về phía nhà gỗ, nửa tha nửa túm kéo lão cha lại đây: “Lão cha, giúp ta đưa cậu ta về ốc đi.”

Lão cha nhìn thấy lại là một tên nhân loại, cổ họng khô khốc, xoay người muốn rời khỏi, Nhan Tử Kỳ đã quá rành tính tình của ông, vội vàng tiến tới ôm chặt lấy: “Lão cha, ta cam đoan không gây thêm phiền toái cho lão cha đâu, ta chỉ muốn giúp cậu ta.”

Lão cha hừ lạnh một tiếng: “Đi tìm Kỳ Na, bà ta mới là người có thể giúp nó.”

“Lão cha, người xem cậu ta đã bị dọa đến choáng váng như vậy, tốt xấu gì cũng là đồng loại của ta, người giúp ta cứu cậu ta đi...”

Lão cha kì thật vốn là người miệng lạnh lòng mềm, bị Nhan Tử Kỳ nhéo một hồi liền mơ mơ hồ hồ giúp Nhan Tử Kỳ ôm người đem về nhà gỗ.

12. Chương 12: Lạc Vào Mê Lâm

Nhan Tử Kỳ sợ có thú nhân tới điều tra liền thương lượng một chút với lão cha, quyết định đem tiểu béo vào căn phòng nhỏ phía sau, phòng nhỏ cũ nát, chỉ dùng để chứa vài thứ công cụ, Nhan Tử Kỳ tìm về một ít nhánh cây khô, xếp trên mặt đất thành một tầng dày làm giường sau đó mới đặt tiểu béo lên, ngẫm nghĩ một chút vẫn còn thấy lo lắng, lại đi tìm thêm một ít cỏ khô phủ thưa thớt lên người tiểu béo mãi đến khi không còn sơ hở nào mới thôi.

Lão cha tuy cũng bắt tay hỗ trợ đem người nâng vào, nhưng miệng vẫn hùng hùng hổ hổ nói mình không có việc gì làm lại tự rước lấy phiền toái, nhân súng này căn bản không thể cứu, đến lúc bị phát hiện chết là cái chắc.

Nhan Tử Kỳ chớp con mắt vô cùng khí phách nói cho dù bị phát hiện hắn cũng sẽ không liên lụy lão cha, làm lão cha tức giận đưa tay hung hăng đánh lên người hắn một phát.

“Đây căn bản không phải vấn đề liên lụy hay không, tử tiểu tử, người đã quá ngây thơ rồi, người cho rằng cứ đem nó về cứu sống thì mọi sự liền đại cát hay sao? Người có biết loại nhân súng mềm nhũn như vậy một ngày ăn bao nhiêu cơm không? Với lượng thức ăn chúng ta được phát mỗi ngày căn bản không đủ cho nó dính kẻ răng, hơn nữa, trên người nó còn có thương tích, người là thầy thuốc sao? Người có thuốc sao? Nếu miệng vết thương bị nhiễm trùng nó nhất định không thể qua được tối hôm nay.”

Nhan Tử Kỳ vừa rồi cứu người chỉ bằng chút hăng hái sôi nổi, căn bản không hề lo lắng nhiều như vậy, vừa rồi giúp tiểu béo vệ sinh sơ qua một chút mới phát hiện những vết thương trên người tiểu béo căn bản không đơn giản chỉ do lá cây cắn, có rất nhiều, đặc biệt là nơi dưới hạ thân có vết máu loang lổ.

Lúc này bị lão cha trách mắng mà thông suốt, Nhan Tử Kỳ bình tĩnh suy nghĩ lại thì cũng cuống cuống hoảng sợ, quả nhiên mình quá ngây thơ rồi, nhưng đã không thể cứu chẳng lẽ lại đưa cậu ta trở về sao? Nghĩ lại không đành lòng.

Bỗng nhiên lại nhớ tới lão ra hiểu biết một số thực vật, vội vàng cười nói: “Lão cha, người không phải cũng biết một ít thực vật dùng làm được sao? Chúng ta tìm một ít, trị thương cho cậu ta trước rồi tính toán cũng không muộn.”

Lão cha hung hăng trừng mắt liếc hắt: “Trước ta chuẩn bị thuốc cho người uống, kết quả người đau bụng suốt một ngày lẫn này còn muốn ta đưa được cho đồng loại ăn, chẳng lẽ không sợ nó ăn xong ngay cả cái mạng cũng không còn.”

“Lần trước chủ tử người có cho ta ăn một loại trái cây màu đỏ, sau đó ta có tra trong sách một chút, trong đó ghi là loại trái cây màu đỏ kia chuyên dùng để điều trị các vết thương ngoài da của động vật trừ thú nhân, ta nghĩ nó có thể dùng được trong trường hợp này.” Lúc ấy Nhan Tử Kỳ nhìn những miêu tả trong sách về hồng quả, tức giận suýt chút nữa xé rách cả cuốn sách, cái quái gì thế, thảo dược thú nhân không ăn được, chuyên dành cho các loài động vật khác, nhân loại có thể ăn được, tuy rằng là thảo dược trị bệnh nhưng nghĩ thế nào cũng buồn nôn muốn chết!

Lão cha nghe thấy hắt nói như vậy có chút kinh ngạc, suy nghĩ một chút nhớ lại các loại thảo dược xong mới nói: “Đó là một loại thảo dược sống trong phạm vi rừng sương mù, từ hậu viện ra ngoài, bay qua một tòa núi nhỏ là tới, ta giúp người đi tìm một ít về.”

Nhan Tử Kỳ lắc đầu: “Lão cha, người ở đây chăm sóc cậu ta đi, nếu có người tìm đến người cũng có thể ứng phó được, ta đi tìm là được rồi, mấy hôm nay theo người học được vật cũng không phải vô ích.”

Khó có khi Nhan Tử Kỳ kiên trì như vậy, lão cha cũng không nói thêm gì nữa: “Vậy người phải cẩn thận, tốt nhất khi bầu trời tối đen phải trở về, bằng không ban đêm ở rừng sương mù rất nguy hiểm.”

Sau đó lão cha căn dặn hắt thêm một số điều cần chú ý, Nhan Tử Kỳ đều nghe chăm chú nhớ thật kỹ, lão cha còn chuẩn bị cho hắt một ít công cụ rồi dẫn đường cho hắt ra hoa viên.

“Vẫn là để ta đi thì tốt hơn, lỡ gặp nguy hiểm gì thì rất phiền toái.” Lão cha vẫn lo lắng muốn thay đổi chủ ý, ở chung một thời gian, ông đối với tên nhân loại này rất có cảm tình.

“Lão cha, ta có thể đi được mà.” Nhan Tử Kỳ dõ khóc dõ cười đảm bảo.

“Chỉ vì một người không quen biết gì, đáng giá để người phải làm vậy sao?” Đến lúc này, lão cha vẫn không thể nào lý giải được.

“Có lẽ không đáng, nhưng hắt là đồng loại của ta, nếu không gặp thì xem như không có gì, nhưng gặp rồi lẽ nào thấy chết mà không cứu được?”

Nhân loại sinh tồn trong thế giới này rất khó khăn, nếu có cơ hội giúp đỡ nhau, vì cái gì chính mình lại làm bộ lạnh lùng?

“Đi đi, đi sớm về sớm.” Lão cha thấy không thể thay đổi chủ ý của hắt được, đành phải dặn dò kỹ lưỡng.

Nhan Tử Kỳ mỉm cười phát tay với ông, leo qua tường vây, chạy thẳng một đường chậm chạp rời khỏi trang viên.

Đây là lần đầu tiên sau khi Nhan Tử Kỳ đến thế giới này một mình rời khỏi Lan gia, tuy rằng tất cả mọi thứ xung quanh vẫn vô cùng xa lạ, nhưng hắt không còn sợ hãi đến khủng hoảng nữa, nếu bây giờ Lan Nô Triết muốn gọi hắt về làm sủng vật nhất định hắt sẽ tìm cách bỏ trốn, trong khoảng thời gian này, hắt đã học được rất nhiều điều từ lão cha, cũng đủ cho hắt hảo hảo sinh tồn trong thế giới này.

Cầm trong tay tấm bản đồ xung quanh Lan gia vừa này lão cha vội vàng vẽ ra cho hắt, tuy rằng qua loa nhưng cũng có thể nhìn ra đại khái, ở thế giới này khoảng thời gian buổi chiều so với bình thường dài hơn, tính ra cũng đủ để hắt tìm mớ thảo dược kia, vì thế sau khi rời khỏi Lan gia một đoạn liền thả chậm cước bộ.

Bao quanh Lan gia là một khu rừng rậm, thực vật có hình thù kì quái mọc khắp nơi, Nhan Tử Kỳ cẩn thận đi xuyên qua một mảnh rừng rậm mới tìm thấy con đường nhỏ lão cha vẽ trên bản đồ, con đường này có lẽ không có người thường xuyên đi lại, ngoằn ngoèo lại còn mọc đầy cỏ dại, nhiều khúc còn bị che lấp hết cả mặt đường.

Nếu nói không sợ thì nhất định là gạt người, đừng nói đang ở thế giới khác, cho dù là địa cầu, tùy tiện tìm một vùng hoang vu dã ngoại ột người đi vào thử xem có cảm giác gì, lúc này Nhan Tử Kỳ càng bước nhanh trong lòng càng kinh hoàng, ở những nơi cỏ dại mọc đầy che kín hết mặt đường hắn cũng không dám lui qua, sợ ở nơi mình không nhìn thấy sẽ đụng trúng mấy sinh vật không rõ, lúc đó không đơn giản là bị dọa, nếu như gặp phải một con thú cực đại thì cái mạng nhỏ này cũng khó bảo toàn. (Sau này Nhan Tử Kỳ mới biết được, trong phạm vi xung quanh Lan gia không có sinh vật kỳ quái tồn tại, càng không có thứ gọi là quái vật hung mãnh lui tới, phải biết rằng, đây tuy là thế giới dã thú, nhưng cũng là một thế giới vô cùng văn minh hiện đại, số quái thú hung tợn đó đều được dưỡng lớn lên! o()o)

Ai, làm người tốt quả thực không dễ dàng gì!

Không gặp trở ngại gì lớn Nhan Tử Kỳ thuận lợi chui ra sau đám cây cối, thuận lợi tìm được tòa núi nhỏ trên bản đồ, hoàn hảo đây là một tòa núi nhỏ trụi lủi không có cây đại thụ nào, bây giờ leo lên cũng không quá khó khăn.

Lúc leo lên được ngọn núi, Nhan Tử Kỳ bắt đầu chú ý đám thảo dược mọc xung quanh, thỉnh thoảng còn lật cuốn sách thảo dược đem bên mình ra đối chiếu, đến khi hắn tìm được một gốc cây có lá dài nhỏ như kim có loại hồng quả Lan Nô Tu Đốn từng đem đến inh thì trong lòng hắn tràn ngập vui mừng, loại trái cây này là thứ tốt, không chỉ có thể giúp miệng vết thương mau khép lại, còn điều khí tốt có thể nhanh chóng kháng phục, phải nhanh chóng hái một ít đem về, không biết thứ này có thể giữ trong bao lâu.

Kết quả Nhan Tử Kỳ hái đầy một túi mang theo, sau đó còn đi một vòng tìm kiếm một loại thảo dược khác, loại này tên là ám quỳ, ý nghĩa hết như tên, nó là một loại cây thích sống trong bóng râm mát ẩm u.

Nhan Tử Kỳ ngẩng đầu nhìn sắc trời, thời gian còn sớm, cũng đủ để hắn tìm thêm một vòng, vì thế Nhan Tử Kỳ bắt đầu đi dọc theo bóng râm xuống chân núi, lão cha đã nói phải rời khỏi rừng sương mù trước khi trời sập tối, hắn ghi nhớ kỹ trong lòng, tìm thêm một ít ám quỳ sau đó quay trở về.

Rừng rậm một mảnh yên tĩnh, Nhan Tử Kỳ khi đi đường giẫm lên đám lá khô làm phát ra tiếng vang sần sật, vừa rồi chỉ chuyên tâm tìm được cũng không hề để ý đến hoàng cảnh xung quanh, lúc này giương mắt nhìn lại xung quanh tràn ngập đại thụ, bóng râm tầng tầng lớp lớp.

Nhan Tử Kỳ bước nhanh hơn về phía trên núi, chỉ cần vượt qua ngọn núi này rất nhanh có thể quay lại Lan gia, lão cha nhất định rất sốt ruột, kỳ thực số thảo dược này không khó tìm, chỉ vì chưa quen thuộc nên phân biệt có chút khó khăn mà thôi.

Vừa nghĩ tới đó, bỗng nhiên dưới chân giẫm phải thứ gì, “ba” một âm thanh mạnh mẽ vang lên, Nhan Tử Kỳ lập tức có cảm giác trời đất đảo lộn, đến khi định thần lại mới phát hiện ra, trời ạ, hắn giẫm lên bẫy rập, cả người bị treo lên cây, chân hướng lên trời đầu chống ngược xuống đất.

“Ta thao.....” Nhan Tử Kỳ khó thở kiềm hãm lại mong muốn chửi ầm lên.

Mụ nội nó, rốt cuộc là tên nào không có đạo đức như vậy, lại đem bẫy tùy tiện đặt loạn khắp nơi!

Hoàn hảo trên người hắn có phòng hờ tình trạng khẩn cấp —— một con dao gọt trái cây, cũng may thân thể Nhan Tử Kỳ luyện vũ từ bé, vô cùng mềm dẻo, chỉ thấy hắn cố gắng uốn ngược ra vung người lên, tay đã nắm được phần dây thừng đang trói chặt cổ chân, Nhan Tử Kỳ cắt nửa ngày mới đứt, trong khoảnh khắc dây thừng bị cắt đứt cả người hắn rơi mạnh xuống, chỉ thấy hắn ôm chặt đầu, khi chạm đất thuận thế lăn vài vòng mới chậm rãi ngừng lại.

Động tác tuy rằng rất uyển chuyển nhưng khoảnh khắc va chạm với mặt đất cũng làm Nhan Tử Kỳ đau đến nhe răng trợn mắt.

Đứng lên nhu nhu thắt lưng, xoa bóp cánh tay, phát hiện không có tổn thương gì nghiêm trọng mới chậm rãi đứng lên phủi bụi đất trên người, sau đó quay lại xem có đánh rơi đồ gì không.

Đem hết đồ đạc trên người kiểm tra lại một lần, chợt nghe cách đó không xa truyền tới âm thanh của thú nhân nói chuyện: “Vừa rồi hình như có âm thanh bẫy được thứ gì.”

Một người khác hưng phấn nói: “Mau đi xem sao.”

Nhan Tử Kỳ nghe thấy thầm kêu không tốt trong lòng, một nhân loại giữa rừng núi hoang vắng gặp phải thú nhân tuyệt đối không phải chuyện tốt!

Nói thì chậm mà làm thì nhanh, Nhan Tử Kỳ nhanh chóng buộc đồ đạc lên lưng nhanh chân bỏ chạy, thân hình hần thiên gầy, cơ thể nhẹ nhàng, hai chân thon dài chạy vụt lên nhanh như gió.

Nhưng hai thú nhân kia cũng phát hiện ra hần, nhanh chóng đuổi theo phía sau, còn quát to, phỏng chừng xem hần là con mồi để ăn.

Mất thấy hai thú nhân càng tiến đến gần, Nhan Tử Kỳ cuống cuống chọn một đường lao thẳng vào rừng rậm.

Sắc trời dần dần tối sầm, đại thụ mọc san sát nhau, khu rừng dần dần dâng lên một tầng sương mù....

13. Chương 13: Rừng Sương Mù

Lời dặn dò của lão cha còn văng vẳng bên tai, tuy rằng hần biết rõ rừng rậm rất nguy hiểm, nhưng trong lúc này chỉ có nó có thể che dấu hành tung của mình, Nhan Tử Kỳ thầm nghĩ mình cứ tìm một chỗ kín đáo xung quanh đây ẩn thân là tốt rồi, chờ thoát khỏi truy đuổi của hai tên thú nhân kia mình còn phải nhanh chóng quay về nếu không lão cha sẽ rất lo lắng.

Nhan Tử Kỳ thở hổn hển tìm một nơi để ẩn thân, sắc trời dần tối sầm, chỉ còn một chút ánh sáng mờ mờ từ những tia nắng cuối cùng trong ngày xuyên suốt qua những khe hở của đám cành lá rậm rạp, Nhan Tử Kỳ không dám trốn trong bụi cỏ, hần sợ đụng trúng đám thực vật biết cắn người nên chỉ có thể chui vào những khóm cây thấp bé.

Tìm một khóm cây rậm rạp, Nhan Tử Kỳ lén lút ngồi chồm hổm chui vào, rất nhanh liền nghe thấy tiếng hai người kia ngày càng gần, hai tên thú nhân kia đuổi theo gần tới chỗ hần núp thì ngừng lại.

“Mẹ nó, lạc mất rồi, người có nhìn rõ không?” Một nam nhân thô lỗ mắng hỏi người kẻ bên.

“Không kịp nhìn rõ, bắt quá bộ dáng rất nhỏ bé.” Âm thanh trả lời vang lên, có chút nhả nhẹn.

“Ta đã nói không thể trốn bên này, đây là địa bàn của Lan gia, ngay cả săn thú cũng khó khăn, khu rừng sương mù kia thì lại không dám vào, này không phải là ngồi chờ chết sao?” Nam nhân thô lỗ oán hận.

“Thiệt, ta trốn bên này người có thể không theo sao, bây giờ chúng ta đã bị truy nã trên toàn Nạp Tây, trốn ở lân cận Lan gia quả thực rất nguy hiểm, nhưng nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, người không hiểu sao? Không ăn thịt được thì chết à? Cứ tiếp tục ăn trái cây thôi!”

“Ăn ngán đến muốn ói.”

“Ăn ngán muốn ói với tính mạng, người chọn cái nào?”

“.....”

“Đi thôi, thử tìm phía bên kia xem, nếu thứ kia quả thực đã tiến vào rừng rậm thì chúng ta tiếp tục ăn trái cây thôi.”

Hai người kia nói xong cũng quay trở lại hướng cũ, lá khô bị giẫm lên phát ra tiếng rung động sần sật, âm thanh cũng xa dần, Nhan Tử Kỳ nấp ở bên dưới tàn cây, trái tim đập kinh hoàng, chính mình đúng là số cứt chó, mấy trăm năm không ra khỏi nhà, hiếm có cơ hội rời khỏi thì trong vùng hoang vu này lại gặp phải tội phạm truy nã!

Hần rốt cuộc là bất tự mạng sát, hay là mệnh phải gặp thái tuế, thực sự là xui xẻo cùng cực.

Trốn một lúc lâu, mãi đến khi bên tai không còn nghe thấy biến động nào, lúc này Nhan Tử Kỳ mới chậm chậm chui ra khỏi lùm cây, rừng rậm vô cùng u ám, chỉ có một vài điểm ánh sáng, tạm thời cũng đủ để hần

tìm ra đường đi, chính mình chỉ ở bên ngoài rừng rậm thôi mà lúc này đã tối sẫm như vậy, có chút không phân biệt được phương hướng, dường như cả khu rừng đang dần được sương mù bao trùm.

Trong bóng đêm, Nhan Tử Kỳ cẩn thận tìm lại con đường vừa này, ánh sáng quả thực không đủ, trong túi hắn có một cái bật lửa và đèn pin, nhưng hắn sợ nếu có ánh sáng phát ra sẽ kéo hai tên tội phạm kia trở lại.

Kết quả đi chưa được hai bước, một luồng sáng chói mắt chiếu thẳng lên mặt hắn làm hắn không mở mắt ra được, đồng thời bên tai cũng vang lên hai giọng cười thô tục.

“Ni Kì, cũng là người thông minh biết phải mai phục ở lân cận, người mau nhìn xem chúng ta bắt được gì này, một tên nhân loại yếu ớt....” Giọng nam thô lỗ lại vang lên, trong âm thanh tràn ngập hưng phấn.

Nhan Tử Kỳ ảo não nghĩ chính mình quả thực sơ ý, cư nhiên lại bị mai phục.

“Quả thực không tồi, da thịt non nớt như vậy ăn vào quả thực đáng tiếc.” Thú nhân tự tiểu phi tiểu nói.

“Ý của người là.... tuy là nhân loại nhưng lại gầy yếu như vậy, làm có sảng khoái không đây?”

“Dù sao cả đời này chúng ta cũng không thể nuôi nổi một tên nhân loại, nếu đụng phải cũng nên ném thử cho biết mùi vị tươi mới này.”

“Này thật đúng, hắc hắc....”

Nhan Tử Kỳ kinh hãi một phen, hai tên này nghĩ rằng hắn sẽ ngoan ngoãn ở đây mặc cho bọn hắn muốn làm gì thì làm sao, chân dùng để làm gì? Đương nhiên dùng để chạy rồi.

Nhan Tử Kỳ vừa nghĩ đã vội vàng xoay người bỏ chạy, nhưng hai thú nhân kia lại đứng quá gần, hắn vừa xoay người bọn họ đã bổ nhào lại đây, Nhan Tử Kỳ quỳnh lên, nhấc chân đá vào bụng người kia, thân thể hắn rất nhạy bén, vô cùng mềm dẻo, cú đá này vô cùng xinh đẹp, chỉ đáng tiếc một điều chiêu này nhìn đẹp như vậy nhưng một chút uy lực cũng không có, dù sao hắn cũng chỉ là người luyện võ chứ không phải luyện võ.

Hơn nữa cơ thể thú nhân lại to lớn hơn nhân loại rất nhiều, một cước của hắn đá lên bụng quả thực giống như gãi ngứa đối phương, không làm đau ngược lại còn có chút thích thú.

“Ni Kì, con mèo nhỏ này rất hung dữ a.”

“Ấn, làm nó hắn là vô cùng sảng khoái.” Kia thú nhân nhìn có vẻ nhả nhặn, nhưng lời nói ra lại vô cùng thô tục, quả thực không hổ là tội phạm truy nã.

Thú nhân bắt lấy chân Nhan Tử Kỳ, tay đưa lên uốn hắn ngã xuống đất, nhưng Nhan Tử Kỳ nương theo lực người nọ, thân thể trên không trung xoay một vòng sau đó dễ dàng vùng ra khỏi tay người kia.

Bị Nhan Tử Kỳ đùa giỡn như vậy, hai thú nhân trở nên nóng nảy, hai người rống lên muốn đè hắn lại, Nhan Tử Kỳ trong tình thế cấp bách vội vàng tóm lấy con dao nhỏ trong túi, dùng sức đâm vào cánh tay đang giữ chặt vai mình, nam nhân đau đớn rống lên một tiếng.

“Ni Kì, mau bắt nó lại, mẹ nó, lại dám ám toán lão tử, ta nhất định phải thao nó đến chết.”

Nhan Tử Kỳ trong cơn tức giận lại muốn bật cười, nghĩ thầm, người này mở miệng ra ngoài trừ việc muốn thao hắn thì không còn gì khác để làm sao? Bất quá cho dù có đâm đối phương bị thương, nhưng một nhân loại đối phó với hai thú nhân, căn bản chỉ là chuyện hoang đường, cho dù có Thành Long đại ca đến cũng tuyệt đối không thể đánh lại.

Khi hai người bọn họ nhào tới, Nhan Tử Kỳ vẫn cố sức giãy dụa nhưng không cách nào thoát được, thú nhân tên Kì Ni kia, một tay giữ lấy ngực hắn, một tay túm chặt hai tay hắn khóa chặt.

Dao nhỏ bị hất ra trong nháy mắt, Nhan Tử Kỳ bỗng nhiên dâng lên một trận tuyệt vọng, không nghĩ tới hắn chạy trốn khỏi tay phụ tử Lan gia lại ngoài ý muốn rơi vào tay hai thú nhân dơ bẩn, nếu bị ăn quả thực là chuyện nhất định không thể tránh khỏi thì hắn tình nguyện chọn lựa Lan Nô Triết khai bao.

Nhan Tử Kỳ càng nghĩ càng không cam lòng, cúi đầu, cắn thật mạnh lên cánh tay thú nhân đang chế trụ mình, thừa dịp gã đang đau đớn liền nâng chân đá về phía sau, chuẩn xác trúng vào mệnh tử của đối phương, nếu bị cắn là nhẹ thì vết thương này quả thực là một cú trí mạng.

Thú nhân kêu ai một tiếng, lập tức buông Nhan Tử Kỳ, hai tay che phủ khổ hạ, ngã xuống đất lăn quay, thú nhân thô lỗ vội vàng cúi xuống xem xét đồng bạn của mình, trong lúc nhất thời đã quên mất chuyện không chế hân.

Nhan Tử Kỳ thấy vận may tới lập tức xoay người chạy như điên, lần này hân quyết tâm lao thẳng vào trong rừng rậm, chỉ cần có thể thoát khỏi hai người kia là tốt rồi, có thể sẽ bị lạc đường nhưng hiện tại hân không quan tâm tới.

Lúc này khu rừng đã hoàn toàn bị sương mù bao phủ, Nhan Tử Kỳ căn bản không thấy rõ đường, hai cái chân chỉ biết chạy theo bản năng, trên người bị lá cây quệt trầy xước gây ra cảm giác nóng rát đau đớn.

Ngay sau đó, Nhan Tử Kỳ cảm giác chân mình giẫm lên khoảng không, tiếp đó cả người giống như bị trượt xuống, nhanh chóng ngã nhào, hân vùng hai tay muốn trụ lại, phần lưng vì ma sát đến phát đau, đợi đến khi trượt hết sườn dốc cái ót Nhan Tử Kỳ đập mạnh vào vật gì đó, trước mắt xuất hiện một mảng trắng, lập tức tất cả chìm vào bóng tối.

Xong rồi, lần này quả thực chết chắc rồi!

14. Chương 14: Cuộc Phiêu Lưu Trong Rừng Rậm

Giống như trải qua một giấc ngủ ngàn năm, trong nháy mắt tỉnh lại Nhan Tử Kỳ có cảm giác toàn thân mình giống như bị hóa đá, không thể nhúc nhích được, lúc này cảm giác duy nhất truyền tới từ các dây thần kinh là cơn đau đớn từ sau ót.

Mờ mịt mờ mắt ra, bốn phía là một mảnh tối đen, mỗi khi có cơn gió thổi qua, đám thực vật lại phát ra tiếng vang quỷ dị làm bóng đêm đen tối càng thêm khủng bố.

Nhan Tử Kỳ khó khăn nâng tay lên sờ rầm túi sách đeo bên người, may mắn dây đeo khá chắc chắn, trải qua nhiều tai nạn liên tiếp như vậy vẫn dính chặt trên người hân, chống một tay xuống, muốn ngồi thẳng dậy nào ngờ khi bàn tay vừa đặt xuống đất liền ấn phải một thứ gì đó mềm nhũn, còn có chút dính dính, thứ kia vừa tiếp xúc với làn da lập tức dính chặt, Nhan Tử Kỳ lập tức lạnh hết cả người, vội vàng lấy đèn pin ra soi, ánh sáng vừa chiếu xuống lập tức nhìn thấy một đóa hoa khổng lồ màu đỏ sẫm đã héo rũ từ lâu, lúc này trên những cánh hoa tràn ngập những con sâu lông lá, loi nhoi lúc nhúc.

Vừa rồi Nhan Tử Kỳ đặt tay xuống, một ít sâu đã dính trên lòng bàn tay hân, nhìn một cái thì toàn bộ lông tơ trên người Nhan Tử Kỳ đều dựng thẳng, ghê tởm đến muốn ói, hân vội vàng vùng vẫy tay, sau đó chà xát vào mớ cỏ khô bên cạnh.

Bị dọa một trận, cơ thể Nhan Tử Kỳ cũng cấp tốc khôi phục, lúc bò dậy, trừ bỏ một chút đau đớn bên ngoài cũng không có triệu chứng gãy xương nào, nhưng khi bước đi một chút chân trái liền truyền tới cảm giác đau đớn, chắc hẳn đã bị thương, có lẽ là trật chân, Nhan Tử Kỳ đột nhiên nghĩ tới loài sinh vật cứng đầu nhất mà tất cả con người trên thế giới đều căm ghét — con gián, chính mình lúc này đang trải qua đủ loại hiểm cảnh thì cứ liều mạng như nó, có lẽ một thời gian nữa có thể hơn cả con gián, trở thành một sinh vật ngoan cường trên tinh cầu thú nhân này.

Đèn pin trong tay tuy nhỏ nhưng ánh sáng tỏa ra cũng khá rộng, trong vòng mấy mét xung quang đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng, ngay cả những loài côn trùng nhỏ cũng có thể nhìn thấy rõ màu sắc.

Có lẽ do thiếu ánh sáng mặt trời nên cây cối vô cùng ẩm ướt, có rất nhiều cây chết ngã nghiêng vắt ngang trên mặt đất, mục nát tản mát ra một mùi hương quái dị, trên thân cây còn có những cây nấm hình thù vô cùng quái dị.

Nhan Tử Kỳ cầm đèn pin chiếu sáng xung quanh, nhưng càng xem càng làm hân tăng thêm cảm giác sợ hãi, cảm giác cô độc bao vây lấy hân, giờ phút này trái tim hân căng cứng như dây cung, Nhan Tử Kỳ biết nếu sợi dây kia đứt thì chính mình cũng chết chắc.

Vì thế trong lòng đã vô cùng khủng hoảng nhưng hân vẫn cắn răng cố gắng chống cự, hân quả thực không muốn chết một cách ừ ừ cạc cạc trong một khu rừng rậm hoang dã ở thế giới khác.

Vì thế trong đầu không ngừng lặp lại: Nhan Tử Kỳ, người nhất định có thể vượt qua được, nhất định có thể vượt qua được.....

Ban đêm trong rừng đặc biệt dài hơn bình thường, Nhan Tử Kỳ đã bị đám sinh vật nhỏ không biết là gì cắn ba lần, bị đám bò sát trên mặt đất dọa sợ n lần, vừa này còn bị đám dây leo quấn đầy người, chỉ đi một đoạn hắn đã trở thành chim sợ cành cong, chỉ cần có một cơn gió nhẹ thoáng thổi qua cũng làm tinh thần hắn khản trương tốt độ, điều đáng mừng duy nhất là hắn không gặp phải con quái thú ăn thịt nào.

Ngay lúc Nhan Tử Kỳ có cảm giác mình vĩnh viễn không còn thấy mặt trời nữa thì một tia sáng nhợt nhạt rớt cuộc xuyên qua được đám tán cây rậm rạp chiếu rọi đám cây cối, luồng sáng rất yếu ớt giống như một đạo thánh quang làm Nhan Tử Kỳ cảm thấy tràn ngập hi vọng.

Có lẽ, hắn còn có thể đi ra ngoài....

Bóng đêm dần thối lui nhưng sương mù vẫn còn dày đặc, tuy ánh sáng vẫn còn ảm đạm nhưng cũng đủ để xóa tan cảm giác sợ hãi cùng tuyệt vọng, Nhan Tử Kỳ thở dài, trong lòng có chút cảm khái “mình vẫn còn sống”, phải mau chóng tìm một nơi trống trải để nghỉ ngơi, hắn cảm thấy mệt đến mức không thể hô hấp.

Mắt cá chân trái bị thương không nhẹ, tối hôm qua luôn ở trong trạng thái khản trương tốt độ nên không có cảm giác đau đớn gì nhiều, lúc này ngồi xuống liền cảm thấy đau nhói, Nhan Tử Kỳ vội vàng cởi giày, bàn chân vốn trắng nõn đã trở nên sưng đỏ, hắn cởi nốt chiếc giày kia, so sánh hai bàn chân, bên trái sưng to gần như gấp đôi bên phải.

Nhan Tử Kỳ nhìn thấy phần chân bị thương nhất thời cảm thấy chua xót, tuy còn sống là chuyện đáng mừng, nhưng sống mà bị thương tích thế này thì cũng không kém chết đi là bao!

Trong đầu cảm thấy vô cùng buồn bã, ai oán, bụng cũng đúng lúc này mà kêu rên, Nhan Tử Kỳ đưa tay xoa xoa cái bụng trống rỗng, sau đó ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, bốn phía đều là đại thụ khổng lồ, trong nhất thời cũng không thể tìm ra thức ăn, bất quá hắn cũng đã theo lão cha học được không ít thực vật có lẽ cũng không đến mức chết đói được.

Ngay lúc hắn nghĩ như thế thì một bóng trắng lủi vụt qua trước mắt hắn, tốc độ rất nhanh nhưng Nhan Tử Kỳ vẫn có thể nhìn thấy rõ hình dáng của nó.

Đó là một con thỏ trắng như tuyết! Nhận thức này làm Nhan Tử Kỳ vô cùng vui mừng.

Cái bóng trắng mập mạp kia, hình dáng kia rõ ràng là sinh vật của địa cầu, làm thế nào mà trong thế giới khác cũng có con thỏ?

Trong lòng tràn ngập hoài nghi nhưng động tác lại vô cùng nhanh lẹ, hai ba giây đã mang xong hai chiếc giày, cũng không quan tâm tới cổ chân trái đang đau đớn liền đứng dậy đuổi theo hướng con thỏ vừa chạy đi, đi được một đoạn hắn liền chán nản, mất dấu rồi.

Trong một khu rừng cây cối um tùm thế này, muốn đuổi theo một loài vật vốn rất nhanh nhẹn thì đúng là nói đùa.

Đang lúc Nhan Tử Kỳ muốn từ bỏ việc đuổi theo định quay lại tìm kiếm đường ra khỏi đây thì bóng dáng mặt trắng kia lại vụt ra xuất hiện trước mặt, lần này khoảng cách giữa bọn họ gần hơn một chút.

Nhan Tử Kỳ vui mừng hết sức vội vàng đuổi theo, trong lòng hắn quả thực không có suy nghĩ muốn ăn thịt con thỏ, chỉ vì thấy một sinh vật quen thuộc liền sinh ra cảm giác muốn thân cận, phải biết rằng, nếu thực sự con thỏ kia được đưa tới từ địa cầu thì nó và hắn chính là đồng hương.

Con thỏ giống như một tiểu tinh linh trong khu rừng, động tác vô cùng linh hoạt xuyên qua đám cây cối um tùm, Nhan Tử Kỳ sau khi đi một đoạn mới phát hiện ra chỉ cần đi theo con thỏ nhỏ kia, dọc đường đám cây cối cũng không còn gây thương tích cho hắn, thật sự đáng kinh ngạc, lúc sau hắn lại phát hiện ra con thỏ này hình như đang cố ý dẫn đường, nếu Nhan Tử Kỳ không đuổi kịp, nó sẽ quay trở lại để hắn nhìn thấy.

Nhan Tử Kỳ càng đuổi càng mê muội, càng đuổi càng sợ hãi, vì hắn muốn chứng minh suy đoán của mình nên chỉ đơn giản ngừng lại, không đuổi theo nữa, quả nhiên không lâu sau đó con thỏ đã quay trở lại, lúc này Nhan Tử Kỳ có thể khẳng định, con thỏ này đang dẫn đường cho hắn! Chính là nó muốn đưa hắn đi đâu? Muốn đưa hắn thoát khỏi khu rừng, hay dẫn tới vực sâu ngàn trượng?

Nhan Tử Kỳ không dám xác định mình có nên tiếp tục đi theo nó hay không, trong lòng sợ hãi nếu đi tiếp sẽ gặp nguy hiểm, nhưng hoàn cảnh của hắn lúc này cũng có an toàn chút nào đâu?

Vừa rồi tập trung đuổi theo con thỏ, lúc này dừng lại mới phát hiện ra nó đã đưa hắn tới một nơi trống trải hơn, cây cối cũng thưa thớt, vùng đất trống nhiều hơn, ngay cả ánh sáng cũng rực rỡ hơn vài phần.

Dù sao hắn cũng đang vị vây trong nguy hiểm, có nguy hiểm thêm một chút thì cũng không khác gì, dù sao thì một con thỏ cũng có năng lực gây ra nguy hiểm gì cơ chứ, nghĩ như vậy, Nhan Tử Kỳ lại tiếp tục cắn răng đuổi theo.

Kết quả đi theo nó khoảng một giờ thì có một gian nhà gỗ nhỏ hiện lên trước mắt hắn.

Căn nhà được xây bằng một gốc cây đại thụ, bởi vì ít được ánh sáng chiếu tới, lại ẩm ướt nên căn nhà đã muồn hư nát hết một nửa, xem ra căn nhà này được xây khá lâu rồi.

Mà tiểu bạch thỏ kia đứng ngay trước cửa nhà gỗ, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào Nhan Tử Kỳ.

“Đây là nơi người muốn dẫn ta tới sao? Vì sao?” Nhan Tử Kỳ nghi hoặc bước lên phía trước, nhìn thấy cánh cửa mục nát, có chút do dự.

Rốt cuộc là ai đã dựng căn nhà trong khu rừng rậm khủng khiếp này? Có lẽ chỉ cần đẩy cánh cửa này ra là có đáp án, nhưng có nên mở hay không, có khi nào bên trong là một con đại quái thú, chỉ cần nhảy ra một ngụm đem hắn nuốt vào bụng?!

Quên đi, cũng đến nước này rồi, chỉ còn cách một cánh cửa mà thôi? Sợ hãi đã bị tâm lý tò mò che lấp, Nhan Tử Kỳ hít một hơi thật sâu, tay đẩy nhẹ một cái dễ dàng đem cánh cửa mở ra, trong lòng thầm nghĩ: chết thì chết, dù sao cuối cùng cũng phải chết....

15. Chương 15: Lâm Trung Trọng Phùng

Cửa gỗ dễ dàng bị đẩy ra, một mùi tanh tươi lập tức xông vào mũi, Nhan Tử Kỳ không hề chuẩn bị chút tâm lý nào thiếu chút nữa hít thở không thông, dùng sức mở rộng cửa sau đó lập tức lui về phía sau vài bước, mở lớn miệng cố gắng hít đầy luồng không khí trong lành.

Chờ đợi một lát sau, Nhan Tử Kỳ mới cẩn thận bước tới, lần này hắn có chuẩn bị, dùng tay che mũi lại mới dám bước vào căn nhà gỗ nhỏ.

Kết cấu nhà gỗ rất đơn giản, bốn vách tường, một cửa lớn, một cửa sổ, thấy trong phòng có quá nhiều không khí tanh tươi, sau khi vào nhà Nhan Tử Kỳ lập tức bước tới mở hai cánh cửa sổ để ánh sáng từ bên ngoài tràn vào, lúc này mới miễn cưỡng xua tan đi bầu không khí u ám trong phòng.

Tầm mắt Nhan Tử Kỳ liếc nhanh một vòng, bên trong bày trí rất đơn giản, nhưng điều đáng chú ý nhất là người đang nằm trên chiếc giường ở góc phòng, chính xác hơn đó là một thi thể đã hóa thành bạch cốt, Nhan Tử Kỳ nhìn thấy bộ bạch cốt kia, hắn cảm thấy nếu như là người bình thường thì phản ứng đầu tiên nhất định là hét lên chói tai sau đó tông cửa chạy như điên ra ngoài, nhưng suốt hai ngày nay hắn đã bị đủ thứ chuyện dọa đến cực hạn, lúc này đối mặt với một bộ bạch cốt lại vô cùng bình tĩnh.

Liếc mắt nhìn lại một cái, hắn dễ dàng nhận ra người này chính là nhân loại.

Nhất thời, Nhan Tử Kỳ cảm thấy vô cùng đau xót, một nhân loại bị thú nhân bắt tới thế giới này, sau đó lại cô độc chết đi trong khu rừng rậm hoang vắng, nếu người này ở quê hương còn có người nhà ruột thịt thì mỗi phút mỗi giây phải trải qua trong tâm trạng day dứt tưởng nhớ, buồn bực đến chết thì Nhan Tử Kỳ cảm thấy rất đau lòng.

Trong phòng, trừ bỏ thi thể kia cũng không còn gì đặc biệt, sau đó hắn nhìn thấy trên chiếc bàn đơn sơ bên cạnh có một cây bút và một mớ giấy thô, loại bút này Nhan Tử Kỳ từng nhìn thấy trên bàn của Lan Nô Triết, chất liệu rất kì quái, không cần bơm mực hay đổi tim bút vẫn có thể sử dụng được.

Bởi vì trên mặt giấy dày đặt văn tự làm Nhan Tử Kỳ có chút tò mò, có lẽ vì không đủ giấy để dùng nên từ ngoài đường kẻ cho đến hết trang giấy đều được lấp đầy bằng các kí tự Trung Quốc nguệch ngoạc, tất cả đều là chữ phồn thể, tuy không dễ như giản thể nhưng nhìn một lúc cũng biết cơ bản nó viết cái gì, hơn nữa, bên dưới mỗi trang giấy đều có ghi tên — Tần Dật Phàm, đây hẳn là tên của người chết trong phòng.

Trang đầu tiên kể về việc làm sao cậu ta bị bắt tới đất nước khủng bố này, ở đây có đủ loại quái thú, Tần Dật Phàm miêu tả thế giới kì dị này, chìm đắm trong những dòng chữ là tràn ngập sợ hãi, cậu ta nói mình nhìn thấy những con quái vật bay trên không trung, còn có những thứ gì đó giống như những viên dạ minh châu, vào buổi tối sẽ phát ra ánh sáng chói mắt... Theo cậu ta miêu tả thì Nhan Tử Kỳ đoán Tần Dật Phàm là cổ nhân, ít nhất là ở niên đại chưa xuất hiện bóng đèn điện.

Trang thứ hai tràn ngập thống khổ của Tần Dật Phàm, bị quái thú ở nơi này đùa giỡn không thương tiếc, bọn họ ép buộc cậu ta phải biến thành béo tròn, cho cậu ta ăn đủ thứ kì quái sau đó cùng bọn họ ở trên giường ngoạn nhạc, cậu ta có cảm giác chính mình trở thành một con rối gỗ, mỗi ngày còn sống để mở hai chân mặc cho người ta chà đạp, cậu ta bị chuyển tặng cho vô số người, cuối cùng tới tay một quý tộc có thân phận rất hiển hách, lúc này Tần Dật Phàm mới dấy lên một chút hi vọng, tân chủ nhân này rất tốt, còn tặng cho cậu ta một con thổ địa cầu, tiểu bạch thổ này quả thật mang đến một chút vui sướng, vì để tiểu bạch thổ sống lâu một chút, vị chủ nhân kia còn bỏ ra một số tiền lớn để tìm một loại thuốc giúp nó sống lâu hơn.

Trang thứ ba Tần Dật Phàm viết cậu ta bị gia trưởng của vị chủ nhân kia ném tới khu rừng rậm này, một nhân loại yếu đuối chỉ mang theo một chút vật phẩm bên người muốn sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt như vậy thì đúng là chuyện không tưởng, cậu ta muốn chờ người kia tới cứu mình, nhưng từng ngày trôi qua cậu ta cuối cùng không thể đợi được người kia, vì thế mà tuyệt vọng, bởi vì cậu ta căn bản không biết cách tìm ra thức ăn để nuôi sống chính mình.

Nhan Tử Kỳ nhìn thấy ở phía dưới cùng còn có một đoạn tự : ta hận thế giới này, hận đám quái thú kia, hận cả người đã cho ta hi vọng nhưng cuối cùng lại làm cho ta tuyệt vọng, hiện tại ta cuối cùng cũng có thể được giải thoát....

Nói cách khác nhân loại này chính là bị đối chết? Hơn nữa dựa theo giọng điệu thì hình như Tần Dật Phàm có tình cảm với người chủ nhân kia? Còn vì đối phương không tới cứu mà dẫn tới oán hận!

Nhan Tử Kỳ vừa rồi còn đau lòng cho người này, sau khi nhìn thấy những trang văn tự này hẳn lại cảm thấy vô cùng tức giận, có lẽ lúc mới rơi vào thế giới này sẽ có chút mờ mịt, không biết nên làm thế nào nhưng cũng không nên vì thế mà nhấn nhục chịu đựng a, lại còn không nên tùy tiện ý lại vào một thú nhân, kết quả chính là đưa mình vào tuyệt lộ.

Nhan Tử Kỳ nhận thấy, so ra giữa mình với bọn họ, chính mình đã rất may mắn, ít ra hẳn không bị lâm vào hoàn cảnh bị một đồng thú nhân chuyển tay nhau, mà chủ nhân duy nhất là Lan Nô Triết cũng không có kiên trì muốn dưỡng hắc, làm hẳn tránh được vận rủi bị chà đạp, nếu như quả thật gặp phải chuyện như vậy, Nhan Tử Kỳ cảm thấy chính mình cũng sẽ không như Tần Dật Phàm, dễ dàng vứt bỏ chính mình.

Xoay người nhìn tiểu bạch thổ cách đó không xa, Nhan Tử Kỳ có chút líu lürf, chủ nhân của tiểu bạch thổ này đã sớm hóa thành một bộ bạch cốt mà nó vẫn thoải mái sống đến tận bây giờ, thật là có chút quỷ dị, nếu nói như vậy tiểu bạch thổ này so với hẳn lớn hơn tới n lần.

“Được rồi, được rồi, nếu đã gặp nhau thì ta sẽ giúp chủ nhân ngươi chôn cất đàng hoàng.” Nhan Tử Kỳ nhìn tiểu bạch thổ nói xong liền xoay người tìm kiếm dụng cụ, nhưng trong căn nhà nhỏ này, ngoại trừ giường và chiếc ghế dựa thì cái gì cũng không có, Nhan Tử Kỳ dạo một vòng, sau đó đi ra bên ngoài tìm một khúc gỗ, định gọt nó một chút để tiện đào đất, nhưng tìm trong túi hết nửa ngày cũng không thấy con dao nhỏ đâu, lúc này hẳn mới nhớ ra lúc trước dùng dao nhỏ đâm vào tên tội phạm truy nã kia nên bị rơi mất, rơi vào đường cùng hẳn chỉ có thể dùng khúc gỗ này hoặc dùng tay để đào đất.

Vất vả suốt nửa ngày mới an táng xong thi thể Tần Dật Phàm ở trước nhà gỗ, thời điểm hạ táng, Nhan Tử Kỳ cũng đem giấy bút chôn theo.

“Tuy là nơi này hơi vắng vẻ, nhưng không có đám thú nhân kia qua lại cũng tốt hơn nhiều.”

Hết thấy mọi việc đều làm tốt thì Nhan Tử Kỳ cũng không nán lại, hắn phải tranh thủ lúc trời còn sáng để tìm kiếm lối ra khỏi khu rừng, hắn không muốn giống như Tần Dật Phàm chết giữa rừng rậm hoang vu, Nhan Tử Kỳ vốn không có ý định mang theo tiểu bạch hổ, nhưng tiểu gia hỏa kia lại cứ đi theo hắn, bị dồn vào thế bí Nhan Tử Kỳ chỉ có thể chấp nhận mang nó theo.

Cả buổi sáng không có gì vào bụng quả thật rất đói, chuyện hàng đầu bây giờ là tìm chút trái cây rừng, dù sao cũng phải có thể lực mới có thể tiếp tục tìm đường thoát ra.

Khu rừng rất lớn, thực vật cũng có rất nhiều chủng loại vì thế Nhan Tử Kỳ có thể nhanh chóng tìm ra một vài thứ có thể làm no bụng, nhưng tìm thức ăn thì dễ mà lối thoát thì không đơn giản như vậy, có nhiều lúc, Nhan Tử Kỳ cứ đi lòng vòng lại trở về một chỗ, cuối cùng hắn tìm một cục than đen làm kí hiệu trên đường đi mới không còn lãng phí sức lực của đôi chân nữa.

Ở trong rừng sớm muộn nhưng tối rất nhanh, không chờ Nhan Tử Kỳ tìm ra phương hướng thì khu rừng đã bắt đầu bị màn đêm bao phủ, hắn bắt đầu dè dặt, Nhan Tử Kỳ nghĩ hôm nay rốt cuộc cũng toi công, bây giờ phải tìm một nơi ẩn thân đã, ngày mai còn tìm cách rời khỏi đây vì ban đêm trong khu rừng quả thực rất khủng bố.

Nhan Tử Kỳ vốn muốn tìm một hang động nhưng bốn phía tối đen làm hắn ngay cả bước đi cũng khó khăn, cuối cùng chỉ có thể tìm một khoảng đất trống khô ráo, đốt một đồng lửa trại để trải qua đêm nay.

Tiểu bạch hổ ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn, Nhan Tử Kỳ cười cười sờ lên đầu nó, thầm nghĩ rằng ít ra bây giờ cũng có nó bầu bạn.

Ngay lúc Nhan Tử Kỳ dựa người vào đồng cỏ khô, mơ mơ màng màng sắp chìm vào giấc ngủ thì nguyên bản khu rừng đang chìm trong im lặng chỉ còn tiếng côn trùng kêu râm rang thì bất ngờ truyền tới âm thanh sần sật, Nhan Tử Kỳ cảnh giác ngồi dậy, nghiêng tai lắng nghe để xác định phương hướng, âm thanh kia ngày càng tiến tới gần hắn hơn, tiếng động này chắc là một loại động vật cực lớn.

Nhan Tử Kỳ nắm chặt một khúc gỗ trong tay, thân thể dần căng cứng, trái tim cũng đập dồn dập, ông trời ơi, không lẽ cho hắn gặp phải quái thú ăn thịt thật đi!

Ngay lúc Nhan Tử Kỳ vô cùng bất an thì một con dã thú trắng tuyền xuất hiện ngay trước mắt hắn, trước ánh lửa bập bùng càng tôn thêm nét uy phong lẫm lẫm.

Lúc nhìn thấy ẩn kí ở giữa mi gian dã thú Nhan Tử Kỳ suýt chút nữa bật khóc, trong lúc kích động hắn đã quên mất chính mình đang là một người cầm điếu, hưng phấn hô to một tiếng: “Dã thú đại thúc! ! !”

Nhan Tử Kỳ vừa dứt lời thì thấy sư tử hổ báo kia đột ngột biến hình, trong chốc lát đã hóa thành thú nhân cao gần 3m, khuôn mặt có nét quen thuộc, vẫn không có chút biểu tình nào nhưng giờ phút này Nhan Tử Kỳ lại cảm thấy y hảo suất!

Lan Nô Tu Đốn bị hắn gọi như vậy lập tức nhú mày, hai ba bước liền tiến tới trước mặt hắn, nâng tay phải khẽ niết cằm Nhan Tử Kỳ, cúi người nhìn một chốc mới buông hắn ra.

Nhan Tử Kỳ có chút ảo não, vừa rồi trong tình thế cấp bách liền lộ ra bí mật bản thân, thật không biết đại thúc này sẽ xử lý hắn thế nào, bất quá ở nơi rừng rậm hoang vu nguy hiểm nhìn thấy người quen quả thực làm hắn vô cùng hưng phấn, mà thú nhân trước mặt hắn càng nhìn lại càng thuận mắt, nếu đã lỡ nói ra thì cũng không cần để ý nói ít đi hay nhiều thêm một câu, Nhan Tử Kỳ mở miệng nói: “Người làm thế nào tìm được chỗ này? Ta đi suốt một ngày cũng không tìm được lối ra.”

Lan Nô Tu Đốn tuy có chút bất ngờ việc hắn có thể nói chuyện, nhưng từ trước đến nay tính cách y vốn rất lạnh nhạt nên cũng lười mở miệng hỏi, chỉ nhìn bốn phía, thản nhiên nói: “Tìm một chỗ nghỉ qua đêm trước, nơi này không được.”

“Ta có tìm nhưng không tìm thấy nơi thích hợp.” Nhan Tử Kỳ lắc đầu nói.

Lan Nô Tu Đốn nghiêng mặt nhìn Nhan Tử Kỳ một hồi, nhướng mày, tiếp đó trong nháy mắt hóa thành hình dáng sư tử, đi đến trước mặt Nhan Tử Kỳ, ý bảo hắn leo lên lưng y.

Nhan Tử Kỳ trừng mắt nhìn Lan Nô Tu Đốn, không thể tin được sư tử đại thúc này lại tình nguyện cho hắn cưỡi lên lưng, này không phải là mơ đi, hắn vừa nghĩ vừa nhéo lên tay mình, đau quá!

Nhan Tử Kỳ đem tiểu bạch thỏ để vào túi xách bên người, sau đó cẩn thận leo lên lưng sư tử đại thúc, sợ mình sẽ bị ngã xuống đất nên vừa leo lên liền nằm úp sấp trên lưng Lan Nô Tu Đốn, bộ lông mềm mại, nhiệt độ cơ thể ấm áp làm dây thần kinh đang căng thẳng của Nhan Tử Kỳ lập tức thả lỏng.

Sư tử đại thúc chờ hẩn nằm hảo, liền lao vút vào giữa đám cây cối, tiếng gió gào thét bên tai vô cùng quỷ dị, nhưng hiện tại hẩn không phải một mình vì thể trong lòng không có chút nào sợ hãi.

Sư tử hổ báo này, vì sao ngay cả động tác chạy cũng suất như vậy?

16. Chương 16: Trọng Kiến Thiên Nhật

Trước kia Nhan Tử Kỳ chưa bao giờ cưỡi ngựa, đối với những kỹ xảo này hoàn toàn mù tịt, lúc này cả thân mình cứng ngắc áp sát vào lưng dã thú đại thúc, một chút cũng không dám động, tốc độ của dã thú đại thúc quả thực quá nhanh, so với ô tô còn nhanh hơn.

Bóng đêm bao trùm toàn bộ khu rừng, trong bóng tối đám cây cối dường như biến hóa trở thành những con quái vật, gương mặt múa vuốt làm người ta sởn tóc gáy.

Trong bóng tối u ám, tầm mắt của dã thú đại thúc hoàn toàn không bị ảnh hưởng, bước chân không hề chậm lại, thoải mái xuyên qua đám cây cối rậm rạp, một lúc thì chạy lên cao, một lúc lại xuống thấp, quả thực giống như đang lao tới chân trời góc bể, tiểu bạch thỏ sợ hãi rúc người vào túi xách, ngay cả lỗ tai cũng rúc vào.

Tựa vào lớp lông mềm mại như nhung, trong lòng Nhan Tử Kỳ dâng lên một cỗ ấm áp lạ lẫm.

Tâm tình tuy rất kích động, nhưng cũng có nghi vấn, như là vì sao dã thú đại thúc lại xuất hiện ở đây, vì tới cứu hẩn sao? Mặc dù bọn họ cũng có tiếp xúc một thời gian, nhưng cũng chỉ cùng nhau thoải sáo nhảy múa, cũng không thân thiết gì, chỉ là tình bạn đơn giản như vậy thì đối phương chắc hẩn cũng không mạo hiểm mà chạy tới cứu hẩn đi.

Mặc kệ lý do gì thì Nhan Tử Kỳ tin tưởng dã thú đại thúc sẽ dẫn hẩn ra ngoài.

Không bao lâu sau thì dã thú đại thúc ngừng lại trên một sườn núi, ở đây có một cái hang nhỏ, Nhan Tử Kỳ dùng đèn pin cẩn thận kiểm tra một vòng, cảm thấy rất tốt, trong động rất khô ráo, ngoại trừ một đồng cỏ khô thật lớn cũng không có đám cỏ trũng kỳ quái, hẩn nhanh nhẹn gom đám cành lá khô nhóm thành một nhóm lửa, dã thú đại thúc sau khi vào động thì hóa về hình dạng thú nhân, thân mình cao lớn chiếm hết gần phân nửa diện tích hang động. Nhan Tử Kỳ tìm kiếm một ít cỏ khô bên ngoài động, sắp xếp thành một cái giường đơn giản có thể nghỉ ngơi, dã thú đại thúc không hề khách khí, không chờ Nhan Tử Kỳ lên tiếng đã thoải mái nằm xuống.

Nhan Tử Kỳ đứng một bên giường mắt nhìn, nhìn dã thú đại thúc, lại nhìn khoảng trống bé xíu còn sót lại của chiếc giường, do dự nửa ngày, cắn chặt răng, nằm xuống đưa lưng về phía dã thú đại thúc, mới nằm yên được một tý, tiểu bạch thỏ đang ngáy người trong túi xách đột cuộc không nhận được bò ra, lăn lông lốc tiến vào trong ngực hẩn.

Nhan Tử Kỳ ôm lấy tiểu bạch thỏ mềm mại trong lòng, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh phía sau, hình như dã thú đại thúc đã ngủ say, hô hấp rất trầm ổn.

Nhớ tới khoảng thời gian khủng bố đêm hôm trước, Nhan Tử Kỳ vẫn còn chưa kịp hoàn hồn, lúc trước hẩn từng bị dã thú đại thúc chinh suất chết, nhưng giờ phút này lại cảm thấy rất an tâm, dã thú đại thúc nhất định không rãnh tới mức chạy vào rừng chỉ để hại hẩn.

Chỉ cần rời khỏi nơi này, về sau dù bất kỳ ai xảy ra chuyện, hẩn tuyệt đối sẽ không bước chân vào đây nữa bước! Lúc này Nhan Tử Kỳ quyết tâm thề thốt, nhưng chính hẩn cũng không ngờ, nhiều năm sau, lại cũng vì lý do như vậy, hẩn lại không muốn sống lao vào nơi này, mà dã thú đang ở bên người hẩn lại vô cùng tức giận, thiếu rui hơn nửa khu rừng.....

Lúc này, bốn phía vô cùng yên tĩnh, tiếng gió gào thét bên ngoài động đặc biệt chói tai, Nhan Tử Kỳ đặc biệt nhớ tới Tần Dật Phàm, con người đáng thương bị đám thú nhân nhấn tâm đả vào rừng rậm, mỗi một đêm ở đây chắc chắn là một loại tra tấn, hẳn lại nhớ tới những trang nhật ký của Tần Dật Phàm, khi chôn cất cho cậu ta hẳn phát hiện trên cây bút có khắc ký tự ——”Lan”, nhớ đến dã thú bên cạnh mình cũng họ Lan, liên tưởng một chút, trái tim Nhan Tử Kỳ bắt đầu đập phồng dãn, nếu đem người này ghép vào câu chuyện kia, thì mọi chuyện liền trở nên rất rõ ràng.

Nhan Tử Kỳ bắt đầu có chút nôn nóng, có nên hỏi hay không? Có nên nhắc tới Tần Dật Phàm hay không? Nếu mọi chuyện đúng như hần đoán, thú nhân này sẽ phản ứng thế nào? Có thể trở nên kích động mà một chương bóp chết hần hay không?

Mà nếu thực sự trùng hợp như vậy, chính mình có phải cũng quá đường đột đi?

Lòng người vốn rất khó hiểu, nếu không nghĩ tới sẽ không có chuyện gì phát sinh, nhưng nếu đã phát sinh tò mò thì trong lòng sẽ không thể bình tĩnh, ngứa ngáy khó chịu giống như bị lửa đốt.

Nằm cứng ngắc nửa ngày, Nhan Tử Kỳ nhịn không được khẽ trở mình một chút, vừa xoay người một chút đã sợ đến thót tim, dã thú đại thúc không biết vì sao đã xoay người đối mặt với hần, nhưng một chút động tĩnh cũng không có, Nhan Tử Kỳ vừa quay qua liền thành tư thế ngủ đối mặt, may mắn hai mắt dã thú đại thúc đang nhắm lại, cuối cùng Nhan Tử Kỳ cũng cố gắng kiềm nén lại bức xúc trong lòng.

Dưới ánh lửa lay động, một nửa gương mặt của dã thú đại thúc bị bóng tối bao trùm, chỉ thấy được một nửa lại càng tăng thêm cảm giác quỷ dị của thị giác, mũi hoặc tăng lên vài phần làm Nhan Tử Kỳ có chút ngần ngại.

Ngay lúc Nhan Tử Kỳ nhìn dã thú đại thúc đến mê mẩn thì ánh mắt dã thú đại thúc lại đột ngột mở ra, dưới ánh lửa mờ ảo, đôi mắt dã thú lóe lên quang mang kì dị, Nhan Tử Kỳ không dám nhìn thẳng, cuống quýt dời tầm mắt, vẻ mặt vô cùng xấu hổ.

Trong hoàn cảnh bối rối như vậy, vẫn không nhịn được sự tò mò, không hề suy nghĩ bập ra nghi vấn: “Người có biết Tần Dật Phàm không? Cậu ta giống như ta, bị bắt tới nơi này làm thú sủng.”

Lan Nô Tu Đốn nghe hần hỏi, ánh mắt xuất hiện một chút nghi hoặc, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Nhìn thấy y phủ nhận, trong lòng Nhan Tử Kỳ lại vô thức thở nhẹ, tiếp tục nói: “Cậu ta chết trong khu rừng này, ta mới an táng cho cậu ta sáng nay.”

“Đã chết?” Lan Nô Tu Đốn nhíu mày, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Cậu ta chết rồi, chỉ còn lại một bộ bạch cốt.”

Nghe thấy lời Nhan Tử Kỳ nói, Lan Nô Tu Đốn không nói gì nữa, một lúc sau lại tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đối với cuộc nói chuyện kỳ lạ này, Nhan Tử Kỳ cũng không muốn tiếp tục, hần cảm thấy chỉ cần dã thú không biết tới Tần Dật Phàm thì mọi chuyện cũng không còn quan trọng nữa, vì sao mình lại có tâm lý này thì hần cũng không rõ ràng lắm, bởi vì tinh thần thả lỏng mà hần nhanh chóng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Nhan Tử Kỳ bởi vì toàn thân đau nhức mà tỉnh lại, đến khi mở to mắt hần mới phát hiện cả người mình bị dã thú đại thúc ôm chặt vào lòng, bàn tay to lớn mạnh mẽ của dã thú đại thúc gắt gao siết chặt cơ thể hần, ấm áp bao trùm khắp thân mình.

Tư thế mờ ám như thế làm Nhan Tử Kỳ sửng sốt không biết nói gì, chờ đến khi ý thức dần thanh tỉnh mới vội vàng giãy ra khỏi vòng tay của dã thú đại thúc.

Dã thú đại thúc vốn ngủ rất ngon, bị Nhan Tử Kỳ nhích tới nhích lui quấy rầy cũng dần thức tỉnh, ánh mắt khẽ mở nguy hiểm nhìn Nhan Tử Kỳ, giống như đang cảnh cáo hần không được lộn xộn, cánh tay lập tức dùng sức một chút, đem hần siết chặt vào trong ngực, hừ lạnh một tiếng, sau đó lại còn há mồm cắn một phát lên vai Nhan Tử Kỳ, tuy rằng chỉ có ý trừng phạt nên không hề dùng sức nhưng cũng làm Nhan tử Kỳ đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhan Tử Kỳ lúng túng cắn môi, thầm nghĩ, không phải dã thú đại thú này khi ngủ dậy cũng có tính xấu đi? Cự nhiên lại có hành động cắn người ngây thơ như vậy!!

Tuy rằng trong lòng khinh bỉ hành động của dã thú đại thú, nhưng lúc này Nhan Tử Kỳ có tức giận cũng không dám nói, không có biện pháp, hắn còn phải nhờ dã thú đại thú dẫn hắn ra ngoài a, muốn ôm thì cứ ôm đi, dù sao ở đây cũng không có ai, không sợ dọa chết người khác.

Thật vất vả chờ tới lúc dã thú đại thú ăn no ngủ say, mặt trời đã lên cao, dã thú đại thú cũng không dài dòng, công Nhan Tử Kỳ gây yếu nhanh chóng vượt qua đám cây cối, không còn sương mù ngăn cản, lối đi trong khu rừng cũng dần lộ rõ, lớp da lông thô dày bảo vệ dã thú đại thú khỏi đám bụi gai, nhưng Nhan Tử Kỳ ở trên lưng y, trên đùi, tay chân đều bị cắt chảy máu.

Khi bọn hắn rời khỏi khu rừng, đón nhận những tia nắng mặt trời ấm áp, Nhan Tử Kỳ hưng phấn vùng hai tay hô vạn tuế.

Quay đầu lại nhìn khu rừng sương mù vị bỏ lại phía sau, hốc mắt Nhan Tử Kỳ chợt ửng đỏ, địa phương quý quái này, hắn về sau nhất định không bao giờ đến đó nữa!

Sư tử hổ báo trực tiếp đưa hắn tới hậu viện, lão cha đã sớm đứng ở đó ngóng nhìn về phía xa, đến khi nhìn thấy một con hổ báo to lớn công Nhan Tử Kỳ xuất hiện, biểu tình vừa kinh ngạc lại hưng phấn, sau đó lại hoang mang khẩn trương đi tới đón tiếp.

Đến khi nhìn thấy Nhan Tử Kỳ không hề bị thương tổn gì, lão cha mới chửi ầm lên: “Tên tiểu tử nhà ngươi, không biết sống chết là gì, nếu không phải được cứu ra, không phải ngươi sẽ ngầy ngốc cả đời trong rừng sương mù hay sao!

Nhan Tử Kỳ tiến tới ôm lấy lão nhân đang hùng hùng hổ hổ la lối, thầm nghĩ rằng: cảm giác trở về nhà thật tốt!

Chờ đến khi hai người bọn hắn hồi phục tinh thần thì phát hiện sư hổ hổ báo đã không còn bóng dáng.

“Y công ngươi về sao?” Lão cha nhẹ giọng hỏi.

Nhan Tử Kỳ gật gật đầu, nhìn thấy biểu tình lão cha có chút kỳ lạ, lại hỏi: “Lão cha, ngươi làm sao vậy?”

“Nga, không có gì, chỉ cảm thấy ngạc nhiên.”

“Ngạc nhiên cái gì?” Nhan Tử Kỳ tò mò hỏi.

“Không có gì.” Lão cha dĩ nhiên không muốn giải thích, liền chuyển đề tài: “Ngươi theo ta vào nhà, để ta kiểm tra vết thương, còn có, kể lại chuyện hai ngày nay cho ta nghe một chút.”

17. Chương 17: Đại Thú Lưu Manh

Nhan Tử Kỳ theo lão cha trở về nhà gỗ, vừa bước vào cửa đã vội vàng hỏi lão cha: “Lão cha, tiểu béo kia sao rồi?” Vốn hắn xuất môn vì muốn cứu người, kết quả chính mình lại đi suốt 3 ngày, không biết tiểu béo kia có gặp nguy hiểm gì không, ngày đó cứu cậu ta, trên người cũng bị thương khá nặng.

Lão cha nghe hắn nhắc tới người kia, lạnh lùng hừ một tiếng, thô lỗ nói: “Ngươi suýt chút nữa mất mạng rồi, còn tâm tình quan tâm chuyện người khác!”

Nhan Tử Kỳ vội vàng cười cười làm lành: “Có nguy hiểm thì giờ không phải tốt rồi sao, lão cha ngươi đừng tức giận, ta biết hai hôm nay ngươi lo lắng không ít, sau này ta không bao giờ đi vào trong đó nữa.” Nhan Tử Kỳ vừa nói xong, nhìn thấy lão cha vẫn còn tức giận, lập tức quyết tâm nói lại: “Không vào trong khu rừng kia nữa, sau này cũng không ra khỏi trang viên Lan gia.”

“Hừ, biết sợ là tốt.” Lão cha đi về phía tử, lục lọi một chút, muốn tìm một ít được trị thương, ông chú ý thấy trên người Nhan Tử Kỳ tuy không có vết thương nào nguy hiểm, nhưng làn da lộ ra ngoài lớp áo, không ít vết cắt rướm máu, khắc vào làn da trắng nõn nhìn rất ghê người.

“Ta đi xem tiểu béo đã.” Nhan Tử Kỳ nói xong liền xoay người chạy ra cửa, nhưng lại bị lão cha nắm trở về.

“Không cần đi, tiểu sủng kia bị Kỳ Na đem đi rồi.” Lão cha ép Nhan Tử Kỳ ngồi vào ghế xong, lạnh lùng nói.

“Cái gì!” Nhan Tử Kỳ vừa bị ấn ngồi xuống ghế, nghe thấy tin tức này hắn lập tức giật bắn lên: “Lão cha, tiểu béo đã bị thương đến như vậy, người sao nhẫn tâm để cậu ta trở về nơi đó!”

Lão cha liếc mắt nhìn hắn một cái, tức giận mắng: “Tiểu tử thôi, người thì biết cái gì, tiểu sủng kia nhân lúc thiếu chủ không có ở nhà, chạy loạn một mình mới bị đám thú nhân khác làm thành như vậy, thiếu chủ của chúng ta không có sở thích ngược sủng.”

Nhan Tử Kỳ ngây người ra một lúc: “Người nói tiểu béo bị như vậy không phải do Lan Nô Triết làm, là người khác sao? Lúc cứu được tiểu béo, người đã đoán trước chuyện này rồi phải không?” Thật là, làm hắn lúc cứu được tiểu béo còn sợ muốn chết, sợ Lan Nô Triết phát hiện hắn chứa chấp tiểu sủng sẽ giết chết hắn, bất quá tiểu béo cũng thực lợi hại, béo đến như vậy còn có thể di chuyển được!

Nói như vậy, Lan Nô Triết phải cảm ơn hắn mới đúng!

“Bộ dáng người lúc đó như vậy làm sao ta nói được, mà lúc đó thiếu chủ cũng chưa trở về.” Lão cha ấn hắn vào ghế lần nữa, tầm mắt chuyển sang túi xách, nhìn thấy hai cái lỗ tai dài, liền chỉ vào nó hỏi: “Đây là cái gì.”

“A.” Lúc này Nhan Tử Kỳ mới nhớ tới tiểu bạch thỏ cuộn mình trong túi xách, vội vàng mở ra, bế tiểu bạch thỏ ra ngoài. “Ta gặp tiểu tử này trong khu rừng, chủ nhân nó chết rồi, để nó một mình trong rừng rất đáng thương.”

Lão cha nhìn thấy tiểu bạch thỏ, đột nhiên nhíu mày: “Đây là động vật bên thế giới của người đúng không?”

Nhìn thấy sắc mặt lão cha có chút thay đổi, Nhan Tử Kỳ hồi hộp hỏi: “Lão cha, người biết con thỏ này sao?”

Lão cha suy nghĩ một chút: “Có chút ấn tượng, lúc thiếu chủ dưỡng sủng vật đầu tiên, hình như có sai người tìm tới một con thỏ, nhưng việc cũng lâu rồi, ta không nhớ rõ lắm, nếu là cùng một con, thì con thỏ này cũng sống lâu quá đi.”

Nhan Tử Kỳ đương nhiên biết rõ lý do vì sao nó sống lâu đến vậy, chỉ là hóa ra là sủng vật đầu tiên của thiếu chủ!

Nhan Tử Kỳ bình tĩnh, xem ra Tần Dật Phàm đúng là bị Lan gia vất bỏ, chỉ là hắn đoán sai chủ nhân của cậu ta mà thôi.

Nếu chủ nhân của Tần Dật Phàm là Lan Nô Triết, thì cái người nhẫn tâm đem cậu ta bỏ vào rừng rậm không phải là Lan Nô Tu Đốn hay sao? Nhưng mà đêm hôm trước mình hỏi y có biết Tần Dật Phàm hay không, về mặt y rõ ràng rất mờ mịt về mặt hoàn toàn không biết.

Bất quá cũng không trách được, y có thể tùy ý đem một nhân loại vất vào một nơi nguy hiểm như vậy để người ta tự sinh tự diệt, thì sao còn nhớ rõ chứ, Lan Nô Tu Đốn này quả nhiên là loại người độc ác, nhưng mà một kẻ lãnh khốc như vậy, vì sao còn chạy vào rừng để cứu mình? Vì cái gì a!!!

“Lão cha, thế sủng vật đầu tiên của thiếu chủ cuối cùng thế nào?”

Lão cha đổ nước thuốc, nhìn thấy cả người Nhan Tử Kỳ bẩn muốn chết, cũng không bôi thuốc lên, nghĩ nghĩ chờ Nhan Tử Kỳ tắm rửa sạch sẽ rồi mới giúp hắn xử lý vết thương: “Ta cũng không nhớ rõ, sau đó hình như mất tích, thiếu chủ đã tìm khắp nơi nhưng không thấy, hơn nữa chủ tử cũng không thích thiếu chủ dưỡng sủng vật, vì thế thiếu chủ không tìm kiếm nữa.”

“Chủ tử không thích thiếu chủ dưỡng sủng vật, không lẽ y không dưỡng sao?” Nhan Tử Kỳ có chút khó hiểu, thế giới này, dưỡng một nhân loại sao lại đơn giản như nuôi một con chó con mèo, vì sao Lan Nô Tu Đốn lại không thích con mình dưỡng cơ chứ? Sợ cậu ta sẽ mê muội sao? Cuối cùng là có ý gì cơ chứ?

Nhan Tử Kỳ cảm thấy, nghe càng nhiều chuyện về Lan Nô Tu Đốn càng có cảm giác y là một quái nhân, không đúng, là quái thú.....

Lão cha thấy Nhan Tử Kỳ bắt đầu tò mò, nhu nhu huyết thái dương quát to: “Một ngày nào đó, người sẽ bị tính tò mò này hại chết!”

Lúc lão cha nói ra câu này chỉ vì nhất thời tức giận, nhưng ông trăm triệu lần không thể tưởng tượng nó lại trở thành một lời tiên đoán, sau này lão cha hối hận muốn chết, hung hăng tát mình mấy cái, lúc ấy vì sao lại nói ra câu nguyên rủa này cơ chứ?

Nếu lão cha đã quyết tâm không nói thêm chuyện tình cho Nhan Tử Kỳ, thì dù hắn có dây dưa thế nào cũng vô ích.

Sau đó Nhan Tử Kỳ bị lão cha đưa vào một bồn nước ấm, sau đó bị bôi bôi trét trét thứ nước đen đen xanh xanh gì đó lên người, cuối cùng bị đuổi về giường nghỉ ngơi.

Nhìn lớp nước thuốc dày đặc trên người, Nhan Tử Kỳ vô cùng khó hiểu, thế giới này phát triển như vậy, vì sao thú nhân không phát minh ra một loại thuốc ăn vào có thể tan biến hết đau đớn? Vì sao còn bôi nhiều thuốc như vậy, mùi hôi còn không nói, lại còn dính tùm lum! Ngay cả tiểu bạch thỏ cũng ghét hắn, cong đuôi trốn thật xa giường hắn. (Đứa nhỏ đáng thương, người cũng không nghĩ xem mình đang ở với ai chứ? Lão cha đã vài trăm tuổi rồi, người còn hi vọng ông ta sẽ chạy theo trào lưu hiện đại sao?!)

Kỳ thực Nhan Tử Kỳ muốn đi tìm Kỳ Na để hỏi tình hình của tiểu béo, nhưng bởi vì trên người có nhiều thứ thuốc kỳ quái, hạnh động không tiện lại còn bị lão cha ép nằm trên giường nghỉ ngơi, cũng đành dẹp bỏ ý định trong đầu, nhưng vẫn tiếp tục suy nghĩ tìm kiếm biện pháp khác, bất quá nói ra cũng kỳ quái, không phải lúc trước mình cũng hay lon ton một mình trong trang viên hay sao, đâu có thú nhân nào xông lên chà đạp hắn đâu? Chẳng lẽ bởi vì tiểu béo béo đến mê người, mà chính mình quá thon thả nên thú nhân nhìn đã muốn ói? ? Phân tích như vậy tuy rằng cảm thấy rất hợp lý nhưng Nhan Tử Kỳ vẫn cảm thấy rất buồn bực, ở địa cầu, tốt xấu gì cũng là vạn người mê, vì sao tới đây là trở thành đối tượng bị khinh bỉ! Hai cái tên tội phạm lúc trước muốn cường gian hắn đều bày ra vẻ mặt miễn cưỡng.....

Được rồi, được rồi, cũng may mắn trong mắt thú nhân mình hoàn toàn không có tẹo hấp dẫn nào, bằng không hoàn cảnh của mình bây giờ cũng hết như tiểu béo đi.

Nhan Tử Kỳ ngủ suốt một ngày hậu quả là buổi tối mất ngủ, nằm ở trên giường lăn tới lăn lui, lúc trước còn cảm thấy ván giường rất cứng, nhưng sau khi trải qua 3 ngày lăn lộn ở rừng sương mù, bây giờ được nằm lên giường cảm thấy nó như khách sạn cao cấp!

Bởi vì không ngủ được, nên âm thanh xung quanh Nhan Tử Kỳ đều nghe thấy rất rõ, khi cánh cửa bật mở, Nhan Tử Kỳ liền tiến vào trạng thái đề phòng, con người híp lại nhìn về phía cửa, chỉ thấy một thân hình to lớn, hơi khom người tiến vào, tuy rất cao to nhưng di chuyển lại rất nhẹ nhàng, cơ hồ không hề nghe thấy tiếng bước chân.

Trong lúc này, có thể không tiếng động xuất hiện trong nhà gỗ, chỉ có Lan Nô Tu Đốn, chẳng lẽ muốn tìm hắn khiêu vũ? Tuy rằng mình được Lan Nô Tu Đốn cứu trở về, khiêu vũ để cảm ơn cũng là việc đương nhiên, nhưng mà hắn vừa trốn thoát được đám nguy hiểm ở rừng sương mù, đã thú đại thúc không thể để hắn nghỉ ngơi vài ngày sao? Ít ra cũng chờ đến khi mấy vết rách trên da lành lại.

Suy nghĩ lung tung một chút, đã thú đại thúc đã tiến sát đến bên giường, Nhan Tử Kỳ ngồi dậy, ngửa mặt lên có thể nhìn thấy bộ mặt băng sơn ngàn năm của Lan Nô Tu Đốn, thấp giọng hỏi: “Muốn ta khiêu vũ sao?”

Lan Nô Tu Đốn bất ngờ thấy hắn vẫn còn tỉnh thần như vậy, ánh mắt trong bóng tối khẽ lóe lên, hiện ra một tia kinh ngạc, lập tức lắc đầu: “Không cần.”

Nghe thấy đã thú đại thúc trả lời, Nhan Tử Kỳ có chút kinh ngạc, khó hiểu hỏi: “Vay người.... có việc gì mà tới đây?”

Đã thú đại thúc bình tĩnh phun ra hai chữ: “Đi ngủ”

Nhan Tử Kỳ nghe thấy liền cảm thấy mờ mịt, bất quá hành động của dã thú đại thúc lập tức giải đáp nghi hoặc của hắn, đại thúc đưa tay đẩy hắn vào bên trong, chừa ra một khoảng giường, sau đó thoải mái nằm lên.

Căn nhà này, và đồ nội thất bên trong đều được làm khá nhỏ, vì thế đại thúc nằm lên thì Nhan Tử Kỳ cơ bản không thể nằm thoải mái, hắn bị ép sát vào tường.

Nhìn thấy dã thú đại thúc chiếm lấy giường của hắn còn bày ra vẻ mặt dễ chịu, Nhan Tử Kỳ hết chỗ nói, nghĩ thầm, người này sao ngang tàn đến mức độ này a, tuy rằng y là ân nhân cứu mạng nhưng hắn cũng không muốn lấy thân để báo ơn, đại thúc này sao lại nằm lên đây?

Không được chủ nhân cái giường đồng ý đã leo lên, hành động như vậy khác gì lưu manh đang đùa giỡn người đầu chứ! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hắn có thể nói không đồng ý sao?

Được rồi được rồi, y muốn ngủ thì cho y ngủ, đầu không lại, thì hắn trốn đi là được rồi, Nhan Tử Kỳ vừa nghĩ vừa lui về phía mép giường, nào ngờ mới đi được một nửa, cả người đã bị tha trở về.

Nhan Tử Kỳ buồn bực, dã thú đại thúc sao cứ thích chơi chiêu này?

Cả người nhanh chóng bị kéo vào lòng ngực đại thúc, chìm vào cái ôm chặt chẽ, trên đỉnh đầu còn truyền tới âm thanh trầm thấp: “Không cần lộn xộn, ngủ.”

Thật sự chỉ đơn giản là ngủ thôi? Thật sự sẽ không phát sinh chuyện gì nữa sao?

Con người đen thui của Nhan Tử Kỳ xoay chuyển, rất muốn nhìn xem bên cạnh có thứ gì làm vũ khí được không, nếu như phải chống lại dã thú đại thúc thì tay không thua là cái chắc.

Tuy dã thú đại thúc đã nói chỉ muốn hắn ngoan ngoãn ngủ, nhưng mà cái vũ khí gian ác kia lại đặt lên đùi hắn, bảo hắn làm sao ngủ được a!!!

Chẳng lẽ chính mình đi suốt một vòng lớn, cuối cùng cũng không thể thoát khỏi vận rủi? Không cần a....

18. Chương 18: Mộng Xuân

Buổi tối này Nhan Tử Kỳ thật sự ngủ không ngon, căn bản là không thể ngủ được, hắn không quen bị người khác ôm ngủ như vậy, lần trước bởi vì quá mệt mới ngủ thiếp đi, nhưng hiện tại, hắn lại rất tỉnh táo, có thể cảm nhận hơi thở trầm ổn của Lan Nô Tu Đốn, có thể cảm giác nhiệt độ cơ thể của y, Lan Nô Tu Đốn ngủ rất thoải mái, còn thật nóng như lửa lại đặt trên đùi của Nhan Tử Kỳ, mặc dù cách mấy tầng vải dệt vẫn cảm nhận được nhiệt độ thiêu đốt.

Nhan Tử Kỳ túm quần, trong đầu xuất hiện một đồng suy nghĩ lộn xộn, tỷ như hung khí kia khi lớn lên thì có hình dạng gì a? (có thể nào là hình dạng kỳ quái, tua vôi hay vân gì không a? o()o) tỷ như nó sẽ dài cỡ nào....., sau đó Nhan Tử Kỳ muốn phát điên, không phải hắn có suy nghĩ đen tối, mà chính là cái thứ kia cứ đâm vào đùi hắn, cảm nhận quá mức mãnh liệt, càng muốn bỏ qua lại càng để ý.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy rất sợ hãi, cơ thể dùng sức một chút, chống khuỷu tay cố gắng xoay người, muốn đưa lưng về phía y, có thể tránh đi một chút xấu hổ, nhưng khi Nhan Tử Kỳ vừa xoay người lại thì lập tức muốn khóc!

Bởi vì giường quá nhỏ nên hắn nằm cuộn người trong lòng của Lan Nô Tu Đốn, lúc này đưa lưng về phía y tức là làm lưng mình càng dán sát vào người dã thú đại thúc, bi thảm hơn nữa là hung khí phía dưới vừa đúng chạm vào nơi mẫn cảm nhất ở mông của hắn.....

Nhan Tử Kỳ không biết nói gì, chỉ cảm thấy hắn thật bi thảm, dã thú đại thúc người ta đã ngủ say, chỉ có hắn tự mình chịu khổ, đúng là có tật giật mình mà!

Nhưng mà tư thế này thật sự làm hắn không có chút cảm giác an toàn nào a!

Vì thế, Nhan Tử Kỳ lại cẩn thận, cố gắng xoay người mình lại, nhưng đột nhiên, dã thú đại thúc bị hấn lấn qua lấn lại làm tỉnh, híp mắt nguy hiểm nhìn chăm chăm Nhan Tử Kỳ, khàn khàn hỏi: “Người đang làm gì?”

Nhan Tử Kỳ cương cứng thân mình, ngẩng đầu nhìn Lan Nô Tu Đốn cười khổ nói: “Hôm nay ngủ nhiều lắm rồi, giờ ngủ không được.” Nói xong liền nhún cơ hội lật người mình lại.

Mới vừa nằm hảo, chợt nghe thấy dã thú đại thúc hít một hơi, mày nhíu lại, lạnh lùng nói: “Người đề ta!”

Nhan Tử Kỳ nhất thời không kịp phản ứng, mình nằm như vậy sao có thể đề y a, nhưng lập tức hấn cảm nhận đùi mình không phải nằm phẳng như hấn nghĩ, đúng là đang đề lên một thứ gì đó thô to, Nhan Tử Kỳ như bị điện giật nhanh chóng mở chân ra, trong lòng hận không thể đào ra một cái lỗ mà nhảy xuống, hóa ra lúc này hấn đề lên cái hung khí kia!

Nhanh chóng liếc nhìn Lan Nô Tu Đốn một cái, phát hiện y vẫn còn híp mắt trừng mình, vội vàng nhắm hai mắt lại, làm bộ buồn ngủ, trong lòng thầm nghĩ, dã thú đại thúc không phải lên cơn động dục đêm khuya đi, hơn nữa ta gầy như vậy, người hấn là không thèm để ta vào mắt đâu, thân là một thú nhân có địa vị, người càng phải đi theo trào lưu, có sở thích giống như các thú nhân khác mới đúng a, người, người đừng có sở thích quái lạ nha....

Trong lúc Nhan Tử Kỳ đang lăm nhăm trong lòng thì đột ngột cảm nhận bàn tay của dã thú đại thúc bắt đầu không yên phận, sờ soạng từ ngực hấn xuống tới thắt lưng, lại còn tiếp tục chạy xuống dưới nữa làm hấn sợ đến cứng đờ cả người, da đầu cũng run rẩy, lưng toát mồ hôi lạnh.

Y muốn làm gì..... y muốn làm gì.... muốn làm gì a!!!

Chẳng lẽ chuyện mình sợ nhất sắp xảy ra sao?

Ngay lúc bàn tay kia kéo mở thắt lưng Nhan Tử Kỳ xuống, hấn “A...” hét lên một tiếng, thân mình linh hoạt giật bắn từ trên giường đứng lên, nhanh như chớp không biết hấn lấy sức mạnh từ đâu đá một cú, thú nhân đại thúc không hề phòng bị lấn một vòng, “đông” mạnh một tiếng rớt xuống dưới giường, trong nháy mắt ngã xuống dã thú đại thúc lập tức hóa thân thành hình dạng hổ báo, hướng hấn giương nanh múa vuốt.

Nhan Tử Kỳ dùng hết sức để đá một cú, lúc này cũng không còn sức nữa, đối mặt với dã thú đang tức giận chỉ có thể sợ đến trắng bệch, khí thế hoàn toàn tiêu tán nhưng muốn chạy cũng không còn kịp, con người có hai chân, làm sao có thể trốn thoát khỏi dã thú bốn chân?!

Nhan Tử Kỳ nghĩ rằng dã thú sẽ nhảy lên giường ăn sống hấn, hổ báo dễ dàng nhảy một cái lên giường, tiến tới trước mặt Nhan Tử Kỳ, mũi phun ra hơi thở tràn ngập tức giận, chậm rãi tới gần mặt hấn bắt đầu ngửi ngửi bên này ngửi ngửi bên kia sau đó bắt đầu vờn đầu lưỡi liếm lên mặt hấn một chút.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy chính mình sắp hóa đá rồi, vẫn ngồi im một chỗ không dám nhúc nhích, giữ tư thế ngồi chồm hổm để dã thú đại thúc tùy ý liếm lên mặt, lên cổ mình, làm hấn cả người đầy nước miếng, dã thú đại thúc này đang làm gì, chẳng lẽ muốn liếm sạch sau đó ăn luôn sao?

Nhưng động tác tiếp theo của dã thú đại thúc làm Nhan Tử Kỳ sợ đến suýt ngất xỉu, dã thú đại thúc một tay đưa lên nắm lấy vạt áo, nhẹ nhàng kéo một cái, quần áo trong nháy mắt rách tan thành vải bố, rơi rụng tứ tung trên giường, mà đầu lưỡi dã thú đại thúc bắt đầu liếm dần xuống dưới....

Không, không phải sự thật đâu! Chẳng lẽ dã thú đại thúc muốn thượng hấn?! Nếu quả thật như vậy, hấn chết là cái chắc!

Vì thế trong tình thế khẩn cấp này, Nhan Tử Kỳ hai mắt đỏ hoe., giãy dụa muốn đẩy dã thú đại thúc ra nhưng cơ thể y lại càng tiến tới gần hơn, gần hơn....

“Không cần a.....”

“A.....”

Nhan Tử Kỳ bật người ngồi dậy, mở mắt ra phát hiện mình đang ngồi trên giường, sau đó vội vàng sờ sờ lên người, ngoại trừ bị mồ hôi thấm ướt, quần áo không hề có dị dạng gì khác biệt.

Nhan Tử Kỳ mờ mịt nhìn xung quanh, không hề có bóng dáng của Lan Nô Tu Đốn, đầu óc có chút quay cuồng, này rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ tất cả những gì phát sinh tối qua đều là mơ thôi? Lan Nô Tu Đốn có tới đây hay không, hoặc là có tới, sau đó hai người nằm ngủ trên giường, những chuyện sau đó chỉ do mình mơ thấy mà thôi?

Nhan Tử Kỳ bực bội vò rối mái tóc đen tuyền, thật kỳ quái a!

Buồn bực bước xuống giường, ra khỏi nhà gỗ mới phát hiện mặt trời đã lên cao, bầu trời trong xanh, thời tiết rất tốt, đáng tiếc với tâm trạng lúc này hắn chỉ nhìn thấy một màu xám xịt.

Vừa ra cửa đã gặp lão cha vừa đi tưới cây về, lúc bước qua hắn, lão cha nhìn hắn rất kỳ dị rồi đi về phía phòng để dụng cụ.

Nhan Tử Kỳ tươi cười đi theo sau lão cha, ngọt ngào nói: “Lão cha sớm nha.”

Đáp lại hắn chỉ là tiếng “hừ” của lão cha.

Nhan Tử Kỳ nhú mày, suy nghĩ xem mình có làm gì đắc tội với lão cha hay không? Sao mới sáng ra đã cho hắn xem bộ mặt nhăn nhó khó chịu, càng nghĩ càng không tìm ra lý do, liền trực tiếp hỏi: “Lão cha, làm sao vậy?”

Lão cha đem công cụ cất dọn xong, sau đó tìm một tảng đá ngồi xuống, vẫy vẫy tay ý bảo hắn ngồi xuống bên cạnh: “Tiểu Kỳ, ta với người ở chung một thời gian rồi, ta biết người là một đứa nhỏ tốt, nhưng dù sao người cũng là nhân loại, ở chung với thú nhân vẫn rất nguy hiểm, ta không muốn người đau buồn.”

Nhan Tử Kỳ nghe hết nửa ngày, vẫn không hiểu được lão cha muốn nói tới cái gì: “Lão cha, ta biết nơi này rất nguy hiểm, nhưng chuyện đi tới rừng sương mù là ngoài ý muốn mà.”

“Sáng nay, ta thấy chủ tử từ phòng người đi ra.” Lão cha nghiêm túc ngắt ngang lời hắn.

Nhan Tử Kỳ trong lòng thót một cái, nhất thời cảm thấy chột dạ, nhưng lập tức phỉ nhổ chính mình, người chột dạ cái quái gì a! Cũng không phải người đi tìm y, là tự Lan Nô Tu Đốn tìm tới.

Bất quá nếu lão cha đã thấy Lan Nô Tu Đốn, vậy chứng minh chuyện hôm qua có thật, vậy những chuyện sau đó là sao, thật sự chỉ mơ thôi sao?

“Lão cha, người đang nghi ngờ ta sao?” Nghi ngờ hắn là loại tiểu sủng chuyên dụ dỗ chủ tử? Nhan Tử Kỳ có chút thất vọng nghĩ.

“Ta không nghi ngờ người, ta chỉ muốn nói người nên tránh xa chủ tử một chút.” Lão cha nhìn hắn, nghiêm túc nói, ông đã sống tới gần này tuổi, chuyện gì cũng gặp qua rồi, ông rất thích đứa nhỏ này, không muốn hắn xảy ra chuyện gì không hay.

“Lão cha, người yên tâm đi, ta muốn trốn còn không kịp, chỉ là y tìm tới ta, ta cũng không có cách nào.”

Lão cha nghe Nhan Tử Kỳ nói xong, biểu tình có chút ngơ ngác, tay đưa lên vò vò đầu mình, than thở: “Trách ta thôi, đều tại ta cả, ngày đó ta nên tự mình đi tìm người, căn bản không nên đi cầu chủ tử cứu người, lại càng không nên nhắc tới “người đó” ai!”

Nhan Tử Kỳ choáng váng, kinh ngạc hỏi: “Lão cha, Lan Nô Tu Đốn xuất hiện trong rừng sương mù là vì người cầu y sao?”

Thật sự không ngờ nha, lão cha bình thường lạnh lùng như vậy lại có thể cầu được Lan Nô Tu Đốn, chẳng lẽ thân phận lão cha không đơn giản chỉ là người làm vườn?

Lão cha thở dài: “Tóm lại, người về sau cẩn thận một chút, cho dù là chủ tử tới tìm người, người ngàn vạn lần phải nhớ kỹ không được chọc giận y....”

Lão cha nói xong liền than thở quay trở về ốc, vừa đi vừa lầm bầm: “Ai, đúng là già rồi, càng già càng làm hư chuyện a!”

Nhan Tử Kỳ nhìn bóng lưng lão cha lại buồn bực vò tung đầu tóc, lão cha quả thực già rồi, nói chuyện cứ nói một nửa như vậy! Tò mò chết người a.....

19. Chương 19: Chuyện Xưa

Nhan Tử Kỳ vò vò mái tóc nhanh chóng đuổi theo lão cha, đúng lúc ông sắp bước vào nhà thì chặn ngay trước mặt, giang hai cánh tay che lấy cửa không cho ông vào: “Lão cha, người không thể nói một nửa rồi thôi nha.”

Lão cha trừng mắt nhìn hắn: “Người muốn biết cái gì? Biết nhiều thì có lợi ích gì cho người?”

“Không có lợi ích gì, nhưng đã biết được một chút rồi mà không được nghe hết thì sẽ tò mò chết mất.” Nhan Tử Kỳ lấy lòng vội cười hi hi.

“Hừ! Muốn chết thì cứ chết đi.”

“Đừng a, lão cha, người không thể tàn nhẫn như vậy.” Vừa rồi nghe thấy lão cha nhắc tới “người kia”, Nhan Tử Kỳ quả thực rất tò mò, Lan Nô Tu Đốn không phải là nhân loại, vì sao lại biết thổ sáo, hơn nữa lần đầu tiên hắn nhìn thấy y, bộ dáng kia 100% chính là hình dạng nhân loại, vì cái gì phải biến thành hình dáng như vậy?

Lão cha phẩy phẩy tay như đang xua đuổi ruồi bọ: “Tránh ra, đừng có chặn đường ta.”

“Người không nói ta sẽ không tránh.” Nhan Tử Kỳ cò kè mặc cả, rõ ràng đang chơi xấu.

Lão cha bị bộ dáng của hắn làm bật cười, không khỏi mắng một câu: “Tiểu tử thôi, muốn nói chuyện thì cũng phải vào trong đã.”

Nhan Tử Kỳ nghe thấy lão cha chịu hé môi lập tức tránh qua một bên, còn cười hi hi ngoan ngoãn mở cửa, cung nghênh lão cha tiến vào, làm ra liên tiếp mấy hành động nịnh nọt nhưng không hề được lão cha thưởng thức, ngược lại còn rước lấy vài đạo ánh mắt xem thường.

Chờ lão cha ngồi xuống vị trí ông yêu thích nhất, Nhan Tử Kỳ cũng vội vàng xách một cái ghế nhỏ tới ngồi bên cạnh, bộ dáng như đang nói “Ta chuẩn bị tốt rồi, lão cha người có thể kể chuyện rồi.”

Lão cha liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó cầm lấy ấm trà bên cạnh rót ra một chén nước, chất lỏng có màu hồng phấn thoang thoảng mùi hương hoa, làm người ta cảm thấy rất thoải mái.

Vốn đang rất tò mò muốn nhanh chóng biết rõ mọi chuyện, lại nhìn thấy bộ dáng nhàn nhã của lão cha không khỏi lầm bầm trong lòng: lão cha, người cũng một bố tuổi rồi còn bắt chước nữ sinh uống trà lài, cho dù là tự tay người ướp hoa lài làm thành thì hàng ngàn hàng vạn năm sau mới mong hết nếp nhăn trên mặt a!

Quên đi, chờ lão cha nói không bằng mình tự hỏi cho nhanh, Nhan Tử Kỳ hạ quyết tâm xong lập tức hành động.

“Lão cha, người thật ra đã bao nhiêu tuổi rồi.” Tuy rằng hỏi tuổi người khác rất bất lịch sự, hắn đã nghe lão cha tự mình nói ông đã vài trăm tuổi, nhưng chưa bao giờ tìm hiểu rõ, không biết lão cha quá khoa trương hay thật sự thú nhân rất trường thọ.

Nghe hắn hỏi, lão cha nhíu nhíu mày, buông ly trà xuống, híp mắt tự hỏi vô cùng nghiêm túc, mặt và cổ Nhan Tử Kỳ nổi đầy hắc tuyến, chỉ hỏi tuổi thôi đã suy nghĩ lâu như vậy, lão cha, người có giả vờ quá mức hay không, với tốc độ này thì hỏi suốt hai ba ngày cũng không hỏi đến trọng điểm!

Nghĩ nghĩ một hồi, Nhan Tử Kỳ cuối cùng vẫn cố gắng nhẫn nại chờ lão cha trả lời, dù sao kính già yêu trẻ cũng là truyền thống tốt đẹp xưa nay, mặc dù đã rơi vào thế giới khác, nhưng cũng không thể quên đi truyền thống này.

“Có lẽ phải....hơn năm trăm tuổi, cụ thể ta cũng không nhớ nữa.” Tiếp đó lại cảm thán nói: “Quả nhiên đã già rồi.”

Năm....năm trăm tuổi! Nhan Tử Kỳ ngây người, đột nhiên nhớ tới một bài hát trước đây từng nghe qua có đoạn là “ta muốn sống thêm 500 năm....” nếu như người viết bài hát kia có thể xuyên qua thế giới này thì có thể thực hiện được nguyện vọng a!

“Ách.... vậy người ở Lan gia cũng rất lâu rồi nhỉ?”

“Lúc ta tới Lan gia, chủ tử vẫn còn là một đứa trẻ, phụ thân của chủ tử là một người rất ôn hòa, đối xử với mọi người tốt lắm, cũng vì ân tình của lão chủ tử mà ta không muốn rời đi, ở đây cho tới giờ.” Lão cha nhớ về những ngày xưa, vẻ mặt rất xúc động.

Nghe lão cha nói xong Nhan Tử Kỳ cũng hiểu được một chút, lão cha ở Lan gia chính là lão tiền bối, có thể mời được Lan Nô Tu Đốn xem ra cũng không có gì lạ.

“Bởi vì nhìn chủ tử lớn lên nên mới dám đi nhờ y tới cứu ta?”

Lão cha lắc đầu: “Kỳ thực ta cũng không dám chắc y có đồng ý hay không, ta nghĩ buổi tối y thường xuyên tới tìm người, nên thử vận may một chút, hơn nữa ta còn nhắc tới người kia.....” Nói đến người kia, giọng điệu lão cha có phần do dự, vẻ mặt có chút tức giận.

“Lão cha, người kia mà người nói, là nhân loại phải không? Còn có một đầu tóc đen dài?” Nhan Tử Kỳ sợ lão cha đổi ý không nói nữa, vội vàng hỏi.

Lão cha có chút giật mình: “Làm sao người biết?”

“Ta từng thấy Lan Nô Tu Đốn biến thành hình dạng nhân loại....” Nói sao nhỉ, quả thực làm người ta kinh hãi a!

Trong bóng đêm tối tăm, gương mặt tuyệt mỹ ẩn dấu trong bóng tối, tựa như một ác quỷ xinh đẹp, nhưng lại vô cùng nguy hiểm, mặc kệ trải qua bao lâu, chỉ cần thoáng nhìn qua một lần cũng khiến người ta khó mà quên được.

“Người cũng thấy đấy....” Ánh mắt lão cha đang nhìn Nhan Tử Kỳ chậm rãi chuyển dời sang phía cửa sổ, mờ ảo như đang chìm vào quá khứ, im lặng một hồi lâu, đến khi Nhan tử Kỳ nghĩ lão cha sẽ im lặng thì lại bất ngờ nghe thấy.

“Tất cả mọi người đều nghĩ rằng chủ tử tùy ý biến thành nhân loại, như lâu lâu y cũng làm ra những việc quái lạ, trong Lan gia, người biết được nguyên nhân chính xác, ngoại trừ quản gia hiện tại Lam Đặc, thì chỉ còn mình ta.”

Nhan Tử Kỳ im lặng nghe, nghĩ thầm, quả nhiên là một bí mật, thỏa mãn được tò mò trong mắt lập tức hiện lên vẻ thỏa mãn, chỉ là chuyện xưa của một thú nhân cường đại, chính mình có cần thiết phải đi tìm hiểu không? Nếu như bí mật này vượt quá khả năng chống đỡ của mình thì sẽ thế nào đây?

Kỳ thực chuyện hắn mong muốn nhất là có thể trở về địa cầu nhưng với sức của mình hắn, căn bản chỉ là lời nói suông.

Nhan Tử Kỳ thừa nhận chính mình quả thực có suy nghĩ muốn tìm tòi về quá khứ của Lan Nô Tu Đốn, một nhân vật lợi hại như y, muốn đưa hắn trở về nhà nhất định là một chuyện dễ dàng, bất quá, suy nghĩ đó cũng chỉ thoáng vụt qua trong nháy mắt, sau những lần ở chung với Lan Nô Tu Đốn, hắn cảm thấy suy nghĩ của mình căn bản không thể xảy ra, hắn quá ngây thơ rồi.

Tuy rằng sau khi rơi vào thế giới này, Nhan Tử Kỳ bị dọa đến thót tim, nhưng cũng không vì thế mà trở nên ngu ngốc, hắn có thể nhận ra Lan Nô Tu Đốn tiếp cận hắn không phải vì hắn có sức quyến rũ hấp dẫn, nhiều lúc y xuất hiện trước mặt hắn đều là vô thức không thể khống chế, sau đó gây người một trận, tính ngộ sẽ có cảm giác không đúng, lập tức rời đi.

Cảm giác được Lan Nô Tu Đốn đang tìm kiếm điểm gì đó trên người hắn, nhưng lại không thể tìm thấy....

Đối với tình huống này, Nhan Tử Kỳ không biết có nên cảm thấy may mắn hay không, may mắn vì mình không phải làm thể thân của một ai đó, nhưng lại mất đi cơ hội để cầu xin Lan Nô Tu Đốn.

“Lão cha, người kia hẳn là không còn trên thế giới này nữa phải không?” Bởi vì mất đi nên Lan Nô Tu Đồn mới buồn bực không vui, mới thấy vật mà nhớ người, mới biến thành hình dáng nhân loại, có lẽ Lan Nô Tu Đồn thực sự thích tiểu sủng nhân loại kia.

Nào ngờ vừa nhắc tới người kia, lão cha lập tức trở nên dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu nó thực sự biến mất thì tốt rồi! Đáng tiếc đến bây giờ nó vẫn còn sống rất tốt ở Nạp Tây đại lục.”

Tuy rằng hẳn biết tính tình lão cha cũng không phải tốt lắm, nhưng nguyên rửa một người như bây giờ quả thực rất hiếm, sau đó hẳn nghe lão cha nói tiếp: “Nhân loại kia kêu là Niên Vân, bây giờ đang tiêu dao trong hoàng cung, nó vui vẻ rời khỏi chủ tử để đi theo Vương của Nạp Tây đại lục để có một cuộc sống sung sướng.”

Nhan Tử Kỳ thất thần, khó có thể tin được lại có chuyện này, sủng vật vứt bỏ chủ nhân, sau đó nịnh bợ một chủ tử có thân phận cao hơn? Bỗng nhiên hẳn có cảm giác rất buồn cười, con người a! Mặc kệ đi đến đâu vẫn không thể thay đổi được bản tính xấu xa của mình!

“Nguyên lai là bị phản bội, Lan Nô Tu Đồn chắc hẳn rất thống khổ, khó trách y ghét nhân loại như vậy.” Hẳn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt, Lan Nô Tu Đồn hận đến mức muốn bóp chết hẳn.

Lão cha lắc đầu: “Ta cũng không biết chủ tử có thống khổ hay không, tính cách chủ tử từ nhỏ đã rất cổ quái, sau khi xảy ra chuyện này thì càng kỳ quái hơn nữa, thường xuyên sẽ biến thành hình dáng nhân loại, lẳng lặng ngắm người, có khi thì một mình thối sáo.”

Nhan Tử Kỳ gật gật đầu, Lan Nô Tu Đồn thối sáo hẳn đã từng thấy qua, chính là chỉ thối đúng một khúc nhạc, có lẽ cựa sáo kia do Niên Vân lưu lại, có lẽ khúc nhạc kia cũng do cậu ta dạy cho y, sau đó đã đi theo người khác nên không kịp dạy cho Lan Nô Tu Đồn những nhạc khúc khác....

“Nhưng mà lão cha, người đã chán ghét Niên Vân như vậy, vì sao lại nhắc tới cậu ta trước mặt chủ tử?”

“Này cũng là chuyện ta không hiểu, Niên Vân đã rời khỏi chủ tử lâu như vậy, nhưng thỉnh thoảng chủ tử vẫn phái người đi hỏi thăm tin tức của Niên Vân, ta có một người bạn làm việc trong hoàng cung, nên cũng biết được một số chuyện, vì thế những lúc đi tìm chủ tử cũng dễ dàng nhắc tới người nọ, ai...”

Nhan Tử Kỳ thầm cảm thán trong lòng, câu chuyện này giống hệt như một vở kịch a! Sủng vật nhả tâm phản bội chủ nhân, mà chủ nhân lại còn luyện tiết đi hỏi thăm tin tức, chuyện xưa bị thảm a, nếu không biết người này là Lan Nô Tu Đồn có lẽ hẳn sẽ cảm thấy thương tiếc cho y, nhưng hiện thực thì một người cường ngạnh lãnh khốc như vậy căn bản sẽ không cần người khác cảm thông.

Nói như vậy thì Niên Vân cũng rất nhiều tuổi đi!

20. Chương 20: Lan Nô Triết Triệt Kiến....

Nhắc lại chuyện Niên Vân năm xưa, lão cha rõ ràng đang tự trách, ông cảm thấy ngày đó không nên liều lĩnh nhắc tới Niên Vân trước mặt chủ tử, Niên Vân không xứng với chủ tử, phản bội chủ tử, người này đúng là tội ác tày trời nên biến mất hoàn toàn trên đời này, căn bản không xứng để nói tới.

Tuy rằng Nhan Tử Kỳ hiểu được người tên Niên Vân này hành động rất xấu xa, nhưng mà mình với Lan Nô Tu Đồn cũng không thân thiết gì, cũng không quen biết Niên Vân nên đối với chuyện này chỉ có cảm giác tò mò, như đang nghe một câu chuyện xưa, dù tình tiết có gay cấn, vui buồn thế nào thì cũng chỉ là một câu chuyện mà thôi.

Có lẽ trong mắt lão cha, Lan Nô Tu Đồn chính là người bị hại, nhưng không biết vì sao, trong lòng Nhan Tử Kỳ lại có suy nghĩ khác, có lẽ chuyện này còn có bộ mặt khác, để Lan Nô Tu Đồn ở vị trí người bị hại quả thật rất khó tin, một người cổ quái lạnh lùng như vậy, sau khi bị người trong lòng phản bội lại thường xuyên đi hỏi thăm tin tức hay sao?

Bất quá suy nghĩ này cũng chỉ là suy đoán mà thôi, bởi vì Nhan Tử Kỳ cũng có một thời gian tiếp xúc với Lan Nô Tu Đôn, cũng rất ít khi nói chuyện hay trao đổi nên cũng không hiểu biết nhiều.

Kỳ thật vấn đề này Nhan Tử Kỳ cũng không có nhiều hứng thú cho lắm, hơn nữa Niên Vân này trong mắt lão cha quả thực không hề tốt đẹp gì, tốt nhất cứ quên đi, kéo lão cha càng nói lại càng thương tâm, càng tức giận, không khéo nhớ tới hắn cũng là nhân loại, giận chó đánh mèo thì khổ! Trước khi rời khỏi Nạp Tây đại lục để về địa cầu, tốt nhất nên lấy lòng lão cha.

“Lão cha, người cũng đừng tự trách mình nữa, chủ tử hỏi thăm tin tức của Niên Vân nhất định có dụng ý riêng của y, người có thể hỗ trợ cung cấp tin tức nói không chừng đã giúp y đỡ tốn công sức hơn.” Nhìn bộ dáng áy náy của lão cha, Nhan Tử Kỳ liền an ủi, dù sao cũng vì hắn lão cha mới làm việc này, xét đến cùng thì hắn cũng không thể trốn khỏi trách nhiệm.

Lão cha giương mắt nhìn gương mặt gầy gò của Nhan Tử Kỳ, có chút mờ mịt hỏi: “Thật sao?”

Nhan Tử Kỳ mỉm cười rực rỡ, dùng sức gật gật đầu: “Đương nhiên!”

“Các người trốn trong phòng nói gì đó?” Cửa gỗ đột nhiên bị đẩy ra, một thú nhân cao lớn chen vào, giọng nói to quen thuộc vang lên cơ hồ làm cho đám đồ vật trong phòng run run lên.

Nhan Tử Kỳ ngẩng đầu, nhìn thấy người quen lập tức chạy tới: “Kì Na, sao người rảnh mà tới đây.”

Kì Na trong Lan gia địa vị không cao, nhưng phụ trách tất cả những chuyện vụn vặt, vì thế mỗi ngày đều bận rộn xoay tới xoay lui như con quay, tuy rằng nàng cũng có trách nhiệm quản lý hậu hoa viên, nhưng có thể dành ra một chút thời gian để tới thăm bọn họ cũng rất hiếm.

“Ta đặc biệt tới xem người có thiếu cái tay cái chân nào không, vật nhỏ, người có phải muốn hù chết ta với lão cha hay không, phải ngoan ngoãn ở lại nhà gỗ này, mới học hỏi được một chút đã muốn bay lên trời à.” Kì Na vốn là người thẳng thắn, vừa vào cửa đã la Nhan Tử Kỳ một trận, làm hắn mặt xám mày tro.

Bất quá Nhan Tử Kỳ biết bọn họ kích động như vậy cũng vì lo lắng ình, bởi vậy Kì Na liên tục la mắng nhưng hắn vẫn tươi cười, lúc thì a, lúc thì vâng thuận theo đáp lại, thậm chí lúc Kì Na mắng hắn là người vô lương tâm, hắn còn bày ra bộ dạng thuận theo, tự mắng chính mình, nhưng ngược lại lại làm Kì Na buồn cười không la hắn nữa.

Kì Na đưa cho lão cha một cái giỏ, vừa nói bên trong có loại thịt mà ông thích cùng rượu trắng, sau đó quay qua nói với hắn: “Tiểu Kì, người chuẩn bị một chút rồi đi theo ta đi.”

Nhan Tử Kỳ đang lén trộm ít thịt ăn vụng, nghe Kì Na nói suýt chút nữa bị nghẹn, quay đầu lại kinh ngạc nhìn Kì Na: “Đi theo người? Đi đâu?” Từ khi tới hậu hoa viên, Nhan tử Kỳ cũng không quay lại tiền viện lần nào, bây giờ bất ngờ nghe Kì Na nói như vậy liền cảm thấy có chút kì quái.

Kì Na hung hăng trừng mắt liếc hắn: “Người ở đây với lão cha riết rồi ngu ngốc luôn sao, hôm trước cứu người đã làm rất tốt. Thiếu chủ muốn gặp người, có lẽ lúc trước đã quên mất người nhưng bây giờ người cứu tiểu sủng của thiếu chủ nên người lại nhớ tới người rồi.” Kì Na càng nói càng nôn nóng, tiến lên hai bước đã tới sát bên Nhan Tử Kỳ, chất vấn hắn: “Tiểu tử thôi, người có phải đang có âm mưu gì không.” Nàng thậm chí còn nghi ngờ hắn cứu tiểu sủng kia chỉ vì muốn có cơ hội xuất hiện trước mặt thiếu chủ.

Miệng Nhan Tử Kỳ trương thành hình chữ O, bị Kì Na chất vấn như vậy làm hắn mún nhảy nhồm lên, chỉ thiên mắng địa nói: “Có trời đất làm chứng, nếu ta có bất kì mưu mô gì thì khiến ta cả đời này không thể quay về địa cầu.” Lời thề này so với tuyệt tử tuyệt tôn, ra đường thiên lôi đánh chết còn độc địa hơn nhiều!

Kì Na nhìn bộ dáng sắp bốc lửa của hắn cũng không muốn nghi ngờ hắn nữa: “Ta cũng không muốn quản người nhiều như vậy, người muốn làm gì thì cứ làm vậy, bất quá bây giờ đi theo ta đã, thiếu chủ gặp khách xong muốn gặp người.”

“Không đi được không.” Nhan Tử Kỳ chán nản hỏi.

“Người nói xem?!” Kì Na hừ một tiếng, lắc lắc cơ thể khổng lồ đi ra ngoài.

Lão cha vốn im lặng uống rượu trắng, bất ngờ nói: “Dẫn hắn đi thì nhớ dẫn về.”

Kì Na giẫm giẫm chân: “Kia thì xem tạo hóa của hần đi, nếu thiếu chủ muốn lưu ta cũng không có biện pháp nào.”

Nhan Tử Kì cảm kích nhìn lão cha: “Lão cha không cần lo lắng, ta không sao đâu.”

“Ta cũng không rảnh mà quản người.” Lão cha cắn một khối thịt, lẩm bẩm.

Nhan Tử Kì ra cửa, khẽ mỉm cười, thật là, chỉ biết nghĩ một đằng nói một nẻo, rõ ràng lo lắng như vậy lại nói ra toàn lời lẽ khó ưa, Kì Na thế, lão cha cũng vậy, bất quá tính tình kỳ quái như vậy cũng thật đáng yêu a!

Một thời gian dài mới gặp lại Lan Nô Triết, Nhan Tử Kì mới phát hiện ra người này kì thật cũng không đáng sợ như vậy, ngày đó chính mình bị trói đưa tới đây, lúc vừa mở mắt ra lại nhìn thấy Lan Nô Triết trong hình dạng thú nhân quả thực cũng bị dọa không ít.

Có lẽ vì mang huyết thống quý tộc nên mỗi cử động đều toát ra khí chất cao quý, loại khí chất này thỉnh thoảng cũng xuất hiện trên người Lan Nô Tu Đốn, chính là rất nhạt, có lẽ vì tính tình Lan Nô Tu Đốn quá mức lãnh khốc nên làm người ta không cảm nhận được khí chất quý tộc trên người y.

Vị khách Lan Nô Triết vừa gặp có lẽ thân phận cũng không thấp, nên cậu ta mặc rất nghiêm chỉnh, hiện tại khách nhân đã rời đi, Lan Nô Triết liền tùy ý cởi bỏ hai cúc áo, dựa người vào sô pha.

Tân sủng tiểu bá của Lan Nô Triết ngồi trên một góc sô pha khác, nhìn thấy Nhan Tử Kì tiến vào, ánh mắt lập tức tỏa sáng, giống như nhìn thấy người thân, Nhan Tử Kì mặc dù đang cảm thấy khấn trương bất quá vẫn nhìn tiểu bá cười nhẹ, làm tiểu bá xúc động hai mắt đều đỏ ửng lên.

“Tiểu Kì, lại đây, lâu rồi không gặp sao lại gầy như vậy?” Lan Nô Triết nói chuyện vẫn ôn nhu như vậy, mang theo ý cười thản nhiên, vô thức làm người ta cảm thấy thoải mái, tính cách hoàn toàn bất đồng với phụ thân, nhưng dù thế thì thủ đoạn một chút nhu hòa cũng không có, mới một phút trước còn dịu dàng với hần, ngay sau đó đã nhẫn tâm vứt bỏ, người như vậy có thể thật sự ôn nhu sao?

Bất quá cũng may là Lan Nô Triết là người tuyệt tình như vậy nên Nhan Tử Kì mới tránh được số kiếp làm thú sủng, có thể nói đây là phi thường may mắn đi.

Nhan Tử Kì thông thả đi tới trước mặt Lan Nô Triết, bất quá còn hai bước chân thì ngừng lại, không dám tiến gần hơn, bộ dạng đề phòng này trong mắt Lan Nô Triết lại xem thành phản ứng hần vì lâu ngày không thấy mà sợ người lạ.

Bởi vì người khách nhân lúc này mang tới vài tin tức làm tâm tình Lan Nô Triết tốt lắm, vì thế khi gặp Nhan Tử Kì liền đặc biệt khoan dung, thấy hần không tới gần cũng không làm khó, cười cười nói: “Ta nghe Kì Na nói, tiểu Hoa do người cứu, thật sự cảm ơn người.”

Nhan Tử Kì nhìn về phía tiểu bá, trên người vẫn còn một vài vết tím bầm, bất quá miệng vết thương cũng đã khép lại, tiểu bá thấy Nhan Tử Kì nhìn mình lập tức mỉm cười vô cùng sáng lạn, cười một cái, ánh mắt liền híp lại, Nhan Tử Kì run rẩy một trận, đứa nhỏ này, hình như lại béo thêm!

Lan Nô Triết không biết Nhan Tử Kì có thể nói chuyện được nên tiếp tục nói tiếp: “Gần đây ta hơi bận rộn, không có thời gian chăm sóc tiểu Hoa, bất quá ta đã trừng phạt đám người làm tiểu Hoa bị thương.”

Nhan Tử Kì cảm thấy với thân phận của Lan Nô Triết không cần phải giải thích với hần nhiều như vậy, bất quá nếu đối phương đã muốn nói thì hần sẽ chăm chú nghe một chút, Lan Nô Triết lại nói: “Tiểu Hoa đã có thể đi lại được, vì thế ta hi vọng thời điểm ta không có nhà, người có thể đến chơi làm tiểu Hoa vui vẻ một chút.”

Cùng tiểu bá? Nhan Tử Kì trừng to mắt, cảm thấy rất buồn bực, quả nhiên là có yêu cầu, không làm tiểu sủng, lại phải làm bảo mẫu của sủng vật! Thân phận này thay đổi cũng quá lớn đi, hần quả thực thích ứng không nổi.

Tiểu bá hiển nhiên nghe không hiểu những lời Lan Nô Triết nói, nhưng mà ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Nhan Tử Kì, cứ như sợ mình chớp mắt một cái hần sẽ biến mất.

“Có thể không? Tiểu Kì.” Nụ cười của Lan Nô Triết lại càng ôn nhu.

Có thể nói không sao? Nhan Tử Kỳ muốn phun lửa, Lan Nô Triết này quả thực là một thiên tài, để sủng vật cũ đi chăm sóc cho tân sủng vật, thực chán ghét.

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng bất quá trước ánh nhìn chăm chú của Lan Nô Triết, Nhan Tử Kỳ vẫn không tình nguyện gật đầu, có lẽ hần mà không đồng ý thì Lan Nô Triết sẽ tìm cách làm hần phải đồng ý mới thôi.

Ai, Lan Nô Triết này nhìn thế nào cũng chính là loại người khẩu phật tâm xà!

Vừa mới đồng ý xong thì bên kia có người tiến vào, cung kính nói với Lan Nô Triết: “Thiếu chủ, chữ tử chờ người ở phòng sách.”

“Đã biết.” Lan Nô Triết gật đầu, đứng lên cài lại nút áo mới quay đầu lại nói với Nhan Tử Kỳ: “Cứ như vậy đi, ngươi dắt tiểu Hoa ra ngoài một chút để bồi dưỡng tình cảm đi.”

Còn cần phải bồi dưỡng tình cảm sao? Người không thấy ánh mắt tiểu bá à, cậu ta chỉ hận không thể lập tức nhảy lên người ta đi!

Nhìn thấy Lan Nô Triết rời đi, lúc này Nhan Tử Kỳ mới nháy mắt với tiểu bá, nhỏ giọng nói: “Chúng ta trốn đi thôi.”

Nghe hần nói, tiểu bá lập tức tươi cười, vội vàng lặn xuống xô pha, đúng vậy, chính xác chính là lặn! Nhan Tử Kỳ nhìn thấy cậu ta đi lại khó khăn, cũng đi chậm lại chờ tiểu bá theo kịp bước chân hần.

Vì thế khi Kỳ Na lo lắng chờ ở ngoài cửa liền nhìn thấy Nhan Tử Kỳ chậm chạp lết ra, phía sau còn có một cái đuôi bá tròn.

21. Chương 21: Đồng Hương

Nhan Tử Kỳ nhìn thấy Kỳ Na đang chờ ở cửa vẻ mặt rất lo lắng, lập tức cười cười với nàng, ý bảo mình không có việc gì, kỳ thật vừa rồi hần cũng lo sợ một trận, lúc này bình tĩnh lại mới phát hiện bụng mình đói cồn cào, lúc này mới nhớ ra, từ sáng sớm bị cơn ác mộng kia làm tỉnh dậy, ngoại trừ ăn chút thịt Kỳ Na đem tới thì chưa ăn thêm gì.

Kỳ Na nhìn tiểu bá phía sau hần, khó hiểu hỏi: “Tiểu sủng này là sao? Sao lại đi theo người a.”

Nhan Tử Kỳ nhíu mày, dùng giọng điệu con nít đọc tam tự kinh nói với Kỳ Na: “Ta thăng chức, là bảo mẫu của tiểu sủng.”

Kỳ Na nghe hần nói những từ ngữ kì lạ, không hiểu hỏi: “Tiểu quý, người đang nói bừa gì đó? Không nghiêm túc chút nào.”

“Ta không nghiêm túc hồi nào, Lan Nô Triết vừa phân phó xong, nếu ta không có gì làm thì tới chơi với tiểu bá, này không phải cậu ta bảo ta làm bảo mẫu còn gì?”

Nói với Kỳ Na xong, hần quay lại nói với tiểu bá: “Tiểu bá... ách, tiểu Hoa, sau này ta chính là bảo mẫu của ngươi!” Nhan Tử Kỳ còn chưa nói xong, cánh tay đã bị một bàn tay mập mạp siết chặt.

Tiểu bá kích động lắc lắc tay hần, dùng mắt hỏi những gì hần nói có phải là thật không.

Nhìn gương mặt bá núc ních, Nhan Tử Kỳ bất đắc dĩ gật gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, sau này ta sẽ thường xuyên tới chơi với ngươi, đừng lầy nữa, tay ta sắp bị ngươi kéo đứt rồi!”

Kỳ Na đối với tình huống bất ngờ này vẫn chưa biết nên phản ứng thế nào: “Vậy giờ ngươi muốn dẫn nó đi đâu?” Tuy nói dám ác nhân khi để tiểu sủng đã bị xử lý, nhưng để hai nhân loại chạy loạn trong trang viên quả thực cũng không phải chuyện tốt lành.

Nhan Tử Kỳ lắc đầu nói: “Đâu cũng được mà, giờ ta phải về tìm chút gì ăn đã, đói muốn chết rồi.” Hần cũng không rành đường trong trang viên Lan gia cho lắm, Lan Nô Triết muốn hần ở cùng tiểu bá, để nó không còn hoảng sợ nữa, đâu cần phải dắt nó chạy loạn khắp nơi a.

Dĩ nhiên Nhan Tử Kỳ hiểu rõ điểm này nên hắn không cần phiền não vấn đề phải bồi tiểu béo như thế nào, nhưng mà để tiểu béo cứ theo đuôi mình có ổn không, quay đầu lại nhìn gương mặt mუმ mუმ, an phận chạy theo phía sau không có ý kiến gì.

Nhìn thấy Nhan Tử Kỳ dắt tiểu béo trở về hậu hoa viên, Kỳ Na rất muốn đi theo giúp vui, bất quá nàng còn nhiều việc chỉ có thể thấp giọng mắng một câu “tiểu tử thôi”, sau đó xoay người đi làm việc của nàng.

Nhan Tử Kỳ vừa xoa xoa cái bụng đói meo vừa nói với tiểu béo: “Nếu Lan Nô Triết đã cho phép người chơi với ta, người cũng đừng ở trong phòng suốt ngày nữa, bắt quá phải nhớ cho kỹ, không được chạy về phía cửa lớn của Lan gia, thế giới ngoài kia, con người như chúng ta không thể ứng phó được, nếu ta không tới tìm, người có thể đi theo con đường này tới tìm ta, ta ở căn nhà nhỏ phía sau hoa viên, nhưng lúc đi đường phải cẩn thận đám thực vật xung quanh, nó rất thích cắn người.” Nhìn thấy bộ dạng vội vội vàng vàng của tiểu béo, Nhan Tử Kỳ có chút khô cổ nên cũng lười nói nhiều, chỉ nói thêm: “Ta biết người có nhiều chuyện muốn hỏi, sau này ta sẽ chậm rãi nói với người, giờ ta đói đến mức không còn sức để nói nữa.”

Lão cha nhìn thấy Nhan Tử Kỳ trở về còn mang theo tiểu béo phía sau cũng không nói gì, chỉ đến lúc Nhan Tử Kỳ đoạt lấy mấy khối thịt mới hung hăng mắng: “Xú tiểu tử, muốn ăn thì tự đi làm, đừng ăn thịt của ta!”

Nhan Tử Kỳ vừa cắn thịt vừa cười cười nói: “Lão cha, người đừng nhỏ mọn như vậy, thịt này không thể để lâu, ta giúp người giải quyết cho đỡ phiền phức.” Sau đó quay đầu lại nhìn tiểu béo đang ngồi thở hổn hển trên ghế: “Tiểu Hoa, ăn thịt không?”

Tiểu béo nhìn thấy thịt trong tay hắn, hoảng sợ lắc đầu lia lịa, giống như thứ Nhan Tử Kỳ không phải là thịt mà là độc dược.

Đứa nhỏ đáng thương, có lẽ bị ép ăn đến phát sợ rồi.

“Không ăn thì thôi, thịt Kỳ Na làm rất ngon a!” Nhan Tử Kỳ nói xong lại tiếp tục ăn.

Lão cha cuối cùng cũng không chịu được, quát hắn: “Đủ rồi, còn ăn nữa ta chặt đứt tay người!”

Nhan Tử Kỳ đem một ngum thịt nhét nốt vào miệng, nhìn lão cha ngây ngô cười, bình thường hiếm khi mới được ăn thịt vì thế mỗi lần Kỳ Na đem tới Nhan Tử Kỳ đều không biết kiềm chế, kết quả ăn xong hắn không ngừng chạy vào WC, không có biện pháp a, thể chất hắn dị ứng với loại thịt này, dù ăn nhiều hay ăn ít cũng như nhau, vì thế hắn ăn cho đã ghiền mà thôi, lão cha cũng vì lo lắng cho cơ thể hắn mới không thích cho hắn ăn thịt, xét cho cùng, cũng vì thương hắn mà thôi.

Bụng căng tròn, Nhan Tử Kỳ chùi tay, chùi miệng sau đó kéo một cái ghế tới ngồi cạnh tiểu béo, vừa rồi ở bên chỗ Lan Nô Triết, Nhan Tử Kỳ cũng muốn làm một số chuyện với tiểu béo, nhưng vì ngại chủ nhân ở đó nên không dám, lúc này ăn uống no đủ, cũng không còn trở ngại gì liền đưa tay lên niết hai má tiểu béo, có chút thú vị, hết xoa xoa lại niết niết.

Cảm xúc rất tốt, kiểm tra xong!

“Lão cha, người nói xem những người ở đây sao lại thích nhân loại mập mạp như vậy? Quả thực biến thái!” Nhìn xuống thất lưng tiểu béo (thực ra cũng không còn eo) lại nhìn nhìn thất lưng mình, Nhan Tử Kỳ bắt giác bóp bóp eo mình, trong lòng cảm thán: may mà vẫn còn a!

Nhan Tử Kỳ quả thực không dám tưởng tượng, nếu mình mập như vậy thì khiêu vũ sẽ thành thế nào....

“Đột nhiên thịnh hành, ta cũng không dưỡng nhân sùng nên cũng không rõ.”

Dễ nhận thấy lão cha không hề có hứng thú với đề tài này, ông bắt đầu pha trà lại, chất lỏng màu hồng làm tiểu béo thích thú, cầm lấy cái chén rồng bên cạnh dè dặt xin lão cha một ly, vừa uống vào một ngum gương mặt đã nhăn nhúm lại.

Trà lại của lão cha mùi vị rất thơm, nhưng khi uống vào miệng rất chát, Nhan Tử Kỳ uống một lần cũng không muốn uống thêm lần nữa, sau đó rút ra một kinh nghiệm: trà lại của lão cha chỉ dùng để ngửi!

“Đột nhiên thịnh hành sao, bởi vậy ta mới chán ghét đám người thích chạy đua theo xu hướng!” Nhan Tử Kỳ oán hận nói, sau đó quay đầu tiếp tục nghiền cứu tiểu béo, lúc này mới kinh ngạc phát hiện ra vừa rồi

trên suốt đường đi hần đều dùng tiếng phổ thông để nói chuyện, thế mà tiểu béo lại nghe hiểu! Nói như vậy hần và tiểu béo không chỉ là đồng hương địa cầu mà còn là đồng hương một nước a! Nghĩ như vậy làm Nhan Tử Kỳ rất kích động, không phải có một bài ca sao: đồng hương gặp nhau, nước mắt lưng tròng....

Tuy rằng không đến mức nước mắt rưng rưng, nhưng cảm giác hưng phấn quả thật là có.

Vì thế rất cảm động, Nhan Tử Kỳ vỗ vỗ ngực nói với tiểu béo: “Tiểu Hoa, sau này ta sẽ bảo vệ người!”

Lão cha nghe không hiểu ngôn ngữ địa cầu, nhưng nhìn bộ dáng kích động của Nhan Tử Kỳ, khinh bỉ hừ lạnh một tiếng.

Nhan Tử Kỳ không để ý tới thái độ khinh bỉ của lão cha, tiếp tục nói chuyện với tiểu béo, sau đó chợt nhớ tới tiểu bạch thổ trong phòng mình liền vội vàng chạy ra ngoài, không lâu sau lại hấp tấp ôm tiểu bạch thổ chạy vào, đưa tới trước mặt tiểu béo: “Xem này, nó cũng từ trái đất tới.”

Tiểu béo ngơ ngác đưa tay sờ sờ tiểu bạch thổ, ngây ngốc một hồi sau đó đột nhiên “oa” một tiếng khóc lớn, nước mắt ào ạt xông ra. Nhìn tiểu béo gào khóc, Nhan Tử Kỳ choáng váng, nhưng lập tức liền hiểu ra vì thế thả tiểu bạch thổ, vươn tay ôm lấy tiểu béo, vành mắt cũng hồng hồng cúi đầu hít một hơi, nói: “Muốn khóc thì khóc đi, ta biết người nhớ nhà, ta cũng thường như vậy, tiểu hoa, một ngày nào đó ta sẽ dẫn người trở về.”

Nhan Tử Kỳ tự hiểu mình chỉ nói suông, ngay cả bản thân còn chưa biết làm thế nào để trở về, miễn bàn đem theo cả tiểu béo, nhưng nếu ngay cả những lời an ủi này cũng không thể nói ra thì hần và tiểu béo quả thực rất đáng thương.

Con người còn sống, sẽ còn mong ước, trước kia khi còn là diễn viên vũ đạo, điều hần mong ước nhất là được đặt chân lên sân khấu lớn hơn, sau này trở thành lão sư vũ đạo, hần lại mong ước có thể dạy ra một học trò thật xuất sắc, còn hiện tại, mong ước duy nhất của hần là trở lại nhà mình, có một cuộc sống bình yên....

Hai người ôm nhau khóc rống một trận, tình cảm cũng nhanh chóng thân thiết hơn, Nhan Tử Kỳ kể cho tiểu béo nghe hần bị đưa tới đây thế nào, gặp phải chuyện gì, bởi vì tiểu béo không nói chuyện được nên Nhan Tử Kỳ tìm kiếm một ít giấy viết, tiểu béo rất béo, ngón tay mập mập nắm lấy cây viết, viết ra những kí tự xiêu xiêu vẹo vẹo.

Dưới ngòi bút của tiểu béo, Nhan Tử Kỳ biết tên tiểu béo là Hoa Hoa, 20 tuổi, còn có hai đệ đệ, sống ở một thành phố ven biển rất phát triển, bởi vì từ nhỏ đã có sở thích ăn vặt nên so với người bình thường cũng mập hơn một chút, kỳ nghỉ hè cùng một số bạn bè ra ngoài du lịch, sau đó liền bị bắt tới đây, rồi bị đưa tới Lan gia, mỗi ngày bị ụ rất nhiều cơm nên mới mập thế này.

Nhan Tử Kỳ nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy tiểu béo, quả thực không mập thế này.

Tiểu béo còn nghiêm túc viết một câu: “Ca ca, cứu ta....”

Nhan Tử Kỳ có cảm giác trong lòng bị đâm mạnh một nhát dao, đau đến thở không nổi, nhìn thấy tiểu béo mũm mĩm nhìn hần đầy kỳ vọng, Nhan Tử Kỳ hít một hơi gật gật đầu, nhưng hần biết, hần lại hứa suông.

Những ngày sau đó, chỉ cần Lan Nô Triết vắng nhà, tiểu béo sẽ chạy tới tìm hần, Nhan Tử Kỳ cũng có vài lần đi tìm tiểu béo, bất quá số lần cũng không nhiều bởi vì hần không muốn mình xuất hiện trước mặt Lan Nô Triết quá nhiều, nếu một ngày nào đó Lan Nô Triết chợt thay đổi, nhớ tới hần thì phiền phức to!

Hiện tại trong mắt Nhan Tử Kỳ, hậu hoa viên là địa bàn của hần, nơi này ngoại trừ lão cha thì hần là lớn nhất, vì vậy hần rất thích tiểu béo tới tìm mình.

Rất nhanh sau đó Nhan Tử Kỳ quen với cuộc sống có tiểu béo quanh quẩn bên cạnh, nhiều lúc một viên cầu đột ngột xuất hiện trước mặt cũng làm hần giật mình, cảm thấy phiền phức, nhưng có vài ngày tiểu béo không tới tìm hần lại có chút lo lắng.

Hôm nay sau khi ăn bữa sáng với lão cha xong, Nhan Tử Kỳ liền đi ra ngoài, lão cha giương mắt nhìn hần hỏi: “Đi đâu? Hoa còn chưa tưới xong đấy.”

Nhan Tử Kỳ nhíu mày nói với lão cha: “Ta đi tìm tiểu béo, hai ngày rồi nó không tới tìm, ta có chút lo lắng....” Hắn lo tiểu béo bị Lan Nô Triết lẫn qua lẫn lại nên không xuống giường nổi, đi xem một chút mới yên tâm được.

Lão cha cũng không nói gì nữa, đứng dậy đi lấy dụng cụ làm vườn.

Xuyên qua con đường quanh co khúc khuỷu trong hoa viên, Nhan Tử Kỳ vội vàng đi về phía tiền viện, lúc đi tới hoa viên ở tiền viện hắn liền cảm thấy trang viên Lan gia hôm nay có chút khác thường, thú nhân đi tới đi lui, tất cả đều vội vàng, trang viên cực kỳ sạch sẽ, trên đại môn tiến vào tiền viện lại trải thảm lam sắc, hai bên còn có rất nhiều hoa tươi kỳ lạ.

Có chuyện gì nhỉ? Có tiệc sao? Hay muốn tiếp đãi vị khách quan trọng?

“Tiểu Kỳ...”

Đang lúc Nhan Tử Kỳ do dự có nên đi tiếp hay không thì Kỳ Na từ một góc nào đó xông ra: “Tiểu Kỳ mau quay về hậu viện đi, hai ngày này đừng đi tới tiền viện.”

“Ta muốn nhìn tiểu béo một chút.” Nhan Tử Kỳ nhỏ giọng nói.

“Để sau rồi tới, hai ngày này sẽ có một nhân vật quan trọng tới trang viên, nếu không cẩn thận mạo phạm tới thì không ổn! Mau trở về đi.” Kỳ Na nói xong liền giống như đang đuổi vịt, lừa hắn trở về.

Nhan Tử Kỳ cũng không lộn xộn nữa, ngoan ngoãn trở về, chính là mới đi được vài bước, một cái bóng đen thật lớn xẹt qua đỉnh đầu hắn, còn kèm theo một tiếng rống to, một con cánh thú trắng đáp xuống khoảng đất trống trên hoa viên.

Lan Nô Tu Đồn mặc trường bào đen tuyền, vạt áo bay phấp phật theo gió, mái tóc dài màu đen cũng xỏa tung, chỉ thấy y nhảy lên một chút liền thoải mái nhảy từ trên lưng cánh thú xuống đất.

Ánh sáng mặt trời vừa đúng chiếu vào trên lưng Lan Nô Tu Đồn, hào quang chói mắt làm người ta không thể nhìn thẳng.

22. Chương 22: Thư Các

Dực thú trắng chờ Lan Nô Tu Đồn đáp xuống đất an toàn liền vỗ cánh bay vút lên bầu trời, đôi cánh to lớn vỗ phành phạch tạo thành một trận cuồng phong, cuốn rơi vô số cành lá trong hoa viên.

Kỳ Na thấy chủ tử bất ngờ xuất hiện, một bên cúi đầu hành lễ, một bên lén lút kéo Nhan Tử Kỳ dẫu sau người mình, Nhan Tử Kỳ bị nàng đẩy ra phía sau cảm thấy rất lúng túng, trầm nghĩ, Kỳ Na, người xem ta là hạt mè hay sao? Một người chình ỉnh ra đây, chủ tử các người cũng không phải người mù, làm sao không thấy chứ, thà người cứ dứt khoát đem ta nhét vào túi quần còn hơn!

Lan Nô Tu Đồn vốn không để ý tới hai người bên cạnh, nhưng Kỳ Na lại lén lén lút lút dẫu người ra phía sau lại thu hút ánh mắt của y, Lan Nô Tu Đồn hí mắt, tay đưa lên, ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo Kỳ Na thả người phía sau ra.

Ở Lan gia, bất luận kẻ nào cũng e sợ vị chủ nhân lạnh lùng kỳ quái, tính tình lại thất thường này, Kỳ Na cũng không ngoại lệ, bị chủ tử chỉ một ngón tay như vậy cả người nàng đều phát run, chậm rãi nhích qua một bên, để Nhan Tử Kỳ lộ ra trước mắt y.

Tuy rằng lúc trước cũng tiếp xúc qua nhiều lần, thậm chí còn ngủ chung giường, nhưng mà dưới ánh mặt trời gay gắt thế này đúng là lần đầu tiên, Nhan Tử Kỳ ngẩng đầu im lặng nhìn thẳng vào Lan Nô Tu Đồn.

Lan Nô Tu Đồn khẽ nhếch môi, đôi mắt vô cùng sắc bén, giống như được tạc từ một khối băng, cho dù đang đứng dưới mặt trời gay gắt cũng làm người ta cảm thấy rét run.

Tuy có hơi lạnh ngạo một chút, nhưng Nhan Tử Kỳ không thể không thừa nhận Lan Nô Tu Đồn là thú nhân tốt nhất mà hắn gặp cho tới bây giờ, so với Lan Nô Triết còn ôn nhu hơn nhiều. Nói sao nhỉ, có lẽ chính mình cũng là nam nhân nên mới tán thưởng người này như vậy.

Phi phi phi, Nhan Tử Kỳ, người điên rồi sao, làm sao tự nhiên lại tán thưởng người này, đừng quên, lúc đầu gặp đã suýt bị một chưởng của y đánh chết!

Nhưng nghĩ lại thì Lan Nô Tu Đốn cũng từng cứu mình một lần, xem ra huề nhau đi. (Hai chuyện này có thể xem là một sao?)

Lan Nô Tu Đốn cũng lần đầu tiên nhìn Nhan Tử Kỳ vào ban ngày, nhân loại gầy gò trắng nõn, so với ấn tượng trước đây hoàn toàn khác biệt, nhất thời cảm thấy rất ngạc nhiên, liền tiến về trước hai bước.

Kì Na nhìn thấy chủ tử đang tiến tới ngày càng gần, cảm thấy rất sợ hãi, lại lo lắng cho Nhan Tử Kỳ, hai thứ cảm giác trộn lẫn giằng vò nàng một hồi lâu, cuối cùng cắn răng phình to lá gan nói: “Chủ.... chủ tử, đây vốn là tiểu sủng của thiếu chủ, bây giờ đang giúp việc ở hậu hoa viên, không biết sao lại chạy tới đây, ta sẽ dẫn hắn xuống ngay...”

Lan Nô Tu Đốn vốn muốn tới gần để đánh giá tiểu tử này rõ hơn, bị Kì Na đánh lạc hướng, tầm mắt liền hướng về phía nàng, thản nhiên hỏi: “Người tên gì?”

Kì Na bị y bất thành linh hỏi như vậy, sợ thót cả tim, vội vàng trả lời: “Tên ta là Kì Na.” Lan Nô Tu Đốn gật đầu: “Kì Na, gọi Lam Đặc đến phòng sách của ta.” Nói xong, cũng không tiếp tục đi tới nữa mà xoay người đi về phía nhà chính.

Kì Na linh mệnh, cũng không dám chần chừ, nháy mắt với Nhan Tử Kỳ một cái liền vội vàng chạy đi tìm người, Nhan Tử Kỳ sờ sờ mũi, nghĩ thầm, chắc hắn cũng không còn chuyện gì ở đây đi, về hậu viên rồi nói sau, xem ra hai ngày này ít tới tiền viện là tốt hơn.

Nào biết hắn vừa đi được hai bước liền nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Lan Nô Tu Đốn: “Người muốn đi đâu? Lại đây.”

Nhan Tử Kỳ cứng nhắc quay người về phía Lan Nô Tu Đốn, chỉ thấy thú nhân kia đang đứng trên bậc thang, dường như đang đợi hắn, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn, Nhan Tử Kỳ nuốt nước miếng, cam chịu đi về phía y, trong lòng tràn ngập nghi hoặc, đoán không ra Lan Nô Tu Đốn gọi hắn tới để làm gì.

Chẳng lẽ vài ngày không gặp nên muốn tìm hắn ôn chuyện sao?

Lan Nô Tu Đốn nhìn thấy Nhan Tử Kỳ đi theo cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi vào bên trong, Nhan Tử Kỳ đi theo phía sau, không ngừng suy đoán xem Lan Nô Tu Đốn có dụng ý gì, đáng tiếc hắn không phải Lan Nô Tu Đốn, cho dù suy nghĩ đến nát óc cũng không tìm được lý do.

Sau khi trải qua chuyện kinh hồn lần trước, Nhan Tử Kỳ đã thề sẽ không bao giờ bước vào nơi này nữa bước, chính là, trong tình thế bị ép bức thế này thì lời thề cũng không cánh mà bay a!

Khi đó Nhan Tử Kỳ thề là: có đánh chết ta cũng không bao giờ vào nhà chính!

Hiện tại lại bị Lan Nô Tu Đốn ép thành: không đi sẽ bị đánh chết!

Kết quả đều là chết, vậy cứ việc đi theo sau Lan Nô Tu Đốn cuối cùng cũng biết y muốn làm gì thôi, không biết con quái thú bị nhốt trong viện còn không, nhớ đến đã cảm thấy khủng bố, quả thực không muốn bị dọa thêm một lần nào nữa.

Lần trước đến nhà chính là lúc đêm khuya tối đen như mực làm bầu không khí cũng ngột ngạt, nhưng lần này đường đường chính chính mà vào liền có một hương vị khác biệt, những bức tranh tuyệt mỹ treo trên tường, hình ảnh tinh xảo được khắc trên cột đá, hành lang rộng rãi, cách một khúc còn có những chậu hoa được cắt tỉa tỉ mỉ, mấy giống hoa này Nhan Tử Kỳ từng được lão cha chỉ qua, nghe nói là rất quý hiếm. Nói chung thì thiết kế rất quý phái, có cảm giác thực phù hợp với khí chất của Lan Nô Tu Đốn.

Dáng người Lan Nô Tu Đốn rất cao, bước đi lại nhanh, Nhan Tử Kỳ phải chạy mới đuổi kịp, chạy một hồi mệt cũng không tiếp tục, chậm rãi đi phía sau, dù sao thì chỉ cần tới nơi là được rồi, bất quá Lan Nô Tu Đốn cũng chú ý tới điểm này, có chút mất kiên nhẫn nhíu mày, nhưng vẫn giảm bớt tốc độ.

Thật ra không chỉ Nhan Tử Kỳ đang suy đoán xem Lan Nô Tu Đốn gọi hắn tới để làm gì, ngay cả Lan Nô Tu Đốn cũng không hiểu vì sao mình lại gọi hắn theo, y rõ ràng còn rất nhiều việc phải xử lý, nhưng khi

nhìn thấy nhân loại gầy yếu này liền vô thức gọi hần lại đây, có lẽ vì ánh mặt trời bên ngoài rất mạnh, sợ hần bị phơi nắng đến bất tỉnh đi.

Hiện tại cũng đã đi theo rồi, tiếp theo phải xử lý hần thế nào bây giờ? Lan Nô Tu Đồn nhíu mày tự hỏi, suy nghĩ một hồi lâu cũng không nghĩ ra được gì, quên đi, cứ để hần đi theo rồi tính sau, lười suy nghĩ.

Nếu Nhan Tử Kỳ biết được suy nghĩ lúc này của Lan Nô Tu Đồn, có lẽ sẽ tức đến học máu, sau đó sẽ xông lên túm lấy cổ áo y mà quát: con mẹ nó, người đùa giỡn ta vui lắm sao!!

Lần này Nhan Tử Kỳ bị đưa đến phòng sách của Lan Nô Tu Đồn, phòng sách nằm trên lầu hai của nhà chính, đứng bên cửa sổ có thể nhìn thấy toàn cảnh hậu hoa viên, Nhan Tử Kỳ áp vào mặt kính thủy tinh, nhìn thấy lão cha đang chậm chậm cắt tỉa hoa, từ góc độ này nhìn lão cha có vẻ thấp bé hơn nhiều.

Nhan Tử Kỳ mở cửa sổ, muốn kêu lão cha nhưng lại không dám hét lớn, chỉ có thể nhỏ giọng kêu một tiếng, vốn nghĩ lão cha lớn tuổi như vậy có lẽ bị lãng tai không nghe thấy, nào ngờ vừa kêu một tiếng lão cha lập tức ngừng đầu, tầm mắt lại chính xác nhìn qua bên này, Nhan Tử Kỳ hoảng sợ vội vàng hướng lão cha phất tay.

Lão cha vất dụng cụ xuống đất, bước tới một hai bước, hần hần quát: “Tiểu tử thôi, người chạy lên đó làm gì! Mau xuống đây.”

Nhan Tử Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu, thầm nghĩ, ta cũng rất muốn xuống, nhưng mà quả thực là không dám a!

Lão cha vừa rống xong, Lan Nô Tu Đồn vốn đang đứng bên bàn xem xét này nọ, lại yên lặng bước tới phía sau Nhan Tử Kỳ, theo tầm mắt hần nhìn xuống hậu hoa viên, lập tức nhìn thấy lão cha đang hoa tay múa chân.

Nhan Tử Kỳ ngược mặt nhìn nam nhân cao lớn bên cạnh, hắc hắc cười hai tiếng, sau đó chỉ thấy Lan Nô Tu Đồn nhíu mày, tùy tay đóng cửa sổ lại, để lại lão cha đơ người đứng ở bên dưới, trong gió lạnh phá lệ hiu quạnh.

Ai, xem ra lại làm lão cha lo lắng rồi, biết thế không nên gọi ông.

Cửa sổ bị đóng rồi, tầm mắt Nhan Tử Kỳ đương nhiên sẽ chuyển hướng sang nội thất trong phòng, căn phòng cực lớn, bởi vì chiều rộng không đủ nên những giá sách được thiết kế rất cao, Nhan Tử Kỳ ngược nhìn, độ cao này chắc hẳn gấp đôi giá sách bình thường đi.

Đứng giữa những kệ sách cao chót vót xếp san sát nhau, Nhan Tử Kỳ không thể phủ nhận, chính mình quả thực nhỏ bé a!

“Ta nhớ người có thể nói chuyện, sao không nói gì?” Trong gian phòng mênh mông chợt vang lên âm thanh trầm thấp của Lan Nô Tu Đồn.

Nhan Tử Kỳ bĩu môi: “Không phải nhân loại nói chuyện sẽ bị đem đi chém đầu hay sao? Ta sợ người giết ta.”

Nghe hần nói, Lan Nô Tu Đồn ngạc nhiên nhíu mày, khóe môi khẽ nhếch lên giống như đang mỉm cười.

Quản gia Lam Đặc khi đi vào phòng sách liền thấy một tình cảnh làm ông muốn vất cả cặp kính của mình, cái bàn nguyên bản nên do Lan Nô Tu Đồn ngồi, lúc này đang bị một nhân loại lạ hoắc chiếm cứ, còn chủ nhân của cái bàn lại đang cầm tài liệu ngồi trên sofa.

Tình cảnh quỷ dị như thế làm Lam Đặc muốn vò tung mái tóc mà hét lớn: rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì a! !

Bất quá Lam Đặc vốn cũng là dạng người lạnh lùng, cho dù trong lòng đang rối rắm cực kỳ cũng không biểu hiện ra ngoài, nhiều lắm cũng chỉ liếc nhìn Nhan Tử Kỳ, nhưng vẫn không đoán ra được lai lịch của người này.

Nhan Tử Kỳ chưa gặp Lam Đặc lần nào, khi ông tiến vào hần ngược nhìn một cái rồi lập tức cúi đầu tiếp tục xem sách, một quyển bách khoa toàn thư siêu lớn, chính là lúc này ở giá sách phát hiện ra, hần vốn muốn cầm nó tới sofa xem, đáng tiếc quyển sách quá nặng hần không thể cầm nổi chỉ có thể dùng ánh

mắt đáng thương cầu Lan Nô Tu Đốn hỗ trợ, nào biết y lấy xuống xong liền mang tới trên bàn làm việc, vì thế việc Nhan Tử Kỳ ngồi ở vị trí này là vô tội a!

Trong sách có rất nhiều chữ Nhan Tử Kỳ xem không hiểu, bắt quá xem hình cũng tốt rồi.

23. Chương 23: Bánh Ngọt

Nhan Tử Kỳ lật lật sách, bởi vì phần lớn chữ xem không hiểu cho nên thích thú cũng giảm rất nhiều, tùy tiện lật qua lật lại, ánh mắt lại thường xuyên lên nhìn qua bên sofa, tuy bọn họ nói chuyện không lớn nhưng cũng có thể nghe được một chút.

Quản gia Lam Đặc đang báo cáo việc sắp xếp trang viên cho Lan Nô Tu Đốn, còn có một ít vật phẩm quan trọng còn thiếu, Lan Nô Tu Đốn ngồi nghe về mặt cũng không kiên nhẫn lắm, vừa nghe đến chuyện chọn người tiếp đãi liền cau mày ngăn lại, nói chuyện này quản gia cứ tự quyết định là được, sau đó lật sổ tư liệu đang cầm trên tay, cũng thảo luận vấn đề kinh doanh với Lam Đặc.

Lam Đặc không biết Nhan Tử Kỳ có thể nghe hiểu được, nên không hề bận tâm tới việc có ngoại nhân ở đây, còn Lan Nô Tu Đốn biết việc này cũng không thêm để ý tới.

Vì vậy Nhan Tử Kỳ không chút khách khí vểnh tai lên nghe lén, được một lúc liền lú cả lưỡi, ở địa cầu việc kinh doanh chỉ đơn giản là trong nước và ngoài nước, còn Lan Nô Tu Đốn và Lam Đặc đang nói chuyện về kinh doanh với tỉnh cầu khác....

Người địa cầu hay nói là quốc tế hóa, chẳng lẽ ở đây chính là tỉnh cầu hóa hay hơn nữa là toàn bộ vũ trụ hóa? Đây cũng quá kinh khủng đi!

Hơn nữa! Không lẽ đại lục mà hắn bị bắt cóc tới cũng không phải một không gian song song với địa cầu mà là một hành tinh xa tít trong vũ trụ bao la?! Nga, đây không phải là sự thật chứ! Thế mong ước muốn quay về của hắn không phải lại càng xa xôi hơn sao?!

“Đội ngũ vận chuyển bên Mã Lạp gia không được tốt lắm, tốc độ chậm không nói lại còn hay hư hỏng.” Lam Đặc nhìn vào tư liệu, giải thích với Lan Nô Tu Đốn.

“Đổi nhà khác, chờ bọn họ đổi một đội phi thuyền mới thì tới đàm phán với ta.” Lan Nô Tu Đốn hừ lạnh một tiếng, đem văn kiện quảng một bên, chấm dứt đề tài này.

“Vâng!” Lam Đặc trả lời, cũng không dây dưa, cầm lấy một bản văn kiện khác, tiếp tục báo cáo: “Gia tộc Đan Ngõa đã bắt đầu tiến hành thu mua ở tỉnh cầu Á Hi, muốn đi trước chúng ta một bước, mở rộng thị trường sang tỉnh cầu này.”

Lan Nô Tu Đốn nghe tới đây liền nhướng nhướng mi, mỉm cười cổ quái: “Chỉ cần bọn hắn có thể hạ được tên cứng đầu kia là được.” Tiếp đó lại nghiêng đầu tự hỏi: “Lúc trước vì sao chúng ta lại muốn mở rộng sang Á Hi?”

“Bởi vì dự án thông đạo cao tốc sẽ chạy ngang Á Hi, nơi này sẽ trở thành trạm trung gian quan trọng.” Lam Đặc quả nhiên không hổ là cánh tay đắc lực của Lan Nô Tu Đốn, mọi việc đều nắm rõ.

“Vậy thảo luận lại với mấy lão già kia một chút, để thông đạo bỏ qua Á Hi.” Lan Nô Tu Đốn thản nhiên nói, giọng điệu thoải mái hết như đang bàn chuyện thời tiết thay đổi hằng ngày.

“Đây....” Lam Đặc nhú mày, biểu tình có chút khó xử: “Đây chỉ sợ có chút phiền phức.”

Lan Nô Tu Đốn giương mắt lạnh lùng quét qua ông: “Nạp Tây đại lục lần nào cũng nộp lên nhiều tiền như vậy để cho bọn họ chơi sao?”

Nghe y nói như vậy, Lam Đặc lập tức hiểu được ý tứ của chủ tử, gật đầu nói: “Ta biết nên làm thế nào.”

Lan Nô Tu Đốn tùy ý lật tập văn kiện, sau đó lại không chút hứng thú quăng tất cả sang một bên, hướng Lam Đặc phát tay: “Người đi đi.”

Lam Đặc gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói thêm: “Chủ tử, hi vọng người đừng như năm trước, lúc vương đến trang viên nghỉ ngơi liền biến mất không thấy tăm hơi.”

Lan Nô Tu Đón nhíu mày, lạnh giọng: “Người muốn quản ta?”

“Không phải, ta đang thỉnh cầu người, người không có mặt, người gặp nguy hiểm chính là đám hạ nhân chúng ta.” Lam Đặc trả lời không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, hoàn toàn không sợ hãi luồng khí lạnh đang phát ra từ người Lan Nô Tu Đón.

Lan Nô Tu Đón lạnh lùng hừ một tiếng, rồi lại nhíu mày, không tình nguyện thỏa hiệp: “Biết rồi.”

Nhan Tử Kỳ nhóng tai nghe lén, suýt chút nữa ngã từ trên ghế xuống, này.... có chuyện gì a? Lan Nô Tu Đón lãnh khốc lại nghe lời của Lam Đặc?!

Nhan Tử Kỳ không thể không dời mắt sang nghiên cứu Lam Đặc, trước kia từ lão cha, hẳn biết Lam Đặc là đại quản gia của trang viên, cũng là một lão nhân nhiều tuổi, nhưng nhìn suốt nửa ngày cũng không tìm được một vết nhăn, đồng dạng là lão nhân, vì sao lão cha và Lam Đặc lại chênh lệch lớn như vậy? Một người là lão nhân gia bị quên lãng ở hậu hoa viên, một người là trợ thủ đặc lực bên cạnh chủ nhân!

Nhưng những điều này có quan trọng gì đâu, mỗi người có một cách sống khác nhau, căn bản không thể so sánh được, Nhan Tử Kỳ tự thanh minh cho địa vị của lão cha.

“Ta lui xuống trước, người cần ta gọi đem tới một chút điểm tâm không?” Lam Đặc liếc mắt nhìn Nhan Tử Kỳ một cái, hỏi Lan Nô Tu Đón.

Lan Nô Tu Đón đặt một tay sau đầu, hé mắt nhìn Nhan Tử Kỳ đang ngồi trên bàn làm việc: “Lấy cho hắn một ít.”

Lam Đặc nhướng mày, xoay người nhìn Nhan Tử Kỳ: “Người chính là tiểu tử ở cùng Na Cổ?”

Nhan tử Kỳ không ngờ Lam Đặc đột ngột chuyển chủ đề sang hắn, ngay ra một lúc mới phản ứng lại, gật gật đầu đáp lại.

“Tên kia đối tính từ khi nào, ta còn tưởng hắn sẽ ở một mình tới chết.” Lam Đặc nói những lời này dường như đang nghiêng răng nghiêng lợi, Nhan Tử Kỳ không khỏi phỏng đoán, chẳng lẽ Lam Đặc và lão cha đã từng xảy ra chuyện gì.

Bất quá Lam Đặc nhanh chóng phát hiện ra sự luống cuống của mình, thu lại cảm xúc, xoay người rời khỏi thư các.

Thư các to như vậy chỉ còn lại Nhan Tử Kỳ và Lan Nô Tu Đón, hai người không nói chuyện gì không gian liền im lặng đến đáng sợ, Nhan Tử Kỳ ngồi một lát liền cảm thấy mất tự nhiên vì Lan Nô Tu Đón ngồi bên kia bắt đầu chuyển mắt qua quan sát hắn.

Khẽ nuốt một khẩu nước miếng, Nhan Tử Kỳ nhịn không được nhỏ giọng hỏi: “Ta.... có thể về được không?”

Nghe được vấn đề hẩn hối, mi tâm Lan Nô Tu Đón nhăn lại một chút, nhẹ nhàng lắc đầu, rõ ràng là muốn cự tuyệt.

Nhìn thấy động tác tùy ý của y, Nhan Tử Kỳ hận đến nghiến răng, thật muốn nhào tới hung hăng cắn một ngụm cho hả giận, thật là, không cho hắn đi, ngồi trong này quả thực chán muốn chết. (Chẳng lẽ người còn hi vọng y làm gì khác ngoài tán gẫu sao? OOOX có muốn không!)

Ngay lúc Nhan Tử Kỳ đang chán muốn chết, tột tở đã mang điểm tâm tới, Nhan Tử Kỳ nghĩ là mớ trái cây linh tinh hắn thường ăn, chờ đến khi tột tở mở đĩa ra hắn mới hít sâu một hơi, này....chính là một khối bánh ngọt!

Bánh ngọt a a a a a..... Nhan Tử Kỳ suýt chút nữa khóc rống lên, trước kia, món hắn thích nhất chính là bánh ngọt, vốn nghĩ sau này sẽ không bao giờ được thưởng thức mỹ vị này nữa!

Không ngờ Lam Đặc lại đưa tới một khối! Tuy rằng hình dáng không được đẹp nhưng vẫn làm hắn vô cùng xúc động.

Tuy vừa nhìn qua đã biết là bánh ngọt, nhưng Nhan Tử Kỳ vẫn không yên lòng cầm lấy đưa lên mũi ngửi ngửi, một lần nữa xác định lại hương vị ngọt ngào này sau đó mới cẩn thận cắn một ngụm, nói thế nào nhỉ,

tuy đúng là hương vị của bánh ngọt, nhưng cũng không đúng lắm, giống như nhiều mùi vị quân tạp lại mà thành.

Dù như thế thì Nhan Tử Kỳ vẫn từ tốn ăn hết phần bánh, chỉ còn việc không cầm đĩa lên liếm sạch mà thôi.

Ngẩng đầu lên mới phát hiện không biết từ lúc nào Lan Nô Tu Đốn đã đi tới bên cạnh bàn, tựa người vào, quan sát hắn.

Nhan Tử Kỳ lập tức hoảng sợ, nghĩ thầm, người này cơ thể to lớn như vậy sao đi lại nhẹ nhàng thế? Căn bản không hề phát ra tiếng động.

“Ăn xong rồi?” Lan Nô Tu Đốn chăm chú nhìn, đợi Nhan Tử Kỳ xác nhận mới đưa tay xách hắn lên.

Nhan Tử Kỳ bất ngờ bị xách bổng lên, nhất thời sợ hãi oa một tiếng, tay chân quơ quào trong không khí: “Người muốn làm gì! Mau buông ta xuống.”

Lan Nô Tu Đốn dễ dàng xách lấy hắn, nhưng bị hắn quấy loạn như vậy liền đơn giản đem hắn kẹp vào nách, thản nhiên nói: “Ngủ.”

“Ngủ cái gì a, ta vừa mới thức dậy không bao lâu!” Nhan Tử Kỳ bị ép chặt, không cam lòng khản nghị.

Đương nhiên, kháng nghị của hắn không có kết quả gì, Lan Nô Tu Đốn mang hắn thẳng một đường từ thư các tới phòng ngủ, tới cửa liền đưa chân lên đá, tay nhấc lên liền ném Nhan Tử Kỳ lên giường, nệm giường thực sự quá mềm mại, Nhan Tử Kỳ theo quán tính nhún nhảy mấy phát mới đứng vững được.

Nhan Tử Kỳ hỗn hển muốn xoay người xuống giường đã nhìn thấy Lan Nô Tu Đốn trong nháy mắt biến thành hình dạng hổ báo, nhảy lên một cái dễ dàng quật hắn xuống giường.

Tên cầm thú chết tiệt này.....

24. Chương 24: Ngủ Thì Ngoan Ngoãn Ngủ Đi!

Ở trước mặt một con dã thú, nhìn Nhan Tử Kỳ phá lệ nhỏ bé, tùy tiện quơ một cái cả người hắn liền nhào xuống giường, nhìn dáng bộ sư tử hổ báo, những kí ức về giấc mơ đêm đó lại hiện lên trong đầu Nhan Tử Kỳ, so sánh với tình thế lúc này, quả thật ăn khớp tới quỷ dị.

Không khỏi tự hỏi, tối hôm đó rốt cuộc là thật hay là mơ?

Một bàn tay sư tử hổ báo kim chặt lấy vai Nhan Tử Kỳ, từ trên cao nhìn hắn, đôi đồng tử âm u càng mở lớn hơn, hơi thở ấm áp từ mũi phun ra gần trong gang tấc.

Nhan Tử Kỳ nằm ngửa người trên giường ngẩng đầu nhìn sư tử đại thúc, cảm giác như bị thái sơn đè ép, hơi thở nguy hiểm bao trùm làm hắn sợ hãi đến thở không nổi.

“Lan Nô Tu Đốn....” Nhan Tử Kỳ cố gắng đẩy bàn tay trên vai mình ra, nhưng nó lại giống một cột đá bám chặt vào vai hắn, căn bản không thể động đậy.

Tuy Lan Nô Tu Đốn sau khi biến về hình dạng hổ báo vô cùng uy phong cường đại, nhưng nếu mình thật sự là mục tiêu thì đúng là tai kiếp, Nhan Tử Kỳ âm thầm cầu nguyện trong lòng Lan Nô Tu Đốn nói là giữ lời, nói ngủ thì chỉ đơn giản là ngủ thôi.

Còn không đợi Nhan Tử Kỳ gửi lời cầu nguyện tới chúa trời, dã thú đại thúc đã bắt đầu hành động, không đúng, chính xác hơn là đang khởi động.....

Nhan Tử Kỳ căng cứng thân mình, mắt trừng lớn nhìn dã thú đại thúc, hai tay che trước ngực, bộ dạng đề phòng. (tiểu Kỳ, không phải ngươi bị dọa tới choáng váng đầu óc rồi chứ, ngươi là nam nhân che ngực làm gì, muốn che cũng phải che chỗ a ~()/~)

Dã thú đại thúc từ từ cúi thấp đầu xuống, dùng mũi tiếp cận Nhan Tử Kỳ, ngửi ngửi mặt hắn một chốc sau đó chuyển tới sau tai, cúi cùng vùi đầu vào gáy cổ, thở hỗn hển hít sâu mùi của hắn, đối với hành vi trời sinh này của động vật, Nhan Tử Kỳ bị dọa tới toàn thân đổ mồ hôi lạnh, đương nhiên khi cái mũi kia tiến tới hầu kết, hắn khó kiềm chế được nuốt một khẩu nước miếng, âm thanh nhỏ bé phát ra trong không gian im lặng có vẻ phá lệ chói tai.

Nuốt nước miếng tự nhiên sẽ khiến hầu kết giật giật cao thấp, vừa động một cái đã làm dã thú thích thú, lập tức há mồm nhẹ nhàng liếm liếm lên cổ hắn, đầu lưỡi dã thú thô ráp, liếm qua một cái liền có cảm giác bị một cái bàn chải mềm chà xát, có chút tê dại, cũng có chút ngứa ngứa, loại cảm giác này làm Nhan Tử Kỳ hít vào một hơi.

“Oanh” một tiếng, Nhan Tử Kỳ dường như nghe thấy tiếng sét, ông trời ơi, đây là thế nào vậy, hắn sao có thể ngoan ngoãn nằm trên giường để tên dã thú này hiếp đáp cơ chứ!!!

Giống như bưng tỉnh trong nháy mắt, Nhan Tử Kỳ bắt đầu giãy dụa kịch liệt, hai tay nắm lấy đầu dã thú, hai chân đá loạn, tay chân cùng sử dụng cuối cùng cũng làm sư tử hổ báo ngừng lại, bắt quả mìn dầy dụa của Nhan Tử Kỳ đánh vào lớp da lông dầy này mà nói giống như đang gãi ngứa.

Cánh tay vốn đang dề lên vai hắn chuyển sang ngăn chặn hai cánh tay đang múa may, chờ đến khi chế trụ được, Nhan Tử Kỳ lại thở hỗn hển nghiêng đầu cắn một ngụm lên tay y, này quả thực chọc giận dã thú đại thúc, đại chương vung lên tát một phát vào mặt Nhan Tử Kỳ, gương mặt bị đánh lệch sang một bên, trên làn da trắng nõn lập tức hiện lên một vết hồng.

Một chương này chỉ là tùy ý vung lên đã làm Nhan Tử Kỳ đau đến choáng váng...

Bởi vì giãy dụa một trận lại còn ăn một cái tát đau đớn, Nhan Tử Kỳ như một cái xác được đặt trên giường, trong lòng cam chịu nghĩ thầm, muốn đâm thì đâm đi, đâm ta chết luôn đi! Rõ ràng trước khi biến thân bộ dạng hết như một con cún, vì sao sau khi biến lại thành cầm thú !!!

Chẳng lẽ đây là cái giá phải trả vì tùy tiện ăn bánh của người khác sao?

Sư tử đại thúc thấy hắn không còn giãy dụa nữa, liền tiếp tục ngửi ngửi, vừa rồi liếm lên cổ hắn, mùi vị không tệ, còn có chút xúc động muốn cắn xuống, nhưng thân thể ấm áp này nếu mình thực sự cắn xuống một ngụm có lẽ sẽ không chịu nổi.

Dã thú ngửi một đường xuống ngực, lại vươn đầu lưỡi một lần nữa liếm lên làn da bóng loáng, hương vị quả thực ngon miệng.

Nhan Tử Kỳ ngừng thở chăm chú quan sát từng động tác của con cầm thú, cảm giác vô cùng rõ ràng, theo mỗi lần liếm xuống, hô hấp của y ngày càng nóng hổi, phun ra từ khoang mũi nóng đến bỏng da, từ yết hầu dã thú còn phát ra âm thanh gầm nhẹ, Nhan Tử Kỳ tuyệt vọng nghĩ, con dã thú này phát tình thật sao!

Quả nhiên, hai chân sau dã thú đại thúc ngồi xồm xuống bắt đầu cọ loạn trên đùi hắn, Nhan Tử Kỳ còn có thể cảm giác được cái thứ đang ma xát với đùi mình vừa nóng vừa cứng như côn thiết.

Nhan Tử Kỳ muốn hạ chân xuống, né khỏi đồ vật nóng hổi kia, hắn thực sự không chịu nổi a.

Phồng chùng kích thích của đồ vật kia, không phải lớn bình thường a, giống hết bảo đao giết người, một đao là chết, không thể nghi ngờ!

Nào biết Nhan Tử Kỳ vừa nhích người lên một chút, sư tử hổ báo cũng tiến lên theo, vẫn cong thân mình tiếp tục cọ, lần này thanh thiết còn kia đã tiến vào khe hở giữa hai chân hắn, có lẽ tư thế này làm dã thú đại thúc rất thoải mái nên động tác ở thắt lưng ngày càng nhanh.

Nhan Tử Kỳ ngây dại, tâm trí hết như người đang cưỡi ngựa ngấm hoa, chẳng lẽ sư tử hổ báo đại thúc không định ăn hắn? Chẳng lẽ chỉ muốn cọ như thế là đủ rồi? Hay là đại thúc không biết làm chuyện vợ chồng kia? Nghĩ đi nghĩ lại, Nhan Tử Kỳ càng lúng túng hơn, ý tưởng này không thể nào đi, bởi vì lão cha từng nói y từng dưỡng Niên Vân, không có khả năng không biết nên làm thế nào....

Ngay lúc Nhan Tử Kỳ đang suy đoán lung tung, sư tử đại thúc bắt ngờ đẩy mạnh một cái, thiếu chút nữa hắn rớt xuống giường, sau đó Nhan Tử Kỳ lại càng khốn đốn hơn, cảm giác phần vải dẹt trên đùi ướt lại còn nóng hổi, chẳng lẽ này... này là thứ cầm thú này bắn ra hay sao?!

Lưu manh a a a a.....

Thế là Nhan Tử Kỳ trải qua một hồi thập tử nhất sinh, có cảm giác vô cùng hạnh phúc, tuy rằng cảm giác dính dính trên đùi rất khó chịu, tuy rằng dã thú đại thúc đùa giỡn lưu manh một trận, nhưng điều đáng vui mừng nhất là hắn vẫn vô cùng hoàn hảo, không thiếu tay thiếu chân, cũng không bị đâm chết.

Thật sự là cảm ơn trời đất, lần sau nếu đụng phải dã thú đại thúc nhất định phải chạy đi thật xa mới được!

Sư tử đại thúc sau khi tiết dục xong liền nằm úp xấp xuống giường, ung dung ngủ.

Còn Nhan Tử Kỳ vẫn cứng ngắc nằm bên kia, trong lòng buồn bực suy nghĩ nên làm thế nào để xử lý thứ trên đùi mình, thứ kia phóng thích ra xong, từ nóng rực dần dần chuyển sang lạnh, cảm giác này làm hắn nổi da gà đầy người, ghê tởm muốn buồn nôn.

Ngay lúc hắn không thể chịu nổi muốn xoay người xuống giường, sư tử đại thúc vốn đang ngủ say lập tức mở mắt, nguy hiểm trừng hắn, giống như đang cảnh cáo hắn không được lộn xộn.

Nhan Tử Kỳ hung tợn chỉ vào mớ bạch trọc trên đùi mình quát: “Dù sao thì cũng phải để ta xử lý thứ này đã chứ!”

Sư tử đại thúc hí mắt lại, nhất thời hiểu rõ, chỉ thấy y vùng đại chưởng ném sàn đan trắng toát cho hắn, Nhan Tử Kỳ cầm lấy chán đơn, cố gắng chà sát đùi mình khí lực lớn đến mức làn da suýt chút nữa thì chảy máu.

Sau khi xử lý xong, Nhan Tử Kỳ không cam tâm quay về giường, sư tử đại thúc cũng nhắm mắt lại, ngủ tiếp.

Nhan Tử Kỳ nằm trên giường, một chút buồn ngủ cũng không có, trợn mắt nhìn trần nhà, trên vách tường màu trắng hình như có khắc một ít hoa văn phức tạp, bởi vì các tấm màn đều buông xuống, ánh sáng không nhiều lắm nên cũng không thể nhìn rõ.

Bất quá lúc này hắn cũng không có tâm tư đi nghiên cứu hội họa, động vật lông xù khổng lồ bên cạnh đã chiếm cứ hết ý thức của hắn, cho dù không nhìn tới nhưng cơ thể khổng lồ như vậy căn bản không thể làm lơ được.

Nhìn thấy y ngủ ngon lành như vậy Nhan Tử Kỳ liền cảm thấy vô cùng tức giận.

Đồ sư tử hổ báo, đồ cầm thú, con mẹ nó căn bản chính là đồ đại lưu manh a a a a

25. Chương 25: Có Khách

Thế giới tươi đẹp như thế, không khí lại tươi mát, ánh mặt trời chói chang, những đám mây bông bênh ngừ sắc giống như những cây kẹo đường làm người ta muốn bay lên cắn một ngụm.

Dưới bầu trời rực rỡ như vậy, từ người Nhan Tử Kỳ lại tỏa ra hơi thở chán nản, hắn căn bản không có lòng dạ nào để thưởng thức, bước chân nặng chịch, vẻ mặt uể oải đi thẳng một đường về hậu hoa viên.

Lúc này hắn cảm thấy rất phiền toái, bởi vì trong thời tiết tốt như vậy hắn lại bị con dã thú kia bắt ép lên giường ngủ, mà con dã thú kia lại còn đùa giỡn lưu manh, còn ôm ấp hắn cả ngày, hại hắn lúc này đi một chút thất lưng đã đau đến không chịu nổi.

Lan Nô Tu Đốn chết tiệt! Nhan Tử Kỳ xoa xoa thất lưng, thăm rửa trong lòng.

Quả nhiên người tốt không sống dai, rõ ràng vì lo lắng cho tiểu béo mới đi tới tiền viện, ai ngờ lại gặp lưu manh Lan Nô Tu Đốn, ừ ừ cạc cạc một hồi lại bị kéo tới nhà chính, chẳng lẽ từ đầu y đã tính toán dẫn hắn về để đùa giỡn sao? Tâm địa độc ác quá mà!

Sư tử đại thúc cũng hay thật, đùa giỡn lưu manh thì giỏi lắm, thực tế thì không phải tùy tiện cọ cọ một chút đã bắn rồi sao, không giữ được bao lâu, ta khinh!

Một bên thăm oán hận, vừa đi vào hậu hoa viên, lúc nhà gỗ xuất hiện trong tầm mắt, Nhan Tử Kỳ liền nhìn thấy lão cha cùng một người nữa đang ngồi trước cửa nhà, bởi vì khoảng cách quá xa nên hắn không nhìn rõ người kia là ai, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc.

Nhan Tử Kỳ rất tò mò, không khỏi tăng nhanh nhịp bước.

Lúc này, người đang ngồi trên ghế dựa cũng nhìn thấy Nhan Tử Kỳ, không chỉ đứng dậy còn hướng về phía hắn vẫy vẫy tay.

Nhan Tử Kỳ nhìn bóng dáng quen thuộc, đang lục lọi trong trí nhớ, nhưng lúc nhìn thấy người nọ vẫy tay, hắn liền cấp tốc chạy về phía nhà nhỏ.

“Hạ Tạp Áo! !” Vọt tới trước mặt người nọ, Nhan Tử Kỳ hưng phấn reo lên: “Sao ngươi lại ở đây? Đến bao lâu rồi? Âu Văn đầu, không đến cùng ngươi sao?”

“Thôi thôi, tiểu tử này, ngươi hỏi một lèo như vậy sao ta trả lời.” Hạ Tạp Áo cười cười đưa tay lên vuốt tóc Nhan Tử Kỳ, lâu rồi không gặp, tóc tiểu tử này đã muốn dài tới vai rồi.

Gặp lại người bằng hữu đầu tiên ở thế giới này, hắn không vui sao được, huống hồ chỉ chuyện hắn có thể nói chuyện được cũng nhờ ơn người này ban cho, vì thế Hạ Tạp Áo đối với Nhan Tử Kỳ mà nói chính là vừa thích lại vừa cảm kích.

Hạ Tạp Áo kéo hắn ngồi xuống: “Ta tới để xem bệnh cho nhân sủng của Lan đại công tử, lúc đầu nghe thấy tin này ta còn tưởng ngươi bị thương sợ muốn chết, mãi đến khi gặp người bệnh mới biết được người đã sớm không còn là nhân sủng của đại công tử.”

“Tiểu béo bị bệnh thế nào? Có nghiêm trọng không?” Hèn chi mấy ngày nay không thấy đâu, Nhan Tử Kỳ vội vàng hỏi han.

“Không có gì, nơi đó dùng chút được là tốt ngay.” Hạ Tạp Áo trả lời băng quơ.

Nhan Tử Kỳ gật gật đầu, sau đó tinh nghịch nói: “Lần trước sau khi trở về, ta bị biếm vào lãnh cung na.”

Hạ Tạp Áo nhú mày: “Bị lạnh nhạt sao, có ai khi dễ ngươi không?”

Nhan Tử Kỳ cười ha ha, xách ghế dựa ra ngồi bên cạnh lão cha, một tay khoát lên vai làm như hai anh em: “Dĩ nhiên là không có rồi, Cổ lão cha chiều cổ ta rất tốt.”

“Xem ra ngươi thích ứng cuộc sống bên này không tồi a.” Hạ Tạp Áo mỉm cười nói: “Âu Văn rất lo cho ngươi.”

Nhan Tử Kỳ khoát tay, tươi cười rực rỡ như ánh mặt trời: “Nói cậu ta không cần lo lắng, ta tốt lắm.”

Hắn vừa nói xong thì lão cha liền cắt ngang câu chuyện, bàn tay to lớn đập lên vai hắn quát: “Tử tiểu tử, cả ngày nay ngươi ở trạch chủ làm gì? Lại còn ở một chỗ với chủ tử, ngươi muốn chết sớm thì cứ nói một tiếng, để ta khỏi tốn thời gian lo lắng.”

Nhan Tử Kỳ cảm thấy thật oan ức, ở hay không ở chung với Lan Nô Tu Đốn, chuyện này hắn có thể quyết định được sao? Nếu như có thể, hắn đâu cần phải nằm trên giường để y đùa giỡn như vậy, này cũng đâu phải chuyện tốt đẹp gì! Nhưng chuyện này hắn đương nhiên không thể kể cho lão cha nghe, dù sao cũng lớn tuổi rồi, chịu không nổi kinh hách đâu.

“Lão cha, ta cũng không muốn mà, xui sao chạm phải y, cũng là y mang ta tới thư các a.” Nhan Tử Kỳ vô tội trừng to mắt.

“Mang ngươi tới thư các làm gì?” Về mặt lão cha vẫn tràn ngập hoài nghi như trước, gương mặt nhăn tít nghiêm túc như nhân vật phù thủy trong phim hoạt hình.

Nhan Tử Kỳ nhìn lão cha đang rất nghiêm túc, lại nhìn Hạ Tạp Áo vẻ mặt hiếu kỳ, nhún vai nói: “Ta không biết, y tới thư các xong thì bàn bạc chuyện kinh doanh với quản gia Lam Đặc, ta ngồi một bên đọc sách, sau đó Lam Đặc còn sai người mang bánh ngọt tới cho ta ăn.” Tuy hắn chỉ nói một nửa sự việc, nhưng cũng không tính là nói dối đi.

“Đúng rồi lão cha, Lam Đặc có nhắc tới ngươi.” Nhan Tử Kỳ nhớ tới vẻ mặt kì lạ của Lam Đặc lúc đó, nhìn không được kể với lão cha chuyện này.

Lão cha nghe thấy tên của Lam Đặc, rõ ràng vô cùng hoảng hốt, lại nhanh chóng bày ra bộ dáng thờ ơ, giật giật khoe miệng nói: “Nói cái gì?”

Nhan Tử Kỳ trừng mắt, cảm thấy hành vi của lão cha rất khả nghi, bắt quá vì có Hạ Tập Áo ở đây nên cũng không muốn truy vấn, thành thật trả lời: “Lam Đặc nói: ‘tên chết tiệt kia đổi tính từ khi nào, ta còn tưởng hắn sẽ ở một mình tới chết.’ lão cha, vì sao ông ta phải nói như vậy, ta cảm thấy lúc nói mấy lời này ông ta tức giận không ít nha.”

Lão cha nghe xong, cả người cương cứng một chút, lập tức bật dậy nói: “Xú tiểu tử ngươi nói nhiều như vậy làm gì, các ngươi nói chuyện đi, ta về ốc trước.” Sau đó ba chân bốn cẳng chạy vọt vào nhà, còn “phanh” một tiếng, cánh cửa bị đóng sầm rung lên một trận.

Nhan Tử Kỳ cùng Hạ Tập Áo đều ngơ ngác nhìn cánh cửa gỗ, nửa ngày mới bắt đầu có phản ứng, Nhan Tử Kỳ là người khôi phục bình thường trước, xấu hổ cười gượng hai tiếng: “Lão cha này cũng có chút cổ quái, nhưng rất tốt bụng a.”

“Phải..... có lẽ vậy.” Hiển nhiên là Hạ Tập Áo bị dọa đến phát sợ rồi, vẫn còn chút ngây ngốc: “Bất quá, ông ta quả thực rất quan tâm ngươi, vừa rồi ngươi còn chưa trở về ông rất lo lắng.”

Nhan Tử Kỳ gật gật đầu, khoe miệng nhếch lên cười băng quơ: “Lão cha chính là như vậy, dùng từ ngữ rất kém dù đang quan tâm người khác, đúng là một người đặc biệt.”

“Lúc này lão cha nói tới chủ tử là....” Hạ Tập Áo hỏi, có chút do dự.

Nhưng Nhan Tử Kỳ thẳng thắn trả lời: “Là Lan Nô Tu Đốn, lão cha không muốn ta thân cận với người này, nhưng đâu phải nói không là được, chỉ có thể xem là nghiệt duyên, đi đâu cũng đụng mặt.”

Hạ Tập Áo nâng cằm, nhìn hắn đang vắn vẹo nói ra hai chữ nghiệt duyên, nhìn không được mà bật cười ra tiếng: “Lan Nô Tu Đốn, cái tên này ở Nạp Tây đại lục không ai không biết, ngay cả Nạp Tây Vương cũng phải nể y 3 phần, y là người có thể làm mưa làm gió nắm trong tay nền kinh tế, rất nhiều người muốn gặp còn không được, ngươi lại nói là nghiệt duyên.”

Nhan Tử Kỳ nhú mày, bắt đắc dĩ cười khổ nói: “Nổi tiếng như vậy, nhưng chỉ là trong mắt các ngươi thôi, đừng quên ta là bị bắt tới đây.”

Nói ra những lời này, Nhan Tử Kỳ có cảm giác vết rách trong trái tim càng lan rộng hơn, Hạ Tập Áo liếc mắt, tùy ý hỏi han: “Nơi này rốt cuộc có xa địa cầu của ta lắm không?”

Hạ Tập Áo mỉm cười: “Vấn đề này trước đây Âu Văn cũng từng hỏi tới, nên ta có thăm dò một chút tư liệu, vị trí của địa cầu các ngươi là vùng Phi Tác Á trong tiểu ngân hà, bất đồng với hệ của chúng ta, bất quá dù xa cỡ nào với tính năng của phi thuyền hiện tại thì việc di chuyển cũng khá dễ dàng, chỉ cần điều khiển phi thuyền tiến vào hắc động chuyển đổi là được, bất quá mỗi vùng đều được quản lý rất nghiêm, muốn một mình rời khỏi phải trải qua quá trình kiểm tra rất nghiêm khắc, cơ bản mà nói, ngoại trừ các lãnh đạo cấp uổng đi xuyên qua các vùng, người bình thường hoàn toàn không có khả năng.”

Tuy rằng nghe có vẻ phức tạp, nhưng thật ra đơn giản mà nói là có nhiều vùng nằm trong ngân hà, địa cầu cũng là một trong số đó, muốn di chuyển giữa các vùng cần phải xin phép, chẳng qua thủ tục có vẻ khá phức tạp.

Nghe Hạ Tập Áo giải thích xong Nhan Tử Kỳ liền có suy nghĩ muốn đập nát cái bàn, bật dậy tức giận thở hổn hển: “Thế vì sao lại có một số lượng lớn người ở địa cầu lại xuất hiện ở nơi này! Hơn nữa chỉ ngủ một giấc đã dễ dàng bị bắt tới đây! Đây là sao chứ...”

“Ách.....” Hạ Tập Áo bị hắn làm hoảng sợ, có chút khó xử nói: “Ở nơi của các ngươi có từ gọi là nhập cư trái phép a, đơn giản mà nói các ngươi đều bị bọn người buôn lậu nhập cư trái phép mới tới được đây.”

“Như thế chính phủ cũng không quản lý gì sao?!” Nhập cư trái phép một số lượng lớn như vậy, quả thực là vô pháp vô thiên a!

Hạ Tập Áo cười xấu hổ: “Ngay cả Nạp Tây vương còn đường nhân sủng, người nói xem ai dám đi quản chuyện này?”

Nhan Tử Kỳ bị shock một hồi mới bình tĩnh lại được: “Đây chính là coi trời bằng vung, cậy mạnh hiếp yếu, là coi mạng người như cỏ rác.... các người ý lại vào khoa học kỹ thuật của mình, tùy ý hiếp đáp nhân loại chúng ta, hành vi như vậy ai cũng căm ghét, nhân loại phản nộ, không thể tha thứ được a.....”

Đứa nhỏ này tức giận tới mức nói năng lộn xộn a.

Nhìn thấy hấn tức giận mà quơ tay đá chân, Hạ Tập Áo có chút hối hận vì đã giải thích rõ ràng quá mức, vội vàng nói: “Tiểu Kỳ, người bình tĩnh một chút, đừng nói là tranh chấp giữa các ngân hà, ở thế giới nhân loại cũng tồn tại chuyện mạnh hiếp yếu mà, chuyện này vô pháp thay đổi mà, tình hình này thì chỉ mong địa cầu phát triển khoa học kỹ thuật vượt bậc mới có thể thay đổi tình hình a.”

Tuy rằng lời của Hạ Tập Áo không phải không có lý, nhưng Nhan Tử Kỳ vẫn cảm thấy rất tức giận.

“Tiểu Kỳ, người bây giờ cũng được tự do rồi, có muốn rời khỏi nơi này không, ta và Âu Văn sẽ chiếu cố người thật tốt?” Hạ Tập Áo vội vàng chuyển hướng, tươi cười đề nghị.

Nhan Tử Kỳ có chút giật mình, nhưng cũng rất vui vì có người quan tâm tới mình.

Cơ hội như vậy vốn là ngàn năm có một, hấn nên lập tức đồng ý mới đúng, như vậy hấn không cần lo lắng hay hoảng hốt gì nữa, nhưng mà....

Nhan Tử Kỳ do dự một chút. nhỏ giọng hỏi: “Hạ Tập Áo, người có thể nghĩ biện pháp nào để ta về địa cầu được không?”

Hạ Tập Áo tròng mắt nói: “Phương pháp đường hoàn có lẽ không có khả năng, nhưng ta có quen vài người ở chợ đêm, để ta đi hỏi thử một chút.”

Nhan Tử Kỳ tươi cười, bước tới ôm lấy Hạ Tập Áo, nhẹ giọng nói: “Ta cảm ơn người trước, còn hiện tại ta không thể rời khỏi đây, người suy nghĩ một chút đi, ở Lan gia, có thể ta còn tìm được một vài cơ hội a.”

“Người nói tới Lan Nô Tu Đốn.....” Hạ Tập Áo kinh ngạc cúi đầu nhìn hấn.

Nhan Tử Kỳ hướng Hạ Tập Áo lắc lắc đầu, ý bảo anh ta đừng nói tiếp, trong lòng hiểu là được rồi.

“Được rồi, xem ra người đã có chủ ý của mình.” Hạ Tập Áo vỗ nhẹ đầu hấn, thấp giọng nói: “Nhưng mọi chuyện phải cẩn thận, tiểu tử, nhớ kỹ lời khuyên của ta, người kia không phải loại người dễ dàng ứng phó được, người đừng kéo rắc rối vào mình. Ta sẽ tìm hiểu thêm tin tức giùm người, hy vọng sớm tìm được cách cho người trở về.”

“Cảm ơn người, Hạ Tập Áo.” Nhan Tử Kỳ mỉm cười nói tạ ơn, trong mắt tràn ngập tín nhiệm.

Tiến Hạ Tập Áo trở về, Nhan Tử Kỳ thở dài, cố gắng kiềm chế cơn xúc động trong lòng, chậm rãi bình tĩnh lại.

Hấn muốn hỏi xem lão cha và quần gia Lam Đặc rốt cuộc đang giấu chuyện gì, nhất định là có chuyện, bất quá vừa nãy hình như lão cha giống như rất tức giận, thôi tốt hơn chờ ông bình thường lại rồi hỏi sau.

Nhan Tử Kỳ vươn vai, hấn cảm thấy mình nên quay về phòng ngủ một giấc, hôm nay bị ép mệt chết rồi....

Lúc tỉnh lại, trong phòng là một mảng tối đen, Nhan Tử Kỳ sờ sờ cái bụng đói meo, xoay người muốn xuống giường tìm đồ ăn, kết quả trong nháy mắt hấn nhìn thấy một vật thể không thuộc về gian phòng này, Nhan Tử Kỳ tròng to mắt, cố gắng nhìn rõ, đôi mắt trắng dã mệt mỏi.

“Lan Nô Tu Đốn, con mẹ nó người có thấy phiền không, có ai cứ thích quần lấy người ta như người vậy chứ! Người cứ chụp một chương giết chết ta đi!!” Rốt cuộc hấn cũng bỏ mặc sự thật đối phương là đã thú cường đại, nhịn không được mà chửi ầm lên.

26. Chương 26: Hẹn Hò

“Lan Nô Tu Đốn, con mẹ nó người có thấy phiền không, có ai cứ thích quẩn lấy người ta như người vậy chứ! Người cứ chụp một chưởng giết chết ta đi!!” Rốt cuộc hấn cũng bỏ mặc sự thật đối phương là dã thú cường đại, nhịn không được mà chửi ầm lên.

Đáng tiếc cho dù Nhan Tử Kỳ có tức giận cỡ nào cũng không nhận được tiếng trả lời, trong mảnh hắc ám, tiếng hít thở dồn dập xen lẫn nhẹ nhàng, như một khúc hòa tấu, lẫn quẩn bên tai hai người.

Giằng co một chốc lát, Nhan Tử Kỳ thất bại ngồi phịch xuống giường, vô lực hỏi: “Người rốt cuộc muốn gì? Muốn ta trở thành tiểu sủng của người sao?”

Nói xong liền cúi đầu chờ đối phương trả lời, nhưng chờ suốt nửa ngày Lan Nô Tu Đốn vẫn không có phản ứng gì, Nhan Tử Kỳ không khỏi người này liệu có phải là thật hay không, hay mình mơ ngủ mà sinh ra ảo giác? Sao lại có cảm giác đang nói chuyện với không khí, quý dị làm người ta sờn cả gai ốc.

Nghĩ như thế, Nhan Tử Kỳ vội vàng ngẩng đầu lên, vươn một ngón tay chọc chọc vào thân hình đang đứng bên giường, có chút cứng nhưng nhiệt độ cơ thể ấm áp rõ ràng là của người sống.

Bị hấn chọc như vậy, Lan Nô Tu Đốn rốt cuộc cũng có phản ứng, chỉ thấy y giật giật thân mình, cánh tay đưa ra dễ dàng ôm gọn lấy Nhan Tử Kỳ đang ngồi trên giường vào lòng, lạnh lùng nói: “Đưa người tới một nơi.”

Nhan Tử Kỳ bị y kẹp chặt trong khuỷu tay, cơ thể không được tự nhiên mà cứng cứng như bó củi, hấn nhớ rõ lúc mới tới đây Lan Nô Triết cũng rất thích ôm lấy hấn.

Mặc dù bị ôm qua không ít lần, nhưng đối đối tượng thành Lan Nô Tu Đốn, Nhan Tử Kỳ cảm thấy rất khác biệt, cả người rất khó chịu.

Lan Nô Tu Đốn thoải mái ôm Nhan Tử Kỳ ra khỏi nhà gỗ, bên ngoài rất yên tĩnh, ban đêm, những đám mây đã biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn một bầu trời chỉ chút các vì sao, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt chiếu sáng mặt đất.

Khoảng đất trống trước ốc, một con cự thú trắng im lặng nằm sấp trên mặt đất, nhìn thấy chủ nhân xuất hiện liền vung cánh đứng thẳng dậy, đầu cúi xuống, bộ dáng ngoan ngoãn.

Nhan Tử Kỳ nhìn thấy cự thú to lớn, lớp lông trắng nõn được ánh trăng chiếu rọi, lấp lánh vô cùng xinh đẹp, nhớ tới cách đây không lâu, Lan Nô Triết kiêu hãnh giới thiệu về cự thú cánh duy nhất trên đại lục Nạp Tây này, màu trắng tượng trưng cho huyết thống cùng địa vị tôn quý nhất, nhưng lúc này đứng sát bên cạnh nó, Nhan Tử Kỳ cảm thấy cự thú này căn bản chỉ là một cục lông mao thích làm nũng thôi, bởi vì khi Lan Nô Tu Đốn tới gần nó, nó liền cúi cái cổ dài xuống cọ cọ vào cánh tay y, làm Nhan Tử Kỳ đứng bên cạnh thấy rất buồn cười.

Cự thú trắng, cao quý thuần khiết, cả đời chỉ theo một người chủ nhân, khi chủ nhân mất đi, nó vẫn giữ lòng trung thành không cho bất kỳ người nào khác cưỡi mình, chỉ có duy nhất bầu bạn của chủ nhân là ngoại lệ.... đây là truyền thuyết về cự thú trắng được lưu truyền từ thời viễn cổ tới nay.

Lúc này Nhan Tử Kỳ đương nhiên không biết về điều này, hấn nghĩ cự thú giống như một chiếc phi cơ, có thể chở bao nhiêu người là tùy vào năng lực của cự thú, hấn nào biết được vị trí mình đang ngồi có ý nghĩa phi phàm thế nào.

Mà đối với Lan Nô Tu Đốn mà nói, y hoàn toàn không để tâm tới những điều đó, chỉ cần y thích thì làm, vì vậy việc y muốn mang Nhan Tử Kỳ tới nơi kia cũng là nhất thời hứng khởi.

Bởi vì ngủ suốt cả ngày, nên bây giờ cũng không buồn ngủ chút nào, không có việc gì làm mới vô thức đi tới nhà gỗ, vừa tiến vào bên trong liền nhìn thấy tiểu tử này gào rống lên với mình, từ nhỏ đến giờ y chưa từng bị ai rống qua, nhất thời cảm thấy rất thú vị.

Chẳng lẽ cái này giống như Lam Đặc nói, cái này chính là phản nhân cách khiếm khuyết? ! Lan Nô Tu Đốn vừa suy nghĩ vừa ôm chặt Nhan Tử Kỳ bên người.

Nhan Tử Kỳ nhìn dục thú nằm sắp xuống chuẩn bị cho bọn họ đi lên, vội vàng kéo tay Lan Nô Tu Đốn, khó xử hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Lan Nô Tu Đốn liếc mắt một cái, không nhanh không chậm nói: “Đi thì biết.”

“Thế.....người để ta ăn no một chút đã, cả ngày nay ta chưa ăn gì.” Nếu có chết hẳn cũng không muốn thành quỷ đói đâu, huống chi giờ hẳn cũng mệt quá, bị ôm đến ôm đi như vậy, thật sự rất khó chịu.

Lan Nô Tu Đốn híp mắt lại, có chút ảo não nói: “Đợi lát nữa cho người ăn.” Nói xong liền xoay người đi lên dục thú.

Nhan Tử Kỳ nghe xong suýt chút nữa khóc thét, hét lớn: “Không được a.” Tiếng kêu cao vút phát ra trên mảnh đất trống nghe phá lệ thê lương.

Lan Nô Tu Đốn ù ù cạc cạc không biết thế nào có chút hoảng hốt, lạnh lùng liếc mắt nhìn hẳn, mím môi không nói gì, nhưng biểu tình trên mặt đang viết rất rõ ràng: người tốt nhất nên nói ra một lý do chính đáng, bằng không người nhất định phải chết!

Nhan Tử Kỳ bị ánh mắt sắc bén chiếu vào người, chỉ có thể xấu hổ nói: “Người để ta đi WC đã.....” Nếu đói bụng, trong nhất thời cũng không thể đói chết, nhưng thực sự mắc quá, không nhịn được a, lỡ đâu ghen quá nó trào ra thì lại càng xấu hổ hơn, vì vậy hẳn nhất định phải đòi quyền lợi đi WC!

Lan Nô Tu Đốn nghe hẳn nói xong, khoe miệng rõ ràng run rẩy một chút, không khí quanh người lại lạnh lên vài độ, cơ hồ sắp đông thành băng, tuy vậy vẫn kết hợp mà thả Nhan Tử Kỳ xuống dưới.

Trong nháy mắt hai chân vừa chạm đất, Nhan Tử Kỳ lập tức phi như bay hướng về phía WC.

Chờ đến khi giải quyết vệ sinh cá nhân xong, Nhan Tử Kỳ bắt đầu tự hỏi chính mình có nên ngoan ngoãn đi theo Lan Nô Tu Đốn hay không? Nếu không đi thì phải làm gì đây? Vì vậy mà những phương án nhanh chóng xuất hiện trong đầu hẳn, một là từ cửa sổ chui ra sau đó tìm một nơi nào đó trốn đi, chờ đến khi Lan Nô Tu Đốn tìm không thấy hẳn mà buông tha mới quay trở về, hai là giả chết, làm bộ cơ thể không thoải mái, toàn thân vô lực hai mắt vô thần, như vậy thì Lan Nô Tu Đốn có mang hẳn theo cũng cảm thấy rất vô vị, thứ ba, là cái gì cũng không làm ngoan ngoãn đi theo y, những chuyện sau đó thì cứ để mặc vào vận may.

Trong khi hẳn còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì cửa WC phanh một tiếng, thú nhân cao to khoanh hai tay trước ngực, bình tĩnh đứng ngay cửa nhìn hẳn.

“Này, nhìn lên người khác đi WC là hành vi lưu manh người có hiểu không hả!” Nhan Tử Kỳ buồn rầu lên án, nhưng mà bất ngờ nhớ lại, người này đùa giỡn lưu manh với mình chẳng phải cũng không ít lần rồi sao? Chính mình nên sớm thích ứng mới đúng a!

“Đi thôi.” Nhìn thấy hành động lè mề của tiểu gia hỏa này, Lan Nô Tu Đốn cảm thấy rất khó chịu.

Được rồi, sự thật luôn tàn nhẫn, tất cả phương án còn chưa kịp thực hiện đã chết từ trong bụng.

Nhan Tử Kỳ bắt đắc dĩ thở dài, kéo đôi chân nặng chịch ra khỏi WC, có lẽ hành động chậm chạp của hẳn chọc giận tới Lan Nô Tu Đốn, người này cũng không thêm ôm hẳn nữa, trực tiếp túm lấy quần áo hẳn xốc lên dục thú.

Chờ bọn hẳn ngồi ổn định, dục thú vươn cánh, hai chân hữu lực nhún lên cao, lập tức đưa bọn họ bay vút lên bầu trời đêm.

Gió đêm rét lạnh gào thét, Nhan Tử Kỳ ăn mặc đơn bạc nên hắc xì liên tục, thân thể vô thức dán sát về phía lồng ngực ấm áp phía sau. Lan Nô Tu Đốn chưa kịp suy nghĩ đã theo bản năng đưa tay kéo lấy áo khoác trùm lên người hẳn.

Được áo khoác che chắn khỏi gió lạnh bên ngoài, trong bóng đêm Nhan Tử Kỳ cảm nhận nhiệt độ cơ thể ấm áp của Lan Nô Tu Đốn, trong lòng nhất thời ngũ vị xen lẫn, ai, cảm giác này là gì đây, quả thực rất kì lạ!

Không biết qua bao lâu, Nhan Tử Kỳ bị Lan Nô Tu Đốn bế xuống dưới, lúc hai chân chạm đất hẳn vội vàng giãy ra khỏi lớp áo khoác, trong bóng đêm lơ mơ, hiện lên trước mắt hẳn là một hồ nước nho nhỏ, dưới ánh

sáng mờ ảo dường như còn nhìn thấy một lớp sương khói bốc lên, hồ nước bị bao vây trong rừng rậm um tùm, nhìn hết như một căn cứ bí mật.

Nhan Tử Kỳ nhu nhu mắt, khó tin chậm chạp bước tới trước, vươn tay chạm vào nước hồ, rốt cuộc không thể kiềm nổi hưng phấn quay đầu lại nhìn Lan Nô Tu Đồn vừa cười vừa nói: “Là nước nóng!”

27. Chương 27: Hẹn Hồ Phần 2

Nhan Tử Kỳ đưa tay xuống nghịch phá dòng nước ấm áp, cảm thấy rất thú vị, trong khi những con người ở trái đất đang tranh luận về sự tồn tại của người ngoài hành tinh, thì ở một nơi khác trong vũ trụ lại đang tồn tại một thế giới xinh đẹp tiên tiến, những thứ trái đất có, họ có, những thứ trái đất không có, họ cũng có, họ còn có thể tự do đi lại trong vũ trụ bao la, có hết tất cả những khát vọng của con người, cơ thể cường tráng khỏe mạnh, tuổi thọ lâu dài, khoa học kỹ thuật phát triển.....

Tuy bị ép buộc tới nơi này, tương lai vẫn mờ mịt, tuy là vẫn chưa thể thích ứng với thế giới này, nhưng mà cũng không thể phủ nhận đây cũng có thể xem là một sự may mắn, Nhan Tử Kỳ tự giễu nghĩ.

Nhan Tử Kỳ ngâm nước nóng đến ngihtien, vì thế hai chân cũng thò xuống, quay đầu lại nói với Lan Nô Tu Đồn: “Cả hồ toàn là nước nóng, thần kì thật....” Nói được một nửa, nhìn thấy động tác của y, mặt Nhan Tử Kỳ lập tức đỏ như cà chua, vội vàng quay đầu lại, hỏn hển quát: “Người đang làm cái gì!”

Lan Nô Tu Đồn cởi quần áo tùy ý vắt sang một bên, thân mình xích lõa tự nhiên đi vào trong nước, dùng hành động thực tế trả lời câu hỏi của Nhan Tử Kỳ.

Thân hình cường tráng theo tỷ lệ hoàn mỹ, trong không khí dày đặc hơi sương càng làm vẻ đẹp kia trông như hư như ảo, Nhan Tử Kỳ cố gắng xoay đầu để mình không nhìn tới tên lưu manh kia, hai má nóng bừng làm hấn cảm thấy rất ngượng ngịu, nghĩ thâm, dã thú này bất cứ lúc nào cũng đùa giỡn lưu manh được a.

Nghe thấy tiếng quấy nước, Nhan Tử Kỳ lại vô thức quay đầu về hướng Lan Nô Tu Đồn, ánh mắt nhanh chóng set qua nơi đó, chỉ nhìn qua một cái đã dọa hấn suýt chút nữa hỏn phi phách tán.

Không biết từ lúc nào, Lan Nô Tu Đồn cả người ướt sũng nước đã tiến sát tới chỗ Nhan Tử Kỳ, khoe miệng khe nhếch lẳng lẳng nhìn hấn, giọng nói trầm ấm lại bất ngờ vang lên, tràn ngập tiểu ý: “Xuống đây.”

Nhan Tử Kỳ không chút nao núng trả lời: “Không cần.”

Chẳng lẽ hấn phải giống như con dã thú kia cởi sạch sành sanh rồi lao xuống nước hay sao? Tuy rằng hấn cũng rất muốn nhảy xuống nước chơi đùa, nhưng mà nếu như cởi hết quần áo, tên dã thú kia nổi lên thú tính thì khác gì đưa dê vào miệng cọp, hấn có điên mới mắc phải sai lầm như vậy.

Lan Nô Tu Đồn thấy hấn bất động, cũng không áp bách nữa, xoay người linh hoạt bơi trong nước, mặt hồ trong chớp mắt lại quay về vẻ tĩnh lặng, chỉ còn một vài bọt nước lăn tăn sát mặt hồ.

Một trận gió lạnh ập tới làm tay chân đang ắm ướt phá lệ rét cóng, Nhan Tử Kỳ rùng mình một cái vội vàng đưa tay chân nhúng lại vào trong nước, bụng lại không chút nể nang kêu xì xào, đói quá a!

Đột nhiên, hai chân đang vói vào trong nước bị giật mạnh, Nhan Tử Kỳ nguyên bản đang ngồi trên thảm cỏ trên mặt hồ, không chút phòng bị lao đảo lao vào trong nước.

Dòng nước ấm áp giống như một con quái vật nuốt trọn lấy Nhan Tử Kỳ trong chớp mắt, ngay cả hô hấp cũng bị chặn lại.

Tình huống bất ngờ làm Nhan Tử Kỳ luống cuống, quên mất chuyện chính mình là một cao thủ bơi lội, hoảng hốt quấy tay chân lung tung, miệng há ra muốn hét to lại uống vào mấy ngụm nước làm Nhan Tử Kỳ sặc đến chết đi sống lại.

Ngay lúc hấn nghĩ mình sắp tắt thở thì một bàn tay vòng ra sau lưng nâng hấn lên, thoải mái đưa hấn lên khỏi mặt nước, không khí gấp gáp tràn vào lồng ngực, Nhan Tử Kỳ không thể không mở lớn miệng, từng ngụm từng ngụm hít thở.

“Như vậy đã không chịu được?” Âm thanh trầm thấp vang lên thiếu đi phần lãnh khốc thường ngày, lại tăng một phần tiếu ý trêu chọc, nhẹ nhàng vang lên bên tai Nhan Tử Kỳ.

Nhan Tử Kỳ ho sặc sụa, chỉ kém ho cả lá phổi ra ngoài, chờ hơi thở ổn định lại mới thở hổn hển giãy dụa, xoay người lại quát người đang đứng bên cạnh: “Chết tiệt, người muốn ta chết thì cứ nói thẳng, người.....” Một chuỗi câu ân cần hỏi han cả gia phả người ta còn chưa kịp ra tới miệng, Nhan Tử Kỳ đã bị hình ảnh trước mắt làm hoảng sợ nuốt hết âm thanh vào miệng.

Ánh trăng sáng mờ ảo, hơi nước dày đặc bất ngờ hé ra gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, đập vào mắt Nhan Tử Kỳ, trong nháy mắt đoạt hết tất cả phản ứng của hắn.

Gương mặt trắng nõn, ánh mắt như hoa đào, óng ánh lưu chuyển, tựa tiếu phi tiếu nhìn hắn, sóng mũi cao, đôi môi mỏng khê nhếch mang theo ý cười, một đầu tóc đen dài ướt sũng nước dán sát vào người, lại còn không ngừng tỷ tách nhiễu nước.

Nhan Tử Kỳ có cảm giác mình đang đứng bên cạnh một vật thể phát điện, bị giật đến đầu óc choáng váng.....

Ông trời ơi, một người xinh đẹp như vậy không phải chỉ có trong tranh thôi sao? Làm sao lại đứng trước mặt hắn thế này, cảm giác chân thật này quả thực không phải chỉ dăm ba câu có thể diễn tả được.

Hơn nữa, con dã thú này sao thích biến liên biến a, lại biến thành một nhân loại xinh đẹp như vậy, cũng nên nói trước với hắn một tiếng chứ, phải biết là, nhân loại có người bị dọa sẽ chết a....

Trước đây mặc dù đã nhìn thấy Lan Nô Tu Đốn biến thành hình dạng nhân loại một lần, nhưng dù sao cũng chỉ là nhìn thoáng qua, bây giờ lại gần sát như vậy Nhan Tử Kỳ có cảm giác hoa mắt, thật sự..... thật sự, rất chói mắt a!

“Sao lại đột ngột biến thành hình dạng nhân loại a?!” Suýt chút nữa làm hắn bị mê hoặc, thẹn quá hóa giận chất vấn mỹ nhân trước mắt.

Lan Nô Tu Đốn nhú mày, thành thật trả lời: “Bơi lội thuận tiện hơn.”

“Thuận tiện?” Chỉ vì vậy mà biến thành bộ dạng này? Nhan Tử Kỳ khó tin nhìn y: “Nếu thuận tiện thì sao người không biến thành cá hay một con gì đó họ cá ấy!”

Lan Nô Tu Đốn im lặng một hồi, nâng tay nhu nhu mái tóc rối bời của Nhan Tử Kỳ: “Ta chỉ biến được thành nhân loại, những cái khác không thể.”

Nhan Tử Kỳ hết nói nổi, thì ra thú nhân cũng không thể biến hóa được nhiều, hắn còn tưởng rằng bọn họ giống như Tôn Ngộ Không, có 72 phép thần thông.

“Nhưng mà, vì sao người lại biến thành nhân loại?” Nhan Tử Kỳ cảm thấy rất thắc mắc, những thú nhân ở đây không phải ai cũng biến thành nhân loại đi, trước kia hắn cũng từng hỏi qua Lan Nô Triết, mà cậu ta trả lời vì phụ nhân mình rất cổ quái.

Trong thế giới này, nhân loại chỉ là sủng vật yếu ớt, cho dù có yêu thích thể nào cũng không có ai muốn biến thành hình dạng của sủng vật đi, tự đưa mình vào vị trí đó suy nghĩ một chút, cho dù mình có yêu con cún thể nào thì cũng không vui vẻ gì khi biến thành hình dạng một con cún chứ nhỉ.....

Bởi vậy mới nói, Lan Nô Tu Đốn này quả thực rất quái dị!

Bị hắn hỏi như vậy, Lan Nô Tu Đốn cũng nghiêm túc suy nghĩ, y trầm tư một chốc, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Lâu lắm rồi, đã quên.”

Nhan Tử Kỳ trợn trắng mắt, chẳng lẽ già đến mức không nhớ được hay sao? Lan Nô Tu Đốn này rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi a!

“Chuyện quan trọng như vậy sao người có thể quên được!” Không biết vì cái gì, khi đứng bên cạnh Lan Nô Tu Đốn, hắn lại quên mất chuyện y là thú nhân mà cứ sáp tới bên cạnh núi băng này, hắn có cảm giác sớm muộn gì mình cũng bị Lan Nô Tu Đốn chọc đến phát điên.

Lan Nô Tu Đốn buông hắn ra, không muốn tiếp tục đề tài này, ngửa mình nằm cứng đờ trên mặt nước.

Nhan Tử Kỳ nhìn thấy cơ thể trần trụi kia, hai má lại nóng bừng, cho dù đã biến thành hình dạng nhân loại nhưng cơ thể vẫn rất vạm vỡ, phía dưới đám cỏ um tùm kia lại có vật đó.....

Nhan Tử Kỳ quay mạnh đầu sang hướng khác, hắn cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng chưa thấy..... a a a, cái kia sao lại lớn như vậy chứ! ! ! Chỉ liếc mắt một cái cũng đủ gây ra ấn tượng sâu sắc, cứu mạng a, trở về hắn nhất định sẽ bị đau mắt.

Bởi vì quần áo trên người cũng đã ướt nhem, Nhan Tử Kỳ cũng không muốn leo lên bờ, đơn giản là tiếp tục ngâm mình trong nước nóng, gió đêm thoang thoảng thổi qua, bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng nước trong hồ thỉnh thoảng vang lên.

Đột nhiên một tiếng chim xé rách không khí đêm, dự thú từ xa bay tới, đáp xuống bên cạnh hồ vất một tiểu động vật xuống mặt đất sau đó tiếp tục giương cánh bay đi.

“Đây là?” Nhan Tử Kỳ khó hiểu nhìn về phía Lan Nô Tu Đốn.

Nguyên bản dã thú giả nhân loại đang nhàn nhã nghỉ ngơi đã đứng dậy tiến về phía bờ hồ, trong nháy mắt khôi phục hình dạng thú nhân cường tráng.

Nhan Tử Kỳ cũng vội vàng nhảy theo lên bờ, tầm mắt bám vào phần lưng của đối phương, cố gắng không chú ý tới vật thể tà ác ở háng bộ.

“Đi kiểm củi.” Lan Nô Tu Đốn một bên mặc quần áo, một bên sai Nhan Tử Kỳ.

Nhan Tử Kỳ nhất thời hiểu ra, Lan Nô Tu Đốn đang chuẩn bị nướng món ăn thôn quê ình sao? Nghĩ như vậy Nhan Tử Kỳ cũng không quan tâm tới lớp quần áo đang dính bết trên người, nhanh nhẹn chạy đi xung quanh lùm củi, đương nhiên hắn chỉ dám quanh quẩn gần đó không dám chạy khỏi tầm mắt của Lan Nô Tu Đốn.

Chờ sau khi đốt lửa lên, Nhan Tử Kỳ bắt đầu hong khô quần áo ẩm ướt, vừa liếc nhìn Lan Nô Tu Đốn đang nướng thịt, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác ấm áp, giống như dòng nước ấm trong hồ, như ngọn lửa đang bập bùng, làm hắn vô cùng thoải mái.

28. Chương 28: Chân Diện Mục

Lan Nô Tu Đốn ngồi dựa vào ghế, không kiên nhẫn nghe Lam Đặc đang lặp đi lặp lại những chuyện vụn vặt, với mở kinh nghiệm nhiều năm ở chung với người này, y dám chắc Lam Đặc cố tình dùng những chuyện loạn thất bát tao này để phiền chết y, một người keo kiệt lại độc đoán như Lam Đặc làm sao cam tâm ôm phiền muộn một mình? Nhất định phải tìm một người ôm phiền chung với ông.

Vì vậy, đừng thấy Lan Nô Tu Đốn là một nhân vật khó lường ai ai cũng e sợ, hiểm ai biết được, cả ngày y bị đại quân gia bắt nạt gần chết, tức giận mà lại không dám nói gì?

“Lam Đặc, chuyện này ngươi đã nói hai lần rồi.” Đề phòng chính mình nghe tới muốn nôn, Lan Nô Tu Đốn lười biếng mở miệng nhắc nhở vị quân gia của mình.

“Phải không?” Lam Đặc nhú mày, bình thản nói tiếp: “Ta sợ ngươi có bệnh hay quên, nên nói nhiều một chút cho ngươi nhớ kỹ.”

“Ba” một tiếng, một cây bút gãy nát trong tay Lan Nô Tu Đốn, y vất tàn tích vỡ nát của cây bút sang bên cạnh, thích thú hỏi: “Lam Đặc, dạo này tâm tình không được tốt sao?”

Lam Đặc liếc nhìn y một cái, ngoài cười nhưng trong không cười trả lời: “Chủ tử, gần đây tâm tình tốt lắm sao?”

Bị đối phương hỏi ngược lại như vậy, trong đầu Lan Nô Tu Đốn liền xuất hiện hình ảnh của tiểu tử kia, cảm giác sinh lực tràn trề, càng trên đầu tiểu tử kia càng nhìn thấy thuận mắt, đặc biệt khi có hắn bên cạnh chính mình lại ngủ rất ngon.

Nhớ lại ngày đó tóm hắn lên giường, ở trên người hắn phát tiết một trận, cảm giác đó đúng là rất thích a, cảm giác so với bên cạnh nữ giới hoàn toàn khác biệt, chẳng trách nhiều người thích dưỡng nhân sủng như

vậy, xem ra có nguyên nhân cả. (ORZ, đại thúc người ngày đó chỉ áp một cái đã xong, giờ nhớ lại còn thấy thích thú, khinh bỉ a!)

Lam Đặc nhìn thấy chủ tử lộ ra vẻ mặt dâm dăng, thâm nghĩ, không lẽ mùa xuân của chủ tử rốt cuộc đã tới rồi? Tuy rằng đã trẻ mấy trăm năm, nhưng dù sao có vẫn tốt hơn không!

“Chủ tử, ta đoán hiện giờ người cảm thấy rất vui đi.”

Lan Nô Tu Đốn đưa đôi chân thon dài đặt lên trên mặt bàn, nướng mi bảo ông cứ việc đoán.

“Có liên quan tới nhân loại tên Nhan Tử Kỳ kia, có đúng không.” Lam Đặc một phát bắn trúng tim đen, sở dĩ ông biết rõ ràng như vậy đương nhiên là có nguyên nhân, nửa đêm hào hứng sai dực thú trắng đi săn thú, ngoại trừ chủ tử vĩ đại của ông thì còn ai nữa.

Lan Nô Tu Đốn không thừa nhận cũng không phủ nhận hỏi: “Tiểu gia hỏa kia là sủng vật của A Triết?”

“Đúng vậy, nghe nói là Vi Nhĩ của Tây Ca đưa tới tặng cho thiếu chủ, sau đó thiếu chủ thấy hấn gầy yếu quá nên để lại dưỡng, vì vậy hấn mới tới chỗ của Na Cổ.” Lam Đặc phát huy năng lực đại quân gia không gì không biết của mình, tường tận kể lại tin tức cho chủ tử.

“Người biết rõ thật đấy.” Lan Nô Tu Đốn nửa tán thưởng nửa trêu chọc nói: “Cái gì có liên quan tới Na Cổ người luôn tìm hiểu cận kề như vậy.”

Lam Đặc cũng không muốn phản bác lại, chủ tử nói cái gì thì chính là cái đó, dù sao chuyện mình đi thăm dò Nhan Tử Kỳ quả thật có lòng riêng.

Lan Nô Tu Đốn đưa một tay lên gối đầu, có chút dâm chiêu thì thảo nói: “Gầy yếu sao?” Ở chung lâu như vậy, y quả thực không hề chú ý tới điểm đó, thân hình tiểu gia hỏa kia quả thực rất hợp với vũ đạo, những lúc bực bội nhìn hấn khiêu vũ tâm tình cũng thoải mái lên nhiều.

“Có lẽ chủ tử không biết, hiện tại Nạp Tây đang thịnh hành một dưỡng nhân sủng thành hình cầu, nói là như vậy rất đáng yêu, lúc làm chuyện ấy cũng hưởng thụ hơn.” Lam Đặc đặc biệt nhấn mạnh chữ làm chuyện ấy.

Quả nhiên, Lan Nô Tu Đốn nghe tới mấy từ này, hai hàng chân mày lập tức nhếch lên, hồ nghi nhìn Lam Đặc, vốn định hỏi gì đó nhưng nhìn tới biểu tình tựa tiểu phi tiểu của Lam Đặc lập tức im lặng, nhưng vẫn tò mò hỏi một chút: “Béo thành hình cầu? Chuyện như vậy cũng nghĩ ra được?”

“Ta cảm thấy cũng không sai lắm, mềm nhũn, sờ vào rất thoải mái.” Lam Đặc phản đối nói lại.

“Người cũng dưỡng?” Lan Nô Tu Đốn kinh ngạc nhìn ông.

Lam Đặc trở mặt xem thường: “Không phải, ta có sờ qua tân sủng của thiếu chủ, cảm giác không tồi.”

Lan Nô Tu Đốn nghe thấy ông nói như vậy, lập tức nhớ tới cảm giác ngày đó mình liếm lên ngực Nhan Tử Kỳ, mùi vị như đang nếm mỹ vị, hận không thể một ngụm nuốt vào bụng.

“Ta còn tưởng người có hứng thú với Na Cổ chứ.” Lan Nô Tu Đốn lạnh lùng nói.

Lam Đặc nghe thấy lời này của y, gương mặt lập tức méo mó, hờn hển nói: “Có điên mới có hứng thú với lão bất tử ấy!”

“Giữ khư khư cả vài trăm năm rồi, thật là không có hứng thú sao?” Lan Nô Tu Đốn được một tác lại muốn tiến một thước tiếp tục trêu chọc ông.

Mà Lam Đặc tính tình vốn không nóng không lạnh, lúc này lại tức giận đến mặt đỏ bừng, chỉ kém là tiến tới dẫm một quyền vào mặt Lan Nô Tu Đốn hảo hảo phát tiết cơn giận trong lòng, nhưng dù tốt xấu thế nào y cũng là chủ tử, hít sâu vài hơi, nhanh chóng lấy lại biểu tình bình tĩnh.

Nghiêm trang nói: “Chủ tử, đêm nay có yến hội người nhất định phải tham dự, không được tới trễ, không có chuyện gì nữa thì ta xin phép lui xuống.”

Lan Nô Tu Đốn phát tay, ý bảo ông có thể đi.

Lam Đặc đi tới cạnh cửa, quay đầu lại nói thêm một câu: “Đúng rồi, yêu sủng Niên Vân của vương năm nay cũng tới.”

“Niên Vân?” Lan Nô Tu Đốn bất ngờ nhìn Lam Đặc, mà Lam Đặc cũng bày ra bộ dáng cung kính, vui vẻ mở cửa ra ngoài.

Vì sao Niên Vân cũng tới? Mấy lần vương nghỉ phép tới trang viên nghỉ ngơi, đều đi một mình, năm nay vì sao lại mang theo nhân sủng? Cậu ta rốt cuộc muốn làm gì đây?

Lan Nô Tu Đốn phiền toái nhũu mày, nhưng nhanh chóng vắt chuyện này sang một bên, ai quản chuyện cậu ta chứ, ai tới cũng không cần quan tâm.

Tiện may mở màn hình máy tính ẩn trên bàn, Lan Nô Tu Đốn tìm kiếm tư liệu mình đang muốn tìm hiểu, rất chuyên tâm nghiên cứu.

Một lúc lâu sau, vẻ mặt Lan Nô Tu Đốn như giác ngộ ra gì đó, tắt màn hình, bắt đầu miên man suy nghĩ.

Nhan Tử Kỳ bị cảm, nhưng không phải cảm mạo bình thường mà là sốt cao không hạ, cả người nóng bừng như phát lửa thành màu tím, nằm bẹp trên giường, còn vô thức nói mê sảng, đã lâm vào trạng thái bán hôn mê.

Lão cha đi qua đi lại trước giường, bó tay không còn biện pháp nào, biết cách nào ông cũng đã dùng hết nhưng nửa ngày cũng không có tác dụng gì, ông gấp đến độ tóc cũng sắp hóa thành bạc trắng.

Than thở một lúc, lão cha vẫn tính toán muốn đi tìm Kỳ Na, chỉ có nàng mới biết các liên lạc với bác sĩ, kỳ thật vừa rồi ông đã muốn đi một lần, nhưng tối nay tổ chức yến tiệc nên Kỳ Na rất bận rộn đến mức không để ý thấy ông, nhưng cứ tiếp tục như vậy thì tiểu tử này nhất định xong đời.

Lão cha thay khăn chườm đầu cho Nhan Tử Kỳ xong mới ra ngoài tìm Kỳ Na.

Đại sảnh trang viên vẫn còn đang bố trí nên người đến người đi, tấp nập loạn thành một đoàn, lão cha đứng trong đám người, tìm suốt nửa ngày cũng không thấy Kỳ Na, túm vài người lại hỏi cũng không được tin tức gì.

Bởi vì dáng người có vẻ thấp bé hơn nên bị một vài thú nhân vội vã va phải, lão cha đành phải rời khỏi đám người leo lên bậc thang trên đại sảnh, nghĩ rằng dừng ột chút có thể dễ dàng tìm được người hơn.

“Người làm gì ở đây?” Lão cha còn chưa kịp ổn định, phía sau đã vang lên một âm thanh cứng đờ.

Lão cha hoảng sợ quay đầu lại nhìn thấy Lam Đặc đang trừng mắt từ trên cao nhìn mình, hoảng sợ vội vàng xoay người muốn bỏ chạy, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lam Đặc thò tay một cái đã túm lão cha lại.

“Muốn chạy?” Lam Đặc nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Lão cha giật giật môi, cuối cùng cúi đầu trả lời: “Ta cũng không muốn tới đây, tại tiểu Kỳ bị bệnh, ta đến tìm Kỳ Na.”

Lam Đặc hừ lạnh một tiếng, tùy tay thả lão cha ra: “Bất cứ ai cũng có thể quan tâm, đúng là người bác ái.” Kỳ thật lời Lam Đặc muốn nói chính là, bất cứ ai cũng có thể quan tâm, vì cái gì chỉ mình ta là không được, bất quá những lời này ông tuyệt đối sẽ không nói ra, thời điểm mấy trăm năm trước đã không nói được thì càng miễn bàn tới mấy trăm năm sau.

Lão cha bị Lam Đặc bất ngờ đẩy xuống như vậy, liên té ngã xuống bậc thang, vội vàng bò dậy chạy nhanh khỏi nơi đó, cũng không dám quay đầu lại liếc mắt một cái, hoang mang lủi đi mất, mà mục đích tới nơi này cũng quên bèn đi mất.

Lan Nô Tu Đốn đi xuống lầu liền nhìn thấy Lam Đặc đang đứng trên cầu thang lăm lăm mắt chửi, đứng bên người ông nhìn theo tầm mắt lại nhìn thấy bóng dáng Na Cổ đang vội vàng vàng, không khỏi tò mò hỏi han: “Ông ta tới đây làm gì?”

Lam Đặc nhìn thấy chủ tử bất ngờ xuất hiện vô cùng hoảng sợ, vội vàng bày ra bộ dáng bình thường lạnh nhạt: “Đến tìm Kỳ Na, bảo là Nhan Tử Kỳ sinh bệnh.”

“Bị bệnh?” Lan Nô Tu Đốn nhũu mày, không hài lòng hỏi: “Bệnh thế nào?”

Lam Đặc liền trợn mắt tức giận nói: “Na Cổ còn chưa nói ta sao biết được.”

Lan Nô Tu Đồn cũng không để ý tới ông nữa, đi thẳng xuống bậc thang bộ dáng chuẩn bị vọt theo hướng lão cha vừa lui đi, Lam Đặc vội vàng giữ y lại: “Người muốn đi đâu, vương sắp tới rồi.”

Lan Nô Tu Đồn trừng mắt nhìn Lam Đặc liếc mắt một cái, vẩy tay thoát khỏi kìm kẹp sau đó xoay người đi về phía cửa.

Lam Đặc thở hổn hển thấp giọng chửi một tiếng: “Chết tiệt, lần nào cũng vậy, cứ đến thời điểm mấu chốt lại chuồn mất!”

29. Chương 29: Quan Tâm

Lão cha vừa đi tới hậu hoa viên liền nghe thấy tiếng chân đuổi theo phía sau, khoảng cách ngày càng gần, ông tưởng Lam Đặc tức giận dùng đòn nên đuổi theo vì thế không khỏi bước nhanh hơn, nhưng Na Cổ bước càng nhanh, người phía sau cũng bước nhanh hơn, lão cha bị dọa đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thâm nghĩ, Lam Đặc bình thường luôn ình mấy cái liếc xem thường rồi thôi, vì sao hôm nay lại cứ bám theo không tha? Cư nhiên lại còn đuổi tới tận hậu hoa viên!

Lão cha càng nghĩ càng sợ, bước chân dần tăng tốc chuyển sang chạy, nhưng mới vừa nhấc chân đã bị người phía sau tóm lấy.

“Na Cổ, người chạy cái gì?” Bước chân của Lan Nô Tu Đồn so với Na Cổ nhanh hơn nhiều lắm, cách xa một quãng đường mà không bao lâu đã đuổi tới.

Bị Lan Nô Tu Đồn quát một tiếng, lão cha lập tức ngừng lại, xoay người nhìn chủ tử đang đứng phía sau, trong lòng khẽ thở ra một tiếng, bắt đầu khúm núm hành lễ: “Chủ tử.”

Sắc mặt Lan Nô Tu Đồn âm lãnh, nghe thấy lão cha chào hỏi cũng chỉ hừ lạnh một tiếng như trả lời, không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy bộ dáng co đầu rụt cổ ra vẻ thật thà chất phát của Na Cổ y liền có cảm giác không thích.

“Tiểu tử kia thế nào?” Lan Nô Tu Đồn sai bước tới nhà gỗ, vừa đi vừa hỏi tình huống.

Lão cha đi theo phía sau y, thân hình vốn đã lùn lúc này còn cúi đầu khúm núm, nhìn qua giống hệt một quả cầu thịt tròn vo không khác chút nào.

“Buổi sáng còn tỉnh táo một chút, đến trưa thì sốt đến mơ hồ, ta có đi tìm Kì Na vài lần nhưng không gặp được.”

Lan Nô Tu Đồn cau mày, trong lòng đoán thăm không lẽ vì đêm qua dắt hấn đi ôn tuyền mà bị bệnh? Nay cũng quá yếu ớt đi! Bởi vậy nhân loại đúng là sinh vật phiền toái, động vào một chút là hư hỏng ngay, trước kia Niên Vân cũng vậy, bây giờ tiểu gia hỏa này cũng thế.

Tâm tư xáo trộn, Lan Nô Tu Đồn và lão cha đã đi tới trước nhà gỗ, lão cha vốn định tiến tới trước mở cửa đã nhìn thấy Lan Nô Tu Đồn nhắc căng chân thon dài, ung dung đá văng cánh cửa, động tác thô lỗ như vậy làm lão cha đã một bó tuổi vô cùng hoảng sợ, thâm nghĩ, hóa ra chủ tử luôn mở cửa như vậy, hèn chi trước đây khi phát hiện cánh cửa phòng Nhan Tử Kì bị phá hư có tu sửa vài lần nhưng vẫn như cũ, hóa ra là bị phá hoại như vậy!

Lan Nô Tu Đồn xoay người vào nhà gỗ, liếc mắt nhìn người đang quơ quào hai tay trên giường, lồng ngực bất chợt siết chặt, nhanh chóng bước tới nắm lấy hai tay Nhan Tử Kì không để hấn vô thức làm mình bị thương.

“Tiểu tử?” Lan Nô Tu Đồn một tay cố định hai tay Nhan Tử Kì, một tay đặt lên trán hấn ướm thử nhiệt độ, chỉ vừa sờ vào một cái đã suýt nóng đến bỏng tay, trong lòng đột ngột dâng lên một ngọn lửa vô danh.

“Trở về.... về nhà....” Nhan Tử Kì hồ hồ đồ đồ khẽ lẩm bẩm, lập đi lập lại mấy từ này, làm cho Lan Nô Tu Đồn vốn đang phát hỏa liền nổi trận lôi đình, tuy rằng không xác định được mình vì cái gì mà tức giận, nhưng tất cả những việc đang phát sinh trước mắt đều làm y khó chịu đến cực hạn.

Lan Nô Tu Đốn khom lưng xuống, ôm lấy Nhan Tử Kỳ đang bọc trong tấm chăn lên khuỷu tay, xoay người chỉ vài bước đã ra tới cửa phòng, lão cha vội vàng chạy theo, dặn dò: “Chủ tử, không phải bệnh viện Tây Xuyên đâu, mà là bệnh viện sủng vật ở bên cạnh ấy, nơi đó mới chuyên nghiệp.”

Lan Nô Tu Đốn ngậy ra một lúc lập tức gật đầu, hướng lên không trung huýt sáo một tiếng, Tái Á dường như đang ngủ đông ở ngay bên cạnh, vừa nghe thấy tiếng huýt của Lan Nô Tu Đốn lập tức xuất hiện, y cũng không đợi dục thú cúi xuống, nhanh nhẹn bước tới nhanh vài bước rồi dùng sức nhảy vọt lên, thoải mái nhảy tới trên lưng Tái Á.

Lão cha đứng một bên nhìn một loạt động tác đẹp mắt này có chút trợn mắt há hốc mồm, trong lòng âm thầm ngưỡng mộ: tuổi trẻ thật tốt a!

Dục thú trắng khí thế hùng hực đáp xuống sân trong của bệnh viện thú sủng, các thầy thuốc đều tranh nhau ra xem, ngay cả viện trưởng cũng chật vật xông ra đón tiếp, ở Nạp Tây đại lục này, Lan Nô Tu Đốn và dục thú trắng là hai thứ không ai không biết tới.

Vì thế, Nhan Tử Kỳ nhanh chóng được xếp vào phòng bệnh đặc biệt, bác sĩ giỏi nhất ở bệnh viện thú sủng Hạ Tập Áo cũng được mời tới, lúc Hạ Tập Áo tới phòng bệnh nhìn thấy viện trưởng, phó viện trưởng và một đồng người đứng chật ních thì sợ đến hai chân suýt nhuỷ ra, nghĩ rằng người nằm trên giường bệnh không phải là sủng vật mà chính là đại vương của Nạp Tây đại lục.

Sau đó Hạ Tập Áo nhìn thấy một nam nhân cao lớn đứng bên giường bệnh, xụ mặt không nói tiếng nào, trong lòng xuất hiện một mớ nghi hoặc, nếu anh không đoán nhầm vị này chính là người giữ quyền lực tối thượng ở Lan gia, Lan Nô Tu Đốn! Vì sao y lại chạy tới đây?

Vì thế mà Hạ Tập Áo khó khăn len lỏi qua bức tường người, đi vào bên cạnh giường bệnh, thấy người đang nằm trên đó lập tức hít sâu một hơi: “Tiểu Kỳ? !”

Hạ Tập Áo vô cùng hoảng hốt, hồn hển quay lại quát đám người đang chen lấn trong phòng bệnh: “Người bệnh cần nhất bây giờ là không khí trong lành, mời các người ra ngoài hết.”

Bị Hạ Tập Áo rống như vậy mọi người mót chột tỉnh mộng, không có biện pháp a, một đại nhân vật tiếng tăm lưng lầy như Lan Nô Tu Đốn người bình thường sao có thể tùy tiện nhìn thấy được nên trong nháy mắt tất cả đều lâm vào mộng đẹp, tất cả vốn liếng của bác sĩ chuyên nghiệp đều quăng đi mất, chen nhau tiến vào, lúc này bị Hạ Tập Áo rống lên đều âm thầm đỏ mặt, tất cả đồng loạt hướng Lan Nô Tu Đốn hành lễ một cái liền lui ra ngoài.

Kì thật này giờ Lan Nô Tu Đốn đang cố gắng kiên nhẫn nén lửa giận xuống, nếu Hạ Tập Áo chậm một chút nữa thì người bùng nổ chính là y.

Hạ Tập Áo chờ mọi người lui ra hết mới lễ với Lan Nô Tu Đốn một cái rồi bắt đầu kiểm tra bệnh tình của Nhan Tử Kỳ, kiểm tra toàn thân trên dưới cao thấp n lần, Hạ Tập Áo mới nhẹ nhàng thở ra.

“Không có việc gì, chỉ là cảm mạo thôi, có chút viêm phổi, chỉ cần châm cứu một chút là ổn.”

Lan Nô Tu Đốn nghe tới ba chữ không có gì, rõ ràng cảm nhận được lo sợ trong mình trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi. Bất quá vẫn còn lo lắng hỏi: “Cơ thể hần rất nóng.”

Hạ Tập Áo muốn đưa tay sờ thử trán Nhan Tử Kỳ, nhưng thời điểm bàn tay sắp chạm vào da hần thì rõ ràng cảm nhận được một ánh mắt hung hăng đang nhìn mình chằm chằm, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lan Nô tu Đốn mặt lạnh băng không chút hảo ý nhìn mình.

Hạ Tập Áo ngưng ngừng rút tay lại, nói: “Châm cứu xong sẽ hạ sốt.”

“Cần nằm viện không?” Lan Nô Tu Đốn cúi đầu nhìn tiểu tử đang ngủ không yên kia, trong lòng lại sinh căng thẳng, cư nhiên lại còn có chút cảm giác đau đớn.

“Chỉ là cảm mạo thôi, không cần nằm viện.” Mặc dù đã bị viêm phổi, bất quá dưới sự phát triển của y học hiện tại thì đó chỉ là chút chuyện bé con, nếu chỉ vì chút cảm mạo mà phải nằm viện thì chỉ có thể nói các bác sĩ đó một chút thường thức cũng không biết, hoặc bệnh viện này căn bản là một hắc điểm!

Mặc dù có được vật đặc trị, nhưng đối tượng là nhân loại nên chỉ có thể chọn cách tiêm vào tĩnh mạch, mà loại phương pháp này cần tốn chút thời gian.

Hạ Táp Áo còn tưởng rằng Lan Nô Tu Đồn không kiên nhẫn mà phải mông chạy lấy người, giống như Lan Nô Triết trước kia vậy, cho dù người bệnh có nguy hiểm thế nào cũng không thể làm chùn bước của cậu ta.

Thật sự thì Hạ Táp Áo có nghĩ như vậy, nhưng sau khi tiêm cho Nhan Tử Kỳ, Lan Nô Tu Đồn vẫn ở một bên im lặng quan sát, chỉ có thay đổi tư thế từ đứng sang ngồi mà thôi, nhưng luồng không khí căng thẳng bao quanh làm Hạ Táp Áo có chút không thoải mái.

Vì thế Hạ Táp Áo lấy hết can đảm nói với Lan Nô Tu Đồn: “Tiên sinh nếu có việc xin cứ đi trước, bệnh viện sẽ đưa người về tận quý phủ.”

Lan Nô Tu Đồn quét mắt liếc anh một cái, không nhanh không chậm nói: “Không có việc gì.”

Nghĩ đến lúc này mọi người ở trang viên vì đón tiếp vương mà bận rộn đến gà bay chó sủa, mà chính mình lại có thể ngồi ở đây, tâm tình Lan Nô Tu Đồn rất vui vẻ, chỉ cần ở bên cạnh tiểu tử này quả thật luôn gặp chuyện tốt. (đại thúc, người xong đời rồi....)

Sau khi Nhan Tử Kỳ trị liệu xong, trời cũng đã bắt đầu chạng vạng, bởi vì tác dụng của thuốc mà Nhan Tử Kỳ ngủ rất sâu, mặc dù bị Lan Nô Tu Đồn bế trên tay ầm tới ầm lui vẫn không thức giấc.

Trở lại trang viên, Lan Nô Tu Đồn cũng không tính toán đưa Nhan Tử Kỳ trở về nhà gỗ, mà để Tái Á trực tiếp đáp xuống sân nhà chính, sau đó ôm hân thắng một đường về phòng mình.

Không chờ đến lúc đặt Nhan Tử Kỳ lên giường, Lam Đặc đã chạy tới gõ cửa phòng, Lan Nô Tu Đồn không hài lòng trừng mắt liếc ông, thầm nghĩ, tên này không phải nằm vùng ngay cửa, chờ mình trở về là nhảy ra ngay chứ.

“Vương đã tới rồi mà chủ tử không có mặt trong đội ngũ nghênh đón nên thiếu chủ đã phụ trách việc tiếp đón.” Lam Đặc hung ác lên án y.

Lan Nô Tu Đồn vung về đặt Nhan Tử Kỳ lên giường, lại kéo chăn lên đắp cho hân, không chút để ý nói: “Có người nghênh đón là được rồi.”

Nói xong còn cúi đầu, ngửi ngửi bên tai Nhan Tử Kỳ, y rất thích mùi hương thoang thoảng trên người tiểu tử này.

Bất quá bởi vì Nhan Tử Kỳ mới trải qua một trận sốt nên cả người đầy mồ hôi, trên người chỉ có mùi chua chua làm Lan Nô Tu Đồn khó chịu nhứ mảy.

Quả nhiên tưởng tượng lúc nào cũng đẹp hơn sự thật!

Lam Đặc suýt chút nữa bị y ngó lơ tức đến hộc máu, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Nếu đã không sao thì người cũng nên xuống một chút đi.”

“Đã biết.” Lan Nô Tu Đồn phất tay bảo ông lui xuống trước.

Ánh mặt trời lúc chạng vạng vô cùng dịu dàng, chiếu rọi căn phòng thành một mảnh đỏ bừng, trong bầu không khí ấm áp này, Lan Nô Tu Đồn chăm chú nhìn về mặt Nhan Tử Kỳ say ngủ, trái tim trong lồng ngực lại bắt đầu nhảy nhót, lửa nóng bốc cao hừng hực.

Không hiểu vì sao, Lan Nô Tu Đồn lại dần cúi thấp đầu, ngay lúc y sắp chạm vào đôi môi của tiểu thiên hạ đang nằm trên giường cửa phòng lại bị đẩy ra.

Lan Nô Tu Đồn tức giận đùng đùng quay đầu về hướng cửa quát: “Chuyện gì? !”

Một người từ cửa đi vào, rõ ràng bị cơn tức giận của y làm hoảng sợ, vẻ mặt mờ mịt nhìn y: “Tu, làm sao vậy?”

Lan Nô Tu Đồn nhìn người đang đi tới, miễn cưỡng thu hồi lại cơn tức giận: “Lý Đức? Vì sao lại lên đây?”

“Đến đây hơn nửa ngày rồi cũng chưa được thấy người nên ta tự mình đi lên.” Người đàn ông trẻ tuổi tên Lý Đức chậm rãi đi tới bên giường, tầm mắt chuyển từ trên người Lan Nô Tu Đồn sang giường, kinh ngạc nói: “Nhân sủng? Người dưỡng sao? !”

Lan Nô Tu Đồn giúp Nhan Tử Kỳ dịch chăn, sau đó đứng dậy nói với người trẻ tuổi: “Đi thôi, thân là vương, sao lại có thể chạy loạn như vậy.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Người trẻ tuổi tươi cười đuổi theo, vươn tay thân mật nắm lấy tay Lan Nô Tu Đồn: “Đến nhà thúc thúc, không nên có nhiều quy củ như vậy.”

Trong nháy mắt bước ra khỏi phòng, người trẻ tuổi quay đầu lại liếc nhìn Nhan Tử Kỳ đang nằm trên giường, nụ cười trên gương mặt trong nháy mắt biến mất.

30. Chương 30: Niên Vân

Nhan Tử Kỳ tỉnh dậy dưới cơn khát khô cổ, trong cổ họng giống như có một lò lửa đang bốc cháy, nóng rất, hần giấy dựa mở mắt ra, đập vào mắt là không gian tối đen, nhảm chán và rét lạnh và đặc biệt rất quen thuộc, bởi vì hần từng tới đây hai lần, lần nào ấn tượng cũng vô cùng sâu sắc, một lần suýt chút nữa bị bóp chết, một lần bị người nào đó nhào lên người mình đùa giỡn.

Nhưng vì sao hần lại ở đây?

Nhan Tử Kỳ cố gắng nhớ lại những chuyện đã phát sinh, đầu đau đớn như sắp nứt ra, chỉ có thể từ bỏ, sửa sang lại quần áo nhần nhúm, bước chân mềm nhũn, Nhan Tử Kỳ cố gắng rời khỏi nơi tràn ngập kí ức không tốt này.

Lúc Nhan Tử Kỳ trở lại nhà gỗ, lão cha bị hần dọa hết hồn, vốn tưởng hần bệnh nghiêm trọng như vậy phòng chừng phải nằm viện một hai hôm, không ngờ nửa đêm lại quay trở lại.

“Tiểu Kỳ, người không sao chứ?”

“Không sao, chỉ có chút khát.” Nhan Tử Kỳ khoát tay, kì thật trong lòng hần cảm thấy rất mơ hồ. Có lẽ mình sau khi đi tắm nước nóng về thì bị cảm, nhưng làm sao lại chạy tới phòng của Lan Nô Tu Đồn cơ chứ? Lão cha đối với chuyện của Lan Nô Tu Đồn rất miễn cưỡng, Nhan Tử Kỳ cảm thấy mình không nói lung tung thì tốt hơn.

“Bác sĩ nói thế nào? Lúc chủ tử đưa người tới bệnh viện cứ vội vàng vàng.” Lão cha lo lắng hỏi.

“Bác sĩ? Nga, bác sĩ nói không có gì, chỉ là cảm mạo thôi.” Nhan Tử Kỳ hắc hắc cười hai tiếng, thật ra bác sĩ nói gì hần có biết đâu, hần chỉ biết một điều khi mình tỉnh lại đang nằm trong phòng Lan Nô Tu Đồn.

Nhan Tử Kỳ đẩy lão cha vào nhà, chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải uống nước, hần sắp chết khát rồi.

Uống nước xong, lão cha lại đưa cho hần hai quả màu đỏ, ăn xong liền ép hần lên giường nghỉ ngơi.

Còn phần Lan Nô Tu Đồn sau khi cố gắng thoát khỏi con sâu dính Lý Đức đã là chuyện khuya hôm đó, lúc y trở về, căn phòng đã sớm trống không, chỉ còn mớ hỗn độn trên sàn đan chứng minh nơi này từng có người ngủ qua.

Lan Nô Tu Đồn không thoát quần áo, trực tiếp nằm úp sấp lên giường, ngửi ngửi mùi hương vẫn còn sót lại, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tục ngữ nói: bệnh tật kéo đến như tuyết lở, rời đi nhanh như kéo tơ.

Mặc dù đã tịnh dưỡng suốt hai ngày nhưng Nhan Tử Kỳ vẫn cảm thấy rất uể oải, vì thể ngoan ngoãn thực hành kỹ năng lười biếng —— có thể ngồi tuyệt đối sẽ không đứng, có thể nằm tuyệt đối sẽ không ngồi.

Tới ngày thứ ba, nhìn thấy bóng lão cha thấp bé xách bình nước chậm chạp tưới hoa trong vườn, Nhan Tử Kỳ rốt cuộc cũng cảm thấy áy náy liền tiến tới đoạt lấy bình nước, phiến nào nói: “Lão cha, nếu người còn

không cho ta làm việc, ta sẽ trở thành tiểu béo thứ hai.” Tối hôm qua lúc đi tắm hần vô tình nắm lấy thắt lưng mình mới giật mình phát hiện nơi đó xuất hiện một đồng thịt, lúc này mới nhớ lại chính mình đã bao lâu rồi không luyện vũ? Ngay cả những động tác giãn cơ cơ bản nhất cũng không làm!

Vì thế mà hôm nay Nhan Tử Kỳ dậy thật sớm, tập một bài tập thể dục theo nhạc, lại thêm 100 lần đứng lên ngồi xuống, sau đó chuẩn bị đi theo lão cha tĩa cây.

Lão cha dĩ nhiên không có ý định cho hần làm việc, tròng mắt liếc một cái, dữ tợn nói: “Đi đi đi, đừng có đứng đực mặt ở đó vướng tay vướng chân ta.”

Nhan Tử Kỳ cũng lười cãi nhau với ông, đột nhiên chỉ vào cổng hoa viên nói: “Di, mới sáng sớm sao quần gia Lam Đặc lại tới đây?”

Lão cha vừa nghe thấy tên Lam Đặc, lập tức có cảm giác điện giật toàn thân, vất dụng cụ xuống đất luống cuống đi về phía nhà gỗ, Nhan Tử Kỳ há hốc trợn mắt nhìn một loạt động tác này của ông có chút bất ngờ, tuy hần cũng đoán trước lão cha và Lam Đặc có vấn đề gì đó nhưng không ngờ lại đến mức độ như vậy, lão cha vừa nghe thấy Lam Đặc xuất hiện lập tức ném đồ vật bỏ chạy, phản ứng như thế cũng có chút thái quá đi.

Nhặt lên mớ dụng cụ tĩa cây, Nhan Tử Kỳ vừa cắt tĩa vừa suy nghĩ, hôm nào phải tìm cơ hội nói chuyện với lão cha, giữa ông và Lam Đặc rốt cuộc có huyết hải thâm thù gì.

Hậu hoa viên cũng không nhỏ, cắt tĩa xong hết cũng tốn không ít thời gian, Nhan Tử Kỳ ngắm nhìn những đóa hoa kiều diễm, nhưng thật đáng tiếc bên dưới đóa hoa xinh đẹp nhường này lại sinh ra đám lá cây biết cắn người, bởi vậy mới nói thứ càng xinh đẹp lại càng nguy hiểm. Tỷ như thực vật, tỷ như động vật, tỷ như con người.... hoặc là thú nhân.

Xoay xoay thắt lưng, Nhan Tử Kỳ phải mông cầm lấy mớ dụng cụ, chuẩn bị trở về nói xin lỗi với lão cha, dù sao tùy tiện hù dọa lão nhân gia như vậy tuyệt đối không phải hành vi tốt đẹp gì, quan trọng hơn là an ủi lão cha, nhìn ông như vậy chắc đã bị lời nói đùa của mình dọa chết khiếp rồi.

Trong nháy mắt xoay người lại, có một người không biết từ bao giờ đã đứng ở cổng vào hoa viên, mái tóc đen dài, mặc trường bào trắng dài chấm đất, thân hình có chút gầy gò, đứng từ xa nhìn thấy có cảm giác nhu nhược.

Là nhân loại, Nhan Tử Kỳ đứng tại chỗ, híp mắt đánh giá người nọ, người nọ cũng phát hiện ra hần, bắt quá cũng không tiến tới, đơn thuần đứng gần cổng hoa viên ngắm nhìn những đóa hoa.

Nghe nói trang viên mấy hôm nay sẽ có một vị khách quý tới, nói vậy không lẽ người này chính là nhân sủng của vị khách ấy, xem ra khẩu vị của khách nhân này khá bình thường, nhân sủng không bị dưỡng thành béo ú, vẫn còn hình dáng gầy yếu của nhân loại.

Người nọ đứng ở đó một hồi, dường như bị một đóa hoa lam sắc hấp dẫn, chậm rãi cúi xuống muốn hái đóa hoa kia, Nhan Tử Kỳ nhìn thấy động tác của cậu ta bị dọa hoảng sợ, bất chấp chuyện mình có thể hay không thể nói chuyện mà la lên: “Cẩn thận, lá cây đó biết cắn người.”

Vừa nói dứt lời đã nhìn thấy một phiến lá mỏng bám sát vào bàn tay người nọ.

Nhan Tử Kỳ nhanh chóng chạy tới trước, nhìn thấy những giọt máu đỏ tươi nhiều xuống từ tay người nọ, đỏ tươi lướt qua mu bàn tay trắng nõn, sắc thái đối lập có chút chói mắt.

Người nọ hiển nhiên vô cùng kinh ngạc khi thấy Nhan Tử Kỳ có thể nói chuyện, cũng không quan tâm tới máu trên cánh tay, im lặng quan sát Nhan Tử Kỳ.

Nhan Tử Kỳ bị nhìn có chút không được tự nhiên, đến gần một chút mới phát hiện người này rất xinh đẹp, so với hình dạng Lan Nô Tu đồn hóa thân còn tuyệt hơn, y chính là xinh đẹp mà thôi, còn người này có thể nói là siêu phẩm thoát tục, có chút mơ hồ không giống người thường.

“Tay người vẫn còn chảy máu....” Thấy người nọ bị cắn nhưng mày cũng không nhíu lại một chút, Nhan Tử Kỳ nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

“Nga, không có việc gì.” Người nọ khẽ cúi xuống nhìn tay mình, nhưng mớ huyết sắc ấy vẫn không làm cậu ta có tí xúc động nào, chỉ nâng tay kéo mạnh một phát, nhanh nhẹn cắt đứt chiếc lá vẫn đang cản người kia khỏi cây, lá cây xanh biếc héo rũ trong nháy mắt sau đó rớt xuống mặt đất.

Nhìn thấy người nọ lưu loát làm một loạt động tác, Nhan Tử Kỳ âm thầm kinh hãi, thầm nghĩ, người nọ một chút sợ đau cũng không có, bộ dạng bẻ đứt chiếc lá cũng hệt như cảnh chiếc lá hung ác cản người.

“Nên xử lý vết thương một chút đi.” Nhan Tử Kỳ ngưỡng ngừng đề nghị, trong lòng âm thầm khẳng định thân phận đặc biệt của khách nhân, nếu nói việc hắn có thể nói chuyện là may mắn, thì sao người này cũng nói được, nhất định người dưỡng hắn thân phận rất cao, xem quần áo, đồ trang sức kia, quả nhiên không phú cũng quý a!

Thấy Nhan Tử Kỳ thủy chung quan tâm mình, người nọ bày ra một nụ cười nhợt nhạt hiếm thấy, nháy mắt làm cả hoa viên phải thất sắc. “Vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại.” Nói xong liền kéo tay áo chùi vết máu, lớp áo trắng tinh lập tức lấm đẫm những vết đỏ thẫm.

“Người là tiểu sủng của ai? Sao lại ở hậu hoa viên?” Âm thanh nhàn nhạt, mềm mại làm người ta nghe đến ngiên.

Nghe thấy giọng nói mềm mại kia, Nhan Tử Kỳ liền ngoan ngoãn trả lời: “Nga, Lan Nô Triết vốn là chủ của ta, sau đó không cần ta nữa nên hiện tại ta được tự do.”

“Thì ra là vậy.” Người nọ gật gù đầu, lập tức nói: “Rất vui khi gặp người, ta gọi là Niên Vân, còn người.”

“Nga, ta là Nhan Tử Kỳ.” Nhan Tử Kỳ gật đầu, nói tên mình, trong lòng có chút bối rối, Niên Vân, tên này nghe rất quen?

“Àn, ta sẽ nhớ kỹ, lần sau sẽ tìm người ngoan, ta đi lâu lắm rồi, giờ phải quay về.” Niên Vân vẫy tay chào hắn xong liền xoay người rời khỏi.

“Gặp lại sau.” Nhan Tử Kỳ lắp bắp, cau mày, Niên Vân, Niên Vân..... a! ! Là Niên Vân, chính là Niên Vân trong truyền thuyết kia.

Nhân sủng cũ của Lan Nô Tu Đốn, là yêu sủng của Nạp Tây vương.....

Quả thật trăm nghe không bằng một thấy, đúng là một mỹ nhân a, một người như vậy quả thực có tiềm chất của kẻ gây tai họa!

Được rồi, Nhan Tử Kỳ thừa nhận hắn không được bình tĩnh cho lắm, vô tình lại gặp gỡ nhân vật trong truyền thuyết này, nhớ lại vừa rồi Niên Vân hung ác bẻ đứt lá cây, trong lòng không khỏi cảm khái, Niên Vân này đúng là dạng người đóng vai ác.

31. Chương 31: Vũ Đạo

Căn phòng lớn đang diễn ra yến tiệc đèn đuốc sáng rực, trên bàn ăn dài có đủ loại thức ăn phong phú, vài người tùy ý ngồi xung quanh, ngồi ở vị trí chủ thượng là Nạp Tây vương—Lý Đức, ngồi phía bên trái vương chính là chủ tử Lan gia, Lan Nô Tu Đốn, còn Lan Nô Triết ngồi phía bên phải, hai sủng vật cũng được ngồi trên bàn ăn, tiểu béo đương nhiên ngồi bên cạnh Lan Nô Triết, còn Niên Vân thì im lặng ngồi bên cạnh Lan Nô Tu Đốn.

Lý Đức tuy là một vị vương cao cao tại thượng, nhưng cậu ta luôn nguyện ý gọi Lan Nô Tu Đốn bằng thức thức, hành vi cũng rất thân thiết, kỳ thật Lý Đức cũng là một thành viên của Lan gia, nguyên danh gọi là Lan Nô Lý Đức, là đứa con của anh ruột Lan Nô Tu Đốn, Lan Nô Kiệt Nhĩ, lúc trước gia chủ Lan gia để hai anh em tự quyết định vị trí thừa kế của mình, không ngờ cả hai đều chọn theo ngành thương mà không màn quan tâm tới vương vị, bất quá Lan Nô Kiệt Nhĩ không cố chấp như đệ đệ của mình liền tặng vị trí gia chủ cho y, chính mình gánh vác trọng trách quản lý cả Nạp Tây đại lục, thật ra nếu xét về năng lực, gia chủ tiền nhiệm hi vọng Lan Nô Tu Đốn có thể trở thành vương hơn, nhưng y không muốn thì cũng không còn cách nào.

Tính cách Lan Nô Tu Đốn vốn rất lạnh nhạt, càng không thích nói chuyện, cho dù lúc này người ngồi bên cạnh chính là Nạp Tây vương cũng không có cách nào làm y nói nhiều thêm vài câu, nhưng ngược lại Lý Đức tuy là vương nhưng lại rất thích nói duyên duyên, từ khi ngồi xuống tới bây giờ đã hơn nửa giờ nhưng cậu ta vẫn nói không ngừng, cho dù là lúc ăn cơm vẫn không ngừng lại.

Cậu ta vừa cắt một xiên thịt vừa nói: “Vẫn là đồ ăn ở nhà thúc thúc ngon hơn, lần nào tới ta cũng ăn nhiều hơn bình thường.”

Lan Nô Triết biết cậu ta đang nịnh bợ cha mình, cũng không nói chen vào, ngồi một bên tằm tằm cười nhìn một màn này.

Lan Nô Tu Đốn cảm thấy từ khi người này tới thì không ngày nào có được yên tĩnh, ngay cả bữa cơm cũng không được yên, cảm giác này.....khó chịu, sau đó thản nhiên nói: “Vậy đem theo đầu bếp về đi.”

Lý Đức nghe y nói ngay cả nửa điểm thành ý cũng không có, cũng không buồn bực, ngược lại còn cười ha hả nói: “Đầu bếp đưa tới hoàng cung, đồ ăn làm ra lại không ngon.”

Lan Nô Triết cười nói: “Nếu vương cảm thấy đồ ăn ở đây ngon miệng, không ngại thì cứ tới đây.”

“Vẫn là Lan Nô Triết hiểu ta, hoàng cung rất buồn a.” Lý Đức hướng về phía Lan Nô Triết chớp mắt, bộ dáng mang vài phần nghịch ngợm.

Niên Vân vốn vẫn im lặng ngồi bên cạnh Lan Nô Tu Đốn, nghe thấy Lý Đức bảo hoàng cung rất buồn không khỏi trờm mắt phượng nhìn cậu, thản nhiên nói: “Người không phải nói nhìn ta nhảy múa sẽ không thấy buồn sao?”

Lý Đức bị Niên Vân chất vấn cũng không quỳnh lên, tằm tằm nói: “Đâu phải ngày nào người cũng nhảy cho ta xem.”

“Mỗi ngày đều nhảy không phải mệt chết sao.” Niên Vân phản bác.

“Nói tới nhảy múa, ta có nghe qua nhân sủng của Lan Nô Triết rất giỏi, thực vậy không?” Lý Đức buông đôi đũa trên tay, thích thú nhìn tiểu béo bên người Lan Nô Triết: “Chính là tiểu gia hỏa này sao?”

Nghe cậu ta nói xong, Lan Nô Triết có chút ngoài ý muốn, bất quá vẫn trả lời theo sự thật: “Không phải.”

“Là người ở hậu hoa viên.” Niên Vân nói tiếp lời anh: “Buổi sáng ta có gặp ở hậu hoa viên, thân hình rất thích hợp vũ đạo.”

“Sao lại thế, hiện tại lưu hành một đường sủng vật ở hậu hoa viên sao?” Lý Đức ngạc nhiên hỏi.

Lan Nô Triết xấu hổ cười: “Vương chê cười rồi, tiểu sủng ấy rất gầy yếu, nên ta mới đưa hân ra hậu hoa viên để nuôi dưỡng một chút.”

Niên Vân nhìn nhìn những người ở đây một chút, cuối cùng dừng mắt ở Lan Nô Tu Đốn, nhợt nhạt cười: “Ta thật rất hiếu kì, nhân loại hiện tại đang lưu hành vũ đạo gì.”

Lý Đức nghe Niên Vân nói cũng cảm thấy rất hứng thú, phụ họa nói: “Thế gọi hân tới nhảy một khúc là được rồi.”

Lan Nô Triết nhìn hai người kẻ xướng người họa, lại nhìn nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của phụ thân, khó xử nói: “Bây giờ đang ăn cơm, có chút không thích hợp đi.” Đều là người ở gia trang, Lan Nô Triết đương nhiên biết được tiểu sủng kia rất thân cận với phụ thân, vì thế anh không muốn lập tức nhận lời, định chờ phụ thân phản ứng trước, dù sao nếu lựa chọn giữa vương và phụ thân, Lan Nô Triết lại càng không muốn đắc tội với phụ thân.

Lan Nô Tu Đốn không hé răng từ đầu đến giờ rốt cuộc cũng có phản ứng, nghiêm mặt nói: “Lý Đức, đừng nháo nữa, ăn cơm đi.”

Lý Đức chăm chú nghe lời thúc thúc nói, nào ngờ nghe xong vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười: “Thúc thúc, người đừng dùng kiểu dỗ con nít đó nói chuyện với ta, ta đã trưởng thành lâu lắm rồi.” Tuy cậu ta rất thích giọng điệu thân thiết của Lan Nô Tu Đốn, nhưng bị xem là một đứa nít ranh cũng không phải chuyện vui vẻ gì.

Bất quá lời nói của Lan Nô Tu Đồn cũng không có hiệu quả, Lý Đức vẫn bám riết lấy Lan Nô Triết đòi gọi người tới, nếu cậu đoán không nhầm người đang ở hậu hoa viên kia chính là người đêm trước nằm trên giường thúc thúc, hơn nữa vừa nhắc tới người nợ một cái, Lan Nô Tu Đồn vốn chung thủy làm một tảng đá lại đột ngột mở miệng, trạng huống như vậy làm Lý Đức luôn vô tâm đột nhiên trở nên cố chấp, hôm nay nhất định phải thấy người này.

Khó xử, Lan Nô Triết chỉ còn cách gọi Lam Đặc đang đứng bên cạnh, tìm người tới.

Lam Đặc vẫn đang vui vẻ đứng một bên xem kịch, vui vẻ gật đầu, nhưng không gọi người đi mà tự mình đi một chuyến.

Lam Đặc đi tới hoa viên liền nhìn thấy Nhan Tử Kỳ và Na Cổ đang ngồi đan rổ, lão cha làm việc rất nghiêm túc còn Nhan Tử Kỳ lại lười nhốt thây, đang lơ đãng chợt nhìn thấy Lam Đặc, miệng Nhan Tử Kỳ lập tức biến thành hình chữ O: “Lão cha..... Lam Đặc tới kìa!”

Nhan Tử Kỳ vừa nói xong, lão cha đã quăng một đan rổ vừa đan xong vào mặt hắn: “Tiểu tử thôi, dùng cách này gạt ta vui lắm hả?”

“Ồi!” bị chiếc rổ vừa văng đập ngay mặt, Nhan Tử Kỳ vội vàng bưng mặt kêu thảm thiết, vừa rống vừa cố giải thích: “Lần này ta không lừa người mà.”

Lão cha thở hổn hển quay đầu lại, trầm nghĩ, nếu tên tiểu tử này còn dám lừa mình lần nữa sẽ đuổi cổ hắn ra khỏi nhà gỗ, nhưng vừa quay lại đã bị dọa tới hồn vía lên mây, còn khoa trương té từ trên ghế đầu xuống, sau đó lập tức bật dậy vọt vào phòng mình, còn không quên khóa cửa lại.

Nhan Tử Kỳ và Lam Đặc có chút giật mình nhìn cánh cửa gỗ đã khóa chặt, vẻ mặt Nhan Tử Kỳ rất tò mò, còn Lam Đặc là tràn ngập tức giận.

Thấy phản ứng của ông, Nhan Tử Kỳ nhin không được hỏi: “Lão cha thiếu người rất nhiều tiền à?”

Tuy rằng biết Nhan Tử Kỳ có thể nói chuyện được nhưng lần đầu nghe thấy vẫn nhú mày một chút, nhưng nghe xong câu hỏi của hắn liền đỡ khóc đỡ cười: “Nếu chỉ thiếu tiền của ta thì hắn sẽ không sợ ta đến vậy.”

“Chẳng lẽ, còn nợ cả tình sao?” Nhan Tử Kỳ tiếp tục hỏi.

Lam Đặc không thèm để ý tới câu hỏi của hắn, nói sang vấn đề khác: “Chủ tử tìm người, đi theo ta.”

“A? Tìm ta làm gì.” Nhan Tử Kỳ nhu nhu gương mặt còn đau nhức, giác quan thứ 6 nói cho hắn biết nếu đi sẽ gặp thêm phiền toái, nhưng nhìn tư thế của Lam Đặc có vẻ không để hắn nói cự tuyệt, cơ mà, hắn nói cự tuyệt có tác dụng sao?

Lam Đặc dĩ nhiên tâm tình không tốt chút nào, cũng không muốn để ý tới hắn nữa, một đường dắt Nhan Tử Kỳ đi thẳng về đại sảnh.

Đám người Lan Nô Tu Đồn cũng đã rời khỏi nhà ăn, tới đại sảnh chờ bọn họ.

Nhan Tử Kỳ vừa vào cửa, quét mắt qua một lượt người trong đại sảnh, cảm thấy tình thế này rất nguy hiểm, Lan Nô Tu Đồn và Lan Nô Triết dĩ nhiên hắn nhận ra, tiểu béo thì càng thân, còn Niên Vân buổi sáng cũng đã gặp qua một lần, chỉ có người trẻ tuổi ngồi bên cạnh Lan Nô Tu Đồn là hoàn toàn không biết, bất quá nếu như Niên Vân ở đây, thân phận người nợ có lẽ hắn cũng đoán ra, Nạp Tây vương.

Theo tưởng tượng của Nhan Tử Kỳ, vua của thế giới thú nhân này dù thế nào cũng phải là một người cao lớn khôi ngô, vẻ mặt hung thần ác sát mới đúng a, lúc này nhìn lại thì tuổi cũng chỉ sắp xỉ mình, bộ dạng nhả nhặn, nhìn thế nào cũng không có nửa điểm của một vị vua.

Bất quá bây giờ cũng không phải thời điểm nghiên cứu việc này, bọn họ rút cuộc muốn hắn tới làm gì nhỉ!

“Tiểu Kỳ, vương muốn nhìn người khiêu vũ, người vì vương nhảy một khúc đi.” Lan Nô Triết nhìn Nhan Tử Kỳ ôn nhu nói, bất quá khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của phụ vương thì nụ cười lập tức cứng ngắc trên miệng, trong lòng vạn phần ủy khuất: thân là thần tử, thân là con, thật khó xử a!

Đây rốt cuộc là tình huống gì, khi không gọi hấn tới khiêu vũ? ! Nhan Tử Kỳ dĩ nhiên không thích thú chút nào, thầm nghĩ, ta có phải chú hề đâu, cũng không có nhiệm vụ phải tiếp khách, tự nhiên có khách tới lại kêu ta ra khiêu vũ!

Niên Vân nhìn Nhan Tử Kỳ đứng bất động, liền tươi cười nhẹ giọng nói: “Phiền toái người rồi, ta thật sự rất muốn biết hiện giờ ở thế giới chúng ta đang lưu hành loại vũ đạo gì.”

Mang theo một chút biểu tình đáng thương, âm thanh vô cùng dịu dàng, thật sự rất khó làm người ta cự tuyệt! Nhan Tử Kỳ chính là dạng người thích mềm hơn cứng, lúc này bị Niên Vân nói như vậy liền ngoan ngoãn nghe theo.

Nghĩ thầm, nếu Niên Vân muốn nhìn vũ điệu đang thịnh hành khiêu vũ dân tộc có vẻ không thích hợp lắm, vậy nhảy đường phố đi.

Lan Nô Triết vốn còn định gọi người tới đánh nhạc, nào ngờ còn chưa kịp chuẩn bị thì Nhan Tử Kỳ đã gạt đầu một cái với Niên Vân, sau đó lập tức khiêu vũ.

Động tác cánh tay mạnh mẽ, thắt lưng linh hoạt, bước chân thật nhanh, dĩ nhiên những người ở đây chưa bao giờ được thấy vũ đạo như vậy, Lan Nô Triết cũng chưa thấy qua, lúc trước Lan Nô Tu Đồn có xem qua một chút, bất quá đều do Nhan Tử Kỳ tùy tính mà nhảy, căn bản không có bố cục gì, lúc này hấn thực sự nhảy một vũ khúc, giống như một vở kịch, không có âm thanh nhưng đã có tiết tấu mãnh liệt thay thế, tuy rằng không hiểu hấn đang nhảy cái gì nhưng lại dễ dàng cảm nhận được tình cảm mãnh liệt trong đó.

Đến lúc Nhan Tử Kỳ ngừng lại, mới phát hiện ra mọi người trong đại sảnh đã ngẩn người nhìn mình.

“Đây là vũ điệu gì a, sao nhìn cứ như đang đánh nhau? !” Niên Vân che miệng cười khê, cậu thấy tất cả chỉ là một mớ động tác lộn xộn lung tung.

“Đúng là vũ đạo kỳ lạ? Nếu có âm nhạc mạnh mẽ tương ứng, hiệu quả chắc chắn không tồi.” Lý Đức cũng cười hì hì nói.

Lan Nô Tu Đồn thần nhiên nhìn Nhan Tử Kỳ, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình nói: “Lại đây.”

Những người ở đây, Nhan Tử Kỳ đương nhiên xem như thân thiết với Lan Nô Tu Đồn nhất, y gọi hấn qua, hấn đương nhiên sẽ không cự tuyệt, nhanh chóng đi qua đặt mông xuống ngồi bên cạnh, rước lấy ánh mắt kinh ngạc của Lý Đức và Niên Vân.

Lan Nô Tu Đồn chờ hấn ngồi vào chỗ của mình liền tùy tay đưa chiếc cốc còn một nửa thức uống đang uống dở của mình cho hấn, không hề quan tâm tới những ánh mắt xung quanh: “Ngày mai ta có việc phải đi Tây Nhĩ Trạch một chuyến, người đi cùng ta.”

Lời này y vừa nói ra làm tất cả mọi người trong đại sảnh giật nảy mình.

Ai nấy đều biết Lan Nô Tu Đồn trước nay làm việc luôn dứt khoát gọn lẹ, ghét nhất là rề rà chậm chạp, nhưng hiện tại y còn nói muốn dẫn tiểu sủng đi công tác? Lại còn là tiểu sủng bị đứa con vắt đi.

Này nghe cũng rợn hết cả người đi.

32. Chương 32: Thuận Theo

Nhan Tử Kỳ rời khỏi trạch chủ trở về nhà gỗ, vừa vào phòng liền nhìn thấy lão cha đang nằm ngủ trên giường, lúc này không phải giờ nghỉ trưa, cũng không phải giờ ngủ buổi tối mà lão cha lại nằm trên giường, phỏng chừng đúng là bị Lam Đặc đột ngột xuất hiện dọa sợ rồi.

Nhưng mà bộ dáng của Lam Đặc thật sự rất được nha, tuy rằng tính tình có hơi lạnh nhạt một chút nhưng cũng đâu đến mức dọa người, vì cái gì mỗi lần nhắc tới Lam Đặc lão cha lại phản ứng mãnh liệt như vậy? Chẳng lẽ giữa hai người thật sự có gian tình không thể để ai biết? Nếu nói như vậy cũng không hợp lý lắm, một người cao lớn lại anh tuấn như vậy, còn một lại vừa già vừa lùn.

Nhan Tử Kỳ nhúc nhích đầu, cảm thấy nghĩ thế nào cũng không thông, vì thế cũng lười suy nghĩ tiếp.

Đi đến bên giường vỗ vỗ lão cha: “Lão cha, không sao chứ, Lam Đặc bảo ta chuyển lời tới cho ngươi, về sau ông sẽ không đặt nửa bước chân tới chỗ này, ngươi yên tâm.”

Lão cha nguyên bản giống như người đang ngủ say, nghe thấy những lời này lại đột ngột xoay mạnh người lại, mắt trừng lớn như hạt châu hỏi hấn: “Thật sao?”

“Đúng vậy.” Vừa rồi lúc trở về Lam Đặc cố ý kéo hấn lại để nói những lời này, nhưng lúc nói ra lại nghiêng rằng nghiêng lợi.

Lão cha trở nên vui vẻ, nhưng lập tức lại cúi đầu, vẻ mặt vô cùng chán nản.

Bị bộ dáng hết hỉ tới bi của lão cha làm choáng váng, bất đắc dĩ lắc đầu: “Lão cha, ngươi và Lam Đặc rốt cuộc là sao vậy?”

“Ai.” Lão cha thở dài nặng nề, vô cùng thâm trầm nói: “Chuyện cũ không dám nhớ lại!”

Nhan Tử Kỳ giật bắn, nghĩ thâm, lão cha ngươi đã một bó tuổi rồi cư nhiên lại còn đùa giỡn với Quỳnh Dao, ngươi cố tình để ta nổi da gà đến chết phải không.

“Lão cha..... ngươi không phải là vì bị Lam Đặc quản gia vứt bỏ nên mới không muốn nhìn thấy ông ta phải không?” Nhan Tử Kỳ đoán chuyện là như vậy, dù thế nào cũng không thể đoán là lão cha vất bỏ Lam Đặc được, không hợp lý chút nào, nhìn tới nhìn lui thì Lam Đặc mới đúng là loại người nhẫn tâm vứt bỏ người khác.

Lão cha nghe Nhan Tử Kỳ hỏi như vậy lập tức hỗn hển quát: “Làm sao mà hấn vứt bỏ ta được, rõ ràng là ta bỏ hấn.....” Lão cha rống xong mới phát hiện có điểm không đúng, ông lại bị tiểu quỷ này chọc nói ra mọi chuyện, ai, đúng là già quá rồi không làm gì được.

“Ngươi vứt bỏ hấn?” Nhan Tử Kỳ kinh ngạc truy hỏi, lại liếc nhìn đánh giá lão cha từ đầu tới chân, vẻ mặt không tin: “Lão cha, ngươi như vậy còn muốn vứt bỏ người ta sao, ta không tin.”

Lão cha tức giận, giơ chân đá Nhan Tử Kỳ: “Tiểu tử chết tiệt, cái gì mà tin hay không tin, trước kia ta không phải dạng này.”

“Không phải dạng này? Thế là bộ dáng thế nào, có ảnh chụp không, ta xem với.” Nghe thấy lão cha nói mình còn một bộ mặt khác nữa, Nhan Tử Kỳ cảm thấy tò mò tới cực điểm, cũng không sợ bị đánh, nhảy tót lên giường lão cha làm bộ dáng như đang cầm đuốc soi.

Bộ dạng của lão cha thật ra như thế nào? Chẳng lẽ cũng cao lớn cường tráng như thú nhân bình thường? Nhưng vì sao lại biến thành thế này? Tò mò quá, tò mò chết mất!

“Cút, không nói với ngươi nữa.” Lão cha bị hỏi đến phát bực, dĩ nhiên là thẹn quá hóa giận, xoay người muốn leo xuống giường, nhưng lại bị Nhan Tử Kỳ kéo giật lại.

“Ngươi mà không nói ta sẽ không thả.” Nhan Tử Kỳ lại bắt đầu đùa giỡn.

“Tiểu tử thôi, ngươi dám vào phòng ta còn trêu chọc ta, xem ra ngươi bị dưỡng thành quen, nhìn lang bằng nửa con mắt nhĩ.”

Bị lão cha mắng như vậy, Nhan Tử Kỳ đành chịu thua, hấn cũng không dám xem thường con lang này, xem bộ dạng lão cha có lẽ tức thật rồi, cũng không dám đùa nhây với ông nữa, tuy rằng trong lòng vẫn còn tò mò khó chịu muốn chết nhưng không dám dây dưa hỏi nhiều nữa, thâm nghĩ, chờ lúc nào tâm tình lão cha tốt một chút hỏi sau cũng không muộn, còn khối thời gian.

“Được rồi được rồi, ta không hỏi nữa, lão cha ngươi đừng giận, kỳ thật ta tới là có chuyện khác muốn hỏi.”

Lão cha không vui hung hăng liếc mắt: “Chuyện gì?”

“Tây Nhĩ Trạch là một nơi thế nào? Chơi vui không?” Nhan Tử Kỳ nhớ rõ địa danh Lan Nô Tu Đồn vừa nói khi nãy, trong lòng lại bắt đầu tưởng tượng, nếu giải thích theo tên gọi thì có lẽ nơi này có một hồ nước xanh thắm tuyệt đẹp.

Lão cha nghe thấy tên này, nhúu mày suy nghĩ: “Tây Nhĩ Trạch?..... Đó là thành phố lớn nhất ở Nạp Tây đại lục, cũng là nơi có đủ loại người phức tạp nhất, là trung tâm giao dịch buôn bán của Nạp Tây, lúc còn trẻ ta cũng tới đó một lần, đến nay vẫn còn ấn tượng sâu sắc.”

Vừa nghe ông nói như vậy, Nhan Tử Kỳ vô thức chọt vào một câu: “Đi cùng Lam Đặc hả?” Mới vừa hỏi xong, một vật thể không rõ liền bay thẳng vào mặt, Nhan Tử Kỳ khó khăn lắm mới tránh được, hoàn hồn nhìn lại mới phát hiện vật thể đó là một tảng đá trang trí, lập tức toát mồ hôi lạnh: “Lão cha, trùng cái này là chết người đấy.”

“Có chết cũng không đáng tiếc.” Lão cha nửa điểm cũng không cảm thông, ý chí vô cùng sắt đá.

“Này là ta vô tình nói ra thôi, ta cam đoan không hỏi loạn nữa.” Nhan Tử Kỳ chỉ có thể giả bộ đáng thương làm lành.

Lão cha lúc này mới nhận ra vấn đề lập tức nghiêm túc hỏi: “Người hỏi Tây Nhĩ Trạch làm gì?”

“Nga.” Nhan Tử Kỳ xếp bằng hai chân, thờ ơ trả lời: “Lan Nô Tu Đốn bảo ngày mai có việc tới đó, nói là dắt ta theo.”

“Chủ tử cho người đi chung?” Về mặt lão cha không tin được: “Sao có thể như vậy.”

Nhan Tử Kỳ nhúc nhích: “Vừa rồi có nhiều người nghe thấy lắm, chắc không phải ta nghe nhầm đâu.” Hơn nữa nếu hắn không nhầm thì lúc hắn khiêu vũ trước mặt nhiều người như vậy, Lan Nô Tu Đốn có vẻ không thích cho lắm.

“Nhưng chủ tử từ trước tới nay luôn đi một mình, sao lần này lại cần người đi theo?” Lão cha rất nghi hoặc, lập tức nghĩ tới một chuyện, trừng mắt: “Xú tiểu tử, không phải người đã làm chuyện đó với chủ tử chứ?”

“Chuyện.... chuyện gì?” Nhan Tử Kỳ nhất thời không có phản ứng, ngây ngốc hỏi ông.

“Chính là chuyện thân mật ấy!” Tuy là lão cha đang chất vấn nhưng nói về phương diện này, lão cha vẫn không được tự nhiên có chút đỏ hiện lên trên gương mặt già nua.

“A.....không.... không có chuyện kia.” Hiểu được lão cha nói về cái gì, Nhan Tử Kỳ vội vàng lắc đầu phủ nhận, nhưng vấn đề chính là trong đầu chọt xuất hiện hình ảnh dã thú cọ cọ trên người mình nên có chút lắp bắp.

“Không có gì thì sao ngươi lại cà lăm!” Lão cha bày ra bộ dáng nghiêm khắc, liên tục lắc đầu: “Tên tiểu tử này, ta đã bảo ngươi đừng có đi trêu chọc chủ tử, không chịu nghe thì sau này có hối hận cũng đừng tới tìm ta.”

Nhan Tử Kỳ bị lão cha mắng một trận như vậy, trong lòng cảm thấy rất oan ức, rõ ràng là chủ tử nhà người tới trêu chọc ta!

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng hắn cũng không thể hùng hồn nói ra, dù sao thì hắn cũng có một vài hành vi sai trái.

“Ngày mai ta không đi.” Nhan Tử Kỳ xấu hổ nói.

“Chủ tử bảo người đi, không phải chuyện người muốn hay không.” Lão cha lại bị thái độ trẻ con của hắn chọc giận, thuận tay đẩy hắn xuống giường: “Đi đi, ta mặc kệ ngươi, các người muốn yêu đương thế nào thì cứ làm thế ấy!” Nói xong liền nằm xuống giường.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy lão cha rất ngang ngạnh, bất quá cũng hiểu được ông tức giận như vậy cũng vì lo lắng mình, vì thế chỉ có thể lặng lẽ thở dài.

Đương nhiên, ngày hôm sau vẫn phải ngoan ngoãn theo Lan Nô Tu Đốn rời khỏi trang viên, Lý Đức cãi cọ muốn đi theo lại bị Lan Nô Tu Đốn trừng mắt, chỉ có thể từ bỏ, còn Niên Vân đứng một bên, từ đầu chí cuối không nói tiếng nào nhưng ánh mắt rất khó lường, làm Nhan Tử Kỳ không dám nhìn thẳng.

Tái Á đưa bọn họ tới khu vực phi thuyền, khung cảnh na ná như đại sảnh, từ xa xa nhìn tới giống như một tòa lâu đài, lúc tới nơi mới thấy toàn cảnh căn cứ vô cùng tối tân.

Vào đại sảnh, Nhan Tử Kỳ liền theo sát Lan Nô Tu Đốn, nhưng y thấy hắn bước đi chậm nên đơn giản ôm lấy, để hắn ngồi trên cao, quan sát hết toàn cảnh xung quanh.

Ở nơi này, Nhan Tử Kỳ nhìn thấy ngoại trừ thú nhân còn có nhiều sinh vật khác, có loại giống như bò sát, còn có những tên hình cầu, không có chân, cơ thể mềm nhũn..... Nhan Tử Kỳ có cảm giác trái tim mình ngày càng nặng, bèn dựa đầu vào vai Lan Nô Tu Đốn, nhắm mắt làm ngơ.

Thầm nghĩ trong lòng, may mắn chính mình bị thú nhân chớp tới, nếu bị cái thứ mềm nhũn nhót nháp kia chớp tới thì không phải vừa nhìn thấy đã buồn nôn sao, suy ra thì chỉ có hai con đường chết, một là bị ghê tởm đến chết, hai là ói đến chết!

“Sao vậy?” Nhìn thấy Nhan Tử Kỳ hành động ngoan ngoãn như vậy, Lan Nô Tu Đốn cảm thấy rất bất ngờ, nhin không được hỏi.

“Hơi chóng mặt một chút.” Nhan Tử Kỳ tùy tiện tìm một lý do, hẳn không muốn thừa nhận mình vì nhìn thấy những ngoại tinh này mà hoảng sợ.

Bọn họ không giống như phần lớn người ở đây, xếp hàng chờ phi thuyền mà đi vào một thông đạo riêng biệt, trực tiếp lên phi thuyền, bất quá chiếc này nhỏ hơn nhiều so với những phi thuyền khác.

Không gian trống rỗng trong phi thuyền làm Nhan Tử Kỳ cảm thấy rất ngạc nhiên, leo xuống khỏi người Lan Nô Tu Đốn liền chạy hết bên này tới bên kia nhìn ngắm, lúc nhìn thấy một kí tự Lan gia trên phi thuyền mới hiểu ra.

“Đây là phi thuyền của người sao?” Thấy Lan Nô Tu Đốn ngồi xuống nghỉ ngơi, Nhan Tử Kỳ vội vã chạy tới chứng thực.

Lan Nô Tu Đốn nhìn hắn một cái, gật đầu xem như trả lời, sau đó cầm lấy mớ tư liệu bên cạnh xem xét.

Nhan Tử Kỳ chép miệng, sao giới tư bản ở đâu cũng có, người ta có một chiếc máy bay chuyên dụng đã tranh cãi âm ỉ, muốn giành độc quyền khai thác, máy bay chuyên dụng tính là gì, phi thuyền mới đáng kiêu ngạo này!

Bất quá, chiếc chiến thuyền này có phải có thể đưa hắn trở về được?

Vì thế mà hắn lại mất bình tĩnh: “Phi thuyền này, nơi nào cũng đi được sao?”

Lan Nô Tu Đốn gật đầu, tiếp tục xem tư liệu.

“Địa cầu cũng có thể sao?”

Lan Nô Tu Đốn ngẩng đầu liếc nhìn hắn, duỗi tay ra dễ dàng kéo hắn vào ngực mình, nhu nhu đầu hắn một chút rồi thản nhiên nói: “Im lặng một chút.”

Nhan Tử Kỳ bị ôm chặt trong lồng ngực to lớn, chỉ có thể ngoan ngoãn khép miệng lại, tự tưởng tượng chính mình biến thành một chú cún lông xù ôn thuận, tìm một vị trí thoải mái trong ngực y, mơ màng ngủ.

Thời gian bọn họ ở trên phi thuyền cũng không quá dài, Nhan Tử Kỳ cảm thấy mình ngủ không bao lâu thì bị âm thanh thông báo làm tỉnh dậy, thông báo đã tới nơi, sau đó liền mơ mơ hồ hồ bị ôm xuống phi thuyền.

Chờ đến khi Nhan Tử Kỳ tỉnh táo lại, bọn họ đã ngồi trên người Tái Á, bay về phía thành phố.

Chờ đã, Tái Á? Sao Tái Á cũng tới được đây? Nó đi bằng cách nào, cơ thể lớn như vậy, không phải là chui vào phi thuyền đi.....

“Sao Tái Á lại ở đây?” Bởi vì đoán không ra nên Nhan Tử Kỳ chỉ có thể trực tiếp hỏi Lan Nô Tu Đốn.

Lan Nô Tu Đốn cúi đầu nhìn hắn, trả lời ngắn gọn: “Ý niệm gọi về.”

Ý niệm, từ này làm Nhan Tử Kỳ có chút bối rối, hai từ gọi về cũng không khó hiểu lắm, nhưng “ý niệm gọi về” hẳn hoàn toàn không thể hiểu, được rồi, cho dù hắn có thể hiểu thì sao chứ, hắn đâu thể triệu hồi được cái gì, vì vậy cần bản không cần phải hiểu.

Thế này cũng tốt, có Tái Á hành động gì cũng thuận tiện hơn.

Thật ra mà nói, cái gì cũng được, người ngoại tình cũng tốt, ý niệm gọi về cũng tốt, tất cả đều không liên quan tới chuyện của hần, chuyện hần quan tâm nhất bây giờ chính là nên ăn gì, có nơi nào để ngủ hay không.

Nhưng mà, vì sao hần phải ngủ chung một cái giường với Lan Nô Tu Đốn a, đây là vì sao chứ....

Rõ ràng có nhiều phòng như vậy, vì sao hần lại phải ngủ chung với đầu thú này a! !

33. Chương 33: Hoạt Động Ban Đêm (thượng)

Nhiều phòng như vậy lại cố tình ngủ chung một phòng, tên Lan Nô Tu Đốn này rõ ràng có tâm tư của họ Tư Mã mà , mang hần tới một nơi xa như vậy, mục đích cũng quá rõ ràng, Nhan Tử Kỳ ngồi trên lớp chăn bông mềm mại tức giận nghĩ.

Bất quá Lan Nô Tu Đốn chuẩn bị nghèo khổ như vậy để ăn hần thật đúng là dụng tâm lương khổ mà, nếu như y đã muốn thì lúc ở nhà có thể trực tiếp kéo hần lên giường mà chà đạp n lần, nhưng y lại không làm như vậy mà chờ có dịp đi công tác xa dẫn hần theo.

Chẳng lẽ y muốn xây dựng bầu không khí lãng mạn “thế giới của hai người” sao?

Nằm ngả xuống giường lẩn lẩn thêm mấy vòng, thầm nghĩ, chính mình có phải đang mê muội không? Biết rõ dụng tâm của Lan Nô Tu Đốn, biết rõ chính mình có lẽ sẽ bị ăn luôn nhưng tâm tình lúc này lại không giống như lúc vừa tới, khi nghe từ miệng Lan Nô Triết nói muốn quan hệ liền có phản ứng ghê tởm cùng cực.

Chẳng lẽ vì đối phương là Lan Nô Tu Đốn? Chẳng lẽ trong lòng mình, Lan Nô Tu Đốn đã có sự tồn tại đặc biệt? Nhan Tử Kỳ đưa tay đặt lên ngực mình, có chút khó tin tự hỏi.

Ngoài cửa sổ bóng đêm đã bao trùm, ngọn đèn trong phòng phát sáng rực rỡ, bên ngoài Nhan Tử Kỳ trông có vẻ rất bình tĩnh kỳ thực trong lòng lại vô cùng buồn bực.

Buồn bực chồng lên buồn bực, nằm không bao lâu liền mơ màng thiếp đi, đang lúc hần bắt đầu leo lên phi thuyền bay về địa cầu lại bị một trận lay động làm tỉnh giấc.

Mở ra đôi mắt còn mông lung vì buồn ngủ, thân hình cao lớn của Lan Nô Tu Đốn xuất hiện phía trên, che đi phần lớn ánh sáng, cho dù đối lưng với ánh sáng vẫn có thể dễ dàng nhận ra đôi mắt thú sáng rực của đối phương.

Mái tóc đen dài còn tích bọt nước, đường cong duyên dáng của chiếc cổ, lồng ngực rộng lớn, rắn chắc, thất lưng thon gọn được quấn quanh bằng một chiếc khăn nhỏ, còn có một đôi chân thon dài lộ ra.....

Nhan Tử Kỳ nuốt nước miếng, tư thế này của Lan Nô Tu Đốn, ánh mắt, còn có phần cơ bắp để lộ ra đường như đang chuẩn bị chờ sức phát động, đây rõ ràng là bộ dáng động dục đúng chuẩn a!

Lặng lẽ xê dịch một chút, Nhan Tử Kỳ miễn cưỡng bày ra một nụ cười so với khóc còn khó xem hơn: “Này, người người đã về rồi sao, có phải muốn ngủ trên giường không, thật có lỗi, ta nhường cho người ngay!” Vừa nói vừa chuẩn bị trốn qua lỗ hổng dưới cánh tay Lan Nô Tu Đốn.

“Muốn chạy?” Lan Nô Tu Đốn nhíu mày, cánh tay vốn đang chống cả thân mình lập tức hạ xuống, cả cơ thể xích lại ngay lập tức đè ép xuống.

Nhan Tử Kỳ bị một cơ thể khổng lồ đè lên, lập tức gào khóc: “Nặng muốn chết, nặng chết người a!” Cảm giác toàn bộ xương cốt trong cơ thể bị nát vụn.

Lan Nô Tu Đốn tựa đầu vào trên vai hần, có chút vui sướng khi thấy người gặp họa: “Xem người chạy được không.”

Nhan Tử Kỳ liếc mắt xem thường, nếu không chạy thì phải ngoan ngoãn chờ người đến đâm chết ta sao, nhìn cơ thể người kia, cả cái nhỏ nhỏ của người nữa, còn không phải hai ba phát đã đâm chết ta mới lạ! Ngộ ngại một chút, Nhan Tử Kỳ bị thức phát hiện mình đã bị dè cứng ngắc, khó thở nói: “Lan Nô Tu Đốn, người cút ngay cho ta.”

Thân mình Lan Nô Tu Đốn hơi nâng lên, nhưng vẫn không rời đi, nghiêng đầu ngửi ngửi cổ Nhan Tử Kỳ, miễn cưỡng nói: “Người cho ta làm.” Vừa nói vừa dùng bộ phận phía dưới cọ cọ vào người hắn.

Nhan Tử Kỳ đại quân, người là đồ cầm thú a, sao lại trực tiếp như vậy, cũng không biết vòng vo thêm một chút à! (Từ Lan gia trang viên bay hơn nửa cái tỉnh cầu đến Tây Nhĩ Trạch, còn chưa đủ vòng vo à, người không phải muốn y bồi tới tận địa cầu mới được đi!)

Đột nhiên nhớ tới lần trước tên cầm thú này cọ loạn một trận trên người hắn rồi bắn ra, Nhan Tử Kỳ mừng rỡ nói: “Được, cứ làm như lần trước ấy.”

Nhan Tử Kỳ nhắc tới chuyện lúc trước, Lan Nô Tu Đốn lại đột nhiên hừ lạnh một tiếng, chống tay lên nhìn hắn: “Lần trước căn bản là không có làm.”

Ách.....người này biết rồi a!

“Người đi hỏi người khác à?” Nhan Tử Kỳ ngây ngốc hỏi, sau đó lại lập tức lúng túng, thầm nghĩ, loại vấn đề này sao có thể tùy tiện hỏi a, rõ ràng liên quan tới vấn đề mặt mũi nam nhi.

Quả nhiên Lan Nô Tu Đốn hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Việc này có thể đi hỏi người khác được sao?” Có trời mới biết, y quả thực không đi hỏi người, nhưng có hỏi mấy tính a!

Ngày đó xem xét tư liệu xong mới biết được làm tình là thế nào. (Thú nhân bọn họ bình thường hóa về dạng thú sau đó mới giao hợp, rất ít khi làm ở dạng thú nhân cũng có nhưng rất ít, chỉ là đại thúc không biết thôi!

o()o)

Nếu đại thúc đã biết làm thế nào, cũng kiên quyết phải làm, Nhan Tử Kỳ đương nhiên không có biện pháp ngăn cản, tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng tới lúc sắp xảy ra Nhan Tử Kỳ lại muốn đổi ý.

Hắn đứng ra nên rời khỏi Lan gia, nên đi theo Hạ Tập Áo mới đúng.

Nhưng tới bây giờ thì chuyện gì cũng muộn rồi, hết thấy đều là lựa chọn của mình, căn bản không còn cơ hội thay đổi quyết định nữa, hơn nữa hắn cũng vừa phát hiện ra, Lan Nô Tu Đốn cũng có vị trí đặc biệt trong lòng hắn, nhưng tốt cùng đặc biệt như thế nào vẫn còn phải nghiên cứu thêm.

Không biết có phải do thói quen hay không, Lan Nô Tu Đốn vẫn thích dùng mũi ngửi hắn, ngửi mặt, ngửi cổ sau đó thẳng một đường đi xuống, tuy rằng đối phương là thú nhân nhưng vẫn là một nam nhân chân chính, bị một người nam nhân cọ tới cọ lui trên người mình, Nhan Tử Kỳ vẫn có một chút bài xích.

Mặc dù bài xích nhưng vẫn chưa đến mức ghê tởm, đặc biệt khi Lan Nô Tu Đốn dùng đầu lưỡi liếm lên yết hầu hắn, một trận tê dại lập tức lướt dọc theo cơ thể, làm cơ thể Nhan Tử Kỳ khẽ run.

Môi Lan Nô Tu Đốn quyến luyến trên cổ một hồi bắt đầu chạy tới trên môi hắn, đầu lưỡi linh hoạt liếm lên cánh môi, cảm giác chủ nhân nó không có ý muốn trốn tránh mới an tâm phủ lên.

Đây đương nhiên không phải nụ hôn đầu tiên của Nhan Tử Kỳ, hắn trước kia cũng từng quen bạn gái, trong ấn tượng nụ hôn với con gái có cảm giác vô cùng mềm mại, yếu ớt giống như ăn kẹo đường.

Lúc này Lan Nô Tu Đốn mang tới cho hắn một nụ hôn tràn ngập bá đạo vô cùng lạ lẫm, cảm xúc này, không quá mềm mại lại vô cùng mãnh liệt, nó làm người ta phải dựng đứng lông tơ toàn thân, tâm tư bị kịch liệt xâm chiếm, bá đạo, hung hăng, làm người ta có cảm giác bị giữ lấy triệt để.

Nhan Tử Kỳ bị mất phương hướng, đôi tay không biết từ khi nào đã vòng lên bả vai Lan Nô Tu Đốn, đầu lưỡi từ thụ động dần dần bị dẫn dắt vô thức đáp lại, tất cả mọi chuyển biến cứ thế xảy ra.

Đầu lưỡi hai người dây dưa cùng nhau, kịch liệt hút lấy hô hấp đối phương, cảm giác toàn thân đang chìm đắm trong một loại ma túy, chỉ biết muốn nhiều hơn nữa, mãi đến khi hít thở không thông mới quyền luyến tách ra, nước bọt từ đầu lưỡi hai người kéo ra thành một sợi chỉ bạc.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy toàn bộ không khí trong phổi bị rút ra hết, không thể không mở miệng thật to cố gắng thở phì phò, không chờ hắt hơi được hai hơi đôi môi Lan Nô Tu Đồn lại một lần nữa tập kích.

Giết người a! Hắt hơi không muốn trở thành người đầu tiên chết vì hôn môi đâu!

Kỳ thật đây không phải là nụ hôn đầu của Nhan Tử Kỳ, nhưng tuyệt đối chính là nụ hôn đầu của Lan Nô Tu Đồn, tuy rằng không phải y không có dục vọng, nhưng y phải quản lý rất nhiều chuyện trong gia tộc, loại hôn môi này đối với Lan Nô Tu Đồn đúng là lần đầu tiên biết đến, nếu không phải hôm nọ nhìn thấy giới thiệu trên cơ sở dữ liệu y cũng không nghĩ tới việc này.

Bất quá, cảm giác hôn môi với tiểu gia hỏa này rất thoải mái, làm y trong nháy mắt đã nghiện!

Nhan Tử Kỳ đang lúc bị hôn đến choáng váng đầu óc, đột nhiên nghe thấy một tiếng “tê”, đó là âm thanh vải dệt bị xé nát, giấy dựa đẩy Lan Nô tu Đồn ra, Nhan Tử Kỳ cúi xuống nhìn quần áo mình lập tức liếc mắt xem thường.

Bởi thế hắt hơi mới ghét nhất là dạng nam nhân như dã thú, kích động thì cứ kích động, nhưng vì sao lại dùng hành động xé quần áo để biểu đạt hưng phấn cơ chứ? Quần áo hắt hơi đã biến thành một mớ giẻ rách, lẻ tẻ vài mảnh còn sót lại dính trên người, xuân cảnh trước ngực đã lộ ra, hấp dẫn ánh mắt hai người.

Lan Nô Tu Đồn chính là phái người hành động, nếu bị hấp dẫn đương nhiên sẽ không chút khách khí mà đoạt lấy, lúc môi y ngậm lấy hạt đậu đỏ, Nhan Tử Kỳ nhịn không được hừ nhẹ một chút, cơ thể lại run rẩy nhiều hơn, phản ứng miễn cưỡng như vậy lại càng kích thích Lan Nô Tu Đồn, y lại càng không khách khí ngậm lấy, nghiêng cần, một tay đưa lên an ủi bên kia bị vắng vẻ.

Một tay còn lại cũng không nhàn rồi, một đường tiến thẳng xuống dưới sờ soạng mãi đến khi chạm vào vật nhỏ đang ngẩng đầu dưới bụng Nhan Tử Kỳ.

Nhan Tử Kỳ đưa tay lên che mắt, ảo não nghĩ, nam nhân quả nhiên là loại động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, thân thể chỉ bị kích thích một chút mà dục vọng đã không thể kiềm chế được.

Lúc bàn tay Lan Nô Tu Đồn nắm lấy vật nhỏ nóng bỏng kia, Nhan Tử Kỳ hít một hơi thật sâu, cơ thể cũng không tuân theo ý muốn cong lên như dây cung, muốn được nhiều khoái hoạt hơn.

Từ lúc tới thế giới này, dục vọng bình thường của nam nhân luôn bị bỏ quên, lúc này bị khơi mào, cảm giác mãnh liệt như một con mãnh thú gào thét, trong chớp mắt nuốt sống hắt hơi.

Chìm đắm trong kích động, Nhan Tử Kỳ khẽ nâng đầu lên, hé mắt nhìn Lan Nô Tu Đồn một cái, nhưng cái liếc mắt này lại giống như một gáo nước lạnh, làm hắt hơi đang chìm đắm trong dục vọng tràn ngập màu phấn hồng chớp mắt tỉnh lại.

Lúc này trên người hắt hơi hoàn toàn không còn vật gì che đậy, Lan Nô Tu Đồn cũng đồng dạng như vậy, cơ thể xích lô bán đặt trên mình hắt hơi, tứ chi dây dưa, da thịt ma sát lẫn nhau vốn là chuyện vô cùng thoải mái.

Chính là vừa rồi Nhan Tử Kỳ liếc mắt một cái liền nhìn thấy một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

“Thứ kia của người thô như vậy, làm sao có thể đút vào a! ! !” Nhan Tử Kỳ hoảng sợ vạch trần vấn đề nguy hiểm nhất này.

34. Chương 34: Hoạt Động Ban Đêm (hạ)

“Thứ kia của người thô như vậy, làm sao có thể đút vào a! ! !” Nhan Tử Kỳ hoảng sợ vạch trần vấn đề nguy hiểm nhất này.

Bị Nhan Tử Kỳ bất ngờ rống lên kinh tâm động phách như vậy, Lan Nô Tu Đồn cúi đầu nhìn lại chú em nhỏ của mình, cảm thấy nó rất hoàn hảo a, tuy rằng có lớn nhưng cũng đâu thái quá, không phải nam nhân nào

cũng hi vọng chỗ đó lớn một chút sao, hơn nữa tiểu tử này vẫn có thể tiếp nhận được nó mà, rất đáng khen ngợi. (Đại thúc, người to lớn như vậy tiểu Kỳ có thể chống đối lại người được sao? ORZ.....)

Lan Nô Tu Đốn cũng không bận tâm tới phản ứng của Nhan Tử Kỳ, hai tay nâng một cái liền làm hấn lật người lại, đưa lưng về phía mình.

Nhan Tử Kỳ bị đối tư thế như vậy càng la lối dữ dội hơn, tuy trong lòng muốn là một chuyện nhưng thực tế lại là một chuyện khác: “Không được a, không được, cái đó của người rất thô.” Vừa thô lại dài, rõ ràng là một hung khí có lực sát thương rất mạnh a!

“Có thể.” Lan Nô Tu Đốn nghiêm túc trả lời.

“Cái gì mà có thể, trừ phi người làm nó nhỏ đi một chút.” Tốt nhất là cứ biến lớn cỡ con giun ấy, Nhan Tử Kỳ hiển nhiên bị hoảng sợ tới phát điên rồi, bắt đầu vô cớ gây rối.

Lan Nô Tu Đốn im lặng không nói gì, tiểu gia hỏa này thực sự nghĩ y là một con quái thú muốn biến gì là biến hay sao? Hơn nữa thứ này nếu thực sự nhỏ đi thì còn có thể dùng hay sao?

Nâng tay vỗ vào cánh móng trắng nõn muốn trừng phạt một chút, “ba” một tiếng vang dội, sau đó lại hiểu kỳ vạch hai cánh móng lộ ra khe hở, thấy rõ ràng nơi sắp tiếp nhận mình.....

Lan Nô Tu Đốn nuốt nước miếng, lập tức giống như bị mê hoặc chậm rãi cúi đầu, vươn đầu lưỡi ở nơi miễn cưỡng nhẹ nhàng liếm qua, toàn thân Nhan Tử Kỳ lập tức siết chặt.

Nhan Tử Kỳ vùi đầu vào đồng gối mềm mại, cắn chặt răng, tim đập thành thịch, thôi mặc kệ đi, thế giới này có nhiều nhân sủng như vậy lại chưa nghe có ai vì làm tình mà chết, cùng lắm thì tới bệnh viện của Hạ Tạp Áo nằm vài ngày là được.

Tiếp đó, Nhan Tử Kỳ cảm thấy nơi sắp được sử dụng ở móng mình bị thoa một lớp thuốc mỡ mát lạnh, Nhan Tử Kỳ hơi run rẩy, quay đầu ra sau hỏi: “Đó là cái gì?”

“Thứ làm người sẽ không bị thương.” Lan Nô Tu Đốn vừa trả lời hấn vừa nghiêm túc bôi thuốc.

Cảm giác mát lạnh từ bên ngoài dần dần lan tràn vào bên trong, Nhan Tử Kỳ kinh ngạc phát hiện nơi đó vốn ngay cả một ngón tay của Lan Nô Tu Đốn nhét vào còn khó khăn, sau khi có thứ được kia lại dễ dàng tiếp nhận ba ngón tay, lại còn có một cảm giác rất kỳ lạ, lúc ngón tay Lan Nô Tu Đốn tiến tiến xuất xuất quấy đảo bên trong, Nhan Tử Kỳ đã muốn mặt đỏ tai hồng, có chút khó thở, dục vọng bên dưới lại một lần nữa kích thích không thể chịu nổi.

Chẳng lẽ thuốc này có công hiệu làm cúc hoa co giãn? Thế sau khi co giãn còn có thể hồi phục như cũ không a! Nhan Tử Kỳ buồn bực nghĩ, hấn không cần một cái cúc hoa bị giãn rộng toát đầu! ! !

Lan Nô Tu Đốn cảm thấy huyết khẩu kia đã trở nên vô cùng mềm mại mới bắt đầu động thân, đem hung khí nóng bỏng cứng nhắc của mình chuẩn bị tiến thật sâu vào tiểu huyết hấp dẫn kia, cẩn thận cọ cọ ở bên ngoài.

Nhan Tử Kỳ nguyên bản đã cắn răng chờ đợi y tiến vào, nhưng chờ nửa ngày vẫn không có cảm giác gì, hành động chậm chạp như vậy lại càng làm hấn có áp lực tâm lý dữ dội hơn, vì thế nhịn không được quay đầu lại quát: “Người rốt cuộc có vào hay không..... A!” Nói xong tiếng cuối cùng, Nhan Tử Kỳ đột ngột hét thảm một tiếng.

Tên đại gia hỏa kia đã đâm vào trong!

Cái nơi bí ẩn ngay cả chính mình cũng chưa từng chạm tới lúc này lại đang ngậm lấy dục vọng thiêu đốt của một nam nhân, loại cảm giác vô cùng kỳ dị này làm hấn không nói nên lời, có xấu hổ, có cảm phẫn, có bất đắc dĩ, nói chung là ngũ vị trộn lẫn.

Song song với nội tâm phức tạp của Nhan Tử Kỳ, cảm giác của Lan Nô Tu Đốn ngoại trừ thích vẫn là thích, bởi vì tác dụng của dược phẩm nên huyết khẩu đã trở nên vô cùng mềm mại cùng co giãn, cảm giác chính mình vọt vào bên trong bị gút gao hút lấy, hơn nữa theo mỗi lần Nhan Tử Kỳ hô hấp thông đạo lại theo tiết tấu đó mà co rút, kẹp chặt làm y suýt chút nữa hôn mê.

Lan Nô Tu Đồn hít sâu một hơi, thử giật giật một chút, bắt đầu động tác chuyển động ra vào, nhưng thật sự bởi vì quá sung sướng, sau một vài cái nhấp Lan Nô Tu Đồn đã cảm thấy thất lưng mình tê rần, đầu óc tê liệt trong chốc lát, sau đó..... y liền bắn!

Nhan Tử Kỳ vẫn đang vui đùa hừ nhẹ, trong lòng cất lực áp chế lại cảm giác quỷ quái kia, nhưng trăm triệu lần cũng không thể tưởng tượng được, Lan Nô Tu Đồn chỉ mới động vài cái đã bắn thứ dịch ẩm áp gì đó thẳng vào trong cơ thể hắn.

Không.... không phải chứ? Chỉ vậy là xong rồi sao? Nhan Tử Kỳ ngây ngốc ngẩng đầu lên, quay đầu lại liếc mắt nhìn tên cầm thú đang quỳ áp lên người mình, đại ca, người.....người này cũng quá nhanh đi.

Nhan Tử Kỳ muốn cười, lại ngại sắc mặt không tốt chút nào của Lan Nô Tu Đồn nên không dám.

Lan Nô Tu Đồn cũng không ngờ mình lại nộ vũ khí đầu hàng nhanh đến như vậy, hơn nữa tiểu gia hỏa kia rõ ràng đang mang bộ dạng ghen cười đến khó chịu, vì thế ảo não đem cả người đè lên người Nhan Tử Kỳ, không chịu đứng dậy.

“Này, người đứng lên, nặng như heo vậy!” Cảm giác liên kết bên dưới làm Nhan Tử Kỳ có chút không dễ chịu, loại cảm giác dây dưa quá mức thân mật này làm hắn có cảm giác xa lạ không được an toàn cho lắm.

“Không dậy nổi.” Lan Nô Tu Đồn rầu rĩ cự tuyệt, lúc này y cảm thấy vô cùng mất mặt.

“Người bắn cũng bắn rồi, chẳng lẽ muốn đè chết ta để diệt khẩu sao!” Nhan Tử Kỳ bắt đầu ngọ nguậy, nhưng nhanh chóng phát hiện ra có điểm bất thường, hắn cũng chỉ mới ngọ nguậy một chút, thất lưng cũng vặn vẹo tí thôi mà vật thể đang trong cơ thể hắn lại lập tức có lại tinh thần, này cũng nhanh quá đi! Có cảm giác vẫn là chính mình dụ dỗ y?

Lan Nô Tu Đồn rên một tiếng, nguyên bản y còn đang kiểm điểm nguyên nhân thất bại của mình, dự vọng lại dựng lên trong nháy mắt, độ ẩm trong cơ thể Nhan Tử Kỳ giống như muốn hòa tan y, lại làm y một lần nữa không thể khống chế.

Lan Nô Tu Đồn cắn răng kéo toàn bộ dự vọng mình ra khỏi cơ thể Nhan Tử Kỳ, nhanh chóng lật người hắn lại để hai người đối mặt nhau, sau đó lại khẩn cấp đâm vọt vào trong.

“Ặn.....” Nhan Tử Kỳ bị đâm làm cả người vọt lên trên một chút, lại lập tức bị hai tay Lan Nô Tu Đồn cố định ở thất lưng kéo lại, ý thức dường như trong nháy mắt bị tổng ra ngoài, Nhan Tử Kỳ phát hiện tư thế đối mặt thể này càng làm hắn cảm thấy lúng túng hơn, xấu hổ nhiều thêm gấp bội, hắn muốn đưa tay che mặt lại, không muốn nhìn tới thì trong nháy mắt cả người bị Lan Nô Tu Đồn bế đứng lên, ngồi hắn vào trong lòng y, từ trên cao rơi xuống, tiếp nhận trọn vẹn va chạm mãnh liệt của y, tư thế như vậy, dễ dàng làm cho dự vọng khổng lồ của Lan Nô Tu Đồn tiến vào cơ thể hắn càng sâu hơn.

“Không.....” Chìm trong va chạm liên tục, ý thức dần dần mất đi, cảm giác bùng bùng trong cơ thể cũng không thể tiếp tục bỏ lơ, loại cảm giác khoái cảm mãnh liệt khi tiếp xúc với tình dục này Nhan Tử Kỳ hoàn toàn không ngờ tới.

Cơ thể hành động theo bản năng, mỗi lần Lan Nô Tu Đồn rút ra hắn lại vặn vẹo móng như muốn được nhiều hơn, cơ thể dường như đã hoàn toàn không thể khống chế được nữa, Nhan Tử Kỳ không dám tưởng tượng bộ dáng của mình lúc này, hắn là giống như một quý bà dâm đang đi.

Trải qua một lần phát tiết nhanh chóng, lần này Lan Nô Tu Đồn biểu hiện phi thường dũng mãnh, sau một thời gian dài chuyển động không ngừng vẫn đứng thẳng cứng ngắc như cũ, mà Nhan Tử Kỳ đã chịu không nổi kích thích mà bắn hai lần, thân thể đã muốn bủn rủn không còn cảm giác.

“Người là tên cầm thú chết tiệt, còn không chịu dừng lại.” Nhan Tử Kỳ bị bắt biến hóa tư thế vài lần, lúc này bị y đùa nghịch thành tư thế quỳ úp sấp, thất lưng uốn cong nâng mông lên cao nghênh đón va chạm của đối phương.

Cầm thú chết tiệt, quả thật đúng là thú mà, đối với tư thế thú giao lại đặc biệt hưng phấn như vậy, đã giữ được một khoảng thời gian dài!

Nhan Tử Kỳ bị thúc phát hiện ra, cơ thể mình bởi vì luyện tập vũ đạo nên phi thường mềm dẻo, bị tên cầm thú này gây sức ép lung tung thể nào cũng có thể chịu được, Lan Nô Tu Đồn hiển nhiên cũng phát hiện ra

điểm này vì thế càng gây sức ép đến chết đi sống lại.

“Ngoan, rất nhanh thôi.” Lan Nô Tu Đốn phủ xuống bên sườn hần vô số nộ hôn, muốn an ủi hần một chút.

“Vừa rồi ngươi cũng nói rất nhanh!” Kết quả hết nửa ngày vẫn chưa xong, tên cầm thú lừa đảo, Nhan Tử Kỳ vừa mắng xong, khoái cảm từng chút từng chút tích tụ trong cơ thể một lần nữa bạo phát: “Ân.....” chỉ thấy hần cắn môi rên lên, cổ ngưỡng cao lộ ra đường cong duyên dáng, thừa nhận từng đợt thủy triều một lần nữa lấp đầy bên trong.

Chờ dư vị qua đi, Nhan Tử Kỳ rốt cục suy sụp ngã xuống.....

Không biết ngủ bao lâu, một tia sáng lạ lẫm chiếu rọi vào phòng, làm Nhan Tử Kỳ ngủ không yên, nửa mê nửa tỉnh muốn trở người lại, vừa cử động một chút cơn đau đón liền ập tới nhanh như sét đánh, cơn mơ nhanh chóng bị đánh tan.

Giấy dựa mở hai mắt ra, gương mặt Lan Nô Tu Đốn say ngủ đập ngay vào mắt, Nhan Tử Kỳ nhắm lại sau đó mở ra, phát hiện không phải là ảo giác, y không có biến mất.

Kỳ thật cơn đau đón trên cơ thể đã là chứng minh tốt nhất, chứng tỏ tối hôm qua không phải là một giấc mộng xuân, mà là sự thật đã phát sinh, Nhan Tử Kỳ hần đã đấu tranh trong thế giới này rất lâu, cuối cùng vẫn không thoát khỏi số mệnh bị ăn tươi.

Tối hôm qua rốt cuộc làm bao nhiêu lần? Nhan Tử Kỳ phát hiện chính mình căn bản cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ mình bắn vài lần, cuối cùng vẫn không chịu nổi mà ngắt đi.

Nhớ lại mọi chuyện, Nhan Tử Kỳ lại nhện không được hung hăng trừng mắt nhìn Lan Nô Tu Đốn, thậm chí mắng, ngươi là đồ cầm thú, lần đầu tiên cũng phải biết thương hương tiếc ngọc chứ, cư nhiên lại dám làm hần đến ngắt đi, quả thực đúng là cái đồ lòng dạ ác độc, đồ đại sắc ma!

Cầm giận muốn xoay người qua chỗ khác, nhưng vừa mới cử động chân một chút Nhan Tử Kỳ mới bị ai phát hiện ra toàn thân hần đã đau đón tê rần, căn bản không thể động đậy được.....

35. Chương 35: Bạn Đời

Nhan Tử Kỳ hung hăng trừng mắt nhìn Lan Nô Tu Đốn, nếu lúc này còn có thể tự do hành động hần nhất định sẽ hung hăng cắn tên kia một phát, cho dù không cắn mất được một miếng thịt cũng phải biến nó thành một mảnh huyết nhục mơ hồ, mới có thể giảm bớt cơn phần nộ trong lòng.

Khó trách trên văn thư luôn diễn tả chuyện lên giường giống như đánh nhau với yêu tinh, hiện giờ xem ra tưởng tượng như thế vẫn còn kém rất xa, đây quả thực chính là vật lộn với dã thú, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Hần bây giờ đầu đau, thắt lưng đau, móng cũng đau! Da đau, lòng đau, xương cốt cũng đau a a! Hôm qua Lan Nô Tu Đốn chính hần tàn bạo như vậy, quả thực chính là muốn đem hần làm đến chết mà!

Có lẽ ánh mắt oán niệm của Nhan Tử Kỳ sắc bén quá mức, Lan Nô Tu Đốn vốn đang say ngủ bỗng nhiên giật giật mày, chậm rãi mở ra đôi mắt thú sáng quắc, ánh mắt hai người trong nháy mắt đụng nhau, nguyên bản vốn là mắt thú lạnh lẽo bình thản lập tức nhiễm một tia cười nhợt nhạt.

Lan Nô Tu Đốn điều chỉnh tư thế một chút, vươn đôi tay dài kéo Nhan Tử Kỳ vào ngực mình.

Nhan Tử Kỳ đang bất động đã cảm thấy toàn thân đau nhức, lúc này bị y kéo qua như vậy liền đau đến nhe răng nhếch miệng: “Con mẹ nó, ngươi không nhẹ nhàng được một chút sao!”

Có lẽ biểu tình Nhan Tử Kỳ quá mức thống khổ, Lan Nô Tu Đốn liền đưa tay lên nhu nhu đầu hần, sau đó lại hôn nhẹ một cái lên trán như an ủi.

Tương phản với tình hình bi thảm của Nhan Tử Kỳ, tâm tình Lan Nô Tu Đốn bây giờ có thể nói là vui sướng trước nay chưa từng có, không thể phủ nhận, tối hôm qua y đã ăn no cực kỳ.

Từ lúc đầu mỗi khi cùng Nhan Tử Kỳ ở chung, Lan Nô Tu Đốn mơ hồ đã có cảm giác đói khát, muốn có thứ gì đó trên người Nhan Tử Kỳ, nhưng cụ thể là cái gì thì chính mình cũng không biết, nhưng cũng không thể một ngụm nuốt trọn người này vào bụng, cuối cùng sau tối hôm qua y rốt cuộc tìm được biện pháp giải quyết triệt để vấn đề đói khát này, vì thế hôm nay tâm tình y là một mảnh tươi sáng.

Ngược với Lan Nô Tu Đốn tràn ngập nắng mai, tên nhãi Nhan Tử Kỳ lại vô cùng buồn bực, cả ngày hẳn phải hoạt động không ngừng cơ thể đau nhức để chạy tới chạy lui giữa giường và WC, cuối cùng hẳn liền dứt khoát ở lì trong WC.

Bởi vì tối hôm qua cơ thể bị ép tiếp nhận một mớ tà ác gì đó, cho nên hôm nay phải cố chết cố sống mà tống nó ra ngoài, Nhan Tử Kỳ cũng không dám tưởng tượng phía dưới của mình bị phá hư tới bộ dáng gì nữa, chỉ có thể mỗi lần chạy vào WC liền nguyên rửa Lan Nô Tu Đốn một lần, nếu ý niệm có thể hóa thành hành động, hẳn thực sự muốn dùng ý niệm của mình giết chết y.

Buổi chiều lúc Nhan Tử Kỳ đang nằm ngay đơ trên giường, Lan Nô Tu Đốn ra ngoài suốt nửa ngày cũng đã trở lại, còn dẫn theo bác sĩ thú y tới, nghe cách nói chuyện giữa bọn họ, thầy thuốc kia có vẻ khá thân thiết với Lan Nô Tu Đốn.

Nhan Tử Kỳ tuy rằng rất căm tức Lan Nô tu đốn vì làm hắn trở thành thê thảm như vậy, nhưng một chút giận dữ cũng không làm, bác sĩ muốn kiểm tra miệng vết thương hẳn liền ngoan ngoãn phối hợp, tức thì tức nhưng cơ thể chính là của mình.

“Tu, thuốc mỡ kia người dùng bao nhiêu vậy?” Bác sĩ kiểm tra thương thế Nhan Tử Kỳ xong, quay lại hỏi Lan Nô Tu Đốn.

Lan Nô Tu Đốn vốn đang ngồi trên giường nhìn Nhan Tử Kỳ bị hỏi như vậy có chút ngây ngốc: “Đại khái khoảng nửa hủ.”

“Nga, nửa hủ, khó trách.....”

“Khó trách cái gì?” Lan Nô Tu Đốn truy vấn.

Nhan Tử Kỳ nghe thấy giọng điệu của bác sĩ cơ bản cũng có thể đoán được, tên cầm thú chết tiệt này nhất định dùng sai hướng dẫn! Vì thế cũng ráng động tai lên nghe.

“Thuốc mỡ ta cho người có tác dụng nổi lông, cũng có tác dụng co rút lại, vì tính chất của dược vật nên sẽ có chút đau, vì thế dùng càng nhiều thì lúc co rút lại sẽ càng đau, bình thường chỉ cần dùng một chút, một lượng vừa phải là đủ rồi.” Bác sĩ kiên nhẫn chỉ dẫn cho bọn hắn cách dùng của thuốc mỡ.

Nghe xong Nhan Tử Kỳ liền trợn trắng mắt, còn Lan Nô Tu Đốn lại nổi trận lôi đình, đứng phắt dậy túm cổ bác sĩ, trầm giọng hỏi: “Sao lúc đưa người không nói!”

Bác sĩ cười cười vô tội: “Đây là loại dược phổ biến nhất ở Nạp Tây, là thứ chuẩn bị cho nhân sủng, ta cũng đâu ngờ người không biết!”

“Ta chưa bao giờ chơi đùa với nhân sủng người không biết à! Trước kia Niên Vân ta căn bản không hề chạm qua, hơn nữa.....” Lan Nô Tu Đốn đẩy vị bác sĩ ra, quay đầu lại liếc nhìn Nhan Tử Kỳ một cái, thản nhiên nói: “Tiểu gia hỏa này không phải nhân sủng.”

Nhan Tử Kỳ giật mình nhìn Lan Nô Tu Đốn, có chút hồ đồ, người này nói hắn không phải nhân sủng, nếu đã không như vậy thì vì sao còn cần lôi hắn lên giường? Đây không phải tự mình mâu thuẫn sao!

Vị bác sĩ nhìn Lan Nô Tu Đốn, đầu tiên là nghi hoặc, sau đó lập tức khiếp sợ trừng mắt: “Người nói hắn không phải nhân sủng, vậy người..... người.....” Không phải đâu, không phải như hắn đoán chứ!

Lan Nô Tu đốn nhìn anh ta, nghiêm túc nói: “Sau này, hắn chính là bạn đời của ta.....”

Vị bác sĩ hít vào một hơi thật sâu, đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái tên chết tiệt nhà người, từ đó tới giờ vẫn luôn tùy hứng như vậy! Người nói việc này cho ta biết để làm gì, ta không muốn biết.....”

Lan Nô Tu Đốn lạnh lùng cười: “Hiện tại người biết nên làm thế nào để nói cho đám lão già của Lan gia rồi chứ, người tự chuẩn bị đi.”

Bác sĩ hung hăng giậm chân: “Cái gì mà tự chuẩn bị chứ, đây rõ ràng là chuyện của người! Hơn nữa ta không phải họ Lan Nô, ta họ Lan Trạch! Căn bản là bất đồng dòng tộc, ta việc gì phải thay người làm việc chứ!” Quăng cho ta một cục rồi rầm to dùng như vậy, rõ ràng muốn hại chết người mà!

Lan Nô Tu Đốn không hề quan tâm tới đối phương đang phản đối kịch liệt, cuối cùng phán một câu: “Ta biết người có thể giải quyết ổn thỏa.”

Nhan Tử Kỳ dựa vào đầu giường, đôi mắt sáng quắc như chim ưng đảo tròn, giống như đang tự hỏi, kỳ thực đầu óc hắn bây giờ quán đặc như tương, càng nghĩ càng mơ hồ, vừa rồi rõ ràng còn đang nói về thương tích của hắn, vì sao trong nháy mắt đã chuyển thành chuyện gia tộc? Còn có, bạn đời là thế nào? Hiểu theo nghĩa đen sao? Lan Nô Tu Đốn nói mình là bạn đời, có phải hay không đang nói sau này bọn họ chính là một đôi?

“Lan Nô Tu Đốn!” Nhan Tử Kỳ bất ngờ hét lớn một tiếng, lập tức làm hai đầu thú nhân đang có mặt trong phòng hoảng sợ, vì thế mà hài lòng gật gật đầu, phải, chính là hiệu quả này.

Thấy bọn họ đều quay đầu lại nhìn mình, Nhan Tử Kỳ cũng không quanh co lòng vòng, hỏi thẳng vấn đề: “Người vừa rồi nói bạn đời, có phải ý tứ nói chúng ta là một đôi?”

Lan Nô Tu Đốn gật đầu thừa nhận.

Thấy y gật đầu, Nhan Tử Kỳ lại trợn trắng mắt, tuy rằng thảo luận vấn đề này trong lúc này có vẻ không được thích hợp cho lắm, nhưng liên quan tới chuyện đại sự cả đời, hắn căn bản không thể bình tĩnh được: “Người nói ta về sau phải theo người chung sống cùng nhau sao?”

Lan Nô Tu Đốn lại tiếp tục gật đầu.

Nhìn xem bộ dáng đương nhiên của Lan Nô Tu Đốn, Nhan Tử Kỳ tức giận nghiêng rằng: “Con mẹ nó, ai muốn sống chung với người, người căn bản không có quyền quyết định chuyện của ta!”

Bác sĩ họ Lan Trạch kia nhìn Lan Nô Tu Đốn, lại nhìn nhìn tiểu nhân loại đang toát ra khí thế hung mãnh trên giường, thâm rụt cổ, đây là chuyện nhà của họ, cùng mình chắc không có quan hệ gì đâu, chắc có thể lui ra được rồi đi!

Lan Nô Tu Đốn bị Nhan Tử Kỳ quát như vậy cũng không có phản ứng gì nhiều lắm, ngược lại nhìn về phía bác sĩ đang lén lút rút lui: “Lan Trạch Du, vết thương hắn thế nào?”

Bác sĩ đã lui tới cửa đột ngột bị y gọi như vậy, vội vàng vừa mở cửa vừa cười nói: “Không sao, không sao cả, tuy rằng có chút đau, nhưng đã co rút lại tốt lắm, hiệu ứng của được vật cũng đã qua rồi.”

Nhìn người bác sĩ dùng tốc độ tối đa lui mất, Nhan Tử Kỳ tiếp tục trừng Lan Nô Tu đốn: “Không được ngắt lời!”

“Ân.” Lan Nô Tu Đốn quay lại nhìn Nhan Tử Kỳ, một bên cời giày nói: “Người nói tiếp đi.”

“Ta nói người không hỏi ta một tiếng nào, sao dám tự tiện quyết định một mình như vậy? Ở địa cầu chúng ta, hành vi như vậy gọi là cầu hôn người có hiểu không hả!” Nhan Tử Kỳ nói xong liền muốn cắn đứt cái lưỡi của mình, vì cái gì lại nhắc tới cầu hôn chứ, này không phải xé chuyện ngày càng to sao!

“Lan Nô Tu Đốn, ta đang nói chuyện với người, người cời quần áo làm gì!” Nhìn thấy cơ thể cường tráng của Lan Nô Tu Đốn tiến lên giường, Nhan Tử Kỳ vừa lui về sau vừa hỏi, khí thế hung mãnh vừa nãy vừa nhìn thấy y tiến tới đã lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Khóe miệng Lan Nô Tu Đốn cong lên, xấu xa trả lời: “Nếu nói không thông, chỉ có thể dùng hành động để giải quyết vấn đề.”

Tiêu rồi, Nhan Tử Kỳ bất chấp cơ thể đau nhức, vội vàng vùng dậy muốn chạy trốn, miệng lại hùng hùng hổ hổ: “Ta thao, con mẹ nó người đúng là kẻ điên, rõ ràng đang ban ngày ban mặt người lại muốn làm chuyện ám muội!”

Tuy rằng cơ thể Lan Nô Tu Đồn rất cao lớn, nhưng tay chân lại vô cùng linh hoạt, mắt vừa thấy Nhan Tử Kỳ muốn nhảy xuống giường, tay đã vươn ra tóm lấy chân hắn kéo trở về.

Bị kéo như vậy, Nhan Tử Kỳ căn bản đứng không vững, cả người ngã nhào xuống giường, đầu đập xuống lớp nệm mềm mại, đầu óc nhất thời choáng váng, chờ hắn vất vả hồi phục được tinh thần, thân hình Lan Nô Tu Đồn đã đè lên trên.

“Ngoan, chúng ta hảo hảo thảo luận vấn đề này.” Lan Nô Tu Đồn mang theo tiểu ý thân mật hôn lên vành tai hắn, nhẹ giọng nói: “Cầu hôn là sao, người giải thích ta nghe xem.”

Nhan Tử Kỳ đã tức đến không thể giận hơn được nữa, đành chịu quay đầu lại nhìn tên cầm thú kia, lạnh lùng cười: “Không nói cho người biết!”

Lan Nô Tu Đồn nhú mày, làm điệu bộ thành thật gật đầu: “Nếu không nói thì chúng ta làm thôi.” Vừa nói vừa tiếp tục cởi quần áo mình.

Nhan tử Kỳ tức giận dậm mạnh lên nệm giường, làm phát ra tiếng ba ba rung động: “Ta nói, còn không được sao!”

Nghe thấy hắn chịu thỏa hiệp, Lan Nô Tu Đồn cũng ngừng động tác lại, mỉm cười chờ hắn giải thích.

Nhan Tử Kỳ hung hăng âm thầm hỏi han mười tám đời tổ tông Lan Nô Tu Đồn với cả tổ tông nhà hắn, sau đó mới nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Chúng ta ở bên kia, nếu hai người muốn ở chung một chỗ trước tiên phải yêu nhau, chờ đến khi lưỡng tình tương duyệt mới có thể kết hợp với nhau làm bạn đời.”

“Vậy còn cầu hôn lúc này người nói là gì?”

“Đó là một nghi thức, nếu muốn một ai đó thành bạn đời của mình, thì phải hỏi ý đối phương và được đồng ý, như vậy gọi là cầu hôn.”

Lan Nô Tu Đồn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Bây giờ ta cầu hôn người được không?”

Nhan Tử Kỳ trợn mắt: “Người không cần cầu, ta sẽ không đồng ý.”

Lan Nô Tu Đồn nhú mày, cảm thấy việc này có chút phiền toái, quên đi, lúc trở về sẽ hỏi Lam Đặc, tên đó tư tưởng xấu nhiều như vậy chắc sẽ có cách giải quyết, Lan Nô Tu Đồn không muốn suy nghĩ nữa, tiếp tục cởi quần áo.

“Này này.... sao người lại cởi!” Nhan Tử Kỳ vội vàng níu lấy quần áo y, ngăn cản tốc độ cởi thần tốc của Lan Nô Tu Đồn.

“Vấn đề này cứ chờ làm xong rồi thảo luận tiếp.”

“Làm xong thì có cái rắc gì mà nói nữa!” Nhan Tử Kỳ cảm thấy nói chuyện với người này hết như nước đổ lá môn, làm sao lại khó thông suốt như vậy cơ chứ? “Như vậy đi, tuy rằng ta không đồng ý lời cầu hôn, nhưng ta đáp ứng cho phép người theo đuổi.” Nhan Tử Kỳ thầm cắn răng, này tuyệt đối chỉ là kế hoãn binh mà thôi! Ai, vì muốn ngăn cản tên cầm thú này, ngay cả mưu kế cũng phải dùng tới. “Bất quá, lúc theo đuổi người phải làm từng bước, không thể vội vã lên giường.”

Trong từ điển của Lan Nô tu Đồn tuyệt đối không có từ nào là theo đuổi, sao phải phiền toái như vậy, cứ trực tiếp đoạt lấy không tốt hơn à.

Vì thế đối mặt với dã thú lên cơn, Nhan Tử Kỳ có bày ra mưu kế gì cũng trở thành vô ích, cơ thể đáng thương của hắn, mới vừa bị tàn phá xong lại tiếp tục bị chà đạp!

Nhan Tử Kỳ nằm trên giường không ngừng lung lay cơ thể, bi thúc nghĩ: người thao đi, thao đi, có thao chết ta ta cũng không đáp ứng!

36. Chương 36: Bàn Điều Kiện

Bảy ngày đi công tác này Lan Nô Tu Đồn thật sự rất bận rộn, ban ngày vội vã đi xử lý công vụ, ban đêm lại nôn nóng giường sự, thật sự là bận đến chết đi được, còn Nhan Tử Kỳ trên danh nghĩa là người theo hầu

đi công tác, thực tế lại nằm trên giường suốt 7 ngày, không phải hẳn không muốn xuống giường mà là hẳn không thể đi xuống được.

Lan Nô Tu Đốn không hổ là có huyết thống dã thú cao quý, không nói về hình thể sức mạnh, ngay cả tính dục cũng cao gấp n lần con người, ban ngày không thấy bóng dáng đâu, ban đêm lại như hình với bóng bám dính vào Nhan Tử Kỳ, có nhiều lúc vật tà ác bên dưới lại suốt đêm chen chúc vào cơ thể hẳn không thêm lấy ra, làm lúc được hiệu bắt đầu tới giai đoạn co rút, hai người trực tiếp bị cơn đau làm tỉnh ngủ, một là thu lại không được mà phát đau, một là bị kẹp chặt quá mà đau đốn.

Đối với hành vi cầm thú của Lan Nô Tu Đốn, Nhan Tử Kỳ vô cùng oán giận, nhưng bắt đầu từ kháng nghị đến giấy dựa đều dễ dàng bị Lan Nô Tu Đốn coi thường! Hơn nữa những lúc hứng trí lên còn có thể làm suốt buổi tối, cũng không biết có phải bị con quỷ nào ám theo không.

Sau một tuần Nhan Tử Kỳ bắt đầu xuất hiện cảm giác choáng váng đầu, ù tai, thất lực tay chân bủn rủn, toàn thân mệt mỏi.....này rõ ràng là suy nhược đến phát bệnh! Nhan Tử Kỳ hung hăng dậm chân: Lan Nô Tu Đốn chết tiệt, nếu còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng bị người hành chết!

Vì thế, thành phố Tây Nhĩ Trạch phần hoa xinh đẹp trong truyền thuyết, Nhan Tử Kỳ ngay cả nửa con mắt cũng không được nhìn thấy, trong lúc mơ mơ màng màng ngủ lại bị Lan Nô Tu Đốn ôm rời khỏi.

Chờ đến khi hẳn tỉnh lại, đã thấy mình đang nằm trên giường lớn phòng Lan Nô Tu Đốn, bởi vì tỉnh lại ở đây cũng không phải một lần nên Nhan Tử Kỳ chỉ có một chút kinh ngạc nho nhỏ, liền nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ, rốt cuộc cũng đã trở về nơi quen thuộc, có một đồng người quen, hẳn là Lan Nô Tu Đốn cũng không thể muốn làm gì hẳn thì làm nữa.

Nhớ lại 7 ngày ngu dại lúc trước, Nhan Tử Kỳ liền nổi da gà toàn thân, không ngừng bị áp trên giường, phòng khách, phòng tắm, có khi là cạnh cửa sổ, dù là đứng, ngồi hay nằm dã thú kia đều có thể mọi lúc mọi nơi động dục.

Tuy rằng trước khi đi đã có cảm giác mình sắp bị ăn, chính là bị ăn đến sạch sẽ triệt để như vậy, Nhan Tử Kỳ cũng không thể ngờ tới.

Xoa xoa thất lực vô cùng đau nhức, Nhan Tử Kỳ chậm chạp lết thân xuống giường, thầm nghĩ, mấy ngày nay căn bản không có lần nào được ngủ an ổn, mặc kệ giường có thoải mái thế nào cũng không bằng miếng ván gỗ của mình ở nhà gỗ, hơn nữa đã vài ngày không gặp, hẳn cũng rất nhớ lão cha, phải nhanh chóng trở về nhìn một cái mới an tâm.

Lúc Nhan Tử Kỳ chậm chạp tới góc cầu thang thì ngoài ý muốn đối mặt với Niên Vân.

Thân người gầy gò, mặc một bộ quần áo bạch sắc, khe khẽ môi đứng trước mặt hẳn, vẻ mặt vô cùng điềm đạm đáng yêu, bộ dạng nhu nhược như vậy làm Nhan Tử Kỳ một đầu hắc tuyến, nam nhân trưởng thành mà như vậy, quả thực là nghiệp chương a!

Hướng cậu ta gật đầu một cái xem như chào hỏi, Nhan Tử Kỳ tiếp tục đi xuống.

“Tu phục vụ tốt không?” Trong nháy mắt hai người gặp thoáng qua, Niên Vân nhẹ giọng nói một câu như vậy.

Nhan Tử Kỳ ngây ra một lúc sau đó quay đầu lại nhìn Niên Vân, chỉ thấy miệng cậu ta cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt, không có nửa phần độ ám.

Địch ý rõ ràng như vậy? !

Nhan Tử Kỳ nhớ rõ trước đây lão cha nói với hẳn, Niên Vân này vì chạy theo vương mà phản bội Lan Nô Tu Đốn, nhưng lúc này nghe thấy giọng điệu của cậu ta sao cứ như thể tử kiều ngạo đang chất vấn tiểu tình nhân a?

Trong chuyện này quả nhiên có ẩn tình nha, Nhan Tử Kỳ nhíu mày kết luận.

Hắn hướng về Niên Vân tươi cười, làm như thành thật tới gần bên tai cậu ta, ngừng một chút mới nhỏ giọng nói: “Không nói cho người biết.”

Nói xong lại tiếp tục lết cơ thể đau nhức về phía cửa.

Niên Vân hơi sững sốt cau mày nói: “Cơm chiều chuẩn bị xong rồi, người không ăn sao?”

Nhan Tử Kỳ quay đầu lại liếc mắt một cái, khoát tay nói: “Một chết được, ta phải về hảo hảo ngủ vài ngày.”

Giống như Nhan Tử Kỳ không hề quan tâm tới Niên Vân nhu nhược yếu đuối, ngay cả Niên Vân cũng muốn thờ ơ với hắn, nhưng ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy người đồng loại này, Niên Vân đã có ấn tượng rất sâu sắc, người tên Nhan Tử Kỳ kia căn bản không cần bất cứ gì trên thế giới này.

Nhưng sự thật cũng chính xác như vậy, tuy rằng Nhan Tử Kỳ hoàn toàn không để tâm tới bất cứ thứ gì, nhưng trên người vô thức đã phát ra một loại sức quyến rũ, nó giống như tia sáng rực rỡ của mặt trời, sự quyến rũ từ tinh thần mạnh mẽ, khiêu vũ cũng tốt, nói chuyện cũng hay, luôn làm cho người bên ngoài vô thức cảm thấy thích thú, cho dù Niên Vân không muốn thừa nhận cỡ nào, cho dù chỉ gặp mặt vài lần nhưng loại sức quyến rũ này không thể làm như không thấy.

Ghen tị, đây là một từ ngữ xấu xí, nhưng mấy hôm nay ở Lan gia Niên Vân lúc nào cũng có thể cảm nhận được từ ngữ này trên người mình, kỳ thật cậu ta không tình nguyện bản thân bị nó vấy bẩn, nhưng chỉ cần nhìn thấy Lan Nô Tu Đốn vì người kia mới có thể lộ ra vẻ mặt lo lắng trước mặt người khác, cậu ta liền ghen tị đến phát điên.

Nếu Nhan Tử Kỳ không xuất hiện thì thật tốt.....

Lúc Nhan Tử Kỳ trở lại nhà gỗ, lão cha đang ngồi ăn thịt uống rượu, vẻ mặt hưởng thụ vô cùng thỏa mãn làm Nhan Tử Kỳ không vui chút nào.

“Mấy ngày ta không ở đây người thực thanh nhàn đi.” Nhan Tử Kỳ đi vào ngồi bên cạnh lão cha, cướp lấy một miếng thịt trên bàn, to mồm cắn xé, mấy ngày nay vì sợ chạy đi WC nên hắn chỉ ăn một chút trái cây mà thôi, giờ được cắn thịt đúng là mỹ vị nhân gian a!

“Xú tiểu tử, người còn biết đường trở về sao?” Lão cha chụp một chưởng lên ót hắn, hung dữ mắng một tiếng.

Nhan Tử Kỳ đã quen với phương thức nói chuyện như thế, bị mắng vẫn tươi cười: “Lão cha, người vẫn mắng chửi nhiệt tình như vậy.”

“Ít nịnh đi, Tây Nhĩ Trạch ngoạn vui không?” Lão cha cũng không ngăn cản hắn ăn thịt, vài ngày không gặp đúng là có chút nhớ tiểu gia hỏa này, cảm giác hắn như một con chim nhỏ, lú lú suốt ngày nghe rất phiền, nhưng không có lại thấy trống trải.

Nhan Tử Kỳ bị hỏi như vậy có chút ngây người, vội vàng trả lời: “Hảo ngoạn, chơi vui muốn chết!” Có gặp quỷ mới hảo ngoạn, hắn chỉ biết chính mình ở trên giường suốt chút nữa bị vờn đến chết, giờ nhắc Tây Nhĩ Trạch với hắn, trong lòng lại cảm thấy đau đớn!

“Thế còn muốn tới đó nữa không?” Lão cha uống một hớp rượu, tùy ý hỏi.

Nhan Tử Kỳ tiếp tục rút thịt: “Nơi hảo ngoạn đi một lần là đủ rồi, đi nhiều sẽ cảm thấy chán.”

Lão cha liếc nhìn hắn một chút: “Tiểu tử, người nhất định có chuyện.”

“Ta có thể có chuyện gì cứ, tay chân vẫn không thiếu món nào.”

“Ta nói là trong lòng người ấy!” Lão cha liếc mắt cắt ngang lời hắn, vươn tay chụp lấy thịt trong tay hắn: “Được rồi được rồi, còn ăn nữa lại tiêu chảy.”

Nhan Tử Kỳ không cam tâm rời khỏi đĩa thịt kia, thầm nghĩ, mấy ngày nay đi còn không ít sao? Sớm cũng quen rồi.

Gãi gãi đầu, Nhan Tử Kỳ ngồi xồm bên cạnh lão cha, nhú mày trầm tư một hồi, quanh co nói: “Lão cha, ta.... ta bị chủ tử nhà người ăn rồi.”

Lão cha liếc mắt nhìn hắn, cũng không có phản ứng gì nhiều: “Chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

“Lão cha người lạnh lùng quá a, cũng không chịu an ủi ta một câu, gì mà chuyện sớm hay muộn chứ!” Nhan Tử Kỳ vỗ đùi lão cha kháng nghị.

Lão cha gạt tay hấn ra, chậm rì rì hớp rượu, lại chậm rì rì nói: “Ta đã sớm bảo người không có việc thì đừng tiếp cận chủ tử, người không nghe cho nên bị ăn là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Nhan Tử Kỳ tiếp tục vò đầu: “Ai, hiện giờ trong đầu rối thành một cục.”

Nhìn bộ dạng phiền não của hấn, lão cha thở dài, vỗ vỗ vai hấn nói: “Xú tiểu tử, nếu chủ tử đã muốn ở chung một chỗ với người, người tốt nhất là từ bỏ ý niệm trở về trong đầu đi, ngoan ngoan ở lại đây.”

Nhan Tử Kỳ giật thót quay lại nhìn ông: “Vì sao..... ta.....”

“Tin tưởng lão cha, chuyện mà chủ tử đã muốn thì không ai có thể thay đổi, người phải nhớ kỹ lời lão cha nói, ngàn vạn lần không được chọc giận y.”

Nhan Tử Kỳ gục đầu xuống không nói nữa, trong lòng hấn vẫn không cam lòng, trước kia hấn muốn tiếp cận Lan Nô Tu Đốn vì muốn lợi dụng năng lực của y, có thể giúp mình quay về địa cầu, bây giờ lão cha lại nói như vậy làm hấn sao không buồn bực cho được.

Bởi vì cơ thể thật sự rất mệt mỏi, Nhan Tử Kỳ tán gẫu với lão cha một chút liền tìm cơ đi ngủ, chưa ngủ được bao lâu thì tên cầm thú kia đã mò tới.

“Sao lại trở lại đây?” Lan Nô Tu Đốn ngồi ở bên giường, không hài lòng nhìn hấn, vừa rồi lúc ăn cơm không thấy được tiểu gia hỏa này đã định đi tìm người nhưng bất đắc dĩ lại bị Lý Đức bám mãi không tha, qua loa ứng phó một chút liền chạy lại đây, quả nhiên nhìn thấy tiểu tử kia đang nằm trên giường nhỏ, vẻ mặt vô cùng thoải mái.

Nhan Tử Kỳ nghe thấy âm thanh quen thuộc luôn làm hấn có cảm giác bùng nổ này, lập tức trở mình đưa lưng về phía y: “Ta vốn ở đây.”

Lan Nô Tu Đốn nghe hấn trả lời xong cũng không nói gì nữa, cúi người muốn ôm hấn, khi tay vừa chạm vào Nhan Tử Kỳ, hấn lập tức nhảy nhồm lên: “Chờ một chút Lan Nô Tu Đốn, chúng ta nói điều kiện một chút được không?”

Lan Nô Tu Đốn nhú mi sau đó gật đầu, chính là đôi tay vẫn cố chấp ôm hấn, kéo vào trong ngực mới thản nhiên hỏi: “Điều kiện gì?”

Tuy rằng không tình nguyện bị ôm, bất quá Nhan Tử Kỳ cũng không giãy dụa, dù sao đang muốn ra điều kiện với chồng mình, dĩ nhiên phải ngoan ngoãn một chút: “Cái kia có thể cùng người, nhưng không thể yêu cầu ta dọn tới nhà chính, đây là yêu cầu duy nhất của ta.”

Lan Nô Tu Đốn nhú mày: “Cái kia?”

Biết rõ y đang giả ngu, Nhan Tử Kỳ vẫn nghiêng răng nghiêng lợi học ra hai chữ: “Trên giường!”

“Nga.” Lan Nô Tu Đốn gật gật đầu, lập tức nhìn xuống giường gỗ của Nhan Tử Kỳ, nghiêm túc phân tích: “Người xác định giường này có thể chịu được lúc chúng ta làm?”

Nhan Tử Kỳ liếc mắt: “Giường gỗ này rất chắc chắn!”

“Vậy người xác định lúc đó sẽ không quấy nhiễu tới Na Cổ?”

Nghe y nói như vậy, Nhan Tử Kỳ lập tức lúng túng, hấn sao lại quên mất việc lão cha ở ngay sát vách, tuy là lão cha đã biết chuyện bọn họ, cũng biết đã làm tới nhưng nếu để ông nghe được vẫn rất xấu hổ.

Nhìn thấy hấn lâm vào tình thế khó xử, Lan Nô Tu Đốn lập tức chứng minh mình là người trí tuệ thay hấn ra một chủ ý: “Như vậy đi, ban ngày người có thể tới hậu hoa viên, buổi tối thì ở chỗ ta, như vậy có thể tránh được chuyện xấu hổ.”

Nhan Tử Kỳ nghe y nói xong, liền cảm thấy rất có lý nhưng cũng có gì đó không ổn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không tìm ra được chỗ nào không ổn chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Nhan Tử Kỳ đáng thương hoàn toàn không biết một điều bất cứ ai ở Nạp Tây đại lục, thậm chí là cả phiên hệ Pháp Định Lỗ cũng biết, Lan Nô Tu Đốn là một cao thủ trong đàm phán, chỉ cần y chịu suy nghĩ một chút dù có nghĩ nát óc cũng không ai qua mặt được, vì thế Nhan Tử Kỳ muốn đàm điều kiện với y thực sự là tự mình đào hố chôn mình.

Lúc này Lan Nô Tu Đồn chỉ cần nói vài ba câu đã có thể tóm được Nhan Tử Kỳ trong tay, còn đối phương tự tay bán mình cũng không hề hay biết.

Rất lâu về sau, Nhan Tử Kỳ mới bị thúc lĩnh ngộ ra hóa ra ngày nọ hắn tự đem mình đi bán, cái gì mà kêu là ban ngày tới hậu hoa viên, ban đêm trụ chỗ y chứ, kia không phải nói từ đây về sau cứ buổi tối hắn lại phải tùy ý cho tên cầm thú này chà đạp à!

37. Chương 37: Phát Hiện Bất Ngờ

Lam Đặc thân là quản gia Lan gia, có thể nói là dưới một người trên vạn người, ngay cả thiếu chủ tử Lan gia cũng phải nể mặt ông ba phần, huống chi trong tay ông còn nắm giữ một phần lớn sản nghiệp gia tộc, có thể nói là muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền, nhìn góc độ nào cũng rất rực rỡ, chói sáng.

Nhưng có ai biết được cuộc sống của Lam Đặc quản gia lại vô cùng bi thảm?

Bởi vì gia nghiệp Lan gia rất lớn, mỗi ngày phải xử lý rất nhiều công vụ, Lam Đặc quản gia lại rất có uy tín vì thế bất cứ việc to hay nhỏ gì cũng chạy tới xin chỉ thị của ông, mỗi ngày đều làm ông mệt mỏi như bị một đàn trâu dẫm lên người.

Ngẫu nhiên cũng sẽ có một vài người bạn hỏi Lam Đặc quản gia, vì sao tận tuổi này vẫn chưa có bạn đời? Lam Đặc quản gia luôn cười khổ nói là có bạn đời sẽ tốn rất nhiều thời gian, mà ông thì căn bản không còn thời gian rảnh nữa.

Mỗi khi quá mệt mỏi ông sẽ âm thầm nguyên rửa vị chủ tử của mình một chút, cứ nhiên quẳng hết tất cả mọi việc lớn nhỏ ỉnh, làm ông mệt như một con chó vậy, thật hi vọng có ngày nào đó chủ tử cũng sẽ giống ông, vừa bận lại vừa mệt, như vậy mới công bằng.

Nguyên rửa chủ tử xong, ông lại im lặng nhớ đến cái tên chết tiệt ở hậu hoa viên kia, rõ ràng là gần trong gang tấc lại có cảm giác như cách nhau cả vũ trụ xa xôi.

Nhưng dù có giận cỡ nào, trong lòng vẫn luôn nhớ thương, ngày mai phải gọi Kỳ Na đem tới cho hắn một chút thịt, không biết số rượu đem tới lần trước uống hết chưa, tiện thể tặng thêm vài chai đi, còn nữa, dạo này thời tiết cũng bắt đầu lạnh rồi, có nên chuẩn bị cho hắn một ít quần áo ấm không nhỉ.....

Nghĩ tới nghĩ lui Lan đại quản gia lại than thở cực kỳ thê lương, thầm nghĩ, người là cái lão bất tử, ta không ghét bỏ cái thân xác thối tha của ngươi thì thôi, ngươi còn dám ghét bỏ ta, ta không thể lo lắng cho cuộc sống của ngươi được sao, ai quy định tướng mạo tương xứng mới có thể ở chung một chỗ, hơn nữa lúc tướng mạo tương xứng cũng chẳng thấy ngươi đối với ta có chút thân thiết gì, con mẹ nó, Lam Đặc ta đúng là không có tự trọng mới lãng phí cả đời mình cho loại tiện nhân như ngươi!

Những cảm giác vượt quá khả năng kiềm chế này ngẫu nhiên mới có thể xuất hiện, dù sao Lam Đặc quản gia luôn là một người lạnh lùng có thể kiểm soát được cảm xúc, nhưng gần đây có quá nhiều công vụ, ngay cả việc Nạp Tây vương đến nghỉ ngơi ở Lan gia trang viên, nhiều chỉ tiết phải tự tay ông đi sắp xếp, mà nguyên nhân chủ chốt là chủ tử căn bản chỉ phải trông chừng bỏ đi, ngay cả lễ đón tiếp trọng đại như vậy cũng quăng cho ông, còn chủ tử lại thanh thoi quần quít bên cạnh tên nhân loại nhỏ bé kia.

Mặc dù ông có một trái tim nguội lạnh, nhưng làm sao lại không biết buồn bực, không có cảm giác cơ chứ.....

Vất vả giải quyết công vụ trong ngày, Lam Đặc đang tính toán xem có nên vào nội thành giải khuây một chút không, tìm người cùng nhau uống chút rượu cũng tốt, mấy ngày nay ông bị vị khách nhân cao quý kia làm phiền muốn chết, đặc biệt là những ngày chủ tử không có ở đây, Lý Đức cứ như đang thăm vấn phạm nhân, bức ông đến sắp điên rồi.

Mới tắm rửa từ phòng tắm đi ra liền thấy một người hầu đứng chờ ở cửa, nhìn thấy ông liền vội vàng nói: “Lam quản gia, chủ tử tìm ông, hiện người đang ở thư các.”

Lam Đặc lau tóc, thản nhiên hỏi: “Tìm ta có việc gì?”

“Chủ tử không nói, chỉ bảo nhanh chóng đi tìm ông.”

Dem khăn tắm vắt lên sô pha, Lam Đặc chán nản nói: “Biết rồi.”

Lúc này đã trễ rồi còn có chuyện gì? Xem ra đêm nay lại định xuất hành đi tắm suốt nước nóng đi! Lam Đặc thở dài, thay một bộ quần áo khác vừa nghĩ, nếu năm đó không phải vì Na Cổ, ông cũng không ở lại Lan gia, không lưu lại đây thì giờ ông đâu có cực nhọc như nô dịch như vậy.

Xét đến cùng tất cả đều vì lão bất tử Na Cổ làm hại, hại ông thảm như vậy còn dám bỏ lại ông, thực con mẹ nó đúng là hỗn đản mà! Lão hỗn đản!

Chờ đến khi Lam Đặc tiến vào thư các, Lan Nô Tu Đốn cũng chờ đến sốt ruột rồi, nhìn thấy ông vừa vào cửa liền chỉ chiếc ghế trước bàn mình đang ngồi.

Lam Đặc có chút kinh ngạc, thâm nghĩ người này đột nhiên khách khí như vậy nhất định có âm mưu, phải cẩn thận ứng phó mới được.

Quả nhiên không chờ Lam Đặc ngồi vào chỗ của mình, Lan Nô Tu Đốn đã ra mệnh lệnh: “Lam Đặc, nhân loại làm thế nào để theo đuổi và được theo đuổi là sao? Người tra giúp ta.”

Lam Đặc hừ lạnh một tiếng: “Sao người không tự mình đi tra?”

“Buổi tối ta có việc.” Nghĩ đến tiểu gia hỏa kia lúc này đang nằm ngủ trên giường lớn trong nội phòng, dĩ nhiên Lan Nô Tu Đốn vô cùng nôn nóng, làm gì còn tâm tư để đi điều tra tư liệu.

“Vậy sao người lại đột ngột muốn ta tra chuyện này?” Lam Đặc nhìn chủ tử, phát hiện y đêm nay có vẻ nóng nảy, chính xác hơn là đang bất mãn, chẳng lẽ đi công tác mấy ngày nay còn chưa bị tiểu gia hỏa kia làm dịu đủ sao?

Chính là Lam Đặc không biết chủ tử hiển hiện giờ giống như sa mạc bị thái dương đốt cháy, Nhan Tử Kỳ lại giống như vài giọt nước mát lạnh làm sao có thể thỏa mãn được cái gì!

Lan Nô Tu Đốn bị ông hỏi như vậy có chút hóa thẹn thành giận, hừ lạnh, mang cương vị chủ tử ra quát: “Người cứ tra là được.”

“Có phải muốn biết cách nào để theo đuổi Nhan Tử Kỳ không?” Bị Lan Nô Tu Đốn quát, Lam Đặc cũng không có chút kinh hoảng, ngược lại còn nhàn nhạt nói ra thực tế, có thể xem là đánh một đòn cảnh cáo cho Lan Nô Tu Đốn.

Lan Nô Tu Đốn bị vạch trần, sắc mặt có chút không được tự nhiên, hung hăng trừng mắt nhìn Lam Đặc: “Người từ khi nào trở thành nói nhiều như vậy?”

Lam Đặc nhíu mày, có cảm giác chủ tử bị ông chọc dựng đứng cả lông mao, nếu còn tiếp tục nhất định sẽ sinh khí, việc gì cũng nên biết dừng lại đúng lúc, vì thế nói: “Ta đi điều tra.”

“Người thử tìm trong mớ sách trên gác của cha ta xem, ta nhớ trước kia phụ thân cũng có hứng thú với nhân loại, bên trong chắc hẳn còn tư liệu của địa cầu, người thử tìm một chút.” Lan Nô Tu Đốn phân phó xong liền vội vàng muốn rời khỏi.

“Người đi đâu?” Ừ ừ cạc cạc đem chuyện ném cho ông, chưa bao giờ thấy qua chủ tử hành động như vậy!

Lan Nô Tu Đốn lười biếng đuổi thất lưng: “Đi ngủ.”

Lam Đặc trừng lớn mắt, nhìn đồng hồ: “Bây giờ là mấy giờ mà đã đi ngủ?”

Lan Nô Tu Đốn liếc mắt một cái rồi đi thẳng: “Ai cần người lo.” Ai quy định không được đi ngủ sớm đâu? Hơn nữa từ ngủ, có thể bao hàm rất nhiều ý nghĩa a.

Nhìn thấy bóng dáng chủ tử vội vội vàng vàng rời đi, đôi môi vốn luôn khê nhếch của Lam Đặc dần kéo căng thành một nụ cười, như vậy không phải rất tốt sao? Gặp được ý trung nhân, cảm nhận được sự tuyệt vời của tình yêu, cuộc sống mới có nhiều màu sắc hơn, một người nguyên bản lạnh lẽo hết khối băng mới dần dần có độ ấm, chủ tử như vậy, rất tốt.

Chính là nóng vội như vậy lao về phòng ngủ, mục đích không phải quá rõ ràng sao, thực sự đói khát như vậy à? Lam Đặc hung hăng cười nhạo chủ tử thêm một lần.

Tra tư liệu? Theo đuổi? Thực sự là gặp quỷ mà, trực tiếp đem người quăng lên giường không phải là được rồi sao, đối phương không muốn thì cứ làm tới khi hấn bằng lòng thì thôi, gì mà truy gì mà cầu chứ, thực phiền toái!

Lam Đặc luôn miệng phàn nàn, nhưng vẫn chấp nhận mệnh lệnh leo lên cây thang dài, địa cầu, địa cầu..... một cái tinh cầu bé xíu như vậy, lịch sử nhân loại thì ngắn ngủn có cái gì phải tra cứu, hơn nữa hoàn cảnh địa cầu và Nạp Tây cũng không khác biệt lắm, không có gì mới mẻ a.

Hoàn hảo chủ tử tiền nhiệm là một người rất thích đọc sách, tàng thư các vô cùng phong phú, bất quá nếu không có tư liệu chủ tử muốn tìm thì có thể lên mạng tra.

Lam Đặc tìm được tư liệu về phiên hệ Phỉ Tác Á, tìm kiếm một chút liền dễ dàng tìm thấy mấy bộ sách liên quan tới địa cầu, xem ra lão chủ tử quả thực từng tìm hiểu nơi này.

Mặc kệ viết về cái gì, Lam Đặc vợ hết tất cả xuống, thật sự là phiền toái, hai người ở chung một chỗ, không phải chỉ cần người yếu đuối nghe lời người mạnh là được rồi sao? Còn theo đuổi cái gì a! Nghĩ nghĩ một chút, Lam Đặc đột nhiên xao động, nhớ lại lúc trước mình ở chung với lão hỗn đản một chỗ, luôn muốn là người mạnh mẽ, chuyện gì cũng quản thúc một người cố chấp như hấn, làm hấn luôn rầu rĩ không vui, không lẽ vì thế mà lão hỗn đản kia mới nhấn tâm đẩy mình ra?

Theo đuổi sao?

Nếu chính mình dụng tâm theo đuổi, có phải hay không cũng chạm được tâm người kia? Lam Đặc trầm mặt, sau đó hạ quyết tâm, cẩn thận lật tư liệu nghiên cứu.

Trong lúc vô tình, Lam Đặc làm rớt một tờ giấy từ quyển sách, là một giấy viết tay, từ chữ viết trên đó có thể nhận ra của lão chủ tử.

Khi Lam Đặc nhìn thấy trên đó viết cái gì, không khỏi hút một ngụm khí lạnh, sao có thể như vậy? Cư nhiên.... cư nhiên lại có chuyện này! ! !

Nhan Tử Kỳ buồn bực lẩn lẩn trong ổ chăn, thầm nghĩ, chính mình sao lại bị lừa tới đây chứ? Lại còn ngoan ngoãn nằm trên giường chờ đợi tên cầm thú kia tới sủng hạnh sao!

Càng nghĩ càng bực, Nhan Tử Kỳ lật chăn qua một bên leo xuống giường, không được, hấn không thể cứ ngồi vậy chờ chết, phải quay về hậu hoa viên, nếu tên cầm thú kia hứng lên làm suốt đêm thì ngày mai hấn nhất định không quay về được!

Không chờ Nhan Tử Kỳ chạy trốn, dã thú đại thúc đã mở cửa ra tiến vào.

“Muốn đi đâu?” Lan Nô Tu Đốn đóng cửa lại, thuận tiện cài khóa.

“Ách.....” Nhan Tử Kỳ trừng mắt: “Ta, ta muốn đi uống nước.”

Lan Nô Tu Đốn khiêu mi: “Trong phòng có nước.”

“Nga, thật không.... ta vừa nãy không thấy.” Nhan Tử Kỳ cười hắc hắc lui lại mấy bước tới bàn, rót một ly nước, ừng ực uống xem như an ủi.

Lan Nô Tu Đốn đứng một bên nhìn hấn mê mẩn, không biết vì sao, càng ngày càng cảm thấy Nhan Tử Kỳ nhìn rất thuận mắt, mặc kệ hấn có biểu tình gì hay làm ra động tác gì đều cảm thấy rất đáng yêu, thật muốn đem hấn cột sát bên người, bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy.

Lan Nô Tu Đốn bắt đầu cởi cúc áo, vừa tiếp tục nhìn bé con đang đứng bên cạnh bàn, nhướng mi, khoe miệng cong lên, hướng về bé nói: “Lại đây.”

Nhan Tử Kỳ thả cái ly xuống bàn, chậm chạp đi qua, vẽ mặt đề phòng: “Người muốn làm gì?”

Lan Nô Tu Đốn không trực tiếp trả lời, chờ hấn tới gần liền một hơi xoay người đưa hấn ôm vào khuỷu tay, động tác bất ngờ làm Nhan Tử Kỳ hoảng sợ: “Lan Nô Tu Đốn, người muốn làm gì?”

“Còn có thể làm gì, tắm rửa thôi.” Lan Nô Tu Đốn nhắc bổng Nhan Tử Kỳ lên ôm về phía phòng tắm.

Gian phòng có không gian cực rộng, một nửa diện tích là chiếc bể lớn, lúc này trong bồn đã chứa đầy nước, nhìn mặt nước tĩnh lặng, Nhan Tử Kỳ càng giãy dụa dữ dội hơn: “Chết tiệt, thả ta ra, ta tắm rồi.”

Lan Nô Tu Đồn làm như không nghe thấy, hai tay ném mạnh, Nhan Tử Kỳ lập tức bay lên không theo đường pa-ra-bôn, “bành” một tiếng ngã nhào vào trong nước, mặt nước vốn đang yên ổn nhất thời dậy sóng, vô số bọt nước xuất hiện.

“Khụ khụ khụ.....Nhan Tử Kỳ giãy dụa cố gắng đứng dậy, mặt nước vừa vọt cao tới cằm hần, nhưng vừa rồi lao vào trong nước quá bất ngờ làm hần uống mấy ngụm nước, sắc đến đỏ mặt tía tai: “Khụ.... chết tiệt.....người không thể bình thường được một chút sao! Khụ khụ.....”

Lan Nô Tu Đồn thưởng thức bộ dạng chật vật của hần một lúc mới bắt đầu cởi bỏ kiện quần áo cuối cùng còn trên người, đi tới vòi sen bên cạnh tắm sơ qua sau đó nhanh chóng vọt vào trong nước.

Lúc này Nhan Tử Kỳ đang ngồi trên bậc thang trong bể, phát hiện vải dẹt đang mặc trên người sau khi thấm nước thì trở nên trong suốt, hần biết rõ thế này so với trực tiếp cởi sạch còn mê người hơn vì thế cũng không ngại xấu hổ nhanh chóng động thủ cởi quần áo trên người ra.

Động tác của hần trong mắt Lan Nô Tu Đồn lập tức trở thành một ý nghĩa khác, y bước vài bước tới bên cạnh Nhan Tử Kỳ, mang theo ý cười nói: “Nhiệt tình vậy sao.” Vừa nãy còn giãy dụa như vậy, bây giờ lại gấp rút cởi quần áo, tích cực vậy rất tốt nhưng cũng mất đi ít nhiều lạc thú, y tình nguyện cởi quần áo cho tiểu tử kia.

Hai đại nam nhân cùng tắm uyên ương dục có thể như thế nào nhỉ, thân thể đồng dạng cứng rắn, đáng ra không có tí tình thú nào mới đúng, Nhan Tử Kỳ thoát quần áo xong, hung hăng liếc mắt trừng Lan Nô Tu Đồn.

Ánh mắt thực sự rất hung ác, nhưng trong mắt Lan Nô Tu Đồn lại vô cùng hút hồn. (quả nhiên tình nhân trong mắt hóa Tây Thi a!)

Chỉ thấy bàn tay to lớn của Lan Nô Tu Đồn vươn ra liền kéo Nhan Tử Kỳ vào trong ngực, hai người không còn lớp quần áo cản trở, da thịt trong làn nước trở nên phá lệ mềm mại trơn nhẵn.

Tuy Nhan Tử Kỳ là bị Lan Nô Tu Đồn ép bức nhưng dục vọng nam nhân luôn dễ dàng bị khơi gợi, hần căn bản không thể khống chế được cảm giác của mình, đó đã là bản năng từ nguyên thủy, không dễ dàng gì thay đổi được.

Vì thế đôi tay của Lan Nô Tu Đồn vuốt ve dục vọng yếu ớt của hần trong nước, Nhan Tử Kỳ không thể cự tuyệt, đầu ngửa ra sau thở phì phò, khi đầu hần vừa mới nâng lên, đôi môi lập tức bị Lan Nô Tu Đồn xâm chiếm, cường ngạnh muốn cướp hết tất cả, Nhan Tử Kỳ muốn phản kháng nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể hé miệng đón nhận, cơ thể bị một đôi tay to lớn khống chế, không ngừng vận vẹo.

“Ân.....” Khoái cảm ngày càng dâng cao, sắp bắn ra thì Nhan Tử Kỳ vội vàng giãy ra, thở phì phò nói: “Đừng làm nước dơ.”

Lan Nô Tu Đồn buồn cười nhìn biểu tình cố gắng chịu đựng của Nhan Tử Kỳ, hôn chụt một cái vang dội lên mặt hần, động tác trên tay lại càng tăng tốc.

“A.....” Nhan Tử Kỳ hoảng sợ ngọ nguậy một chút, nhưng lập tức không thể kiềm chế nổi nữa, ánh mắt khép hờ khẽ run rẩy.

Chờ cảm giác choáng váng này qua đi, Nhan Tử Kỳ lập tức xê dịch thân mình tránh xa khỏi Lan Nô Tu Đồn.

Lan Nô Tu Đồn có chút sững sốt, sau đó liền hiểu được vì sao hần không được tự nhiên liền bật cười ha hả: “Đó của người, người còn ngại bắn sao! ?”

Nhan Tử Kỳ cảm giận trừng mắt, hần có cảm giác nếu mình cứ ở bên cạnh người này chắc chắn mình sẽ tổn thọ mà chết.

Đương nhiên, Nhan Tử Kỳ thì đủ rồi nhưng tên cầm thú kia vẫn chưa ăn được gì, vì thế lúc Nhan Tử Kỳ đang nghĩ ngơi y đột ngột lao tới cắn xé một trận mãnh liệt, có lẽ bởi vì ở trong nước cộng thêm tác dụng

của thuốc mỡ Nhan Tử Kỳ không hề có cảm giác khó chịu, không lẽ cơ thể hắn đã bắt đầu quen thuộc với cảm giác bị dị vật xâm chiếm sao? ORZ.....

Bởi vì quây loạn một trận ở trong nước, thể lực Nhan Tử Kỳ cũng theo đó mà bốc hơi, chờ Lan Nô Tu Đồn giúp hắn lau khô người rồi bế về giường hắn đã bắt đầu mơ màng ngủ.

Đang lúc Lan Nô Tu Đồn định leo vào ổ chăn ôm lấy Nhan Tử Kỳ cùng nhau ngủ thì cửa phòng vang lên một trận xôn xao, Lan Nô Tu Đồn muốn bỏ lơ đi nhưng tiếng gõ cửa cứ vang lên không ngừng, ở Lan gia này, người dám gõ cửa phòng y chỉ có mình Lam Đặc, lúc này không ngồi yên tra tư liệu chạy tới gõ cửa phòng y làm gì?

Lan Nô Tu Đồn không tình nguyện chút nào, khoác một tấm áo choàng rồi đi ra mở cửa, Lam Đặc vẻ mặt căng thẳng, tay cầm một tờ giấy chăm chú nhìn y.

“Chuyện gì?” Lan Nô Tu Đồn trừng mắt, lạnh lùng hỏi.

“Xem này, người xem xem.” Lam Đặc nhét tờ giấy vào tay Lan Nô Tu Đồn, để y nhìn.

.....

“Lan Nô Tu Đồn trẻ người non dạ, phạm vào tội ác, vì thế trục xuất ra khỏi phiên hệ Pháp Định Lỗ, mục tiêu là tình cầu trong phiên hệ Phỉ Tác Á —— địa cầu, thời gian là 5 năm.....” Tờ giấy còn ghi rõ ngày giờ xuất phát và trở về.

“Cái này..... người từng sống ở địa cầu một thời gian?” Lam Đặc nuốt nước miếng nhỏ giọng hỏi.

Lan Nô Tu Đồn nhú mày, suy tư một hồi nhàn nhạt nói: “Có chuyện này sao ta không biết!”

“Người không biết?” Lam Đặc giật mình: “Tuy chỉ có 5 năm thôi nhưng cũng không tới mức quên đi chứ!”

Lan Nô Tu Đồn liếc mắt kiêu ngạo: “Ta thật sự không biết.”

38. Chương 38: Lý Đức

Lan Nô Tu Đồn nhìn chằm chằm tờ giấy một hồi liền tiện tay nhét lại vào tay Lam Đặc: “Lấy ở đâu thì để lại đó đi.” Nói xong liền quay người trở lại phòng trong.

Lam Đặc ngây ngốc nhìn tờ giấy trong tay mình: “Chỉ vậy thôi à?”

Lan Nô Tu Đồn hí mắt nhìn ông: “Vậy chứ người muốn làm thế nào?”

“Chẳng lẽ người một chút tò mò người đi địa cầu làm gì, gặp được dạng người gì, đã xảy ra chuyện gì cũng không có à?” Lam Đặc tiếp tục ngạc nhiên hỏi.

“Biết thì có gì hay đâu, chuyện đã qua lâu như vậy rồi.” Giờ đi truy cứu cái chuyện xưa lơ xưa lắc, căn bản không có ý nghĩa gì hết, không chỉ vậy còn lãng phí thời gian, lãng phí tinh lực, Lan Nô Tu Đồn là người làm ăn, suy nghĩ luôn rất thực tế, vì vậy y nghiêm túc hỏi: “Chuyện ta bảo người tra thế nào rồi?”

Lam Đặc cảm thấy phản ứng của chủ tử rất bất thường, bất quá nếu người ta đã không quan tâm, ông còn ở trong này gào to thì thật dư thừa, vì thế cất tờ giấy nói: “Những thứ người bảo ta tra được rồi, chờ ta chỉnh sửa lại xong sẽ đưa cho người.”

“Thế làm nhanh một chút.” Lan Nô Tu Đồn hướng ông phất tay, lập tức nhanh chóng đóng cửa lại.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, Lam Đặc có chút dở khóc dở cười, được rồi, chủ tử không hiếu kỳ thì thôi, chờ rảnh rỗi một chút mình sẽ đi về khoảng thời gian đó điều tra vậy. Ông quả thực có chút tò mò.

Vì thế mà Lam Đặc không để mảnh giấy kia về chỗ cũ mà đem thẳng về phòng mình.

Nhan Tử Kỳ bị một ánh mắt mãnh liệt nhìn chăm chú mà tỉnh lại, đôi mắt vừa hé mở, hình ảnh đầu tiên đập vào là một gương mặt vừa quen vừa lạ, Nạp Tây vương? Anh ta ngồi trên giường làm gì!

Nhan Tử Kỳ nhìn rõ người đang nhìn mình là ai, đầu óc mơ hồ lập tức bị dọa mà tỉnh táo lại, lập tức ngồi bật dậy, lúc này mới phát hiện ra cơ thể mình vẫn còn xích lỏng, trên làn da còn chi chít hôn ngân đỏ hồng, vì thế vội vã kéo chăn lên quấn lấy cơ thể, trong lòng thầm đem tên cầm thú kia nguyên rửa n lần!

Về mặt Lý Đức tựa tiểu phi tiểu, nhẹ nhàng mở miệng: “Tiểu Vân nói với ta người có thể nói vì thế không cần giả cầm điếc, theo thúc thúc ta đương nhiên có đặc quyền.”

Nhan Tử Kỳ không thích thái độ nói chuyện của anh ta, giống như đang ban ân ỉn vậy, hẳn có thể nói cũng nhờ Hạ Tạp Áo giúp đỡ đâu phải công lao của Lan Nô Tu Đốn, bất quá những lời này chỉ nói trong lòng đương nhiên không thể nói ra.

“Mới sáng sớm vương tới tìm ta có việc gì?” Nếu người đã thích rõ ràng, thì ta cũng lười khách khí, trong mắt hẳn, dù người trước mắt là vương của Nạp Tây đại lục nhưng cũng không khứng bố bằng Lan Nô Tu Đốn.

Lý Đức cười một tiếng: “Làm sao người biết ta tới tìm người?”

Này còn phải hỏi sao? Chọn ngay lúc Lan Nô Tu Đốn không có trong phòng, không phải muốn tìm hẳn còn tìm ai, Nhan Tử Kỳ mặc kệ anh ta, kéo tấm chăn muốn xuống giường tìm quần áo.

Nào ngờ vừa định đứng dậy đã bị Lý Đức kéo lại: “Đừng nóng vội, ta thích nhìn bộ dáng người nằm trong ổ chăn, cứ vậy nói chuyện đi.”

Như vậy thì có thể nói được chuyện gì chứ! Nhan Tử Kỳ trong lòng thầm trở mặt xem thường: “Như vậy không được lễ phép cho lắm, vẫn nên mặc quần áo rồi nói sau.”

Lý Đức không quan tâm tới lời hẳn nói, một tay vẫn gắt gao túm chặt chăn, tầm mắt dừng lại trên bờ vai trắng nõn, thì thào nói: “Thúc thúc thực thích người nhĩ, trước kia khi sủng Niên Vân cũng không cùng cậu ta phát sinh quan hệ gì, thúc thúc ta thật ra có tính khiết phích.” Lý Đức nói tới đây liền hướng Nhan Tử Kỳ trừng mắt: “Người theo hầu thúc thúc ta khi phát sinh quan hệ đều phải tắt đèn, rất kỳ quái đúng không, A Triết cũng do thúc thúc cấp tinh trùng cho bệnh viện tạo ra, chuyện này ai cũng biết.....”

Từ lời nói của anh ta, Nhan Tử Kỳ nghe được sự thật hẳn chưa bao giờ biết, trong lòng không khỏi chấn động, chẳng lẽ Lan Nô Tu Đốn là người khiết phích sao? Lúc ở chung với mình y có kiêng kị gì đâu? Hơn nữa hóa ra Lan Nô Triết là đứa bé được sinh trong ống nghiệm, khó trách trong tòa nhà này không hề có nửa điểm dấu vết từng có nữ chủ nhân tồn tại!

Chính là, Nạp Tây vương nói cho hẳn nghe việc này để làm gì?”

“Rất kỳ quái vì sao ta lại biết những việc riêng tư như vậy đi, bật mí cho người biết, ta có phái người đi theo dõi nha. Bất quá sau đó bị thúc thúc phát hiện, thực đáng tiếc!” Lý Đức tiếc nuối nói.

Này có thể xem là gì a? Biến thái thích theo dõi, hơn nữa đối tượng còn là thúc thúc của anh ta! Nhan Tử Kỳ nghĩ đến đây, không thể không dùng ánh mắt khác để nhìn vị Nạp Tây vương cao cao tại thượng này, từ này tới giờ anh ta chẳng nói được câu nào tương xứng với địa vị của mình.

“Sao lại nói với ta những chuyện này?” Nhan Tử Kỳ không đoán được dụng ý của anh ta, chỉ có thể hỏi thẳng.

“Ta thật sự rất hiếu kì, người rốt cuộc có cái gì kỳ lạ lại làm thúc thúc ta mê muội như vậy? Chẳng lẽ kĩ thuật trên giường rất lợi hại sao?” Lý Đức hí híp mắt nhìn Nhan Tử Kỳ từ trên xuống dưới, cánh tay đang túm chăn đột nhiên dùng sức giật mạnh, lập tức kéo tấm chăn rút ra.

Cơ thể hoàn toàn xích lỏng lộ ra dưới tầm mắt Lý Đức, ngay cả nơi bí ẩn nhất cũng bị nhìn không sót chút nào.

Nhan Tử Kỳ hít một hơi lạnh, vung tay muốn kéo chăn nhưng phát hiện nó đã bị quăng xuống giường, chỉ có thể im lặng để đối phương nhìn no mắt, bất quá cũng không ngoan ngoãn đến vậy, dùng ánh mắt hung ác trừng Lý Đức.

“Không tồi, tuy hơi gầy nhưng thân hình vừa vặn cũng có thể xem được, nhưng vẫn chưa đến mức làm người ta nhìn phát cuồng đi.” Lý Đức lăm bằm lầu bầu, giống như đang tự thuyết phục mình.

Trong mắt Nhan Tử Kỳ, người này là một tên quái vật biến thái!

“Này người nên hỏi thúc thúc mình mới đúng, ta cũng đang buồn bực đây, y rốt cuộc coi trọng ta ở điểm nào!” Nhan Tử Kỳ thản nhiên nói một câu sau đó xoay người xuống giường, tao nhã bước đi, tìm kiếm quần áo, Lan Nô Tu Đồn chết tiệt rốt cục giấu quần áo hần ở đâu a.

Vừa định xoay người đi về hướng phòng tắm thì suýt chút nữa đập vào người Lý Đức đã không một tiếng động tiến đến sát bên người hần.

“Không cần hỏi, ném thử thì biết ngay hương vị.” Nói xong liền kéo tay Nhan Tử Kỳ.

Đến lúc này Nhan Tử Kỳ mới hiểu ra ý đồ của Lý Đức, không khỏi có chút giật mình, cánh tay bị nắm lấy, Nhan Tử Kỳ không ngại nguy cơ bị trật khớp dùng sức muốn giật tay mình lại, trong lòng nhất thời dâng lên một trận ghê tởm, tưởng tượng tên thú nhân biến thái này chạm vào cơ thể mình Nhan Tử Kỳ liền muốn nôn.

Lý Đức nắm rất chặt, Nhan Tử Kỳ giãy không được, trong tình thế cấp bách liền bất chấp đối phương là ai, nhấc chân đá vào người Lý Đức, Lý Đức từ nhỏ đã được cưng chiều, cũng là lần đầu tiên có người dám phản kháng, trong khoảnh khắc ngây ngốc liền bị Nhan Tử Kỳ đập trúng, cước này có lẽ cũng khá nặng, chỉ thấy Lý Đức kêu rên một tiếng, ôm bụng lui về sau mấy bước, mở miệng mắng một câu: “Chết tiệt.”

Nhan Tử Kỳ vừa thoát ra lập tức tóm lấy tấm chăn trên mặt đất bọc kín cơ thể, đề phòng nhìn Lý Đức chằm chằm vừa chằm chằm tiến về phía cửa, chờ đến khi tới được cạnh cửa Nhan Tử Kỳ vội vàng mở ra rồi chạy ra ngoài, nhưng đột ngột đụng phải một người đứng ngay ngoài cửa.

Giương mắt lên nhìn phát hiện người kia là Niên Vân, vẻ mặt lạnh nhạt của Niên Vân nhìn thấy Nhan Tử Kỳ chạy ra có chút bất ngờ.

Nhìn phản ứng của cậu ta Nhan Tử Kỳ lập tức hiểu ra, tình cảnh này lại đứng ngay cửa chắc hẳn là canh chừng giùm Lý Đức đi?

Quả nhiên, lúc Nhan Tử Kỳ bước đi tiếp Niên Vân lập tức cản lại, vẻ mặt vẫn thờ ơ như cũ.

“Để ta đi.” Nhan Tử Kỳ hỗn hển quát, trăm triệu lần cũng không thể ngờ hôm nay mình lại bị một người đồng loại hãm hại.

“Không.” Niên Vân ngăn hần lại, lạnh lùng nói.

Nhan Tử Kỳ sợ Lý Đức đuổi theo, liền đưa tay muốn đẩy Niên Vân qua một bên, không ngờ cậu ta bộ dạng yếu đuối như vậy lúc này lại mạnh mẽ phi phưởng, Nhan Tử Kỳ không đẩy được cậu ta, còn bị đẩy ngược trở về, cả người đập vào cánh cửa ‘phanh’ một tiếng.

“Cám ơn, tiểu Vân.” Lý Đức khanh khách cười từ bên trong tiến ra, đi tới bên cạnh Nhan Tử Kỳ sắc mặt lạnh lùng, tay vung lên cho Nhan Tử Kỳ một bạt tai làm đầu hần nghiêng hẳn sang một bên, hai má đau đớn rát bỏng, bên tai còn nghe thấy Lý Đức cười lạnh: “Ngoan ngoãn không phải tốt sao, chọc giận ta làm gì.”

Nhan Tử Kỳ thâm kêu khổ, cơ hội chạy trốn đã lỡ mất, kế tiếp nhất định là lãnh ít dũ nhiều, Lan Nô Tu Đồn chết tiệt, sáng sớm đã chạy đi mất để hai con quỷ này tới quấy rầy.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy da đầu đau đớn, Lý Đức nắm lấy tóc hần kéo vào bên trong, cửa phòng cũng bị Niên Vân chu đáo đóng lại, quả nhiên trời cũng muốn hần chết mà.....

Có lẽ Lý Đức nghĩ Nhan Tử Kỳ không còn đường trốn nữa, liền buông tóc hần ra, cười cười: “Ta khuyên người nên ngoan ngoãn đi, chọc ta giận lên thì chỉ cần động một ngón tay cũng giết được người.”

Nhan Tử Kỳ không biết người này sẽ giết mình thế nào, hần chỉ biết nếu không tìm cách trốn thoát một lát nữa nhất định sẽ chết trên giường.

Trong đầu cố gắng tìm biện pháp trốn, ánh mắt liếc nhanh qua xung quanh liền nhìn thấy cửa sổ đang nửa mở nửa khép, ngu thật, đường này so với cửa chính không phải càng thích hợp để chạy trốn hơn sao, Nhan Tử Kỳ thầm mắng mình là đầu heo.

Giả vờ nghe lệnh chậm chạp đi về hướng giường, Nhan Tử Kỳ thừa dịp Lý Đức không để ý liền phóng về phía cửa sổ, từ khe hở chui ra, trong tình thế cấp bách, vì quá vội vàng nên bị tay nắm trên cửa cào một đường, đau đớn làm hấn nhả hết cả mặt.

Lý Đức hiển nhiên không dự đoán được tiểu gia hỏa này tinh lực tràn trề như vậy, không ngừng tìm cách chạy trốn, chỉ thất thần một chút tiểu gia hỏa kia đã chui qua cửa sổ, Lý Đức nhắc chân muốn đuổi theo nhưng đột nhiên nghĩ tới từ hướng này đi ra chính là hậu viện, mà thư các lại nằm song song với hậu viện.....

Nghĩ như vậy, Lý Đức chỉ có thể từ bỏ ý niệm trong đầu, bởi vì không ăn được Nhan Tử Kỳ mà cảm thấy đáng tiếc.

Niên Vân vẫn đang thờ ơ đứng ngoài cửa đột nhiên nhìn thấy Lý Đức tiến ra không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ, năng suất cũng nhanh quá đi, vừa mới vào không bao lâu?

“Không cần nhìn, hấn trốn rồi.” Lý Đức bĩu môi không vui nói.

“Trốn.” Niên Vân nghiêng người nhìn vào bên trong, lập tức nhìn thấy cửa sổ mở rộng, không khỏi im lặng, trong lòng vô cùng thất vọng, cơ hội tốt như vậy lại bị Lý Đức đánh mất, chán thật.

“Đi thôi, còn đứng trong này làm gì, giờ nên nghĩ cách nói chuyện với thúc thúc.” Lý Đức thở dài, cảm thấy rất bứt rứt, từ nhỏ đến lớn, anh muốn thứ gì hay người nào đều đạt được, lần này tới trang viên, chỗ nào cũng không hài lòng, làm gì cũng không ưng ý.

Nhìn thấy bóng dáng chậm như rùa của Lý Đức, Niên Vân nén lại cơn bực bội trong lòng, cũng không dám nói gì chỉ có thể yên lặng đi theo.

Lan Nô Tu Đốn từ sớm đã có buổi gặp gỡ với cố vấn hoàng gia từ nội thành tới, nghe hết nửa ngày cũng không hiểu đối phương muốn nói tới vấn đề gì, thật sự có chút phiền, Lan Nô Tu Đốn bực bội đi tới cửa sổ muốn hít thở một chút không khí trong lành, nhưng khi y vừa mở cửa ra lại bị tình hình trước mắt làm khiếp sợ.

Chỉ thấy tiểu tử kia vốn nên nằm trên giường, trên người lại quấn chăn, hoang mang nhảy xuống từ cửa sổ té ngã xuống bậc tam cấp bên dưới, sau đó đứng lên liều mạng bỏ chạy, bộ dáng giống như phía sau có con quái vật gì đuổi theo.

Hơn nữa nhìn kỹ một chút hình như trên cánh tay Nhan Tử Kỳ có máu, máu đã thấm vào tấm chăn trắng tinh, màu đỏ rực rõ kia làm ánh mắt Lan Nô Tu Đốn đau xót, y cảm thấy ngực mình tê rần, thiếu chút nữa liền không thể hô hấp nổi.

Mặc kệ phía sau có một vị quan chức cao cấp đang không ngừng diễn thuyết, càng không quan tâm đây là lần hai, một tay chống lên cửa sổ phóng ra ngoài, bởi vì xung động quá lớn, lúc tiếp đất Lan Nô Tu Đốn té lăn mấy vòng.

Lúc ở hậu hoa viên, Nhan Tử Kỳ có thể nhìn thấy đại môn luôn đóng chặt ở lối vào nhà chính, lúc này đi tới mới phát hiện cánh cửa này rắn chắc đến vậy, đẩy thế nào nó vẫn cứ bất động.

Ngay lúc hấn nôn nóng như kiến đang bò trên chảo nóng, đột nhiên phía sau phát ra tiếng động làm hấn lập tức nghĩ là Lý Đức đuổi tới, quay mạnh đầu về phía sau.

Trong chớp mắt nhìn thấy Lan Nô Tu Đốn, Nhan Tử Kỳ còn tưởng mình quá căng thẳng mà sinh ra ảo giác, bằng không vì sao y lại xuất hiện ở đây? Về mặt còn lo lắng như vậy.

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Sao lại như vậy?” Lan Nô Tu Đốn kéo cánh tay còn đang chảy máu của Nhan Tử Kỳ, hỗn hển hỏi.

“Còn mặt người sao lại thế này? Ai đánh!” Nhìn thấy gò má sưng đỏ của hấn, Lan Nô Tu Đốn có cảm giác có mấy tấn thuốc nổ trong lồng ngực đồng loạt châm ngòi, có cảm xúc muốn giết người.

Bị y rỗng một giây như vậy. trái tim đang treo trên chỉ manh của Nhan Tử Kỳ mới dần dần hạ xuống, tâm tình nổi lỏng, cả người suy sụp ngồi bệt xuống mặt đất.

Chờ hẩn lấy lại chút sức lực mới bị phần quát lên: “Chết tiệt, mới sáng sớm người đã chạy đi đâu vậy chứ!”

39. Chương 39: Giá Nam Nhân

“Đừng lộn xộn.” Lan Nô Tu Đồn nhìn thấy Nhan Tử Kỳ ngồi dưới đất còn giấy dựa muốn xé mảnh chắn nhiễm máu, vội vàng hét lớn cản hẩn lại, sau đó khom người xuống ôm lấy hẩn, đôi bàn tay to lớn lại có chút khê run, giống như đang nâng một mảnh thủy tinh mong manh dễ vỡ.

Không biết vì sao, gần đây cứ nhìn thấy tiểu tử này trái tim lại nhức nhối, cho dù dùng sức vọt vào bên trong cơ thể hẩn, vẫn cảm thấy không đủ, có cảm giác muốn đem hẩn thành một phần cơ thể mình, lúc này nhìn hẩn chặt vật như vậy cảm giác như bị tát một bạt tai, điên cuồng, giận dữ.....

Nhìn thấy cánh tay hẩn chảy máu, trái tim đau đớn như bị xé rách, cảm giác này là gì?

Nhan Tử Kỳ bị Lan Nô Tu Đồn ôm vào lòng, sợ hãi trong lòng mới chậm rãi biến mất, lồng ngực lớn như vậy thực dễ làm người ta có cảm giác an toàn: “Người ôm ta đi đâu?”

Thấy Lan Nô Tu Đồn ôm hẩn quay trở lại, Nhan Tử Kỳ sợ Lý Đức vẫn còn trong phòng lại bất an giấy dựa.

“Tay người cần xử lý một chút, còn nữa, nói cho ta biết đã phát sinh chuyện gì.” Lan Nô Tu Đồn thoải mái nhảy lên ba bậc tam cấp ngay cửa sổ, đá văng hai cánh cửa rồi tiến vào.

Trong phòng ngoại trừ mớ hỗn độn trên giường thì cũng không còn gì đặc biệt, vừa vào phòng Nhan Tử Kỳ vội vã nhìn xung quanh phát hiện cửa chính đang đóng chặt, Lý Đức cùng Niên Vân đã rời khỏi, lúc này mới nhẹ nhàng thở một hơi.

Khi bình tĩnh lại cánh tay liền truyền tới cảm giác bỏng rát, nhìn kỹ mới phát hiện vết thương trên cánh tay rất sâu, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài.

Nhan Tử Kỳ thở dài, xé một góc chăn muốn băng bó sơ qua, tính lát nữa tìm lão cha kiểm tra lại, lúc hẩn cầm vải muốn băng lại vết thương, lại bị Lan Nô Tu Đồn giật lấy.

“Ta lấy thuốc cho người, giờ trước tiên người nói cho ta nghe, vì sao ngủ một giấc lại có thể máu me đầm đìa thế kia.” Tuy rằng những từ này có chút khoa trương bất quá trong mắt Lan Nô Tu Đồn, một giọt máu của Nhan Tử Kỳ cũng là chuyện lớn.

“Việc này người không nên hỏi ta, phải hỏi vị cháu trai tôn quý của người mới đúng.” Nhan Tử Kỳ cảm thấy dù sao người ta cũng là vương của một tinh cầu, mình có thể kể tội được hay sao, vấn đề là Lan Nô Tu Đồn có tin mình hay không, hẩn càng không thể ý y cho rằng Lan Nô Tu Đồn cùng mình làm tình vài lần sẽ vì thế mà đi đắc tội với vương.

Hơn nữa việc này rõ ràng mình chiếm ưu thế, căn bản không cần nói ra mọi người cũng ngầm hiểu được, đừng nói là Lan Nô Tu Đồn, Nhan Tử Kỳ tin tưởng mình chỉ cần nói ra cái tên, còn những việc khác dạ thú đại thúc chắc hẩn có thể đoán được.

Nghe được do Lý Đức gây ra, Lan Nô Tu Đồn có chút bất ngờ, mím môi nhìn chằm chằm vết thương của Nhan Tử Kỳ một hồi: “Chờ một chút, ta tìm được cho người.” Nói xong liền quay ra mở tung mớ ngăn tủ trong phòng.

Nhan Tử Kỳ nhìn thấy bộ dạng tìm kiếm không hề có mục tiêu kia, bất đắc dĩ lắc đầu, phòng này căn bản không có được đi, quả nhiên, không chờ hẩn nghĩ xong, Lan Nô Tu Đồn ở bên kia đã bắt đầu rung chuông gọi người.

Không bao lâu sau liền có mấy người ôm thùng thuốc lật đặt chạy tới, lúc này Lan Nô Tu Đồn không nói rõ, chỉ nói gọi người lên xử lý vết thương nên tất cả mọi người đều tưởng chủ tử có việc, ngay cả Lam Đặc cũng vội vàng chạy tới xem tình hình.

Nhìn thấy hóa ra người bị thương là Nhan Tử Kỳ mới có thể thở nhẹ, biểu tình liền thay đổi thành băng lãnh như cũ nói với Lan Nô Tu Đốn: “Đừng có thô lỗ như vậy, nhân loại thể chất khác với chúng ta, phải ôn nhu một chút.”

Lan Nô Tu Đốn trừng mắt, lạnh nhạt nói: “Không phải ta làm.” Y bây giờ nhìn thấy tiểu tử này liền thương tiếc không hết, đụng hần đều phải cố gắng nhẹ nhàng, sợ làm đau hần sao có thể làm hần bị thương đến chảy máu như vậy.

Đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp Nhan Tử Kỳ, chính mình suýt chút nữa đã bóp chết hần, Lan Nô Tu Đốn cảm thấy rất sợ, may mắn lúc đó chính mình không tàn nhẫn xuống tay.

Lam Đặc nhìn thấy người hầu cầm bình phun thuốc lên vết thương của Nhan Tử Kỳ, chất lỏng phủ lên miệng vết thương sau đó nhanh chóng kết thành một lớp màng.

Lam Đặc xem xong mới nhíu mày hỏi: “Là tên nào không biết sống chết dám đụng vào bảo bối của người thế?”

Lan Nô Tu Đốn nghe thấy hai chữ bảo bối, hai hàng chân mày vốn đang nhíu chặt, nháy mắt liền thả lỏng, phát hiện ra trong lời nói trêu chọc của Lam Đặc lại có ý lấy lòng y, dùng hai từ bảo bối để hình dung tiểu tử này, y thực rất thích nghe!

Bảo bối của Lan Nô Tu Đốn, không tồi, không tồi, đã thú đại thúc cảm thấy rất thích thú.

Chính là vấn đề Lam Đặc hỏi lại làm y khó chịu, tâm tình vừa vui lên một chút lại buồn bực: “Là Lý Đức.”

Lam Đặc vốn còn định vung chân chó đem cái tên không biết tốt xấu kia xách tới, nhưng nghe tới là Lý Đức, ông quyết định ngậm miệng lại, người kia so với ông cao cấp hơn nhiều, trước mắt Lam Đặc không đủ dũng khí để đi làm cái việc kia.

Suy nghĩ một chút, Lam Đặc cẩn thận nói: “Người định làm thế nào?”

Lan Nô Tu Đốn nhìn ông, nhượng mày: “Trước tiên cứ làm cho cậu ta chấm dứt kì nghỉ đi.” Lan Nô Tu Đốn đối với người ngoài luôn nổi danh là lãnh khốc vô tình, nhưng người này lại là cháu y, kỳ thật trong lòng y rất hi vọng Lý Đức tìm tới Nhan Tử Kỳ chỉ vì một chút bản tính trẻ con thôi.

Chính là y biết sự thật không phải như vậy.

“Chuyện này người tự mình nói đi.” Lam Đặc bĩu môi, kỳ thật trong lòng y đã muốn trở mặt, nếu vị vương phiến toái này rời đi thì người nhẹ nhàng nhất có lẽ là đại quân gia ông a.

Nhan Tử Kỳ nhìn lớp màng đang bao trên tay mình, người hầu nói ngày mai chỉ cần đem lớp màng này lột bỏ là tốt rồi, trong lòng hần có chút nghi hoặc, một cái lỗ vừa sâu vừa dài như vậy, ngày mai có thể lành sao? Nếu xé ra vẫn còn chảy máu thì sao đây?

Nghĩ như vậy nhưng hần vẫn ngoan ngoãn cầm lấy quần áo người hầu đưa tới, nhanh chóng chạy vào nhà tắm thay đồ, chờ xong xuôi đi ra, Lam Đặc và Lan Nô Tu Đốn đang nhỏ giọng bàn chuyện, Nhan Tử Kỳ cẩn mật đi tới trước mặt bọn họ, bộ dạng có chuyện muốn nói.

Lan Nô Tu Đốn nhu đầu hần hỏi: “Ta gọi người đem đồ ăn tới cho người.”

Nhan Tử Kỳ gạt bàn tay to của y xuống: “Ta phải về nhà gỗ.” Đứng trong nhà chính, một chút cảm giác an toàn cũng không có.

Lan Nô Tu Đốn buồn bực nhất là chuyện hần cứ muốn về nơi kia, nhưng cũng không ngăn cản, dịu dàng thương lượng: “Ăn một chút rồi trở về.”

“Trở về xong sẽ ăn.” Nhan Tử Kỳ ỷ vào thân phận người bệnh của mình, cư nhiên dám cãi bướng với Lan Nô Tu Đốn.

Hai người cò kè mặc cả một hồi làm Lam Đặc đứng một bên trợn mắt há mồm, thầm nghĩ, đây chính là vị chủ tử nói một không hai của mình sao? Thái độ này, giọng điệu này, thật ra là giả vờ đi!

Biểu tình Lan Nô Tu Đốn quả nhiên ngày càng lạnh, hung hăng nhìn chằm chằm mặt Nhan Tử Kỳ, hần cũng không chịu xuống nước, táo bạo nhìn thẳng vào y.

Sau đó chỉ nghe thấy Lan Nô Tu Đồn hừ lạnh một tiếng: “Lam Đặc, người đưa hắn về, gọi luôn người đem đồ ăn tới.”

Lam Đặc gắt gao bảo vệ cầm mình, sợ rằng mình buông tay ra sẽ lập tức rớt xuống, nuốt nước miếng, chậm chạp ‘nga’ một tiếng.

Nhan Tử Kỳ nghe thấy mình có thể rời khỏi lập tức nhìn Lan Nô Tu Đồn cười tươi rói, nụ cười này lập tức làm tâm tình Lan Nô Tu Đồn giống như mặt trời xóa tan sương mù, vô cùng sáng lạn.

Thực sự không bình thường mà.....

Chờ bọn Nhan Tử Kỳ rời đi, Lan Nô Tu Đồn cũng rời khỏi phòng đi thẳng về hướng dinh viện Lý Đức ở, trong lòng kỳ thật không phải không có cảm giác, từ trước tới nay luôn xem Lý Đức là một đứa con nít, kỳ thật đứa nhỏ này cũng ngồi trên vương vị cũng khá lâu rồi, chẳng qua chính mình đã cố tình không để ý tới.

Năm đó khi ca hấp hối đã giao phó lại cho y, vì thế y liền xem đứa cháu như con của mình, đối với Lý Đức có thể nói là nuông chiều vô hạn, ngay cả đứa con Lan Nô Triết của mình cũng không được như vậy.

Nhưng tới hôm nay, y đột nhiên phát hiện ra kỳ thực chính mình vẫn luôn có giới hạn, mà hôm nay Lý Đức cũng vừa vặn vượt qua ranh giới này.

Lúc nhìn thấy Lý Đức, cậu ta đang ngồi ăn sáng với Niên Vân, thấy y đến, biểu tình hai người không có chút bất ngờ nào.

Không đợi Lan Nô Tu Đồn hỏi, Lý Đức đã nói trước: “Thúc thúc, người vì chuyện Nhan Tử Kỳ mà tới sao?”

Lan Nô Tu Đồn ngồi xuống sô pha, “ân” một tiếng xem như đáp lại.

“Tiểu gia hỏa này chắc lại nói này nọ với thúc thúc đi, thúc thúc người không thể chỉ nghe lời của hắn nga.” Lý Đức chờ y ngồi xuống liền nói.

Lan Nô Tu Đồn im lặng nhìn cậu ta, ánh mắt trong suốt nhìn không ra cảm xúc.

Lý Đức có thể xem là một người rất giỏi việc đọc tâm người khác, nhưng đến tận bây giờ cậu vẫn không thể nhìn thấu vị thúc thúc này, trước mặt y, chính mình vĩnh viễn chỉ là một đứa nhỏ, cái gì cũng bị nhìn thấu.

“Ta tới nghe người nói.”

“Thúc thúc, Nhan Tử Kỳ không phải là nhân sủng sao, người sẽ không vì một tiểu sủng mà gây chuyện đi.” Lý Đức cười hắc hắc: “Ta chỉ đùa với hắn một chút không nghĩ đã dọa tới hắn như vậy.”

Lan Nô Tu Đồn nghe cậu ta nói như vậy, thở dài nói: “Lý Đức, trước kia người theo ta nói người muốn Niên Vân, ta đồng ý, sau đó lại phái người theo dõi ta, ta cũng không truy cứu, từ đó tới giờ vẫn luôn nuông chiều người.”

“Thúc thúc.....” Nhìn thấy biểu tình của Lan Nô Tu Đồn, Lý Đức lập tức đoán được y sắp nói gì, trong tình thế cấp bách vội vàng ngắt lời y: “Thúc thúc, ta sau này không dám làm vậy nữa, người tha thứ cho ta lần này được không?”

Lan Nô Tu Đồn lắc đầu nói: “Lần này không giống, người nên biết Nhan Tử Kỳ là người ta nhận định phải sống chung cả đời, không thể để người đụng vào.”

Lý Đức há to miệng, không thể tin được thất thanh nói: “Nhưng mà, đó là nhân loại a, thúc thúc....., không được, chuyện này tuyệt đối không được, ta không đồng ý, nhóm lão gia Lan gia nhất định cũng không đồng ý!”

Niên Vân vốn đang ngồi một bên nghe thấy cũng hóa đá trong nháy mắt.

Lan Nô Tu Đồn nhìn Lý Đức, đột nhiên tới gần bên tai cậu ta, tà ác nói: “Hắn không thể trở thành bầu bạn của ta, chẳng lẽ người có thể sao?”

Lý Đức ghen hòng trở mắt nhìn y, ánh mắt kia, nụ cười kia hoàn toàn xa lạ, cậu chưa bao giờ nhìn thấy một Lan Nô Tu Đốn như vậy, giống như ác ma tàn bạo độc ác, không chút lưu tình vạch trần sự thật bấy lâu nay cậu khổ tâm che giấu.

Thì ra thúc thúc luôn hiểu rõ tâm tư mình, hơn nữa đã biết vẫn tiếp tục để mặc mình tùy hứng, chính mình vẫn ngây thơ nghĩ rằng thúc thúc đối xử với mình đặc biệt.

Vào lúc cần thiết, lại không chút nao núng xé rách lớp mặt nạ.....

Lý Đức cảm thấy trái tim mình đóng băng trong nháy mắt.

“Công việc bận rộn như vậy, người cũng nên sớm quay về hoàng cung đi.” Không quan tâm tới Lý Đức đang ngây ngốc tại chỗ, Lan Nô Tu Đốn vỗ vai cậu một chút lập tức rời khỏi.

40. Chương 40: Nghiên Cứu

Lan Nô Tu Đốn ngồi dựa trên sô pha, nhìn số tư liệu Lam Đặc đưa tới, tổng hợp nghiên cứu về nhân loại, Lan Nô Tu Đốn thích thú trở mình, thâm nghĩ, Lam Đặc đúng là một tổng quản vạn năng, chỉ trong vòng hai ngày đã đưa tới đầy đủ tư liệu.

“Cuộc sống của nhân loại cũng tương tự như chúng ta nhỉ.” Lật vài tờ, Lan Nô Tu Đốn tổng kết.

“Đúng vậy, vì thế lúc trước vì để tạo quan hệ thân thiết đã mời nhân loại sang bên này học tập trao đổi, nào ngờ cuối cùng biến thành phong trào dưỡng nhân sủng ở Nạp Tây đại lục.” Lam Đặc cảm khái nói.

Lan Nô Tu Đốn gật gật đầu, lập tức nhìn miêu tả trên tư liệu: nam nữ bình thường sau khi trưởng thành, sẽ xây dựng một gia đình, sau đó cùng nhau nuôi dưỡng đứa con.....

“Nói như vậy, Nhan Tử Kỳ ở cùng một chỗ với ta sẽ không thể nuôi dưỡng đứa con.”

Lam Đặc liếc mắt xem thường: “Chủ tử, hai người các người đều là giống đực, đương nhiên không thể có con, hơn nữa bất đồng chủng tộc cũng không được cho phép.”

Lan Nô Tu Đốn nhíu mày: “Thế vì sao những nhân sủng bị bắt tới đều là nam nhân.”

“Bởi vì nhân loại giống cái có thể sinh tồn ở tình cầu chúng ta tỷ lệ rất thấp, hơn nữa, chúng ta cơ bản thiên về đồng tính.” Lam Đặc tận tụy với công việc giảng giải.

Lan Nô Tu Đốn từ chối cho ý kiến, y chưa từng chọn lựa bầu bạn nên không biết mình thiên về cái gì, chính là nếu phải chung sống với một giống cái cả đời, y cảm thấy rất khó chịu.

Dân cư Nạp Tây đại lục từ trước tới nay rất thấp, cho dù có khoa học kỹ thuật phát triển cũng không thể ngăn cản được sự thoái hóa dân số, hiện tại nữ tính ở Nạp Tây muốn tự mình mang thai để sinh ra đứa nhỏ tuyệt đối là chuyện vô cùng khó khăn, vì thế rất nhiều người giao chuyện sinh sản cho bệnh viện, nhưng tỷ lệ thành công cũng không phải 100%.

Sống lâu, chủng tộc đa dạng là nguyên nhân dẫn tới dân cư thưa thớt, bởi vì một số chủng tộc sau khi sinh sản sẽ chết, nên Nạp Tây có những quy định rất rõ về việc này, thú nhân bất đồng chủng tộc không thể sinh sản.

Hiện tại vấn đề nguy cấp nhất ở Nạp Tây đại lục không phải kinh tế, cũng không phải chính trị mà chính là dân số, làm thế nào mới có thể tăng dân số, đây là vấn đề bức thiết nhất phải giải quyết.

Đương nhiên, Lan Nô Tu Đốn từ đó đến giờ vẫn không hề quan tâm tới vấn đề này, y chỉ thắc mắc vì sao người ở Nạp Tây lại thiên về đồng tính hơn mà thôi.

“Cái này.....” Lan Nô Tu Đốn bị một tin tức trên tờ giấy hấp dẫn: “Đi dạo phố, ăn cơm, tặng lễ vật là cái gì?”

Lam Đặc nghiêng người qua liếc mắt một cái, trên mặt giấy có một dòng ghi chú: nhân loại yêu đương như thế nào

“Nga, hẳn là một người bị người khác hấp dẫn, sinh ra tình yêu, sẽ bắt đầu theo đuổi, yêu nhau, cuối cùng là kết hôn.....” Lam Đặc cũng chỉ dựa theo mặt chữ mà giải thích.

“Tình yêu là cái gì?” Lan Nô Tu Đồn phát hiện ra mình không hiểu chút gì về nhân loại, ngay cả chính mình khi trưởng thành liền biến thành hình dáng nhân loại, lý do y cũng không nhớ rõ.

Lam Đặc đảo cặp mắt trắng dã: “Người hỏi ta, ta hỏi ai, ta cũng đâu phải nhân loại, nếu không thì người đi hỏi Nhan Tử Kỳ đi?”

Lan Nô Tu Đồn cau mày liếc Lam Đặc, thầm nghĩ, sao mình có thể hỏi tiểu tử kia được, trực giác báo cho y biết, đây là vấn đề rất xấu hổ a!

Lam Đặc bị chủ tử trừng mắt, đành cố gắng nói: “Theo ta nghĩ, có lẽ là một loại cảm giác đi.”

“Cảm giác?” Lan Nô Tu Đồn cố gắng suy nghĩ.

Nhìn không thấy người liền sốt ruột, thấy được sẽ lập tức vui vẻ, đối phương cười tâm tình của mình cũng tốt theo, lúc ôm đối phương liền có cảm giác ngọt ngào như ăn kẹo đường, thấy đối phương bị thương lập tức muốn giết người, chỉ cần đối phương đứng bên cạnh tâm tình sẽ vô cùng thoải mái....

Loại cảm giác bất thường này, chẳng lẽ chính là tình yêu sao?

Lam Nô Tu Đồn có cảm giác thông suốt, từ khoảnh khắc quyết định cho tiểu tử kia thành bạn đời của mình, tâm tình của y luôn biến hóa theo hành động của tiểu tử ấy, lúc trước còn tưởng mình có vấn đề gì, hóa ra, bởi vì tình yêu làm hại.

“Nhân loại tìm bạn đời đúng là phiền phức.” Lan Nô Tu Đồn thấy tư liệu lên bàn, bắt mắt tổng kết.

Lam Đặc cười thầm trong lòng, phiền toái này không phải tự người tìm tới sao: “Nếu không còn việc gì ta xin phép lui xuống, còn rất nhiều công vụ.”

Lan Nô Tu Đồn phát tay cho ông rời đi, chính mình lại ngồi nhìn chằm chằm vào mớ tư liệu, xác định Lam Đặc đã rời khỏi mới cau mày cảm lại xấp tài liệu chuyên tâm nghiên cứu từng tờ một.

Nhan Tử Kỳ trừng to mắt nhìn tay mình, lão cha đang giúp hẩn gỡ lớp màng trên vết thương, trong khoảng thời gian ngắn cả hai người đều không dám thở mạnh.

“Lão cha, người nghĩ lột ra rồi còn chảy máu không.” Tuy rằng vết thương không còn đau nhưng Nhan Tử Kỳ không tin tưởng lắm, phun một chút nước thuốc, vết thương sẽ lành trong một ngày sao.

Còn lão cha ở hậu hoa viên cũng một thời gian khá dài, đối với y học hiện đại cũng không hiểu nên lúc giúp hẩn gỡ ra cũng rất cẩn thận.

Nhìn thấy động tác quá mức chậm chạp của lão cha, Nhan Tử Kỳ nhịn không được nói chêm vào: “Lão cha, kỳ thực không có đau, người mau một chút đi.”

Lão cha trừng mắt liếc, quát: “Ta biết rồi, người im lặng một chút đi!”

Nhan Tử Kỳ bị mắng bất ngờ không hiểu trắng sao hết, nhưng rất nhanh liền hiểu ra, lão cha đang căng thẳng.

Lan Nô Tu Đồn đến nhà gỗ liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Na Cổ mặt đỏ bừng không dám xé lớp màng trên tay Nhan Tử Kỳ, còn hẩn lại ngồi một bên dõ dảnh không chịu tự mình hành động.

Thấy như vậy, Lan Nô Tu Đồn trực tiếp đi qua, khom lưng đảm nhiệm nhiệm vụ khó khăn kia, dùng sức một chút rút mạnh ra.

Nhan Tử Kỳ và lão cha bị tình huống bất ngờ làm hoảng sợ, đồng thời la “A!” một tiếng, nhưng sau đó nhìn lại cánh tay hoàn toàn lành lặn không chút thương tổn đều trợn mắt há mồm.

“Thật là lành rồi.” Nhan Tử Kỳ nâng tay mình, trái nhìn phải nhìn, ngạc nhiên nói.

Lão cha có cảm giác bị mắc lừa, thậm chí còn nghi ngờ có phải Nhan Tử Kỳ muốn trêu chọc ông mà bày trò hay không, rõ ràng có việc gì đâu cũng làm ông kinh hoảng một phen, quả nhiên là thiếu đòn mà, bất quá chủ tử đang đứng bên cạnh, ông chỉ dám ngẫm nghĩ trong lòng không dám to gan hành động.

Lan Nô Tu Đồn xoa đầu Nhan Tử Kỳ, nhanh chóng đưa tay kéo hần đứng lên.

Nhan Tử Kỳ đứng lên xong mới nhớ ra một vấn đề liền quay đầu lại hỏi Lan Nô Tu Đồn: “Rõ ràng là ban ngày người tới tìm ta làm gì?”

Nghe hần hỏi thế, Lan Nô Tu Đồn cùng lão cha lập tức trợn trắng mắt, lão cha bởi vì quá kinh ngạc tên tiểu tử này dám hỏi cái vấn đề đáng xấu hổ như vậy, ban ngày không thể tìm, chẳng lẽ chỉ có thể vào buổi tối tìm người lên giường hay sao. (Lão cha, người cũng không phải tiểu bạch thỏ thuần khiết nga!)

Còn Lan Nô Tu Đồn cảm thấy không ngờ tiểu tử này tàn nhẫn như vậy, y bên kia chuyên tâm nghiên cứu làm thế nào để theo đuổi hần vất vả như vậy, hần vừa nhìn thấy y lại nói tìm hần làm gì, chẳng lẽ không có việc thì không thể ở bên cạnh sao?

Dã thú đại thúc đến bây giờ còn không nhận ra mình đã bước chân vào tình yêu, dấm chua đã bắt đầu xuất hiện! (Quả nhiên là trung khuyến công a!)

“Dắt người đi ăn cơm.” Lan Nô Tu Đồn kéo tay Nhan Tử Kỳ, cảm giác bàn tay bé nhỏ nằm trong tay mình phá lệ mềm mại.

Nhan Tử Kỳ ngẩng đầu nhìn sắc trời, nếu hần nhớ không lầm mình vừa mới ăn cơm trưa không bao lâu mà, có lầm không a? “Mới ăn cơm không bao lâu sao ăn nổi nữa? Người chưa ăn cơm sao?”

Lan Nô Tu Đồn bị hần hỏi có chút lúng túng, đơn giản không thêm trả lời, kéo tay lôi hần tiếp tục ra ngoài, Tái Á đã chờ sẵn ngoài cửa, thấy bọn họ xuất hiện liền giương cánh.

Nhan Tử Kỳ bị y kéo đi cũng không hỏi nữa, người này kín như hũ nút, thay vì hỏi y tự nói chuyện với mình còn hơn.

Bất quá tiếp xúc với nhau một khoảng thời gian, Nhan Tử Kỳ cũng rút ra được chút kinh nghiệm, Lan Nô Tu Đồn này chỉ có bề ngoài hơi bá đạo một chút, có chút kỳ quặc nhưng thật sự cũng không quá đến mức như bọn người hầu miêu tử.

Tái Á chở họ bay vào hướng nội thành, đây là lần thứ hai Nhan Tử Kỳ tận mắt nhìn thấy thành thị hiện đại như thế giới trong khoa học viễn tưởng này, dù trước đây đã được nhìn thấy, nhưng nhìn lại vẫn vô cùng kinh ngạc.

Đột nhiên nhớ lại trước đây tới nơi này bởi vì Lan Nô Triết muốn dẫn hần tới buổi party thú sủng kia, lần này Lan Nô Tu Đồn dẫn hần tới làm gì a? Chẳng lẽ lại là hội giao lưu thú sủng!

Vào thành, Tái Á tiếp tục bay thẳng về hướng tòa nhà cao chọc trời, trong lòng Nhan Tử Kỳ đã sắp đóng thành băng, nghĩ thâm, nếu đúng là cái hội giao lưu gì đó hần nhất định sẽ nổi giận.

Tái Á quả nhiên đáp xuống trên đỉnh tòa nhà cao chọc trời này, Lan Nô Tu Đồn đưa tay ẵm hần xuống, sau đó không ôm hần như mọi lần nhưng vẫn nắm chặt lấy tay hần.

Nhan Tử Kỳ nhìn bàn tay bị nắm chặt, quá dị liễu mắt nhìn Lan Nô Tu Đồn, hôm nay có chút là lạ, cư nhiên không ôm hần, lại cùng nhau song song dạo bước, quỷ dị a.

Thang máy chạy từ tầng 100 xuống tầng 10, sau khi ra khỏi thang máy Nhan Tử Kỳ phát hiện nơi này giống như các khu thương mại ở địa cầu, bất quá những món hàng bày bán rất quái lạ.

Nhan Tử Kỳ đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ kì dị trong đầu, không lẽ Lan Nô Tu Đồn muốn dắt hần đi dạo phố? ! Vì thế, Nhan Tử Kỳ bị chính suy nghĩ của mình làm lúng túng, nghĩ thâm, hai tên đại nam nhân đi dạo phố gì a, buồn cười chết được.

Bất quá hàng hóa nơi này rất kỳ lạ? Thật sự rất thú vị a.

Lan Nô Tu Đồn nắm tay Nhan Tử Kỳ kéo đi, trong đầu nhớ lại vị trí cửa hàng.

Cuối cùng Nhan Tử Kỳ bị đưa tới trước một cửa hàng khổng lồ sắc xanh sắc vàng rực rỡ vô cùng, nhìn vào đặc biệt chói mắt.

“Nhìn xem có thích gì không?” Lan Nô Tu Đồn kéo hần vào trong.

“Đây là.... cửa hàng trang sức sao?” Nhan Tử Kỳ kinh ngạc hỏi.

Lan Nô Tu Đồn nhíu mày: “Trên địa cầu đúng là gọi như thế.”

“Vì sao lại đắt ta tới mua thứ này?” Nhan Tử Kỳ lại tiếp tục kinh ngạc.

“Trên tư liệu không phải viết như vậy sao?” Trên tư liệu Lam Đặc đưa rõ ràng viết tặng trang sức châu báu, người được theo đuổi sẽ rất vui.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy người này rất lạ: “Tư liệu gì cơ?”

“Mua cho người thì cứ xem đi, dài dòng!” Cuối cùng Lan Nô Tu Đồn lạnh lùng chấm dứt đoạn đối thoại giữa hai người.

41. Chương 41: Cửa Hàng Châu Báu

Đối với hỉ nộ vô thường của Lan Nô Tu Đồn, Nhan Tử Kỳ từ sớm đã sớm nếm mùi, không cam lòng đi theo, nhưng trong lòng hắn không hiểu vì sao đột nhiên lại muốn mua châu báu a, bất quá đi shopping một chút cũng tốt, cả ngày ở trong Lan gia quả thật cũng có chút buồn chán.

Cửa hàng châu báu ở đây không bày trí các món trang sức vàng bạc như các cửa hàng ở địa cầu mà chia thành nhiều khu vực, trên mỗi khu đều đặt những tảng đá kỳ quái, những tảng đá này đã trải qua gia công, bề mặt được điêu khắc hoặc để lộ ra ánh sáng lóa mắt, hơn nữa còn phản xạ ánh sáng của bóng đèn trong tiệm, làm cả cửa hàng sáng rực vô cùng chói mắt.

Một vị thú nhân thấy có khách vào cửa hàng lập tức nhiệt tình chào đón, điểm này cũng tương tự như địa cầu, nhưng khi ngheh điện Lan Nô Tu Đồn thấy trên mặt áo có huy hiệu gia đình, vẻ mặt trong nháy mắt đại biến, khó tin liếc mắt nhìn Lan Nô Tu Đồn lại một lần, sau đó há mồm muốn lên tiếng, nhưng lại không biết nên kêu thế nào liền thất kinh xoay người chạy vào trong.

Nhan Tử Kỳ kinh ngạc nhìn theo bóng dáng thú nhân biến mất ở chỗ rẽ, không khỏi quay đầu lại nhìn Lan Nô Tu Đồn. “Người đó hẳn là nhận ra người.”

Lan Nô Tu Đồn liếc mắt, từ chối cho ý kiến, tiếp tục đánh giá những tảng đá bên cạnh.

Nhan Tử Kỳ cũng tiến sát tới bên người y, ngửa đầu cẩn thận đánh giá Lan Nô Tu Đồn: “Người đáng sợ vậy sao? Biểu tình của cậu ta giống như thấy quỷ vậy a.”

“Vậy người có thấy giống quỷ không?” Lan Nô Tu Đồn miễn cưỡng hỏi hắn.

Nhan Tử Kỳ nhướn mày, trêu chọc nhìn về phía y: “Quả thật có điểm giống a.”

Rõ ràng là cố tình khiêu khích, trong mắt Lan Nô Tu Đồn lại đặc biệt đáng yêu, vì thế mặc kệ nơi này có phải nơi công cộng hay không, Lan Nô Tu Đồn khom người xuống tự nhiên hôn lên đôi môi còn mang theo chút ý cười kia, đầu lưỡi còn không khách khí luồn vào bên trong.

Tình huống phát sinh đột ngột làm Nhan Tử Kỳ trở tay không kịp, sao lại sơ sài như thế ở bên ngoài cơ chứ, hắn sốc một vài giây mới có thể lấy lại bình tĩnh, hung hăng đẩy con quái vật to lớn trước mắt ra, xấu hổ trừng mắt nhìn bốn phía, sau đó trừng mắt với Lan Nô Tu Đồn: “Người muốn chết à, nơi nào cũng động dục!”

Lan Nô Tu Đồn hôn trộm thành công, tâm tình rất tốt, cảm thấy Nhan Tử Kỳ đang chỉ trích mình căn bản giống như đang gãi ngứa, làm y tâm dương khó nhịn lại muốn nhào tới hôn thêm một cái.

“Chủ tử, thật là người!”

Ngay lúc Lan Nô Tu Đồn nghĩ muốn tiếp tục ăn đậu hủ Nhan Tử Kỳ, một âm thanh bất ngờ vang lên đánh gãy suy tính của y, Lan Nô Tu Đồn không hài lòng quay đầu lại, chỉ thấy một trưởng giả lớn tuổi đứng cách đó không xa, vẻ mặt tươi cười hiền hậu.

“Phí thúc.” Bởi vì hứng thú bị đánh gãy nên giọng điệu Lan Nô Tu Đồn có vài phần không được thành ý cho lắm.

Nhan Tử Kỳ tò mò nhìn về phía lão nhân được gọi là Phí thúc kia, trong lòng thầm đoán người này chắc hẳn cũng rất có địa vị mới có thể làm Lan Nô Tu Đốn chủ động chào hỏi như vậy.

“Bắt đầu dưỡng tiểu sủng từ khi nào, lại nhỏ gầy như vậy.” Phí thúc bước tới trước, vươn tay muốn sờ đầu Nhan Tử Kỳ, nhưng bàn tay còn chưa chạm tới đã bị Lan Nô Tu Đốn gạt ra.

“Phí thúc đến chọn giúp đi, xem cái gì thích hợp với tiểu gia hỏa này.” Lan Nô Tu Đốn ôm Nhan Tử Kỳ lên, thân nhiên hỏi Phí thúc, rõ ràng cố tình bỏ lơ vấn đề ông hỏi.

Nhan Tử Kỳ hé mắt trong lòng càng buồn bực, sao đoạn đối thoại này lại quen thuộc như vậy? Hình như là tình huống bạn trai dắt bạn gái đi dạo phố, còn là dạng bạn trai hào phóng giàu có, nghĩ đến đây Nhan Tử Kỳ hung hăng tự gõ vào đầu mình, sao lại có ý tưởng như vậy cơ chứ, chẳng lẽ gần đây bị người ta thượng đến choáng váng rồi sao?

Phí thúc là người khôn khéo, biết cách nhìn về mặt, nhìn thấy phản ứng của chủ tử lập tức hiểu ra mình hỏi vấn đề không nên hỏi, vì thế cũng vui vẻ hướng sang chủ đề khác: “Bên này có một số loại đá quý mới từ phiên hệ Phỉ Tắc Á, các người qua xem thử xem.”

Phiến hệ Phỉ Tắc Á? Nghe có chút quen thuộc, hình như là phiến hệ của địa cầu, hơn nữa còn được xem là một tiểu phiến hệ trong hệ ngân hà, trước kia hẳn từng được Hạ Tập Áo nói qua.

Lan Nô Tu Đốn nhìn phản ứng của Nhan Tử Kỳ, tiểu tử này quả thực thấy hứng thú, vì thế gật đầu đi theo Phí thúc.

Vì thế Nhan Tử Kỳ được ôm tới trước mặt một tảng đá thật to, thấy được đủ loại bảo vật, bất quá sao chỉ có một khối a? Không có vòng tay, nhẫn hay trang sức linh tinh gì cả?

“Đây là nguyên liệu, người muốn làm thành cái gì có thể yêu cầu.” Không biết là y quá thông minh, hay tâm tư mình bị nhìn thấu, Lan Nô Tu Đốn đúng lúc ghé vào bên tai hắn giải thích.

Nhan Tử Kỳ gật gù tỏ vẻ đã hiểu, tiếp tục muốn tìm kiếm thứ gì đó quen thuộc, bất quá đồ vật thực sự quá nhiều làm hắn nhìn tới hoa mắt, trong nhất thời đúng là tìm không ra, Phí thúc nhìn hắn có vẻ không giống thường thức này nọ mà như đang tìm kiếm hơn, vì thế nhanh nhẹn nói: “Chủ tử có thể qua bên này, nơi này có một tảng đá nhỏ mang đến từ địa cầu, chỉ được một ít, không nhiều lắm.”

Lan Nô Tu Đốn nghe thấy vậy liền dắt hắn qua, Nhan Tử Kỳ thầm nghĩ, châu báu quý nhất ở địa cầu chỉ có kim cương, chẳng lẽ còn cái gì quý giá hơn mà hắn không biết sao? Lập tức vô cùng tò mò vội vàng chạy theo xem.

Vì thế đi theo Phí thúc vô cùng nhiệt tình, rốt cục cũng có thể nhìn thấy khối đá kia——một viên kim cương lớn cỡ bàn tay.

Nhan Tử Kỳ há mồm tròn mắt nhìn chằm chằm tảng đá kia, tuyệt đối là kim cương nguyên, tuy rằng chưa trải qua quá trình gọt dũa nhưng hắn vẫn nhận ra, viên đại kim cương này không thể dùng cara để cân đo nữa, phải dùng tới kg a!

Lan Nô Tu Đốn cũng đồng dạng choáng váng nhìn nó chằm chằm, hoàn toàn tương phản suy nghĩ của Nhan Tử Kỳ, chỉ vào hòn đá nhỏ nói: “Nhỏ như vậy có thể làm được gì?”

Phí thúc lộ ra vẻ mặt túng quẫn, xấu hổ nói: “Lúc trước có một vị khách hàng tới đặt hàng cho tiểu sủng một tảng bảo thạch từ địa cầu, chúng ta mới đi tìm kiếm, chọn thật lâu mới được hai tảng một lớn một nhỏ, tảng lớn kia đã bị mua đi rồi, chỉ còn lại nhiều đây.”

Cái gì! ! Viên kim cương to như nắm tay lại coi là nhỏ? Nhan Tử Kỳ cảm thấy chính mình sắp điên mất rồi, người ngoại tinh quả nhiên không giống người bình thường a a.....

Lan Nô Tu Đốn nhú mày cầm lấy viên kim cương, cầm trong tay thường thức, thuận miệng hỏi phí thúc: “Này có thể làm được gì?”

“Ở địa cầu, loại đá này phần lớn được dùng để đính lên các vật phẩm trang sức.” Phí thúc cẩn thận trả lời.

Nhan Tử Kỳ giương mắt nhìn viên kim cương trong tay Lan Nô Tu Đốn, nhin không được đưa tay giật lấy nó, trên địa cầu, có mấy ai có thể mua được một viên kim cương thế này a, cho dù có tiền cũng không tìm được chỗ bán, hẳn phải tranh thủ sở một chút cho thỏa mãn a!

“Thế dùng nó làm hai chiếc nhẫn đi, cho ta với hẳn.” Lan Nô Tu Đốn nhìn Nhan Tử Kỳ cầm tảng đá ngoạn đến quên cả trời đất, tay đưa lên sờ sờ đầu hẳn, lời nói ra cũng ôn nhu đi không ít.

Nhìn thấy thái độ của Lan Nô Tu Đốn, Phí thúc bị dọa không ít a, này thực sự là chủ tử trong truyền thuyết sao? Phải thật không a?

Bất quá chủ tử phân phó, ông phải nhanh chóng làm việc a, vội vàng phát tay gọi người lại đo kích cỡ.

Đợi đến khi có người kéo tay hẳn đo kích cỡ, Nhan Tử Kỳ mới hồi phục lại tinh thần, quay đầu lại hỏi Lan Nô Tu Đốn: “Đây để làm gì vậy?”

“Đo kích cỡ.” Lan Nô Tu Đốn nhìn chằm chằm người đang đo giúp Nhan Tử Kỳ, làm người ta sợ đến không ngừng phát run.

Nhan Tử Kỳ giơ viên kim cương lên hỏi: “Dùng cái này làm à?”

Tuy rằng ở Nạp Tây đại lục có quy định thú sủng không được nói chuyện, nhưng lúc này thấy Nhan Tử Kỳ thoải mái nói chuyện với Lan Nô Tu Đốn, Phí thúc cũng không có chút ngạc nhiên nào, quả nhiên quyền lực làm được tất cả a!

“Tuy rằng thứ này không phải quý nhất, bất quá làm nhẫn cũng tốt lắm.” Phí thúc cười trả lời.

Nhan Tử Kỳ chớp chớp mắt, trong nháy mắt bỏ viên kim cương qua một bên nói: “Thứ này không quý, vậy người lấy cái quý nhất xem xem.” Thứ quý giá nhất ở địa cầu, ở đây lại là thứ bảo thạch bình thường, hẳn thật sự muốn mở mang tầm mắt một chút, muốn xem thứ quý giá nhất rốt cuộc có hình dáng gì!

Nghe hẳn nói xong, Phí thúc đưa mắt nhìn chủ tử, thấy Lan Nô Tu Đốn gật đầu mới vội vàng xoay người đi, Nhan Tử Kỳ tiếp tục đưa ánh mắt tò mò nhìn xung quanh.

Chờ Phí thúc mang tới một cái hòm điêu khắc tinh xảo, tò mò của hẳn cũng đã dâng cao tới cực hạn.

Sau khi mở nắp hòm ra, Nhan Tử Kỳ vội vàng nhìn vào trong, chính là.....

Bên trong một màu tối đen như mực, căn bản không nhìn thấy gì a! Đây là cái loại bảo vật quái quỷ gì cơ chứ?

“Đây là tuệ thạch, một loại khoáng thạch trên Mỗ tinh, bây giờ nhìn có màu đen tuyền vì hiện tại nằm trong hòm nên nó bị đồng hóa mà thôi.” Phí thúc vừa nói vừa cầm lấy tuệ thạch đặt trong hòm ra, nói nó là một loại khoáng thạch nhưng có chỗ nào quý hiếm a, chỉ thấy tuệ thạch vừa lấy ra khỏi hòm liền chậm rãi biến đổi màu sắc.

“Nó sẽ biến đổi màu sắc bất đồng tùy theo hoàn cảnh và độ ẩm, nữ nhân ở Nạp Tây đại lục rất thích dùng nó làm trang sức, bởi vì mỗi người đều có cơ thể bất đồng nên tuệ thạch trên cơ thể cũng có màu sắc khác nhau, có thể nói là độc nhất vô nhị, nó còn có thể tinh luyện thành rất nhiều đồ vật, đừng thấy viên này nhỏ, năng lực của nó đủ để một chiếc phi thuyền có thể chu du một vòng thiên hệ Pháp Dịch Lỗ.

Nhan Tử Kỳ nghe thấy có điểm ghen hợm không biết nói gì, thầm nghĩ, hôm nay mình đúng là được mở mang kiến thức a, thứ này quả nhiên quý hiếm, chính là, nhìn tới nhìn lui vẫn thấy kim cương đẹp hơn. (Nhà mình vẫn là tốt nhất! o()o)

“Muốn mua không?” Lan Nô Tu Đốn nghiêng đầu tới gần Nhan Tử Kỳ, nhẹ giọng hỏi.

Nhan Tử Kỳ liếc mắt nhìn y, người coi tiền như rác hẳn đã gặp qua không ít, nhưng người như Lan Nô Tu Đốn vẫn là lần đầu tiên gặp!

“Không bằng mua cho ta cái kia đi.” Nhan Tử Kỳ tùy ý chỉ một ngón tay tới một tảng đá màu trắng, tuy rằng chỉ có màu trắng đơn giản nhưng nhìn kỹ một chút cũng phản xạ ánh sáng, nhìn rất thích.

Lan Nô Tu Đốn nhướng mày, đưa tay lên niết cằm hẳn nói: “A một chút.”

Nhan Tử Kỳ không rõ, liền ngoan ngoãn há mồm a một tiếng.

“Răng nanh mọc chính tề, không bị sâu.” Lan Nô Tu Đốn tổng kết.

“Kỳ lạ, ta muốn mua cái kia với răng của ta có liên quan gì chứ!” Nhan Tử Kỳ gạt tay y, không hài lòng nói.

Phí thúc nhìn hai người họ, phì cười vội vàng giúp chủ tử giải thích: “Tảng đá này ở Nạp Tây đại lục phần lớn để làm răng giả.”

Nhan Tử Kỳ nghe vậy lập tức đại quăn, nghĩ thầm, bán châu báu sao không hảo bán châu báu đi, còn bán vật liệu làm răng giả làm gì, này rõ ràng là đoạt miếng cơm của nha sĩ mà!

Dạo quanh thêm một chốc, Nhan Tử Kỳ cũng không còn hứng thú, Lan Nô Tu Đốn cũng nhìn ra hắn không có hứng thú gì với châu báu, vì thế cũng không muốn miễn cưỡng, trong lòng thầm tính toán tiếp theo nên dắt hắn đi đâu mới hảo ngoạn a?

Phí thúc thấy Lan Nô Tu Đốn định bỏ chạy, vội vàng kéo y lại, bảo là khó có dịp y ghé qua cửa hàng nên muốn y tới văn phòng xem xét sổ sách một chút, Lan Nô Tu Đốn cự tuyệt nhưng Nhan Tử Kỳ đã phát tay bảo y, nếu đã là cửa hàng của mình thì đi xem một chút cũng đúng.

Lan Nô Tu Đốn muốn dắt Nhan Tử Kỳ theo, nhưng hắn lại ngại bên trong không có gì làm liền lưu lại ngoài cửa hàng.

Cũng không ngờ mình ở lại đây một chút lại phát sinh phiền toái.

42. Chương 42: Bị Đùa Giỡn

Tỉ mỉ lượn một vòng quanh cửa hàng, mặt tiền cửa hàng rất lớn làm Nhan Tử Kỳ có chút kinh ngạc, vừa rồi nghe đoạn nói chuyện của Phí thúc và Lan Nô Tu Đốn, có thể dễ dàng đoán ra cửa hàng này cũng là sản nghiệp của Lan gia.

Cửa hàng khổng lồ này chỉ là một phần trong gia sản Lan gia, giá trị thật sự chắc rất khủng khiếp đi.

Một thú nhân có tiền như vậy, nếu tặng hắn một cái phi thuyền trở về chắc hẳn cũng là chuyện nhỏ nhẻ.

Nghĩ đến việc quay về địa cầu, Nhan Tử Kỳ lại lâm vào trầm tư, từ khi bị bắt qua đây, nguyện vọng lớn nhất của hắn là được trở về, nhưng nghĩ đến chuyện nguyện vọng này có thể thực hiện được, vì sao tâm trạng lại không vui vẻ như mình tưởng, vì sao nhỉ?

Nhan Tử Kỳ nhíu mày suy nghĩ, từ sau khi bị Lan Nô Tu Đốn kéo lên giường, hắn bắt đầu có cái nhìn khác về y, có sự thay đổi rất lớn, hắn luôn đánh giá Lan Nô Tu Đốn rất tốt, cũng không thể cự tuyệt, có thứ gì đó trong lòng đang chậm rãi tản ra, chậm rãi thay đổi, nhưng cuối cùng sẽ biến thành cái dạng gì đây? Chính hắn cũng không dám nghĩ tới.

“Nhìn xem, tiểu sủng nhà ai lại nhỏ gầy như vậy, lại còn ngang nhiên mang ra ngoài.” Âm thanh đùa cợt đột ngột vang lên bên cạnh, ngữ điệu bén nhọn làm người ta cảm thấy không thoải mái.

Nhan Tử Kỳ nghiêng đầu qua liền nhìn thấy một thú nhân thân hình to lớn hơi gầy đứng cách đó không xa, mang vẻ mặt giễu cợt đánh giá hắn, Nhan Tử Kỳ chỉ liếc nhìn qua một thoáng liền tiếp tục hướng chú ý vào đồ vật khác, đối phó với những kẻ thế này càng nên giả vờ như không thấy, người càng bị chọc giận kẻ kia lại càng khoái trá, cần chi khi không lại đi làm hài lòng người khác cơ chứ.

Bất quá loại hành động xem thường này của Nhan Tử Kỳ, hiển nhiên làm đối phương càng khó chịu, bất quá cái dạng người vô công rồi nghề này, không phải mình muốn lơ là có thể lơ được.

Người nói chuyện còn đem theo vài người nữa, trên tay đám tùy tùng còn ôm nhân sủng béo tròn, nhìn xem, có vẻ là đám công tử có tiền tụ tập ăn chơi rồi.

Thấy Nhan Tử Kỳ không có phản ứng gì, người bên cạnh gã ta liền nói: “Phỉ Thiệu, tiểu sủng kia không nghe nói được, người nói như vậy sao hần hiểu a.”

Thú nhân được gọi là Phỉ Thiệu gật gật đầu, vì thế bắt đầu tiến tới.

Nhan Tử Kỳ bất đắc dĩ thở dài, nghĩ thầm, năm nay đúng là xúi quẩy a, tùy tiện rời khỏi nhà đều gặp phải phiền toái, bộ dáng đám người này rõ ràng là cố tình kiếm chuyện, hần đáng ra phải vào phòng cùng với Lan Nô Tu Đốn mới đúng, như vậy sẽ không gặp phải tai bay họa gió thế này.

“Tuy rằng hơi gầy yếu bất quá diện mạo cũng thật khá.” Đến gần, đám thú nhân bắt đầu bình phẩm từ đầu đến chân hần.

Nhan Tử Kỳ muốn lách mình trốn khỏi đám đông, nhưng tiếc là thân mình quả thực quá nhỏ xinh dễ dàng bị người ta kéo áo lôi trở lại.

Nhân viên cửa hàng cũng đưa mắt ra hiệu cho nhau, nhận ra những người vừa tới thân phận cũng không thể tùy tiện đắc tội, nhưng chủ tử của tiểu sủng bị vây quanh kia lại càng khó lường hơn, suy nghĩ một phen liền vội vàng phái người chạy vào văn phòng tìm viện binh.

“Chờ chút, các người không thấy tiểu sủng này có chút quen mắt sao.” Một trong số người này đột nhiên nói.

Phỉ Thiệu quay đầu lại nhìn người nọ hỏi: “Người từng gặp hần?”

“Ta nhớ ra rồi, là tiểu sủng thiếu chủ Lan gia đem tới yến hội mấy tháng trước, biết khiêu vũ a.”

Người nọ vừa nói ra, số người có tham gia yến hội lần đó cũng bắt đầu nhớ ra, Phỉ Thiệu cũng nhớ bởi vậy ánh mắt nhìn Nhan Tử Kỳ cũng trở nên bí hiểm.

“Thiếu chủ Lan gia không phải đi công tác rồi sao, sao tiểu sủng của cậu ta lại ở đây.” Bởi vì có quan hệ gia tộc, Phỉ Thiệu và Lan Nô Triết cũng có thể xem là bạn bè, cũng hiểu biết một chút về Lan Nô Triết.

“Hay thiếu chủ Lan gia thay đổi thú sủng rồi? Lần trước người cậu ta ôm tới cũng không phải hần.”

“Có khi nào đã đem tặng người khác không?” Cuối cùng còn có người đoán như vậy.

Phỉ Thiệu đưa tay tới nâng cằm Nhan Tử Kỳ, cẩn thận quan sát, phát hiện tiểu sủng này tuy có chút nhỏ gầy nhưng cảm giác lại rất tốt, nếu đem hần dưỡng béo lên có lẽ rất được a. “Tiểu tử, người tới đây với ai.”

Nhan Tử Kỳ đưa tay lên gạt bàn tay của Phỉ Thiệu, mặt không chút biểu tình, trong lòng thầm đoán ý đồ của đối phương, dù sao đây cũng là nơi công cộng Phỉ Thiệu cũng không thể làm ra hành động quá giới hạn đi.

Phỉ Thiệu thấy hần vô lễ gạt tay mình, lập tức nhíu mày, một bàn tay chụp lấy tay Nhan Tử Kỳ, tay còn lại vuốt ve gương mặt hần, cảm xúc bóng loáng làm cậu có chút ngoài ý muốn, tâm vừa động, dục vọng liền bốc cao như hồng thủy, mãnh liệt sôi trào, một ý niệm trong nháy mắt xuất hiện trong đầu —— cậu muốn giữ lấy người này, mặc kệ chủ của hần là ai, cậu nhất định phải có được hần.

Nhan Tử Kỳ bị vuốt mặt lập tức cảm thấy một trận rùng mình, hần phát hiện ngoại trừ Lan Nô Tu Đốn chạm vào sẽ không có phản ứng bài xích, ngoài ra bất cứ ai chạm tới cũng làm hần có cảm giác vô cùng ghê tởm.

Vì thế mặc kệ sức lực hai bên có chênh lệch lớn thế nào, Nhan Tử Kỳ cũng không thèm quan tâm tới cổ sức giãy dụa, cho dù không thoát được cũng không để đối phương có cơ hội ăn đậu hủ.

Phỉ Thiệu thấy Nhan Tử Kỳ giãy dụa kịch liệt như vậy, đơn giản giữ chặt lấy hai tay hần gắt gao ôm chặt hần vào ngực, tiếp đó hỏi một nhân viên cửa hàng đứng cách đó không xa: “Người biết ai đưa hần tới không?” Từ lúc cậu phát hiện ra tới giờ, chưa có ai tới nhận tiểu tử này.

Nhân viên bị chỉ mặt không tình nguyện tiến tới, nghe được vấn đề của Phỉ Thiệu có chút do dự, vừa nãy tiểu sủng và chủ nhân hần tiến vào cũng chỉ nhìn thoáng qua, sau đó quần sự mình tự tay tiếp đón, thân phận người nọ cũng chỉ phán đoán mơ hồ thôi.

“Hỏi người đẩy còn lề mề cái gì.” Phỉ Thiểu cùng đám bạn đang rất tò mò còn gặp tên nhân viên cứ ậm ừ không khỏi thúc giục.

Mọi người đang bàn cãi thì một âm thanh lạnh lùng thản nhiên vang lên, âm thanh không lớn nhưng dễ dàng làm tất cả mọi người phải im lặng, chỉ nghe thấy người nọ nói: “Hắn là của ta.”

Giọng nói lạnh như băng, hơn nữa còn không thể bỏ qua khí thế cao ngạo làm mọi người không rét mà run, chờ thấy rõ dung mạo đối phương, tất cả mọi người đều hóa đá.

Nhóm người này đại bộ phận đều là nhân vật có địa vị, mặc kệ là bối cảnh gia đình, hay tài phú đều được xem là những nhân vật thượng lưu trong xã hội, vì thế đối với tính tình và thực lực của Lan Nô Tu Đồn hoàn toàn không xa lạ, nhưng lúc này gặp gỡ trực tiếp tất cả đều bị dọa toát mồ hôi lạnh.

Phỉ Thiểu vì có quan hệ gia tộc nên cũng khá gần gũi với Lan gia, lúc này thấy Lan Nô Tu Đồn, tuy có chút kinh ngạc nhưng vẫn nhanh nhẹn phản ứng, nhẹ nhàng buông Nhan Tử Kỳ ra sau đó cung kính gọi một tiếng Lan thúc.

Lan Nô Tu Đồn hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm chào hỏi, thái độ vô cùng ngạo mạn lãnh khốc, chỉ thấy y hướng Nhan Tử Kỳ ngoắc tay, hắn liền ngoan ngoãn đi tới bên người y.

Lan Nô Tu Đồn quét mắt khắp người hắn kiểm tra một lần, xác định hắn không thiếu đi cân thịt nào mới dời tầm mắt tới người Phỉ Thiểu.

Bị ánh mắt lãnh băng của y chiếu tới, Phỉ Thiểu cảm thấy rét run cả người, Lan Nô Tu Đồn không giận mà uy làm cậu cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Người lại đây.” Lan Nô Tu Đồn thờ ơ nói ra mệnh lệnh không cho phép cự tuyệt.

Thân mình Phỉ Thiểu run lên, dùng khước mắt nhìn đám người bên cạnh phát hiện đám người trước giờ vẫn luôn xưng là bạn bè thân thiết không biết từ lúc nào đã chạy xa khỏi hắn hơn một thước.

Đúng là lũ tiểu nhân mà!

Vì thế, bị huynh đệ bỏ rơi, Phỉ Thiểu chỉ có thể dùng tốc độ còn chậm hơn ốc sên bò lếch tới trước mặt Lan Nô Tu Đồn.

Lặng lẽ nhìn thoáng qua tiểu sủng đang đứng bên người Lan Nô Tu Đồn, trong lòng thầm đem chính mình phỉ nhổ vài lần, sao lại có mắt như mù đi chọc tới người này cơ chứ? Cậu nên khinh bỉ hắn gây yếu, tránh xa ra mới đúng, chả hiểu bị ma xui quỷ khiến gì lại hợp ý hắn?

Hối hận thì hối hận, cho dù tốc độ có chậm nhưng khoảng cách vài bước chân cuối cùng cũng phải tới đích.

“Vừa rồi dùng tay nào ôm hắn?” Lan Nô Tu Đồn sắc mặt không hề thay đổi, lãnh ý trong đáy mắt có thể đông chết người.

Phỉ Thiểu tuy trong lòng tràn ngập sợ hãi nhưng lại nghĩ đây là nơi công cộng, cho dù Lan Nô Tu Đồn có tức giận cũng sẽ bận tâm tới thể diện hai nhà, có lẽ cũng không làm cậu quá khó xử đi.

Nghĩ như vậy, Phỉ Thiểu cũng thoải mái hơn được một chút, đối phương hỏi cậu ôm tay nào liền không nghĩ ngợi gì đưa tay phải ra.

Một màn tiếp theo làm tất cả mọi người phải trợn mắt há mồm, đại đa số thì sợ tới mức cắt không còn giọt máu.

Chỉ thấy Phỉ Thiểu đưa bàn tay tới trước, Lan Nô Tu Đồn đồng thời cũng vươn tay, sau đó tất cả mọi người chỉ nghe ‘răng rắc’ một tiếng, sau đó Phỉ Thiểu liền hét lên tiếng kêu vô cùng thảm thiết.

Gãy.....gãy? Cánh tay phải của Phỉ Thiểu trong nháy mắt bị Lan Nô Tu Đồn bẻ gãy! ! !

Tất cả mọi người đều trừng mắt không thể tin được nhìn Phỉ Thiểu ngồi dưới đất ôm lấy cánh tay, gào khóc thảm thiết.

Nhìn tình cảnh trước mắt, Lan Nô Tu Đồn chỉ lạnh lùng cười, lạnh giọng nói: “Nhớ kỹ, đồ của người khác không cần tùy tiện chạm vào.”

Phí thúc tuổi đã lớn, đang nghe nhân viên báo cáo lại thì không ngờ Lan Nô Tu Đồn phản ứng nhanh như vậy, chỉ thấy chủ tử như một trận gió lốc chạy như bay ra ngoài, ông tuổi già chỉ có thể cố gắng đuổi theo, khi ông vừa đuổi ra tới nơi đã thấy Phỉ Thiểu ôm cánh tay lặn lội trên mặt đất.

Phí thúc bất đắc dĩ thở dài, trong lòng cũng có chút thông cảm với vị thiếu gia này, người đi mua sắm thì cứ mua sắm đi, cứ nhiên còn muốn đùa giỡn tiểu sủng của người khác, giỡn thì giỡn đi, sao lại chọn ngay tiểu sủng của chủ tử Lan gia mà giỡn a? Đây rõ ràng là tự mình chán sống.

Nhưng chủ tử cũng thật là, không nói tiếng nào đã tùy tiện bẻ gãy tay người ta, đó là con người sống chứ không phải cành cây bó củi, muốn bẻ liền bẻ.

Bất quá oán giận thì oán giận, Phí thúc vẫn nhanh chóng bắt tay vào công tác giải quyết hậu quả.

Nhan Tử Kỳ bị mang ra khỏi cửa hàng châu báu nhưng đầu óc vẫn còn ong ong như cũ, như một mớ sợi chỉ rối rắm thành một nùi.

Vừa rồi hắn đứng sát bên người Lan Nô Tu Đồn, cũng là người có khoảng cách gần nhất chứng kiến y làm sao bẻ gãy tay người kia, loại hình ảnh đánh sâu vào thị giác này, giống như một quả bom trong nháy mắt làm bộ não hắn bị nổ tung, làm hắn choáng đầu hoa mắt.

“Muốn đi đâu tiếp?” Lan Nô Tu Đồn nhìn thấy hắn còn đang sững sờ, hơi khom người ghé vào bên tai hắn hỏi.

Nhan Tử Kỳ lại bị hành động của y làm khiếp sợ, cả người co rụt lại, lập tức lùi hai bước bất an nhìn y.

Những ngày nay quá mức thoải mái làm hắn dễ dàng quên đi thú nhân trước mắt nguyên bản là một người vô cùng nguy hiểm, hắn làm sao có thể quên lần đầu tiên gặp mặt, đối phương đã muốn bóp chết mình, một màn vừa rồi làm Nhan Tử Kỳ nhớ lại cảm giác lúc trước, trái tim nhất thời nguội lạnh.

Lan Nô Tu Đồn nhướng mày, y biết hành động của mình vừa nãy đã dọa tới tiểu gia hỏa này, vì thế kéo hắn vào trong lòng ngực, gần từng tiếng hứa hẹn: “Nhan Tử Kỳ, mặc kệ là lúc nào đi nữa, ta cũng không tổn thương ngươi.”

43. Chương 43: Tâm Tình Tiểu Sủng

Tuy nói là Lan Nô Tu Đồn vì hắn mới làm ra sự tình này, nhưng hành động này vẫn đánh mạnh vào tâm lý hắn, hắn biết Lan Nô Tu Đồn đối xử với mình rất tốt nhưng liệu nó có thể duy trì được bao lâu?

Chính mình vẫn luôn khao khát trở về địa cầu để tiếp tục sự nghiệp vũ đạo, cho dù không thể lên sân khấu nữa, dạy khiêu vũ cũng là lý tưởng của hắn, chẳng lẽ vì Lan Nô Tu Đồn đối xử tốt với mình mà hắn nên ở lại đây chung sống với thú nhân sao? Tuy rằng gã ột thú nhân cũng không sai biệt lắm, nhưng nếu suy nghĩ theo hướng đối phương tùy thời có thể hóa thân thành dã thú thì chút vấn đề ấy lại đặc biệt trầm trọng.

Sau một màn ở cửa hàng châu báu, tâm tình Nhan Tử Kỳ lập tức xuống dốc trầm trọng nên năn nỉ Lan Nô Tu Đồn dắt mình trở về, tâm tình không tốt không phải vì bị dọa sợ mà trong nháy mắt kia hắn chợt nhận ra mình lại yêu thích sự lãnh khốc và những hành vi tàn bạo như thế của y, vừa nghĩ lại thôi đã làm hắn sợ đến mất cả hồn vía.....

Nhan Tử Kỳ cảm thấy việc cần thiết nhất bây giờ chính là né xa Lan Nô Tu Đồn một chút, tìm một góc yên tĩnh, hảo hảo suy nghĩ lại, có lẽ đó chỉ là ảo giác, có lẽ vì ở bên cạnh Lan Nô Tu Đồn một thời gian nên tâm lý đã sinh ra tính ý lại, chứ bản thân không phải thực sự yêu thích y.

Trở lại trang viên, Nhan Tử Kỳ cũng không thềm để ý tới sắc mặt Lan Nô Tu Đồn có bao nhiêu khó coi, liền trực tiếp lao về hậu hoa viên.

Lam Đặc nhìn tiểu nhân loại nhanh chóng lùi mất, lại nhìn chủ tử đã sắp đông thành băng đá, không sợ chết hỏi: “Người lại làm gì hắn a?”

Lan Nô Tu Đồn trừng mắt liếc Lam Đặc, ngắn gọn trả lời ông một chữ: “Hừ.”

Nhìn bóng dáng chủ tử trên hành lang dài, Lam Đặc sờ sờ mũi, trong lòng ai oán nghĩ: người trong trang viên này, quả thực không có ai bình thường!

Lão cha đang ngồi ở cửa, nhàn nhã uống trà lài, trên bàn sát bên còn đặt một mâm bánh kem, hiển nhiên buổi trà chiều của ông vô cùng thoải mái.

Lão cha vừa uống được một ngụm trà, bóng dáng Nhan Tử Kỳ như một cơn lốc lao vào trong nhà gỗ, lão cha nhướng mày, ánh mắt tập trung vào nước trà có màu hồng nhạt, chất lỏng trong chén bị lực cánh tay tác động nhẹ nhàng tạo thành những vòng gợn nước.

Tựa như thông suốt chuyện gì, lão cha thối nhẹ ly trà, tiếp tục nhàn nhã nhấp nhấp trà lài ông yêu thích nhất, mà bóng đen vừa rồi chợt lóe qua ông xem như là một gợn mây vô tình lướt qua.

Nhan Tử Kỳ tiến vào phòng trong, tùy tiện vắt áo khoác sau đó leo lên giường, nằm thẳng, mắt nhìn chăm chăm nóc nhà, một hồi lại vô lực thở dài, kéo chăn qua trùm kín đầu mình, thậm chí muốn tự làm ngộp chính mình để quên hết mọi chuyện cho xong.

Thời gian ăn cơm chiều, lão cha dọn xong phần cơm cho hai người lên chiếc bàn nhỏ, đang nghĩ nghĩ xem có nên đi gọi hắc không thì Nhan Tử Kỳ đã vác bộ mặt uể oải từ phòng nhỏ đi ra, bộ dáng hữu khí vô lực kia chỉ kém ngã ụp xuống mặt đất mà ngất đi.

Chờ hắc chậm chạp lách tới bàn ăn, lão cha mới mở miệng hỏi: “Chủ tử làm gì người?” Nếu Lam Đặc có thể nghe được lão cha hỏi câu này nhất định sẽ cảm khái hai người họ có suy nghĩ liên thông, hỏi một cái liền đề cập tới chung một vấn đề.

Nhan Tử Kỳ tóm lấy một miếng thịt cắn một ngụm, nuốt xong mới nói: “Y không làm gì cả, chỉ là tâm tình ta không được tốt.”

Lão cha liếc nhìn hắc một chút, không hỏi thêm gì nữa bắt đầu ăn cơm, tiếp đó hai người cũng không nói chuyện, mãi đến khi lão cha ăn cơm xong mới miễn cưỡng hỏi một câu: “Tiểu tử người có phải đang yêu không?”

Nhan Tử Kỳ đang uống nước, nghe thấy lão cha hỏi như vậy liền không khách khí phun sạch ngụm nước trong miệng ra ngoài, đôi mắt trũng to như cặp chuông đồng: “Lão cha, người nói bừa cái gì a! Ai nói yêu, ai yêu chứ! Ta có điên mới cùng dã thú kia nói chuyện yêu đương!”

Lão cha tùy ý quan sát hắc, liếc một cái khinh thường nói: “Ta còn chưa nói người yêu đương với ai, người đã giật mình nhận tội làm chi? Hơn nữa, cái tên ‘dã thú’ người nói không phải là chủ tử đi.”

Nhan Tử Kỳ bị lão cha hỏi đến ngây ngẩn cả người, lập tức đưa tay lên điên cuồng vò tóc giống như mái tóc kia có thâm thù đại hận với hắc không bằng.

“Lão cha, ta muốn rời khỏi trang viên, ta muốn về địa cầu.”

Suy nghĩ suốt một buổi chiều, Nhan Tử Kỳ để suy nghĩ của mình xuôi theo trước kia, nghĩ đi nghĩ lại quả thực chính mình dường như đã thực sự động tình với dã thú kia, từ sợ hãi, đến tiếp nhận, đến thói quen, tâm tình mình bất tri bất giác đã thay đổi đến mức chính mình cũng không nhận ra.

Chỉ cần nghĩ tới điểm này Nhan Tử Kỳ đã muốn tự phỉ nhổ chính mình, từ trước đến nay hắc luôn ỉnh là một người cẩn thận, trăm triệu không thể nào ngờ chính mình trong vấn đề tình cảm lại trệ độn như vậy....., chẳng lẽ trước kia nói chuyện yêu đương quá ít nên khiếm khuyết kinh nghiệm sao?

“Chuyện này người hãy nói với chủ tử đi.” Lão cha trở mình cười nhạo một tiếng, đối với ý tưởng khờ dại này của hắc không thèm đánh giá chút nào, lúc trước ông đã cảnh cáo rồi mà hắc đâu chịu nghe, giờ mới nghĩ tới chuyện thoát thân thì đã muộn!

“Người nghĩ ta không dám a!” Nhan Tử Kỳ bật người đứng dậy, làm bộ phải đi ra ngoài.

Lão cha bị hành động bất ngờ của hắc dọa sợ: “Người định đi đâu?”

“Ta bây giờ phải đi tìm chủ tử của người nói chuyện cho rõ ràng!” Nhan Tử Kỳ có một ngọn lửa đang bùng lên trong lồng ngực, nóng đến khó chịu.

Lão cha dùng ánh mắt thương hại nhìn hấn, thăm nghĩ, đứa nhỏ này không phải nôn nóng đến phát điên rồi chứ?

“Ta khuyên ngươi không cần tùy tiện đi chọc giận chủ tử.”

Cuối cùng Nhan Tử Kỳ vẫn không dám đi tìm Lan Nô Tu Đốn, ở trong sân bồi lão cha đuổi muối một chốc mới quay trở lại phòng.

Bất quá Nhan Tử Kỳ không đi tìm Lan Nô Tu Đốn thì không có nghĩa là Lan Nô Tu Đốn sẽ không đi tìm hấn, chờ đến khi Nhan Tử Kỳ vừa nằm xuống Lan Nô Tu Đốn liền xuất hiện trong phòng hấn, bắt người.

Thấy đối phương mang bộ mặt như băng sơn ngàn năm, Nhan Tử Kỳ đột nhiên nhớ lại ước định giữa mình và y: ban ngày có thể ở hậu hoa viên, buổi tối phải về ngủ trong phòng y.

Nhưng lúc này suy nghĩ hấn vô cùng hoảng loạn, thật sự không muốn nhìn thấy người này a!

“Hôm nay có thể không qua chỗ ngươi không?” Lan Nô Tu Đốn giống như một cỗ máy không hề biết mệt mỏi, tối nào trước khi ngủ cũng phải làm hai hiệp, tuy hấn cũng đã bắt đầu quen với cường độ như vậy nhưng hôm nay quả thực không có tâm tình nào để ứng phó với cỗ máy dã thú này.

Lan Nô Tu Đốn hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Ngươi nói xem?”

Nhan Tử Kỳ nhìn y một hồi liền lặng lẽ thở dài, ngoan ngoãn xoay người xuống giường, không chờ hấn đứng vững Lan Nô Tu Đốn đã đưa tay bế hấn lên.

Nhan Tử Kỳ trừng mắt liếc y một cái nhưng vẫn dựa người vào ngực y, sau khi phát hiện ra tâm tình của mình hấn rất nhạy cảm với bất cứ hành động nào của Lan Nô Tu Đốn, lúc trước còn không cảm nhận được nhưng hiện tại nhìn những hành động của y thấy thế nào cũng như sự sùng nịch dành cho tình nhân.

Nhan Tử Kỳ, ngươi xong đời rồi, sùng nịch gì chứ! Đừng nói là hai chủng tộc hoàn toàn bất đồng của hai tinh cầu bất đồng, cho dù là cùng là người một tinh cầu thì sao, hai người vẫn là hai nam nhân, thì có ý nghĩa gì? Nhan Tử Kỳ hấn cư nhiên lại chạy đi luyến ái một người đồng tính ở tinh cầu khác! !

Ở trong trường hợp như vậy, lúc nào nghĩ tới lại cảm thấy buồn bực.

Sau khi bị Lan Nô Tu Đốn mang về phòng, Nhan Tử Kỳ cởi quần áo sau đó quen thuộc đi về phía phòng tắm sát vách, trước lúc đi còn quay đầu lại nhìn Lan Nô Tu Đốn liếc mắt một chút, cái liếc mắt này mơ hồ biến ảo khôn lường, bao hàm rất nhiều tâm tư làm Lan Nô Tu Đốn không kịp phán đoán.

“Ngươi cũng đến tẩy đi, ta giúp ngươi chà lưng.” Nhan Tử Kỳ ném lại một câu như vậy rồi đi thẳng vào trong.

Lan Nô Tu Đốn hơi sững sốt một tí, bất quá nhanh chóng lấy lại tinh thần, tuy rằng trước đó đã tắm qua nhưng vẫn lưu loát cởi sạch quần áo vương vãi trên người sau đó vội vàng bước vào phòng tắm.

Trong màn sương khói lượn lờ, Nhan Tử Kỳ đang ngồi dựa lưng vào bể, rửa đầu nhìn y, đôi môi đỏ mọng hé mở, trên làn da có chi chít bọt nước bao phủ, dưới ngọn đèn treo trên tường phát ra quang mang nhàn nhạt, mái tóc đen ướt đầm bết vào da thịt, hết thấy kết hợp vào một chỗ đánh sâu vào thị giác làm Lan Nô Tu Đốn không thể nhúc nhích.

Nhan Tử Kỳ thấy y tiến vào liền đứng thẳng dậy, bọt nước theo chuyển động của hấn mà nhiều xuống phát ra tiếng vang róc rách.

Lan Nô Tu Đốn đi tới bên cạnh ao, từ trên cao nhìn xuống người kia, dục vọng bên dưới đã nhanh chóng dựng thẳng làm cây trụ chống trời.

Nhan Tử Kỳ liếc mắt nhìn đối phương, nín thở nhìn vật tà ác kia, đêm nào cũng chinh hấn tới bán sống bán chết.

Chờ Lan Nô Tu Đốn chậm chạp tiến vào bể, Nhan Tử Kỳ mới đưa tay cầm bông tắm, đi vòng ra sau lưng y, không nặng không nhẹ giúp y chà lưng, phía sau Lan Nô Tu Đốn rất rộng, đường cong cũng rất đẹp, Nhan Tử Kỳ đang soát đột nhiên ngừng lại.

Đặt bông tắm qua một bên, thay thế bằng tay mình, từ trên cao đi xuống, chậm rãi vuốt ve, những lúc làm chuyện tình ái Nhan Tử Kỳ luôn bị động, Lan Nô Tu Đồn muốn hấn mới có một ít hành động đáp lại.

Lúc này lại chủ động sờ lưng Lan Nô Tu Đồn, hành động như vậy làm y hít sâu một hơi, cũng không dám lộn xộn sợ chính mình nếu động một chút, Nhan Tử Kỳ sẽ rụt tay lại.

Bởi vì không thể nhìn thấy sau lưng nên cảm giác lại dị thường miễn cảm, lúc đôi tay Nhan Tử Kỳ dần dần tiến xuống bên dưới, Lan Nô Tu Đồn liền có chút khó khống chế, y muốn quay người lại, áp Nhan Tử Kỳ xuống bậc thang mà hung hăng xô xuyên một trận, nhưng cố hít sâu mấy hơi, y cố gắng nhịn xuống, tiểu tử này hôm nay có chút kỳ quái, để xem hấn muốn làm gì.

Bởi vì thể trạng hai người cách biệt khá lớn, Nhan Tử Kỳ vốn định từ phía sau chạm vào dục vọng của Lan Nô Tu Đồn nhưng điều kiện không cho phép, chỉ có thể đẩy y nói: “Ngồi lên bậc thang đi.”

Lan Nô Tu Đồn đã muốn hạ quyết tâm quan sát hấn, nghe hấn nói như vậy liền xoay người ngồi xuống, Lan Nô Tu Đồn chọn bậc thang này vừa vặn tới thắt lưng, trong dòng nước trong suốt, cự vật khổng lồ kia ưỡn ngực ngẩng đầu lại đặc biệt nổi trội.

Nhan Tử Kỳ bước tới gần, cúi đầu nhìn nó, đôi tay chậm rãi duỗi tới, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy, mặc dù ở trong nước nhưng nó vẫn phá lệ nóng bỏng làm Nhan Tử Kỳ có cảm giác sắp bị bỏng tay.

Trong nháy mắt Nhan Tử Kỳ chạm tới, Lan Nô Tu Đồn rốt cuộc không nhịn nổi rên lên một tiếng, y thậm chí còn có cảm giác nếu đối phương chà xát vài cái chính mình có lẽ không kiềm được lập tức bắn ra.

Hiển nhiên Nhan Tử Kỳ phải làm, nhưng cũng không đơn giản chỉ cầm dục vọng y, chỉ thấy hấn hé miệng cúi đầu xuống, vươn đầu lưỡi tiến sát lại gần mặt nước liếm lên cự vật vừa vặn vọt lên khỏi mặt nước kia.

Thân thể Lan Nô Tu Đồn khẽ run sau đó trợn mắt há mồm nhìn Nhan Tử Kỳ há to miệng ngậm lấy đỉnh đầu dục vọng y.....

Lan Nô Tu Đồn ngửa đầu ra phía sau, trong nháy mắt bị cơn sóng đánh úp.

Ngay lúc đang chìm trong cảm giác vô cùng tuyệt vời liền nghe thấy giọng nói yếu ớt của Nhan Tử Kỳ: “Lan Nô Tu Đồn, để ta quay về địa cầu đi?”

44. Chương 44: Phong Hồi Lộ Chuyền

Hai mắt Lan Nô Tu Đồn híp lại chăm chú nhìn Nhan Tử Kỳ suốt nửa ngày, trong đầu có mấy ý niệm không ngừng lặn qua lặn lại nhưng trước sau vẫn không biết nên dùng biện pháp nào để đối phó tiểu tử không biết sống chết trước mặt, hấn hấn xuống nước rồi ăn tươi? Hay là đem hấn vắt lên bờ ao hung hăng chà đạp một phen? Hay là đưa dục vọng mình vào miệng hấn hảo hảo làm một trận? Cuối cùng những ý niệm này làm toàn thân Lan Nô Tu Đồn trở nên căng thẳng, nhiệt huyết sôi trào trong cơ thể, quái vật khổng lồ bên dưới khó hạ một lần nữa ngẩng đầu nhẹ nhàng.

Nhan Tử Kỳ biết những lời này của mình không khác nào nhổ lông trên đầu lão hổ, nhưng hấn nhịn không được, hơn nữa không phải có câu châm ngôn biên phong thực sao? Nếu hấn là bạn giường của Lan Nô Tu Đồn thì hấn y nên bị tác động đi!

Nhan Tử Kỳ đáng thương căn bản chưa bao giờ có kinh nghiệm chăm biên phong thực nên khi áp dụng liền không biết làm thế nào, cái này không phải lúc nào cũng có thể linh nghiệm, nếu thực sự muốn đạt được thì ít ra phải chờ đến lúc đại thúc dã thú phải cực độ thỏa mãn về tinh thần lẫn thể xác mới có thể a, người đem người ta đưa lên giữa không trung như vậy, muốn lên cũng không được xuống cũng không xong, có quý mới chịu thỏa hiệp với người, này không phải chăm biên phong, gọi là âm phong mới đúng!

Thấy biểu tình Lan Nô Tu Đồn đột ngột biến hóa khó lường, Nhan Tử Kỳ nuốt nuốt nước miếng, lặng lẽ lùi về sau vài bước tạo ra một khoảng cách với Lan Nô Tu Đồn, hấn thấy tình huống có chút không ổn, phải nhanh chóng chạy khỏi nơi nguy hiểm này a?

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Nhan Tử Kỳ vừa lui được 2 bước, Lan Nô Tu Đốn đã bật dậy, cánh tay dài kéo một phát làm bọt nước văng tứ tung, Nhan Tử Kỳ mơ hồ bị túm lấy quăng lên bậc thang, mặc dù có nước làm lực cản giảm đi không ít khi va chạm nhưng sau lưng đập phải bậc thang lạnh lẽo cứng rắn vẫn làm hắn đau đến nhe răng.

Không chờ hắn kịp lấy lại tinh thần đã thấy trước mắt tối sầm, một cái bóng đen thật lớn phủ lên trên, cảm thấy bị nắm, miệng bị ép mở ra, một cái gì đó tràn ngập mùi vị nam tính lập tức vọt vào miệng hắn, vừa thô lại lớn không chút lưu tình xông thẳng vào khoang miệng, đâm thẳng tới tận cổ họng, nháy mắt hít thở không thông làm Nhan Tử Kỳ hai mắt trợn trắng vừa nôn khan.

Lan Nô Tu Đốn không phải không thấy bộ dáng chật vật của hắn, nhưng trong lòng y lúc này đang chứa một bụng lửa, nghĩ đến vật nhỏ này lúc nào cũng nghĩ tới việc phải về địa cầu y liền tức giận đến muốn giết người, cơn tức lần ắt hết lí trí làm y chỉ biết hướng tới Nhan Tử Kỳ mà xả giận.

Cự vật thô dài không ngừng tiến nhập vào miệng Nhan Tử Kỳ, cho dù trong lúc giây dựa làm nó chạm vào răng nanh làm y cũng không sung sướng gì nhưng Lan Nô Tu Đốn vẫn tiếp tục đâm vào không ngừng, không hề có nửa điểm lưu tình.

Chà đập như vậy không biết bao lâu, Nhan Tử Kỳ nghĩ mình sẽ bị đâm đến chết nên từ bỏ giây dựa, giống như một con rối gỗ mặc cho Lan Nô Tu Đốn nắm miệng hắn tiếp tục vận động, mãi đến khi một dòng chất lỏng bắn vào khoang miệng hắn, Lan Nô Tu Đốn mới rút ra, tùy ý Nhan Tử Kỳ nhu nhược ngã xuống bên cạnh ao.

Nhan Tử Kỳ thở hổn hển, hai mắt phủ một tầng sương mù nhìn thẳng lên trần nhà, bạch trọc tràn ra bên khóe môi đã sưng đỏ, làm Lan Nô Tu Đốn đứng bên cạnh lại hít sâu một hơi, cơn tức vừa hạ xuống lại nhanh chóng bốc lên.

Lan Nô Tu Đốn nhường mảy, đem thân thể mềm nhũn của hắn nâng khỏi mặt nước, lấy khăn tới tự tay lau người cho hắn, sau khi trải qua một phen mãnh liệt xâm phạm này, Lan Nô Tu Đốn đã nhận ra một chuyện: cho dù tiểu gia hỏa này có chọc giận y đến cỡ nào y nhiều lắm cũng chỉ có thể dùng phương pháp làm yêu kích liệt để trừng phạt mà thôi, còn các loại tra tấn tàn khốc khác y quả thực không thể ra tay nổi.

Thấy đôi mắt Nhan Tử Kỳ vẫn vô thần như cũ, gương mặt lạnh băng thoáng ôn nhu đi một chút, dùng âm thanh không được tự nhiên nói: “Người phải ngoan một chút.”

Nhan Tử Kỳ hung hăng trừng mắt liếc, sau khi cơ thể có lại chút thể lực mới bắt đầu giây dựa tiến lại ao nước: “Ta chính là không ngoan đấy, người muốn làm chết ta sao?”

Buổi chiều vừa mới nói sẽ không làm tổn thương hắn, thế hành động vừa rồi là gì, cầm thú chính là cầm thú, lời nói căn bản không có tí nào đáng tin!

Lan Nô Tu Đốn vốn lo lắng Nhan Tử Kỳ bị hành vi quá mức kích động của y dọa ngốc, bất quá nhìn thấy hắn khôi phục rống to như vậy, ngược lại lại thấy yên tâm, tiểu tử kia bề ngoài rất nhỏ gầy nhưng trong lòng lại rất mạnh mẽ, có vẻ như vẫn còn tiềm năng phát triển.

“Nước lạnh.” Đối với tiếng gào của Nhan Tử Kỳ, y làm như không nghe thấy, vươn tay dễ dàng kéo hắn ra khỏi mặt nước.

“Chết tiệt, thả ta ra!” Bị ôm lơ lửng trên mặt nước Nhan Tử Kỳ nhìn không được chửi ầm lên.

“Trẻ như vậy còn muốn tiếp tục ngâm nước?” Lan Nô Tu Đốn cau mày, không hài lòng nhìn hắn.

“Người bắn vào miệng ta, ghê tởm muốn chết, ta phải súc miệng!” Vừa rồi hắn chỉ kịp ới ra một ít nhưng vẫn chưa súc miệng, hiện tại khoang miệng dính dính thứ đó, khó chịu muốn chết.

Không ngờ tới đáp án lại như vậy, Lan Nô Tu Đốn nhú mày, sắc mặt rớt cuộc hiện lên một ý cười nhợt nhạt, thực ác liệt nói: “Không cần súc, lát nữa còn dùng tới.”

Nghe thấy Lan Nô Tu Đốn nói lát nữa còn dùng tới cái miệng của hắn, Nhan Tử Kỳ cảm thấy toàn thân mình lạnh run, chết tiệt, hắn vừa rồi muốn lấy lòng y mới khẩu giao, này rõ ràng tự mình ép mình vào tử lộ mà!

Nhan Tử Kỳ bị Lan Nô Tu Đồn lau khô sau đó mang tới giường, kéo chăn qua liền trùm kín lấy mình, chỉ chừa một đôi mắt đen thui chăm chú quan sát Lan Nô Tu Đồn đi tới đi lui lấy nước cho hắn.

Chờ đến khi một ly nước ấm đưa tới trước mặt, Nhan Tử Kỳ mới miễn cưỡng đưa tay tới cầm lấy, vừa uống một ngụm nước đã nghe thấy Lan Nô Tu Đồn hỏi hắn.

“Vì cái gì phải về?”

Nhan Tử Kỳ hừ một tiếng, ngắn gọn đáp: “Đó là nhà của ta.”

“Chỉ cần người nguyện ý, nơi này chính là nhà của người.” Lan Nô Tu Đồn gần từng tiếng nghiêm túc nói.

Nhan Tử Kỳ thừa nhận khi nghe thấy những điều này hắn có chút cảm động, nhưng xem nơi này là nhà thì sao chứ, bọn họ vốn là người của hai thế giới bất đồng.

“Ta không có dáng người cao 2m, cũng không thể biến thân, quan trọng hơn, ta sống tới 80 tuổi đã là rất thọ rồi.”

Lan Nô Tu Đồn đưa tay nhu nhu đầu hắn: “Này không phải vấn đề.”

“Sao lại không phải vấn đề, cho dù ta xem nơi này là nhà thì sao chứ, người xem ta là gì, một con sủng vật.”

“Người là người của ta.” Lan Nô Tu Đồn không hài lòng nhắc lại, ngay từ đầu y đã không đối xử với Nhan Tử Kỳ như sủng vật.

Nhan Tử Kỳ nặng nề hừ một tiếng, quay đầu không thèm nhìn y.

“Muốn trở về như vậy? Nơi đó có người quan trọng sao?” Lan Nô Tu Đồn bình tĩnh hỏi, y biết nhân loại cũng giống người ở Nạp Tây đại lục, rất cố chấp trong vấn đề gia đình.

Nhan Tử Kỳ nhướng mày, người quan trọng? Từ sau khi nổi tiếng, hắn quả thực đi lại với không ít người, nhưng người tạo cho hắn có cảm giác quan trọng, cơ bản là không có.

Cho tới nay, hắn luôn sống cô độc, nghĩ tới Nhan Tử Kỳ không thể không cảm khái mà thở dài.

Nhưng nghe thấy Lan Nô Tu Đồn hỏi như thế lại ma xui quỷ khiến làm hắn gật đầu: “Đúng vậy, có người quan trọng vì thế ta phải trở về.”

Sắc mặt Lan Nô Tu Đồn rõ ràng trầm hẳn xuống: “Là người thế nào?”

Nhan Tử Kỳ trừng mắt, bắt đầu tròn tròn mắt nói dối: “Ta muốn cùng nàng sống chung cả đời.”

Y đột nhiên nhớ tới bản báo cáo của Lam Đặc, nhân loại sau khi trưởng thành sẽ tìm kiếm bầu bạn, kết làm vợ chồng, sống với nhau cả đời.... vì thế, Lan Nô Tu Đồn lại một lần nữa bị chọc giận, bất quá lần này y không nổi trận lôi đình mà cười lạnh một tiếng: “Muốn về cũng không phải không được.....”

Nhan Tử Kỳ nghe thấy y nói vậy vẻ mặt lập tức sáng bừng, mong chờ nhìn y.

“Người phải lấy lòng ta trước.” Lan Nô Tu Đồn bán dựa vào đầu giường, nằm ngửa thân mình hướng hắn ngoắc ngoắc tay: “Làm ta thoải mái, nói không chừng ta sẽ đáp ứng người.”

“Thật sao?” Nhan Tử Kỳ bỏ ra khỏi chăn, ngồi xổm dậy khó tin hỏi y.

“Thật.” Lan Nô Tu Đồn không hờn giận gật đầu.

“Nói phải giữ lời.” Nhan Tử Kỳ tiếp tục xác nhận.

“Dĩ nhiên.” Lan Nô Tu Đồn nghiêng răng nghiêng lợi tiếp tục gật đầu, lại bổ xung thêm một câu: “Người phải làm ta thoải mái.”

Nhan Tử Kỳ nuốt nuốt nước miếng, trong lòng tuy vui sướng nhưng lại có nhiều hoài nghi hơn, Lan Nô Tu Đồn thực sẽ cho hắn về sao? Có thể thật sao? Mặc kệ, có đáp ứng hay không vẫn phải thử trước đã.

Nếu trong lòng đã có chủ ý, Nhan Tử Kỳ đương nhiên sẽ dốc toàn lực đối phó người này, không phải muốn thoải mái sao, đây cũng không phải vấn đề quá khó khăn.

Nhìn thấy dã thú lửa thể nằm trên giường, Nhan Tử Kỳ gãi gãi đầu, thật sự là không biết nên làm thế nào, đối với chuyện chăn gối hắn rất ít khi nghiên cứu, lúc này suy nghĩ hết nửa ngày cũng không biết làm thế nào để quyến rũ người này, sớm biết có ngày như vậy thời gian học đại học hắn nên cùng bạn cùng phòng xem nhiều AV một chút a!

Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của hắn, khóe môi Lan Nô Tu Đồn hơi nhếch lên, ánh mắt kia dường như đang cười nhạo hắn.

Nhan Tử Kỳ cắn răng, đứng dậy nâng một chân bước ngang qua người Lan Nô Tu Đồn, ngồi lên bụng y, làn da Nhan Tử Kỳ có chút lạnh lúc này ngồi xuống chạm vào người Lan Nô Tu Đồn liền có cảm giác nóng bỏng như ngồi xuống một cái lò lửa.

Nhan Tử Kỳ luyện vũ một thời gian dài, thân hình tự nhiên rất dẻo dai, tuy rằng thon dài hơi gầy nhưng cũng không phải dạng da bọc xương, hơn nữa khoảng thời gian gần đây lại lười luyện tập, người có thêm một tầng thịt, lúc này đặt hông ngồi xuống trên người Lan Nô Tu Đồn, ý tưởng đầu tiên xuất hiện trong đầu y là cảm giác non mịn mềm mại làm y rất muốn hung hăng cắn một ngụm.

Về phần Nhan Tử Kỳ cuối cùng có hấp dẫn thành công hay không chỉ có bọn họ biết.

Trong ánh nắng ấm áp của buổi sáng, thư các trên lầu, Lam Đặc đang ngồi một bên sắp xếp văn kiện vừa báo cáo tình hình kinh doanh cho Lan Nô Tu Đồn, y ngồi im lặng lắng nghe, lúc Lam Đặc ngừng lại đột ngột lên tiếng: “Bên đám lão nhân Lan gia có động tĩnh gì không?”

“Ý người là Nhan Tử Kỳ?...” Lam Đặc là người thông minh, người chủ tử quan tâm không nhiều, trong khoảng thời gian này chủ yếu là Nhan Tử Kỳ, vì thế ông dễ dàng đoán ra chủ tử muốn hỏi cái gì: “Bọn họ đương nhiên phản đối quyết liệt rồi, này không phải người đã dự đoán trước sao?”

“Không nói tới việc vạch tội ta sao?” Lan Nô Tu Đồn tiếc nuối hỏi.

“Ta nghĩ bọn họ không dám làm vậy đâu.” Đối với ý tưởng độc ác của chủ tử, Lam Đặc tập mãi cũng thành thói quen.

“Thế dọa bọn họ một chút thì sao?” Lan Nô Tu Đồn thưởng thức một cây bút bi, thuận miệng nói.

“Hù dọa lão nhân gia là hành vi không có đạo đức.....” Lam Đặc mặt không biểu tình nhắc nhở.

“Người giúp ta chuẩn bị một phi thuyền, ta mang tiểu tử kia đi ngoạn địa cầu một chuyến.” Cuối cùng Lan Nô Tu Đồn nói như vậy.

Lam Đặc trừng to mắt, khó tin nhìn Lan Nô Tu Đồn: “Chủ tử, người lại làm ra cái chuyện không có nhân tính này sao?” Nếu chủ tử rời đi, không phải nói mọi chuyện đều do ông xử lý sao, này sao được chứ! !

Lan Nô Tu Đồn cười nhạt một tiếng: “Nhân tính là cái gì? Ta có sao?” Thấy Lam Đặc bộ dạng xám tro, Lan Nô Tu Đồn hảo tâm cười nói: “Đi chuẩn bị đi.”

45. Chương 45: Háo Hức Trở Về

Quyết định muốn đi địa cầu một chuyến của Lan Nô Tu Đồn, tới lúc sắp mơ màng chìm vào giấc ngủ y mới nói cho Nhan Tử Kỳ, lúc ấy Nhan Tử Kỳ đã bị đại thúc gặm cắn đến thần trí mơ hồ, chợt nghe âm thanh thì thầm của y vang lên bên tai: hai ngày nữa mang người về thăm nhà.

Lúc này, dục vọng của Nhan Tử Kỳ đang bị dã thú đại thúc nắm trong tay xoa bóp, cả người đều mơ mơ hồ hồ nhất thời không thể tập trung, thậm chí, nơi này không phải Lan gia sao còn quay về nhà nào nữa, thực kỳ lạ.

Bên tai lại vang lên giọng nói của dã thú đại thúc: bởi vì đi khá xa, thủ tục phiền toái, phi thuyền cũng cần bảo dưỡng nên hai ngày sau mới có thể khởi hành.....

Nhan Tử Kỳ nghe thấy hai từ phi thuyền, trước đó lại nghe về nhà vì thế cơ thể giống như bị điện giật, bật dậy, cũng không biết lấy đâu ra sức mạnh đẩy cơ thể to lớn của Lan Nô Tu Đốn ra.

Lan Nô Tu Đốn không ngờ hẳn phản ứng kịch liệt như vậy, trong tay còn nắm giữ vật bé nhỏ kia, đột ngột bị đẩy ra cũng không kịp buông tay, theo quán tính liền siết chặt tay kéo mạnh một chút.

Nhan Tử Kỳ giãy trước còn kinh ngạc tột độ vì có thể về nhà, giãy tiếp theo lại vì đau đớn quá mức mà lăn lộn điên đảo trên giường.

Lan Nô Tu Đốn vừa tức vừa vội, vội vàng ôm người nọ vào ngực, bàn tay to lớn nhẹ nhàng giúp hẳn xoa, bực bội nói: “Làm gì kinh ngạc như vậy, ta xem xem nào, có bị thương không?”

Nhan Tử Kỳ hít sâu mấy hơi, cố gắng bỏ lơ cơn đau, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Lan Nô Tu Đốn hỏi: “Người muốn dẫn ta về địa cầu?”

Dã thú đại thúc thấy hẳn bị đau đớn như vậy, dự vọng nguyên bản cháy hừng hực cũng dần dần lui xuống, không hờn giận nhử mảy: “Người không phải ồn ào suốt ngày đòi về sao?”

Nhan Tử Kỳ trầm nghĩ, ta có dám ồn ào đâu, nếu biết ồn ào hữu dụng hẳn nhất định sẽ đi tìm cái loa rống cả ngày rồi.

“Thật sự có thể về sao?” Nhan Tử Kỳ không thể tin nổi, thậm chí còn âm thầm nhéo đùi mình nhưng lại không cảm thấy đau đớn, thì thào nói: “Không đau, không lẽ mình nằm mơ?”

Dã thú đại thúc hung tợn gạt tay hẳn: “Người đương nhiên không đau rồi, người nhéo đùi của ta.”

Nhan Tử Kỳ cúi đầu nhìn vết hồng trên chân Lan Nô Tu Đốn, xấu hổ cười hắc hắc hai tiếng, lấy lòng nói: “Đau không? Ta giúp người nhu nhu.”

Lan Nô Tu Đốn phát hiện bộ dáng hẳn tay chân luống cuống như vậy thực sự đáng yêu vô cùng, liền mạnh mẽ áp đảo hẳn xuống giường, hung hăng hôn lên môi hẳn mãi đến khi cả hai hít thở không thông mới thôi.

“Tuy rằng có thể mang người trở về nhưng trong hai ngày này người chọc giận ta thì bất cứ lúc nào cũng có thể hủy bỏ.” Dã thú đại thúc vừa trêu chọc vừa uy hiếp nói.

Nhan Tử Kỳ vô cùng sung sướng nói: “Sao có thể chứ? Ta lấy lòng người còn không kịp!”

Lan Nô Tu Đốn vừa lòng gật gật đầu: “Thế, người lại dùng cái tư thế hôm qua cùng ta làm lại một lần đi.”

Cơ thể Nhan Tử Kỳ cương cứng một hồi mới không cam tâm tình nguyện bò lên, nhớ lại tư thế tối qua vì muốn lấy lòng cầm thú này mà bày ra, sắc mặt lại biến đổi từ trắng sang đỏ không ngừng.

“Thế nào, không muốn sao?” Tối qua Nhan Tử Kỳ lợi dụng lợi thế mềm dẻo của cơ thể, bày ra tư thế không thể tưởng tượng được cho y hưởng dụng, thật đúng là làm y muốn ngừng cũng ngừng không được.

Nhan Tử Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn y, trầm nghĩ, ta có thể không nguyện ý sao? Cho dù lúc này người nói đem ta chém thành hai nửa sau đó may lại ta còn khen người có ý kiến sáng tạo!

Vì thế lại một đêm kích tình vô hạn.

Nhan Tử Kỳ xoa xoa thắt lưng đau nhức khó chịu, trên bàn cơm bày đầy thịt cá nhưng hẳn không muốn ăn chút nào, tùy tay cầm lấy một quả trái cây xanh lá sau đó đứng dậy rời khỏi bàn ăn.

Không biết có phải ảo giác của hẳn hay không, Nhan Tử Kỳ cảm thấy từ lúc bước vào đại sảnh đã có cảm giác áp bức không yên, liếc ngang đại sảnh lần thứ n, phát hiện trong không gian rộng lớn này ngoại trừ Lan Nô Tu Đốn chỉ có Lam Đặc, ngay cả tạp vụ cũng không có.

Vậy luồng hơi thở ai oán nguy hiểm này từ đâu vọng tới a?

“Lam quản gia, người không phải nói có vài vấn đề chưa giải quyết sao, dùng ánh mắt cháy bỏng như vậy nhìn ta làm gì, có ý gì sao?” Lan Nô Tu Đốn nhìn tập văn kiện trong tay, không ngẩng đầu lên nói với Lam Đặc.

Lam Đặc mím môi, trầm nghĩ, ánh mắt này mà gọi là nóng bỏng sao? Ta rõ ràng chính là ánh mắt oán hận! Nếu không phải tiểu gia khóa này cả ngày đòi về địa cầu, đại lão gia Lan gia cũng không đột ngột muốn đi

du lịch như vậy, cũng sẽ không quăng lên đầu ông một mớ công việc như thế, cho nên xét đến xét đi, Nhan Tử Kỳ chính là đầu sỏ gây ra mọi chuyện! Vì thế ông không ngừng oán hận trong lòng, ngoài miệng lại nói: “Bởi vì tốt xấu gì tiểu Kỳ cũng đã ở đây một thời gian, ta luyện tiếu hần a!”

Bởi vì lúc nói ra những lời này biểu hiện trên mặt của quản gia Lam Đặc lại hoàn toàn giả dối, vì thế nói xong liền nhận được ánh mắt khinh bỉ của hai người còn lại trong phòng.

Nhan Tử Kỳ lúc này mới phát hiện ra ánh mắt sắc bén như dao cứ âm thầm bay tới mình hóa ra lại từ Lam Đặc, nghĩ thầm, thật sự không ngờ a, Lam Đặc tuy tính tình băng lãnh nhưng đâu có đến mức thế này a? Không lẽ mình đã vô tình đắc tội ông lúc nào không biết sao?

Vì thế hần đi tới bên cạnh Lan Nô Tu Đốn cúi người hỏi nhỏ: “Ông ta bị làm sao vậy?”

Lan Nô Tu Đốn hé mắt liếc ông một cái: “Không cần để ý, ông ta đang căng thẳng.”

“Vì sao?” Nhan Tử Kỳ tò mò.

“Bởi vì có một vụ làm ăn lớn ông phải giải quyết.”

Nhan Tử Kỳ nhất thời hiểu ra, đồng tình nhìn về phía Lam Đặc, còn thực chân thành nói: “Lam quản gia, người phải bảo trọng thân thể.”

“Hừ.....” Lam Đặc gom mớ văn kiện thành một chồng ôm trên tay xoay người rời khỏi.

“Lam Đặc đáng thương, định trốn tới một góc ngồi khóc sao?” Nhan Tử Kỳ lo lắng nói, nhưng trên mặt vẫn không dấu được ý cười sung sướng khi người khác gặp họa.

“Ăn điểm tâm chưa?” Lan Nô Tu Đốn vẫn nhìn văn kiện trên tay, thuận miệng hỏi.

“Không ăn.” Nhan Tử Kỳ cảm thấy rất hưng phấn nhưng cơ thể lại vô cùng mệt mỏi, không có cách nào a, tối hôm qua rất.....

“Bởi vì tối qua quá kịch liệt sao?” Khóe miệng Lan Nô Tu Đốn kéo căng, ánh mắt sáng ngời gắt gao nhìn hần, làm hai má Nhan Tử Kỳ nóng bừng đến không chịu nổi.

Chuyện xấu hổ như vậy lại nói ra trắng trợn như thế, Nhan Tử Kỳ chỉ có thể xấu hổ trừng mắt một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Lan Nô Tu Đốn nhìn theo bóng dáng hần xa dần, thản nhiên mỉm cười, một người đáng yêu như vậy từ khi y phát hiện ra thì đừng mong rời khỏi, cho dù phải ép buộc y cũng sẽ trối hần lại bên người cả đời.....

Nhan Tử Kỳ vốn muốn quay về hậu hoa viên, đem tin này báo cho lão cha nhưng vừa ra khỏi trạch chủ liền nhìn thấy tiểu béo đang tản bộ trên bãi cỏ, vì thế nhớ ra mình đã không gặp tiểu béo một khoảng thời gian rồi, có lẽ nó bị Lan Nô Triết đem theo khi đi công tác.

Tiểu béo hiển nhiên cũng nhìn thấy hần vì thế cao hứng chạy vọt lại đây, bởi vì tiểu béo quá mập nên tư thế chạy cũng hết như đang lăn tròn cuộn cuộn tiến tới bên Nhan Tử Kỳ.

Tiểu béo không phải đang tản bộ một mình, lúc tiểu béo chạy tới, Lan Nô Triết cũng từ phía xa chậm chậm đi tới.

Nhan Tử Kỳ vốn định nói với tiểu béo chuyện mình về địa cầu nhưng lại chợt nhớ tới lời hứa trước kia của mình sẽ dẫn nó theo, lời vừa ra tới miệng lại bị chen ép quay ngược trở lại, tâm tình hần trở nên khá nặng nề, xem ra, hần phải nuốt lời với tiểu béo rồi, hần biết mình không có khả năng mang tiểu béo đi, hần căn bản không có được năng lực này.....

Có lẽ Lan Nô Tu Đốn không nói ra nhưng y có những nguyên tắc của riêng mình, Lan Nô Triết lại càng là người không đơn giản, đừng nhìn cậu ta luôn mỉm cười ôn nhu như vậy nhưng thực chất lại là dạng người lãnh khốc vô tình, muốn đem tiểu béo đi trước mặt những người này thì đúng là nói dễ làm khó, huống chi cơ hội quay về địa cầu lần này mình cũng phải khó khăn lắm mới có được.

“Tiểu béo, ra ngoài mấy ngày nay chơi có vui không?”

Tiểu béo gật gật đầu, tuy có chút sợ Lan Nô Triết nhưng trừ bỏ việc cậu ta rất hung hăng khi lên giường thì bình thường đối xử rất tốt.

Nhan Tử Kỳ cũng từng có một thời gian làm thú cưng của Lan Nô Triết nên biết rõ thái độ của cậu ta, vì thế rất ít khi lo lắng vấn đề này, lúc này tiểu béo gật gật đầu liền cho thấy nó hẳn đã chơi rất vui vẻ.

Lan Nô Triết đi tới gần hai người họ liền cười nói: “Nghe nói phụ thân muốn dẫn người về địa cầu một chuyến.”

Tiểu béo nghe không hiểu chỉ có thể yên lặng đứng một bên.

“Đúng vậy.” Nhan Tử Kỳ gật đầu thừa nhận, không ngờ tin tức đã truyền nhanh như vậy, trước lúc đi ngủ hẳn mới biết chuyện này không ngờ sáng nay mọi người đã biết cả rồi.

Lan Nô Triết cười cười, đôi mắt sâu chăm chú nhìn hắn: “Người có nghĩ tới phụ thân tự mình đưa người về địa cầu có ý nghĩa gì không?”

Nhan Tử Kỳ sờ sờ mũi, cười nói: “Chủ tử tự mình đưa ta về địa cầu, chứng minh y cũng có thể mang ta trở lại đây.”

“Nga, nếu biết rõ chính mình đi một vòng tròn vì sao người vẫn vui sướng như vậy?” Lan Nô Triết cảm thấy hứng thú liền hỏi tiếp.

Nhan Tử Kỳ nhún mày tiếp tục tươi cười: “Có thể trở về nhìn một chuyến ta đã cảm thấy rất mỹ mãn.”

Lan Nô Triết nghe xong cũng bật cười ha ha, ánh mắt nhìn hắn lại sâu thêm vài phần: “Tiểu Kỳ, người quả thực là một người rất thú vị.”

Nhan Tử Kỳ không biết mình nói ra câu nào làm thiếu gia hài lòng như vậy, bất quá người này chính là như vậy luôn nói ra những câu dễ nghe: “Cám ơn thiếu chủ khách lệ.” Đã có hứng thú sao lúc trước lại vất hắn giống như một chiếc giày cũ, người này quả thực nói một đằng làm một nẻo.

“Vậy chúc hai người có chuyến đi vui vẻ.” Lan Nô Triết kéo tay tiểu béo, tiếp tục đi dạo trong hoa viên, nhưng tiểu béo vẫn còn lưu luyến chậm chạp bước theo sau.

Nhan Tử Kỳ nhìn theo bóng dáng tiểu béo, trong lòng dâng lên một cổ cảm giác áy náy.

Hắn biết Lan Nô Triết vừa thức tỉnh mình, cho dù có thể quay về địa cầu nhưng vẫn phải trở lại đây.

Tuy vấn đề này nếu suy nghĩ cẩn thận sẽ hiểu được, nhưng Lan Nô Triết làm như vậy có dụng ý gì, chẳng lẽ vui sướng khi thấy người gặp họa?

Bất quá dù biết lúc đó sẽ bị Lan Nô Tu Đốn dẫn về nhưng trong lòng Nhan Tử Kỳ vẫn rất háo hức, mong ngày khởi hành đến sớm một chút.

Chỉ cần có thể trở về, còn không nghĩ ra cách để lưu lại sao? Vấn đề này, cứ chờ đến lúc quay về trái đất rồi hãy tính.

46. Chương 46: Mong Muốn Về Nhà

Thời gian trôi qua nhanh chóng, nháy mắt hắn đã ở tinh cầu này hơn nửa năm, nhớ lại ngày đó mơ màng bị nắm tới đây, trong lòng Nhan Tử Kỳ có muôn vàn cảm khái, đột nhiên bị bắt đến một thế giới xa lạ, gặp gỡ những chủng tộc xa lạ, đối mặt với những chuyện xa lạ, có thể tiếp tục sinh tồn là vấn đề khó khăn nhất.

Sau đó lại gặp gỡ Lan Nô Triết, gặp Hạ Tạp Áo, gặp lão cha, gặp Lan Nô Tu Đốn..... Nhan Tử Kỳ không thể không thừa nhận, so với những người không thể tự chủ được cuộc sống của mình bị dưỡng thành béo tròn, hẳn đã quá may mắn, có thể nghe cũng có thể nói, cũng không béo thành quả cầu, giờ phút này lại có thể quay về địa cầu.

Nhìn phi thuyền khổng lồ trước mặt, hốc mắt Nhan Tử Kỳ không kiềm chế được bắt đầu ửng đỏ, tuy lưu lạc tha hương đã một thời gian dài nhưng may mắn có được cơ hội quay trở về địa cầu, không cần chết ở nơi tha hương.....

Bởi vì muốn đưa tiễn nên hiếm khi mới thấy lão cha rời khỏi trang viên, theo hẳn tới căn cứ đặt phi thuyền, càng khó có dịp bình tĩnh đứng bên cạnh Lam Đặc như thế, chính là ông vẫn cách xa Lam Đặc một khoảng cách nhất định.

Tính tình Lam Đặc hôm nay cũng không tồi nên cũng không đi so đo với vẻ mặt tự nhiên của lão cha, chỉ khẽ nói với Nhan Tử Kỳ: “Phát gốc cái gì vậy? Người lên phi thuyền trước đi, chủ tử sẽ tới ngay bây giờ.”

Nhan Tử Kỳ chớp mắt mấy cái, lo lắng nói: “Nạp Tây vương cố tình gọi y tiễn cung ngay lúc này, không phải có chuyện xấu đi.” Bây giờ mọi chuyện đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ còn thiếu gió đông, hẳn thực sự lo lắng cơn gió đông Lan Nô Tu Đốn này sau khi tiễn cung sẽ biến thành gió tây bắc, thế là xong đời.

Lam Đặc lắc nhẹ đầu: “Cho tới bây giờ chỉ có chủ tử chi phối suy nghĩ người khác, tuyệt đối không có ai có thể làm y lung lay quyết định, yên tâm đi.”

“Hy vọng như thế.” Nhan Tử Kỳ hít một hơi, nhìn lão cha, nhìn Lam Đặc, vẫn có chút lo lắng đi tới bên người lão cha, dặn dò: “Lão cha, người có khúc mắc gì với quân gia Lam Đặc thì cứ nói ra rồi hảo hảo giải quyết, cứ dấu trong lòng như vậy cũng không phải biện pháp tốt.”

Lão cha trừng hai mắt, hai hàng chân mày dựng thẳng lên, tức giận rống một hơi: “Xú tiểu tử, đi thì đi đi, còn quân chuyện của ta, người còn non lắm.”

“Được được được, ta là cây cỏ non.” Nhan Tử Kỳ cười hề hề tùy ý lão cha mắng: “Lão cha, người phải bảo trọng nha.”

“Tiểu tử thôi, sao lại dùng bộ dạng như sắp chết tới nơi nói chuyện với ta, không phải sẽ quay lại sao, cũng không phải sinh ly tử biệt.” Lão cha nói xong câu cuối, tức giận quay đầu đi.

Trong nháy mắt ông quay đi, Nhan Tử Kỳ tinh mắt nhìn thấy hốc mắt lão cha đỏ ửng, đúng là lão nhân khó chịu mà.

Đang lúc bọn họ không biết nên nói gì thì một tiếng rống to phát ra từ phía chân trời, mọi người đồng thời ngẩng đầu, chỉ thấy một con dực thú trắng toát đang bay lượn trên không trung, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đáp xuống, lúc tiếp cận mặt đất, đôi cánh khổng lồ quạt vài cái sau đó liền uy phong đứng thẳng trước mặt mọi người.

Lan Nô Tu Đốn từ trên lưng dực thú trắng nhảy xuống, Nhan Tử Kỳ vội vàng chạy tới: “Gọi người vào hoàng cung gấp như vậy, có chuyện gì sao?”

Lan Nô Tu Đốn cúi đầu nhìn biểu tình lo lắng của tiểu tử kia, nâng tay lên xoa nhẹ lên mái tóc đen mềm mại bị gió làm rối loạn, nhẹ nhàng nói: “Không có việc gì.”

Trái tim đang thắt chặt của Nhan Tử Kỳ lúc này mới thả lỏng.

“Nếu không có việc gì thì xuất phát sớm chút đi.” Lam Đặc bước tới thản nhiên nói.

Lan Nô Tu Đốn cũng không nói nhiều, vừa kéo Nhan Tử Kỳ đi về phía phi thuyền vừa thấp giọng dặn dò Lam Đặc: “Chú ý đám lão nhân trong tộc và hành động của Lý Đức.”

Lam Đặc có chút lấp bắp: “Chẳng lẽ nhóm lão nhân bắt đầu hành động rồi?” Cho tới nay, nhóm lão nhân rất kiêng kỵ thế lực của chủ tử, luôn cố gắng làm suy yếu lực lượng của Lan Nô Tu Đốn, chẳng lẽ bọn họ định nhân cơ hội chủ tử và vương xích mích, muốn dụng tay dụng chân.”

Lan Nô Tu Đốn lắc đầu: “Trước mắt vẫn chưa có.”

“Vậy lần này người đi xa, có vẻ không ổn.” Lam Đặc nhíu mày.

Lan Nô Tu Đốn mỉm cười đầy nguy hiểm: “Ta không đi, bọn họ sao dám hành động? Người chờ xem kịch vui đi.”

Lam Đặc nhất thời ngộ ra, không khỏi nhíu mi lạnh lùng mỉm cười: “Vậy cầu chúc chủ tử đi địa cầu thắng lợi trở về.” Còn về phần cái gì trở lại thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

“Ân, nhân cơ hội không có ai chạy tới giành người, người cũng nên nắm lấy mà giải quyết tốt vấn đề của mình đi.” Lan Nô Tu Đốn nói xong liền kéo tay Nhan Tử Kỳ lên phi thuyền.

Nhan Tử Kỳ lên phi thuyền mới phát hiện chiếc này không phải chiếc mình từng ngồi qua, chiếc này lớn hơn, xa hoa hơn nhiều.

Nhan Tử Kỳ yên lặng liếc nhìn Lan Nô Tu Đốn, nhìn thế nào cũng ra bộ mặt của một nhà tư bản!

“Phải mất bao lâu mới tới địa cầu?” Nhan Tử Kỳ tò mò hỏi y.

Lan Nô Tu Đốn nhíu mày suy nghĩ một chút nói: “Không xa, ngủ một giấc sẽ tới.”

“Gần như vậy sao?” Nhan Tử Kỳ có chút giật mình, sau đó nhớ lại lúc mình tới đây cũng đang mơ mơ màng màng ngủ, vì thế cũng không tiếp tục hỏi vấn đề này nữa.

Lại đột nhiên nghe Lan Nô Tu Đốn hỏi: “Người nhớ rõ ngày mình rời đi không?”

Tuy rằng đã qua hơn nửa năm nhưng ngày đó Nhan Tử Kỳ không thể nào quên được, không cần suy nghĩ liền nói ra.

Lan Nô Tu Đốn ngoắc một nhân viên công tác đến, phân phó vài câu sau đó cho anh ta lui ra, chính mình tùy tay cầm một tập tư liệu xem xét.

Nghĩ tới chuyện mình sắp quay về địa cầu Nhan Tử Kỳ không thể khống chế được kích động trong lòng, liền giống như một con khỉ, ngồi không xong mà đứng cũng không được, không khỏi háo hức chạy tới cửa sổ nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Chỉ một lát sau, bọn họ đã rời khỏi tinh cầu Nạp Tây, từ xa nhìn lại, nó là một tinh cầu xanh nhạt vô cùng bắt mắt, Nhan Tử Kỳ lẳng lặng nhìn một hồi mới rút ra kết luận, một màu xanh thật là đẹp.

Vũ trụ vô biên, khắp nơi điểm xuyến bởi các vì sao, cảnh vật xung quanh giống hệt nhau vì thế dù phi thuyền đi với tốc độ rất nhanh nhưng có cảm giác nó đang đứng yên một chỗ.

“Tiểu tử, lại đây.”

Ngay lúc Nhan Tử Kỳ ngắm nhìn phong cảnh đến phát ngốc lại nghe thấy âm thanh của Lan Nô Tu Đốn gọi mình, quay đầu nhìn lại thì thấy Lan Nô Tu Đốn đưa tay ngoắc hắn, mà bên cạnh y còn có một người không biết tới từ khi nào.

Nhan Tử Kỳ có chút kỳ lạ đi qua liền nhìn thấy tay người kia đang cầm ống chỉch.

“Làm gì vậy?” Nhan Tử Kỳ nhíu mày hỏi Lan Nô Tu Đốn.

“Ngủ.” Lan Nô Tu Đốn đơn giản trả lời.

Nhan Tử Kỳ lập tức nhớ tới lúc mình bị nhập cư trái phép tới đây, tình trạng mơ màng đó rất khó chịu liền vội vàng nói: “Ta không cần chỉch.”

Lan Nô Tu Đốn gian tà liếc mắt, nụ cười thản nhiên hiện ra: “Sợ đau?”

Nhan Tử Kỳ hỏi thẳng: “Cái này chỉch vào có phải làm người ta tiến vào tình trạng hôn mê không? Ta không thích cảm giác này.”

Lan Nô Tu Đốn vươn tay kéo hắn ôm vào ngực: “Không có gì, chỉ làm người ngủ sâu một chút.”

Nhan Tử Kỳ giương mắt nhìn Lan Nô Tu Đốn, y cũng nhìn lại hắn, hai người nhìn nhau một hồi, Nhan Tử Kỳ rút cuộc giơ tay đầu hàng, bất đắc dĩ thở dài, yên lặng đưa tay ra.

Vì thế, suốt chặng đường liền ngủ mê mết.....

Nhan Tử Kỳ trở mình trên lớp chăn nệm mềm mại, hương vị quen thuộc làm hắn nhột nhột mỉm cười.

Đột nhiên từ đầu giường truyền tới âm thanh báo thức inh ỏi, làm người trên giường thoát khỏi mộng đẹp, Nhan Tử Kỳ nhíu mày, vươn tay ra khỏi lớp chăn chuẩn xác ấn vào nút làm âm thanh báo thức ngừng lại, vì thế phòng ngủ một lần nữa khôi phục không khí thanh tĩnh.

Mơ hồ Nhan Tử Kỳ định xoay người ngủ tiếp nhưng trong mông lung hắn chợt nhớ ra điều gì đó làm hắn bật người nhảy lên như đạn bắn.

Trợn mắt , ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào phòng làm hấn không chịu được phải nheo mắt lại, tầm mắt quét một vòng khắp phòng, mọi thứ vô cùng quen thuộc làm hấn phải trợn mắt há mồm.

Hấn đã trở lại?

Căn phòng vẫn như lúc hấn rời đi, sạch sẽ gọn gàng, sàn nhà không có một hạt bụi.

Không có bụi? Không thể nào, hấn đã đi hơn nửa năm, cho dù không bị bụi bám bao phủ thì cũng nên có chút bụi trên sàn nhà chứ, sao lại giống hệt như lúc hấn đi là thế nào?

Nhan Tử Kỳ khó hiểu nhìn lại căn phòng một lượt, cảnh vật trước mắt rõ ràng hệt như nửa năm trước.....

Này rốt cuộc là sao a! ! !

Nhan Tử Kỳ bắt đầu cào tóc mình, lập tức nghĩ ra một chuyện: Lan Nô Tu Đốn đâu?

Nghĩ như vậy Nhan Tử Kỳ nhanh chóng leo xuống giường, vội vàng chạy ra mở cửa phòng, liếc mắt quét khắp nơi liền nhìn thấy một nam nhân có mái tóc thật dài đang thản nhiên ngồi xem báo trên sofa.

Không biết vì sao khi nhìn thấy bóng dáng này, Nhan Tử Kỳ nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nếu không phải có sự tồn tại của nam nhân này nhắc nhở, hấn nhất định nghĩ những chuyện ở Nạp Tây đại lục chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Nhan Tử Kỳ đi tới ngồi xuống bên cạnh người này, chăm chăm nhìn nửa mặt người kia, gương mặt vô cùng tuấn mỹ, mặc kệ đã xem bao nhiêu lần vẫn cảm thấy vô cùng kinh diễm.

“Sao lại như vậy?”

Lan Nô Tu Đốn dời tầm mắt từ quyển tạp chí sang gương mặt Nhan Tử Kỳ, xé đôi mắt cực đẹp tươi cười: “Cái gì như vậy?”

“Sao lại trở lại nửa năm trước?”

“Người không hy vọng trở lại nửa năm trước sao?” Lan Nô Tu Đốn hỏi lại hấn.

“Không phải, ý ta là các người lại có thể xuyên thời gian!”

“Nga.” Lan Nô Tu Đốn gật đầu: “Tuy pháp luật không cho phép, nhưng có vài phi thuyền có chức năng này.”

Nhan Tử Kỳ trầm mặt một hồi bất ngờ tươi cười nói: “Dù sao, cảm ơn người.”

Lan Nô Tu Đốn đột nhiên buông tờ báo xuống, đứng dậy đi về phía cửa sổ, không hài lòng nói: “Đây là nơi người ngày đêm muốn về sao?”

Nhan Tử Kỳ không biết vì sao y lại hỏi như vậy liền ngây ngốc gật đầu.

“Không khí nơi này 50% là chất thải.” Lan Nô Tu Đốn khinh thường nói.

Nhan Tử Kỳ trợn mắt, bất mãn nói: “Bị ô nhiễm thì đúng nhưng tới 50% thì quá khoa trương đi!”

Lan Nô Tu Đốn nhíu mày rời khỏi cửa sổ, giống như đứng lâu ở đó sẽ bị nhiễm độc: “Lúc bắt đầu tiến vào tầng khí quyển ta đã định quay đầu phi thuyền trở về, nơi này thật sự giống như một đồng rác.”

Nghe thấy y nói như vậy, Nhan Tử Kỳ đứng ngồi không yên, nhảy dựng lên chỉ vào mũi Lan Nô Tu Đốn nói: “Không cho phép người vũ nhục địa cầu như vậy, nơi này dù có lạc hậu một chút nhưng cũng là cố hương của ta, nếu người không thích có thể rời đi, không ai giữ người.”

Lan Nô Tu Đốn nhìn bộ dạng Nhan Tử Kỳ thở phì phì, dục vọng trong lòng bất chợt bùng lên mãnh liệt làm y trở tay không kịp, không khỏi mím môi, nhíu mày nói: “Thật có lỗi, ta không nên nói về địa cầu của người như vậy.”

Nhan Tử Kỳ trợn mắt há hốc, thầm nghĩ, người này không phải lúc nào cũng cao ngạo sao? Hóa ra cũng còn biết áy náy!

Vừa định nói vài câu trấn an, cả người đã bị Lan Nô Tu Đốn ôm lấy trực tiếp lôi vào phòng trong, Nhan Tử Kỳ nhìn thấy dục vọng bốc cao trong mắt đối phương, không khỏi giãy dụa nói: “Ta.....ta còn chưa đánh răng!”

Về phần hắn có kịp đi đánh răng hay không, kia đã là chuyện sau đó!

47. Chương 47: Thú Nhân Sừng Sốt

Nhan Tử Kỳ mơ màng chuyển thân, đột nhiên cảm thấy cơ thể vô cùng đau nhức làm ý thức thoáng chốc thanh tỉnh lại một ít, lúc này mới nhắc nhở hắn chuyện lúc sớm đã rời giường sau đó lại không hiểu vì sao lại lăn trở về quần nhau suốt buổi sáng.

Mệt mỏi quá, ngay cả trở người cũng phải cố hết sức, nơi bị tiến vào ở mặt sau bị ma xát nhiều cũng đã bắt đầu ần ần đau.

Vốn định tiếp tục nằm lười trên giường ngủ thêm một hồi, tiếc là cái bụng không thức thời réo lên ầm ĩ, lúc này Nhan Tử Kỳ mới nhớ ra bọn họ đã không ăn gì suốt 2 ngày.

Uể oải bò dậy, sau đó chợt nhìn thấy dung nhan mỹ nhân say ngủ bên cạnh liền ngất ngốc nửa ngày, lúc này mới phát hiện ra đây là lần đầu Lan Nô Tu Đốn dùng hình dạng con người hoan ái với hắn, như vậy, đây cũng là lần đầu của dã thú đại thức nhĩ?

Hai chữ lần đầu làm Nhan Tử Kỳ có chút lúng túng, lập tức xoay người leo xuống giường, tùy tiện mặc một cái quần rồi vào bếp lục đồ ăn.

Mở tủ lạnh, bên trong trống rỗng, nhưng cũng không làm Nhan Tử Kỳ cảm thấy bất ngờ cho lắm, hắn trước nay luôn sống một mình nên không bao giờ lo lắng về chuyện ăn uống, trước nay hắn vẫn luôn tùy ý như vậy, hơn nữa hắn cơ bản cũng không biết nấu nướng, nhà bếp có cũng chỉ để trưng bày vậy thôi.

Trở về phòng thay một bộ quần áo và cầm lấy ví, liếc qua người đang ngủ thật sâu trên giường, Nhan Tử Kỳ nhẹ nhàng rời nhà.

Xung quanh ồn ào, đông đúc, đường phố náo nhiệt, Nhan Tử Kỳ đứng trước cửa nhà, nhất thời làm hắn có chút rối loạn, không khí không còn mùi thơm thoang thoảng, không còn cây cối rậm rạp, không còn thú nhân muôn hình muôn vẻ, ngã tư đường tấp nập người qua lại, vội vội vàng vàng, tuy không nhìn thấy gương mặt nhưng chính là người da vàng tóc đen quen thuộc.

Nhan Tử Kỳ thở dài một hơi, hắn rốt cuộc đã về nhà.

Tuy thời gian trở về chính xác hôm bị bắt đi, nhưng rời địa cầu suốt 6 tháng làm hắn có vô số hoài niệm, vì thế hậu quả của chuyến dạo chơi siêu thị là trái một túi, phải một túi, trên vai một túi, nếu không phải sợ gây chú ý cho người khác hắn cũng không ngại quàng thêm một túi trên đầu.

Siêu thị gần sát khu nhà hắn, tuy rằng hơi mệt nhưng hắn vẫn nhanh chóng vận chuyển một đồng lớn thực vật về đến nhà, vừa định lấy chìa khóa ra mở cửa, cửa đã bị mở ra từ bên trong, một nam nhân cao lớn xích lô, bên hông tùy ý quấn một tấm sàng đan, vẻ mặt tức giận nhìn hắn.

“Tỉnh?” Nhan Tử Kỳ cố ý làm lơ vẻ mặt y, xoay người xách mấy túi đồ ăn vào trong.

Lan Nô Tu Đốn lạnh lùng hừ một tiếng: “Người đi đâu?”

Nhan Tử Kỳ cười hắc hắc: “Ta đi mua đồ ăn, không lẽ ngươi không đói sao?”

Khi hắn hỏi xong, bụng Lan Nô Tu Đốn vô cùng phối hợp cầu nhau một tiếng, Nhan Tử Kỳ nhú mày, lục túi đồ to tìm một cái khăn mặt, bàn chải đánh răng và một số thứ lặt vặt đưa cho y: “Đi rửa mặt đi, trưa nay ăn thức ăn nhanh, buổi tối sẽ dắt ngươi ra ngoài ăn.”

Lan Nô Tu Đốn vừa tỉnh lại tìm khắp nơi không thấy người đâu, hoàn cảnh bên ngoài y lại không quen thuộc, chỉ có thể ở trong nhà vừa chờ vừa bực bội, suy nghĩ lúc hẩn về phải trừng phạt thế nào nhưng thực tế bây giờ lại có chút chán nản phát hiện, chính mình căn bản không thể phát hỏa với hẩn, tiểu gia hỏa này gương mặt vui vẻ như vậy thực không có cách nào nổi giận được.

Cầm lấy mấy thứ Nhan Tử Kỳ đưa qua, Lan Nô Tu Đốn làm mặt lạnh đi vào phòng tắm.

Nhìn theo bóng lưng Lan Nô Tu Đốn, Nhan Tử Kỳ khẽ hút một hơi, cho dù tới địa cầu xa xôi này dã thú đại thúc vẫn rất dễ tức giận khi mới rời giường nha.

Nhan Tử Kỳ ngơ ngác nhìn cửa phòng tắm khép hờ, kỳ thật sau khi thức dậy trong lòng hẩn đã có một vấn đề, rất muốn hỏi Lan Nô Tu Đốn nhưng lại không dám nói.

Người này có thể ở lại đây bao lâu a?

Một vấn đề đơn giản đến không thể đơn giản hơn, nhưng lại cứ nghẹn ngay cổ họng hẩn, mãi không bật ra được.

“Ba.....” Âm thanh từ phòng tắm truyền ra, tiếp theo đó là tiếng nước từ vòi sen phun ra sần sật, Nhan Tử Kỳ cảm thấy có chút không thích hợp vội vàng chạy vào.

Chỉ thấy một nhân loại cao lớn đứng bên trong bồn tắm, sàng đan trên người đã bị nước phun ướt nhẹp dính bết vào trên đùi, còn cái vòi sen cơ bản nên dính trên vòi nước lại bị người nọ cầm trong tay, ống nước treo lơ lửng trên trần đang phun nước ào ạt.

Biểu tình Nhan Tử Kỳ lập tức đông cứng, khoe miệng co giật, cố gắng trấn định nói: “Vòi sen của người đặt sai tư thế rồi, Lan Nô tiên sinh.”

Nhìn tình hình trước mắt, Lan Nô Tu Đốn có chút xấu hổ, sắc mặt nguyên bản có chút đen, hiện tại lại càng đen hơn, lạnh lùng nói: “Vậy người đến làm mẫu tư thế chính xác một chút.”

Nhan Tử Kỳ vốn nghẹn cười đến vất vả, nghe y nói xong nhất thời cảm thấy vừa buồn cười lại có chút ủy khuất, rõ ràng là chính y không biết dùng lại vặn lại lời hẩn, rõ ràng là giận chó đánh mèo đổ hết tội lên người nhân loại vô tội là hẩn.

Nhan Tử Kỳ lúc này mới nhớ lại lúc ở trang viên Lan gia, Lan Nô Tu Đốn cơ bản chỉ tắm trong bồn lớn, cho dù tắm vòi sen thì toàn bộ cũng là tự động, có người đứng trước mặt nó sẽ tự động phun nước, không cần dùng tay mở chốt.

Bất quá vòi sen bị vặn ra rồi nên không còn khả năng sử dụng được nữa, Nhan Tử Kỳ nhanh nhẹn tẩy rửa bồn tắm một lần, sau đó vặn vòi nước ấm để dã thú đại thúc bước vào ngâm, nhìn cơ thể to lớn của dã thú đại thúc ủy khuất chui vào bồn tắm, Nhan Tử Kỳ rốt cuộc nhìn không được, lại không dám cười ra tiếng chỉ vội vàng nói một câu: “Người chậm rãi tắm, ta đi chuẩn bị đồ ăn.” Sau đó liền nhanh chân vọt lẹ khỏi phòng tắm, vừa nện vào tường vừa im lặng cười đau cả bụng.

Lúc Lan Nô Tu Đốn rời khỏi phòng tắm, Nhan Tử Kỳ đang ngồi gặm chân gà, ngẩng đầu nhìn thấy Lan Nô Tu Đốn cả người đầy bọt nước, miệng lập tức hé ra, chân gà thuận thế từ miệng hẩn rơi xuống bàn.

Trong đầu chợt xuất hiện một dãy từ —— hoa sen mới nở, tuy rằng từ này thường được dùng để so sánh với nữ tử, nhưng lúc này Nhan Tử Kỳ quả thực không thể dùng từ nào khác để hình dung nét đẹp của Lan Nô Tu Đốn.

Làn da trắng nõn bởi vì ngâm nước lâu mà nhiễm chút hồng nhạt, môi mỏng khẽ nhếch, mắt phượng mông lung, một đầu tóc đen dài dãn sát trên cổ, trên vai, đầu ngón tóc tí tách nhiều nước trong suốt.

Tú sắc khả san là gì, chim sa cá lặn là gì, khuynh quốc khuynh thành là gì, không cần hỏi, cứ nhìn bộ dáng của Lan Nô Tu Đốn lúc này là hiểu.

Nhan Tử Kỳ nuốt nước miếng, vội vàng khép miệng lại tránh trường hợp nước miếng chảy ra.

Cho dù bọn họ đã quay cuồng trên giường không biết bao nhiêu lần, nhưng giờ phút này trong lòng hẩn vẫn dâng trào một cơn sóng xúc động.

Nhan Tử Kỳ mặc niệm trong lòng: “Xúc động là ma quỷ, bình tĩnh, bình tĩnh.....”

“Đói bụng rồi phải không, có hamburger, ăn dần bụng đi.” Tuy rằng người trẻ tuổi rất thích loại thức ăn nhanh này, nhưng Nhan Tử Kỳ không dám xác định người ngoại tinh trước mặt có như vậy hay không.

Lan Nô Tu Đốn trên người không mặc quần áo, chỉ quấn quanh eo một tấm khăn, liền thản nhiên ngồi vào bàn ăn, thoải mái đón nhận chăm sóc từ Nhan Tử Kỳ.

Chính là khi y cắn một ngụm cái thứ gọi là hamburger, hai hàng chân mày lập tức nhíu chặt lại: “Đây là cái gì?”

“Ách, bánh mì.....” Nụ cười của Nhan Tử Kỳ lập tức chùn xuống, thức ăn nhanh quả nhiên không hợp khẩu vị của thú nhân a: “Có phải rất khó ăn không.”

Lan Nô Tu Đốn cũng không trả lời hắn, chỉ cau mày nhai nhai mấy cái, chỗ nhíu trên trán cũng dần thả lỏng.

Sau đó, Nhan Tử Kỳ liền há hốc nhìn dã thú đại thúc dùng tư thế vô cùng tao nhã nhanh chóng giải quyết toàn bộ thức ăn nhanh trên bàn, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên nửa khối chân gà trên tay Nhan Tử Kỳ.

Nhan Tử Kỳ theo bản năng lập tức bảo vệ cái chân gà cuối cùng, run rẩy nói: “Đừng hòng, cái này là của ta.”

Lan Nô Tu Đốn nhíu mày, ánh mắt đảo qua cốc nước to bên cạnh, đưa tay cầm qua hút một ngụm, sau đó trong nháy mắt lập tức phun ra.

“Đây là cái gì?” Lan Nô Tu Đốn ngạc nhiên hỏi, mùi vị thứ này khó uống như độc dược.

Nhan Tử Kỳ bị phản ứng của y làm khiếp sợ lây, ngơ ngác trả lời: “Đó là coca, một loại thức uống.”

Lan Nô Tu Đốn bày ra vẻ mặt ghét bỏ đưa nó ra thật xa, kết luận nói: “Khó uống!”

Nhan Tử Kỳ lúc này mới lấy lại tinh thần: “Người thích ăn thứ này không?”

Lan Nô Tu Đốn chớp mi: “Hương vị không tồi.”

Hóa ra loại thức ăn nhanh này còn vượt cả tưởng tượng, ngay cả người ngoại tinh cũng thích a ! Nếu mở một chi nhánh ở đại lục Nạp Tây, kinh doanh có lẽ rất tốt đi.

Nhan Tử Kỳ qua quýt gặm cục chân gà cuối cùng vào bụng, phát hiện bụng vẫn còn đói, vì thế lại lục đồ ăn tìm ra vài thứ có thể ăn no.

Trong buổi ăn trưa này, Nhan Tử Kỳ bất ngờ phát hiện ra dã thú đại thúc không chỉ có thể biến thành nhân loại, ngay cả khẩu vị cũng giống y đúc, rất thích ăn thức ăn nhanh, ngay cả mớ đồ ăn vặt hắn mua về cũng bị y ăn hết phân nửa.

Quả thực rất ngạc nhiên.

Ăn no bụng rồi, Nhan Tử Kỳ cảm thấy tinh thần và thể lực đều dồi dào, muốn dắt người này ra ngoài shopping, để y cảm thụ được cách sống của người địa cầu.

Không đợi hắn nói ra đề nghị, dã thú đại thúc đã đi thẳng về phòng ngủ, Nhan Tử Kỳ khó hiểu chạy theo sau, sau đó lại vô cùng kinh ngạc nhìn Lan Nô Tu Đốn lười biếng leo lên giường.

“Sao vậy, có phải ăn nhiều quá nên thấy không thoải mái không?”

Lan Nô Tu Đốn nhìn hắn một chút, thản nhiên nói: “Mệt.”

“Mới thức dậy không bao lâu, sao lại mệt rồi?” Nhan Tử Kỳ lo lắng hỏi, thăm nghĩ, không phải tác dụng phụ khi tới địa cầu đi.

“Ta không biến về hình dáng ban đầu được, duy trì hình thái người rất phí sinh lực.”

“Sao lại như vậy? Vì sao không biến về hình dạng thú nhân được?”

Lan Nô Tu Đốn lắc đầu, y cũng không rõ, có lẽ do từ trường đi, y lười nói với Nhan Tử Kỳ, bằng không tiểu tử kia lại càng hỏi nhiều hơn.

“Vậy có thể biến về hình dạng thú không?”

Mắt Lan Nô Tu Đốn lóe sáng, vấn đề này y không hề nghĩ tới.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy trong chớp mắt Lan Nô Tu Đốn đã từ hình dạng một công tử tuyệt thế hóa thành một con sư tử cao lớn dũng mãnh.....

Nếu có thể biến về hình dạng này chắc cũng không còn gì lo lắng, Nhan Tử Kỳ nhẹ nhàng thở ra, nhìn dã thú bán nằm trên giường, nhin không được vươn tay vuốt ve bộ lông của dã thú: “Như vậy chắc hẳn người nghỉ ngơi sẽ thoải mái hơn một chút.”

Chiếc giường lớn 1m8 khi sư tử khổng lồ nằm úp sấp lên liền phá lệ bé nhỏ.

Dã thú đại thúc giường mắt nhìn mục tiêu của mình một chốc, sau đó liền nhắm lại ngủ.

48. Chương 48: Thú Nhân Ngạc Nhiên

Nhan Tử Kỳ thả bức màn trong phòng xuống, che thật kín, sợ bộ dạng thú của đại thúc bị người khác nhìn thấy, này nhất định là tin tức nóng hổi cho báo hôm sau, nghĩ đến đây, trong đầu hiện lên một hình ảnh một con thú cao lớn uy mãnh trên đầu có sừng dài bị mọi người vây đến xem, Nhan Tử Kỳ túng quần lắc đầu, điều này sao có thể chứ, nếu bị phát hiện ra, việc đầu tiên của đại thúc chính là chạy tới cắn chết người ta.

Đang lúc Nhan Tử Kỳ phân vân tiếp theo nên làm thế nào thì cái điện thoại bị bỏ quên trên sô pha chợt kêu vang, suốt nửa năm trời không nghe thấy tiếng chuông điện thoại, lúc này vừa nghe thấy đúng là có chút hoảng sợ, bất quá hiện tại điện thoại di động là thứ con người ta sử dụng trong ngày nhiều nhất, nhưng lúc này chủ nhân của nó lại vô cùng ngạc nhiên.

Điện thoại từ trung tâm gọi tới, bởi vì hôm nay hắn không tới lớp, cũng không xin phép vì thế gọi tới hỏi thăm một chút, Nhan Tử Kỳ vội vàng lấy cổ sinh bệnh, thuận tiện xin nghỉ ốm vài ngày, bởi vì hắn cũng có thể xem là vũ đạo gia có chút danh tiếng, nói vài câu bên trung tâm nghệ thuật đã lập tức đồng ý.

Cúp điện thoại, Nhan Tử Kỳ bắt đầu ngăn người trên sô pha, trong đầu vô cùng lộn xộn, Lan Nô Tu Đốn cùng tới địa cầu, ý đồ thực rõ ràng, chính là dẫn hắn về đây một chút, nhân tiện đi giải sầu, chỉ cần bên Nạp Tây có việc bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể trở về, nhưng Nhan Tử Kỳ là nhân loại, nơi này mới là nhà của hắn, tuy rằng hắn phát hiện mình đã thích thú nhân này nhưng vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để cùng chung sống với y cả đời.....

Nên nghĩ biện pháp để lưu lại không? Hay vẫn là buông tay hết thủy, cùng Lan Nô Tu Đốn quay về Nạp Tây?

Đây là vấn đề chọn lựa khó khăn nhất mà Nhan Tử Kỳ gặp phải từ khi sinh ra đến nay.

Nghĩ nghĩ, bất giác Nhan Tử Kỳ mơ màng dựa vào sô pha ngủ mất, không biết qua bao lâu, hắn bị cảm giác ngứa ngứa làm tỉnh lại.

Vừa híp mắt mở ra đã thấy một con dã thú cực đại đang chen chúc với hắn trên sô pha, lớp lông mềm mại của dã thú cọ lên da hắn nên mới có cảm giác ngứa như vậy.

“Lan Nô tiên sinh, người cũng quá coi thường đáng người của mình đi, sô pha này căn bản không thể chứa nổi người.”

Nguyên bản dã thú đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy hắn tỉnh lại thì hơi xê dịch một chút, muốn quay đầu lại nhìn hắn, đáng tiếc sô pha này thực sự quá nhỏ, cơ thể Lan Nô Tu Đốn đột ngột lặn mạnh xuống.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy hoa mắt, nguyên cơ thể khổng lồ của dã thú cuộn tròn xoay vòng như một trái cầu tuyết khổng lồ, rầm rầm lặn trên mặt đất.

Lan Nô Tu Đốn bị ngã xuống, sững sờ hết 2 giây mới lập tức biến về bộ dáng nhân loại, nhìn Nhan Tử Kỳ đang ghen cười đến mặt đỏ bừng, tức giận nói: “Nhìn cái gì.”

So với việc đi ra ngoài để chịu đựng bầu không khí có 50% chất thải, Lan Nô Tu Đồn tình nguyện ở trong nhà hưởng thụ thế giới của hai người, nhưng nhìn tiểu tử kia không hề che dấu ánh mắt vô cùng mong chờ, lời nói cự tuyệt lại không thể nói ra miệng, ngược lại lại theo ý đối phương mà gật đầu.

Tưởng tượng ở trên địa cầu, mình là chủ nhân còn Lan Nô Tu Đồn là khách nhân làm tâm tình Nhan Tử Kỳ sáng khoái vô cùng, trong lòng vô cùng chờ mong nhìn Lan Nô Tu Đồn đi theo phía sau, dùng ánh mắt ngạc nhiên quan sát mọi vật xung quanh.

Nghĩ như vậy làm Nhan Tử Kỳ có chút thúc dục.

Chính là khi bọn họ mở cửa đi ra ngoài, Nhan Tử Kỳ lại có chút bối rối, ánh mắt quét vài lần trên người Lan Nô Tu Đồn, đột nhiên cười hắc hắc nói: “Người có thể điều chỉnh thân hình một chút không?” Suốt nửa năm qua, hắn đã sớm quen hình dáng cao lớn của thú nhân, đối với dáng người cao 2m này cũng không lấy làm lạ, nhưng những người khác hoàn toàn bất đồng, người ta nếu thấy một người cao 2m trên đường nhất định sẽ hoảng sợ, người cao như vậy nhất định đã bị chộp vào đội tuyển bóng rổ, còn ai rảnh rang đi dạo phố chứ!

Lan Nô Tu Đồn nhìn hắn hừ lạnh một tiếng: “Người nghĩ ta là cây kẹo đường, tùy tiện có thể biến lớn nhỏ sao?”

Nhan Tử Kỳ tiếp tục cười gượng: “Ta không nghĩ ngươi là kẹo đường, ta nghĩ là Transformers.....” Chính xác hơn là diễn viên đóng vai đó.

Lan Nô Tu Đồn là ngoại nhân dĩ nhiên không biết Transformers là cái gì, bất quá vẫn hiểu được hai chữ biến hình: “Nếu bộ dạng ta không thích hợp để ra ngoài thì quên đi, ở nhà còn làm được nhiều chuyện ý nghĩa hơn.” Lan Nô Tu Đồn cau mày nói xong liền chuẩn bị quay về phòng.

Nhan Tử Kỳ dĩ nhiên biết chuyện ý nghĩa y nói là cái gì, nhất thời cảm thấy cúc hoa nơi ngực mình lại bắt đầu ầm ầm đau, vội vàng đưa tay ôm lấy thắt lưng Lan Nô Tu Đồn: “Hợp hợp hợp, sao lại không hợp chứ, người chính là tỉ lệ hoàn kim tiêu chuẩn nhất, là mẫu người hoàn hảo nhất a, cùng dạo phố với người có tướng tá hoàn mỹ như ngươi là vinh hạnh của ta!”

Lan Nô Tu Đồn thiêu mi: “Nga, thế còn cần điều chỉnh không?”

“Điều chỉnh cái gì? Hoàn mỹ như vậy còn điều chỉnh được chỗ nào a.”

Nhìn biểu tình hân hoan sinh động như vậy, khóe miệng Lan Nô Tu Đồn nhếch lên, chung quy vẫn bị hắn pha trò làm vui vẻ, khom lưng hướng Nhan Tử Kỳ ngoắc tay, thấp giọng nói: “Hôn một chút, ta liền thỏa mãn yêu cầu của ngươi.”

Nhan Tử Kỳ trừng mắt: “Chỉ hôn một chút, không làm gì khác?”

Lan Nô Tu Đồn đang vui vẻ lập tức gật đầu.

Nhan Tử Kỳ cũng không khách khí nữa, cánh tay vòng qua cổ y, đặt nụ hôn sâu lên môi Lan Nô Tu Đồn, chỉ một thoáng sau, nơi huyền quan chỉ còn hai đôi môi dây dưa, thỉnh thoảng vang lên tiếng nước bọt tấp tểch trao đổi.

Chờ Nhan Tử Kỳ hai mắt nhắm lòng buông Lan Nô Tu Đồn ra liền phát hiện chính mình khoát tay lên cổ y cũng không còn quá sức nữa.

“Người..... người thực sự co rút lại?” Nhìn nam nhân chỉ cao hơn mình một cái đầu, Nhan Tử Kỳ kinh ngạc đánh giá Lan Nô Tu Đồn từ trên xuống dưới n lần.

Đối với chuyện bị nói là co rút người lại này Lan Nô Tu Đồn hiển nhiên là không hài lòng, bất quá so với hiện thực cũng không khác biệt nhiều nên cũng không phản bác hắn, thản nhiên nói: “Bởi vì hình dạng con người nên có thể dùng ý niệm để thay đổi.”

Nghe y nói như vậy hai mắt Nhan Tử Kỳ lập tức bừng sáng, cả người lâm vào trạng thái bay bổng: “Hóa ra người thực sự có thể biến nhỏ lại, vậy lần sau lúc lên giường người có thể biến thành dạng này không?”

“Vì cái gì?” Lan Nô Tu Đồn phát hiện suy nghĩ của vật nhỏ này rất kỳ lạ.

“Như thế này thì cái tên phía dưới của người cũng nhỏ đi một chút a.”

“Người thích nhỏ?” Lan Nô Tu Đồn nhíu mày.

Mặt Nhan Tử Kỳ đỏ bừng: “Cũng không phải nhỏ, chính là tương đối nhỏ đi một chút, bình thường một chút.”

Sắc mặt Lan Nô Tu Đồn biến thành màu đen: “Người nói của ta không bình thường?”

Nhan Tử Kỳ rối rắm, nên trả lời thế nào đây? Nên nói tên kia rất không bình thường, hay là bình thường, nhưng mà lúc đâm vào có điểm đau! ? Nên trả lời thế nào bây giờ.

“Khụ khụ, vấn đề này để lúc khác thảo luận đi, chúng ta mau đi thôi.” Nhan Tử Kỳ vội vàng lảng qua chuyện khác, đưa tay mở cửa.

Nhìn thấu hành vi của hắn nhưng Lan Nô Tu Đồn cũng không tiếp tục truy vấn nữa, y thích trêu chọc tiểu gia hỏa này, nhưng cũng không muốn dọa hắn sợ.

Vừa bước ra ngoài, không khí ồn ào làm Lan Nô Tu Đồn bất mãn nhíu mày.

“Khó trách nhân loại sống không lâu.” Lan Nô Tu Đồn có chút thấu hiểu.

Nhan Tử Kỳ biết y lại bắt đầu phê bình địa cầu nên không nói gì, dẫn y tới bãi giữ xe, mở cửa bảo y ngồi vào trong.

Khởi động máy, Nhan Tử Kỳ cười nói: “Tuy là xe này không mạnh như Tái Á bất quá vẫn rất thuận tiện cho chúng ta ra ngoài.”

Đối với phương tiện giao thông chật hẹp có hình dạng như cái thùng này, Lan Nô Tu Đồn không có nhiều hảo cảm lắm, nghe hắn nhắc tới Tái Á, liền thuận miệng nói: “Nếu người không ngại, ta có thể gọi Tái Á tới.”

Nhan Tử Kỳ lập tức lắc đầu lia lịa: “Ta không có ý đó!”

“.....”

Xe chở bọn họ vượt qua các điểm giao thông, trải qua n lần ùn tắc rồi cuộc tới được trung tâm thành phố vô cùng náo nhiệt.

Từ lúc xe bắt đầu khởi động, sắc mặt Lan Nô Tu Đồn đã bắt đầu dần dần chuyển sang màu đen, sau vài lần ùn tắc giao thông, màu đen lại chuyển sang xanh, thẳng đến lúc Nhan Tử Kỳ dừng lại thì sắc mặt Lan Nô Tu Đồn đã trắng như tờ giấy, không còn chút huyết sắc.

“Người.....có khỏe không.” Nhan Tử Kỳ lo lắng nhìn y, chẳng lẽ vì đại thúc ở tình cầu xa xôi tới nên không thể thích ứng mà say xe? !

“Không ổn.” Lan Nô Tu Đồn vội vàng chui ra khỏi xe, từng ngum từng ngum hít thở, nhưng ghé tởm trong lồng ngực không giảm bớt chút nào.

“Có phải muốn ói không? !” Nhan Tử Kỳ vội vàng hỏi, còn đưa tay ra sau vuốt lưng giúp y thuận khí.

Lan Nô Tu Đồn không nói gì chỉ nhìn Nhan Tử Kỳ, theo y, chính mình ngồi trong cái xe này lại không chịu nổi mà muốn ói quả thực vô cùng nhục nhã, Nhan Tử Kỳ so với mình lại nhỏ bé hơn rất nhiều lại hoàn toàn vô sự, nhận thức này làm Lan Nô Tu Đồn rất khó chịu.

Bất quá cũng may là ý niệm Lan Nô Tu Đồn rất mạnh, tuy là ghé tởm muốn chết nhưng không tới mức ói tùm lum, cũng cố gắng lấy lại chút mặt mũi.

Đầu năm nay, mấy chàng đẹp trai có mặt khắp nơi, tùy tiện gặp trên đường, mười người hết chín người đẹp trai, người còn lại tuy không thể gọi là đẹp nhưng cũng rất dễ nhìn, nhưng không phải ai cũng có được dáng người tốt, vì thế trên đường đột nhiên xuất hiện hai nam tử dáng người hoàn mỹ, gương mặt cực kỳ xuất sắc thì dù không muốn cũng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Tất cả mọi người đang suy đoán không biết có phải tổ quay phim đã dời trường quay tới đây hay không, hai nam tử tuần mỹ này nói không chừng chính là diễn viên, có người nghĩ là người mẫu được thương hiệu thời trang mời làm quảng cáo, có người đi theo phía sau, cầm điện thoại chụp không ngừng.

Vì thế tối hôm đó trên một diễn đàn của hủ nữ có một tin tức cực nóng sốt, chủ đề là: “Hoàn mỹ nam nhân, hoàn mỹ tổ hợp, hoàn mỹ gian tình a a a a.....(có hình ảnh minh họa, lick vào bài để xem)”

Đây là chuyện nói sau.

.....

Còn lúc này Lan Nô Tu Đốn và Nhan Tử Kỳ không hề biết sự xuất hiện của mình lại tạo ra nhiều ảnh hưởng như vậy, vô tư dạo chơi trên phố.

Lan Nô Tu Đốn mặc một bộ quần áo đơn giản, tuy là có chút giống áo khoát dài nhưng trong mắt nhiều người kiểu dáng này vẫn có chút kỳ quái, sau khi đến khu chợ, chuyện đầu tiên Nhan Tử Kỳ làm chính là giúp Lan Nô Tu Đốn mua quần áo.

Diện mạo Lan Nô Tu Đốn vô cùng tuần mỹ, dáng người lại hoàn mỹ, chính là một con ma nơ canh tiêu chuẩn, mặc kệ là kiểu dáng gì lên người y đều đẹp.

Một lát sau trên tay Nhan Tử Kỳ đã có vài bộ chiến lợi phẩm, lúc hắn tới quầy thu ngân tính tiền, cô gái vừa nhanh nhẹn thanh toán vừa nheo mắt nhìn hắn cười: “Bạn trai anh thực đẹp trai.”

Nghe thấy hai từ bạn trai Nhan Tử Kỳ có chút sững sờ, chờ đến lúc hắn tỉnh táo lại trên mặt đã đỏ bừng, vội vàng lấy thẻ, sau đó cầm lấy đồ đạc kéo tay Lan Nô Tu Đốn giống như chạy trốn rời khỏi cửa hàng.

Sau khi trốn được, nội tâm Nhan Tử Kỳ vô cùng rối rắm, thực sự rõ ràng như vậy sao? Dễ dàng nhìn ra bọn họ là một đôi?

49. Chương 49: Hẹn hò

Nhan Tử Kỳ cũng không có kinh nghiệm đi dạo phố, sau khi hoàn thành mục đích mua vài bộ quần áo cho đại thúc xong cũng không biết nên làm gì tiếp, vì thế hai người dắt tay nhau đi dạo chơi khắp nơi, may mắn thể lực hai người rất tốt, đi suốt hai giờ cũng chưa thấy mệt.

Lan Nô Tu Đốn cảm thấy có chút chóng mặt, không biết có phải vì trước đó bị say xe hay không mà nhìn người người qua lại tấp nập làm y có chút choáng váng, nhân sủng ở Nạp Tây thực sự rất được hoan nghênh, nhưng cũng chỉ có những gia đình giàu có mới có được, mà hiện tại y đang đứng ở đầu đường, dọc theo con đường là những đám đông nườm nượp qua lại, may mắn y không phải người cuồng đường nhân sủng nếu không nhìn thấy tình cảnh này chắc kích động đến phát điên rồi.

Nhìn người trên đường lui tới, có tùm 3 tùm 4, cũng có từng cặp từng đôi, những đôi bạn trẻ tay trong tay, đầu tựa lại gần nhau như đang thì thầm thảo luận gì đó, Lan Nô Tu Đốn chợt nhớ tới số báo cáo yêu đương Lam Đặc đưa trước đó.

Quay đầu nhìn lại Nhan Tử Kỳ đang đi bên cạnh, chỉ thấy làn da vốn trắng nõn dưới ánh mặt trời chói chang có chút phỉm hồng, trên trán còn điểm chút mồ hôi, khóe môi khẽ nhếch gợi lên một mặt cười nhẹ, nhìn có vẻ rất có tinh thần.

“Chúng ta là đang đi dạo phố sao?” Lan Nô Tu Đốn thuận miệng hỏi.

Nhan Tử Kỳ ngược nhìn đồng thời ban tặng đối phương một cái ánh nhìn khinh bỉ, này không phải đã biết còn cố tình hỏi sao? Bọn họ ở trên đường đi tới đi lui, không gọi dạo phố thì gọi gì, du lịch ngắm cảnh sao?

“Kế tiếp có muốn đi ăn cơm không?” Lan Nô Tu Đốn cũng không để ý tới ánh mắt của hắn, thiêu mi hỏi tiếp.

“Nếu người không muốn đi đâu nữa thì kế tiếp đi ăn cơm thôi.” Nhan Tử Kỳ rất muốn đưa tay lên sờ trán đại thúc, xem thử có phải y dạo phố đến phát sốt hay không, sao chỉ số thông minh cũng giảm xuống rồi.

“Vậy cái này gọi là hẹn hò đúng không!” Lan Nô Tu Đốn kết luận.

“.....” Logic của người này là gì a!

Lúc Nhan Tử Kỳ còn rối rắm khi nghe thấy hai từ hẹn hò, đã thú đại thúc đã quay đầu tiếp tục nói: “Cơm xong phải đi xem phim sao?”

Nhan Tử Kỳ trợn trắng mắt: “Lan Nô tiên sinh, người hẹn hò theo trào lưu những năm 80 à, sớm lỗi thời rồi.”

Chân mày Lan Nô Tu Đốn nhàu chặt thành hình chữ xuyên, ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu chính là——Lam Đặc dám đưa tình báo giả cho y? ! Trở về nhất định phải trừng phạt.

“Thể hiện tại lưu hành cái gì?”

“Tốc thực ái tình.”

“Là sao?” Đã thú đại thúc rất kiên nhẫn học hỏi.

“Chính là gặp mặt, ăn cơm, lên giường, xong thì hai người chia tay.....” Cách nói này đương nhiên cũng không chuẩn xác, nhưng dưới cách nhìn của Nhan Tử Kỳ tốc thực ái tình chính là như vậy.

Tuy đối với cái cuối cùng y không hài lòng, bất quá cái từ lên giường nghe thế nào cũng rất tốt, y vội vàng kéo tay Nhan Tử Kỳ nói: “VẬY ĐI NHANH LÊN.”

“Đi đâu?”

“Ăn cơm.....”

Vừa rồi rõ ràng còn đang dạo chơi vui như vậy, sao đột nhiên lại vội vã đi ăn cơm? Nhan Tử Kỳ khó hiểu hỏi: “Người đói sao?”

“Không, ăn sớm một chút còn lên giường!”

“.....” Cái gì kêu họa từ miệng mà ra hiện tại Nhan Tử Kỳ đã hiểu!

Mặc dù có chút không cam lòng, bất quá Nhan Tử Kỳ vẫn đi theo Lan Nô Tu Đốn vào một quán ăn Trung Quốc có tiếng, bởi vì đang giờ cơm nên khách nhân rất nhiều, gian riêng đã bị bao hết, bọn họ chỉ có thể chọn một bàn sát cửa sổ ở đại sảnh ngồi.

Tuy Nạp Tây cũng có khách sạn, nhưng tính tình Lan Nô Tu Đốn rất quái gở, trừ bỏ một vài tiệc rượu của quý tộc thì rất ít khi tham gia xã giao, vì thế lần này ngồi ở sảnh đường ăn cơm có thể xem là lần đầu tiên, nếu không phải món ăn đa dạng trên bàn đáp ứng được sự thèm ăn của mình có lẽ y đã sớm vất hai chiếc đĩa đứng lên rồi đi.

Bất quá cho dù đã thú đại thúc cố gắng nhẫn nại ngồi ăn, hành động chiếc đĩa và đồ ăn vật lộn liên tục xuất hiện, ngay cả Nhan Tử Kỳ ngồi bên cạnh cũng thấy rối rắm.

Lúc đi tới tiệm cơm, Nhan Tử Kỳ một lòng muốn giới thiệu thức ăn ngon cho y nên quên mất, thú nhân ở ngoại tinh, căn bản chưa bao giờ sử dụng tới đĩa.....

Lúc bắt đầu đã thú đại thúc đối với hành động dùng hai chiếc gậy trúc ăn cơm cảm thấy rất thú vị, hứng trí bưng bưng thử vài lần, nhưng lần nào cũng xảy ra tai nạn, không phải khối thịt lơ lửng rơi từ trên không xuống thì cũng lăn lông lốc trên bàn, cuối cùng khi gấp một cọng rau xanh thì suýt vậy nó vào tô canh bên cạnh.....

“Chỗ này không có nĩa sao?” Lan Nô Tu Đốn quăng hai chiếc đĩa xuống bàn, mắt kiên nhẫn hỏi.

Nhan Tử Kỳ nhìn bàn tức ăn hỗn độn, khóe miệng co giật gọi phục vụ tới xin một cái nĩa ăn.

Chờ phục vụ đưa nĩa ăn tới Lan Nô Tu Đốn mới miễn cưỡng lấy lại khí chất dùng cơm quý tộc của mình, ăn mấy miếng xong còn oán giận nói: “Có nĩa ăn, lúc đầu sao không chịu mang tới!”

Nhan Tử Kỳ im lặng cào cơm trong bát, thầm nghĩ, cho xin đi, có ai đi ăn đồ ăn Trung Quốc lại yêu cầu lấy nĩa thay đĩa không chứ? !

Vì thế hai người ôm hai suy nghĩ bắt đầu ăn cơm, Lan Nô Tu Đồn muốn ăn xong sớm một chút, bởi vì ăn xong có thể về nhà nhào lên giường, Nhan Tử Kỳ cũng muốn ăn nhanh một chút cho xong vì Lan Nô Tu Đồn dùng bữa xiên đậu hủ thật sự rất dọa người, tuy rằng xuất phát hoàn toàn bất đồng nhưng cả hai đều ôm tâm tư muốn rời đi, thật hiếm khi nhất trí như vậy.

Bất quá những gì trong tưởng tượng luôn đẹp, còn hiện tại thực sự rất tàn khốc, đang lúc bọn họ ăn như cúnng thất tuần, nghĩ muốn trả tiền xong rời khỏi thì có một người đột nhiên chạy tới.

“Nhan Tử Kỳ, thật là người..... ta còn tưởng mình nhìn nhầm, gặp người thật sự có chút bất ngờ, người biết không, ta vẫn đang tìm thời gian đi tìm người, nhưng lại có chuyện biểu diễn lớn không thể rút lui được, cách cách cách cách.....” Người nọ thao thao bất tuyệt, nước miếng văng tứ tung.

Nhan Tử Kỳ thờ ơ nhìn nam nhân một thân thời thượng trước mặt, đối phương từ lúc này đã túm lấy một cánh tay hắn nói không ngừng, hai phiến môi hệt như được gắn lò xo, hé ra hợp lại không ngừng.

Nghe giọng điệu của đối phương, bọn họ chắc hẳn có quen biết nhưng đối phương đeo kính mắt nên Nhan Tử Kỳ không thể nhớ nổi người này là ai.

Lan Nô Tu Đồn từ khi nhìn thấy nam tử xa lạ túm lấy cánh tay Nhan Tử Kỳ, sắc mặt đã đen xì, ánh mắt nhìn chằm chằm cánh tay kia, nếu ánh mắt thật sự có thể hóa thành lưỡi dao sắc bén, phỏng chừng tay của nam nhân kia đã bị chặt thành từng khúc.

Cuối cùng Nhan Tử Kỳ cũng phát hiện ra dã thú đại thúc có chút khác thường, liền lặng lẽ rút tay mình lại, mang theo ý xin lỗi hỏi: “Người là?.....”

Nam tử kia nhìn bộ dáng lúng túng của Nhan Tử Kỳ, liền hiểu ra đối phương không nhớ ra mình, vì thế không hài lòng tháo kính mắt xuống, tức giận nói: “Thế nào, người mới rời đoàn kịch không bao lâu đã quên mất lão đồng sự rồi sao!”

Mãi đến khi đối phương tháo mắt kính Nhan Tử Kỳ mới nhớ ra: “Lộ Vũ, sao người lại ở đây?” Lúc ấy hắn rời khỏi đoàn kịch, cũng rời khỏi thành phố đó, địa chỉ mới chỉ cho giáo sư của mình biết, vì thế lúc này gặp lại Lộ Vũ, Nhan Tử Kỳ hết sức bất ngờ.

“Ta tới gặp một người bạn, không ngờ lại gặp được người, lâu rồi không gặp, Tử Kỳ.” Lộ Vũ trừng mắt nhìn hắn, tươi cười vô cùng sáng lạn.

“Đã lâu không gặp.” Nếu có thể vĩnh viễn không gặp thì tốt nhất, Nhan Tử Kỳ trong lòng tự giễu, thế giới này thật nhỏ hẹp, người càng không muốn thấy tỉ lệ gặp lại càng cao, từ điểm này có thể nhìn ra ông trời rất thích trêu cợt người.

Lúc trước hắn rời khỏi đoàn kịch chính là do Lộ Vũ ban tặng, nếu không phải vì hành vi bỉ ổi của đối phương, sự nghiệp đang trên đỉnh cao như mặt trời ban trưa lại phải không cam lòng rời khỏi sân khấu.

Bất quá Nhan Tử Kỳ nghĩ mình sẽ hận Lộ Vũ cả đời, nhưng lúc này gặp lại mới phát hiện mình cũng không còn hận người này, bởi vì không hận nên mới quên đi, mới có thể nhìn thấy lại không nhận ra đối phương.

Tầm mắt Lộ Vũ đảo qua người bên cạnh hắn, lúc này mới phát hiện ra người dùng cơm với Nhan Tử Kỳ là một nam nhân cực kỳ xuất sắc, liếc một cái liền làm gã thất thần: “Tử Kỳ, không giới thiệu một chút sao?” Từ khi Nhan Tử Kỳ rời khỏi sân khấu, danh tiếng Lộ Vũ trong giới vũ đạo phát triển cực nhanh, vây quanh gã có đủ loại người, trong đó cũng không ít doanh nhân xa xỉ, hay danh môn vọng tộc, nhưng một nam nhân xuất sắc như trước mặt gã đúng là lần đầu gặp, trong lòng nhất thời bùng bùng dâng lên dục vọng chinh phục.

Nhan Tử Kỳ nhìn Lộ Vũ dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm dã thú đại thúc, trong lòng nhất thời có chút khó chịu, giống như thứ yêu thích của mình bị người khác dòm ngó, cảm giác nguy cơ bất thành linh nhảy ra.

Lúc đầu, hắn vô tình quen biết Lộ vũ trong cái vòng luẩn quẩn của giới vũ đạo, lúc ấy Lộ Vũ không ngừng bám theo những người giàu có, còn muốn mình giúp gã giới thiệu, bất quá hắn liền hung hăng cự tuyệt, phỏng chừng quan hệ của hai người cũng đổ vỡ từ đó.

“Đây là bằng hữu của ta Lan..... Tu.” Nhan Tử Kỳ định nói thẳng ra tên của dã thú đại thúc nhưng lại sợ đối phương thấy kỳ quái, vì thế đơn giản, sửa lại tên cho y, Lan Nô Tu Đồn nghe thấy hần giới thiệu cũng chỉ nhúu mày một chút, không lên tiếng.

“Lan tiên sinh, xin chào, ta gọi là Lộ Vũ, là đồng sự trước kia của Tử Kỳ, rất vui được gặp người.” Lộ Vũ đưa tay muốn bắt tay.

Nhưng đợi suốt nửa ngày, Lan Nô Tu Đồn cũng không đưa tay tới, còn nhìn tay gã hỏi: “Người muốn lấy cái gì?”

Nhan Tử Kỳ và Lộ Vũ đồng thời lộ ra bộ mặt lúng túng, trong lòng hần còn thầm gào to: dã thú đại thúc người thật quá mức tàn khốc mà! Còn Lộ Vũ thì khó chịu nghiêng răng nghiêng lợi: mặc dù mặc đẹp nhưng trong ruột chỉ là đồ bỏ.

“Tử Kỳ, bằng hữu của người thực khôi hài.” Lộ Vũ giả cười nói.

Nhan Tử Kỳ âm thầm phẫn nộ, dã thú đại thúc rõ ràng là bộ dáng lãnh khốc, người nhìn chỗ nào nói y khôi hài? !

“Ha ha, y không thường xã giao.”

Cái gì gọi là không thường xã giao? Bị hần hạ thấp uy tín Lan Nô Tu Đồn không hài lòng, để biểu hiện mình rất giỏi xã giao, Lan Nô Tu Đồn khụ một tiếng, bày ra bộ mặt hòa đồng hiếm thấy, nói một câu khen tặng: “Quần áo của Lộ tiên sinh thật đặc sắc!”

Lộ Vũ đối với y đang không hài lòng, bắt quá nghe thấy y khen quần áo mình không khỏi có chút đắc ý: “Đây là lúc đi diễn ở Paris thuận tiện mua, năm nay thịnh hành màu xanh lá.”

Lan Nô Tu Đồn gật gật đầu: “Quả thật rất đẹp, nhìn giống như cây thông noel, nếu đội một cái nón có màu tương đồng, nhất định càng đẹp mắt hơn.”

Nghe xong lời y nói mặt Lộ Vũ cũng tái lại, thầm nghĩ, người này khen với mắng người có gì khác nhau!

Nhan Tử Kỳ ngồi một bên mím chặt môi, sợ mình sẽ bật cười thành tiếng, không biết dã thú đại thúc làm sao lại biết cây thông noel.

Liên tiếp bị làm xấu hổ, bằng hữu của Lộ Vũ rốt cục xuất hiện, đúng lúc giải cứu gã khỏi tình huống dầu sôi lửa bỏng.

Nhìn người bằng hữu kiêu căng Lộ Vũ, Nhan Tử Kỳ thầm lắc đầu, hần và Lộ Vũ đã quen biết nhiều năm, biết rõ đối phương là người vì mục đích có thể không từ thủ đoạn, nhưng nhìn gã vì những thứ sáo rỗng đó mà làm ra nhiều hành vi không hề quý trọng bản thân như vậy Nhan Tử Kỳ không thể chịu nổi.

Trước khi rời đi, Lộ Vũ đột nhiên tới bên cạnh hần nhỏ giọng nói: “Lan Tu là một nửa của người à.”

Nhan Tử Kỳ giật mình nhìn gã, rốt cuộc hỏi ra vấn đề hần khó hiểu suốt cả buổi: “Rõ ràng như vậy sao.”

Lộ Vũ gật đầu, cuối cùng giận dữ nói: “Tử Kỳ, cho tới nay người luôn là người làm người khác ganh tỵ, tuy ghen tỵ nhưng tận đáy lòng ta vẫn hi vọng người có được hạnh phúc.”

Mãi đến khi về đến nhà, Nhan Tử Kỳ vẫn chìm trong mớ suy nghĩ của mình, hạnh phúc sao? Hạnh phúc của hần là gì, không lẽ chính là người nam nhân bên cạnh?

Nhan Tử Kỳ quay đầu nhìn lại, dã thú đại thúc nằm trên sofa, gương mặt tái nhợt, người này lại say xe.

50. Chương 50: Bị Thương Trên Giường (thượng)

Nhìn thấy gương mặt tái nhợt của dã thú đại thúc, Nhan Tử Kỳ rất lo lắng vội vàng chạy đi rót một ly nước cho Lan Nô Tu Đồn, đồng thời cũng mang một chai dầu tới xức một ít lên trán y, sau đó nhẹ nhàng dùng

tay mát xa, đại thúc vốn đang ngồi dựa người vào sô pha, vì thuận tiện cho Nhan Tử Kỳ hành động liền ngồi thẳng dậy, nhắm mắt lại cảm thụ động tác nhẹ nhàng vừa phải của đối phương, thoải mái đến mức làm y thở ra một hơi.

Chờ đến lúc dã thú đại thúc khôi phục lại tinh thần một chút, tâm tư lại bắt đầu nóng lên, đôi tay lại không biết đứng đắn di chuyển về phía thắt lưng Nhan Tử Kỳ, một tay hướng lên bắt đầu vuốt ve lưng hần, một tay đi xuống về hai cánh hông rắn chắc vô cùng co dãn.

Nhan Tử Kỳ trở mình xem thường, nhanh chóng gạt bỏ hai tay của đại thúc đang sờ loạn, xoay người đi thẳng vào phòng tắm.

Chờ Nhan Tử Kỳ rửa tay xong ra ngoài liền nhìn thấy đại thúc đang cởi quần áo ở phòng khách, áo đã cởi xong vắt xuống đất, hiện đang cởi dây nịt, nhưng có vẻ đại thúc chưa bao giờ sử dụng cái dây nịt nào ‘rườm rà’ như vậy, loay hoay suốt nửa ngày vẫn không mở được, chỉ thấy y mím môi, bàn tay to dùng sức xé một phát, sợi dây nịt mới mua lúc chiều lập tức bị xé thành hai mảnh.

Nhan Tử Kỳ nhướn mày, tức giận nói: “Người không thể yên tĩnh một chút được sao? Vừa trở về đã động dục, không lẽ người chỉ có thể sử dụng nửa người dưới để suy nghĩ?” Bên này chỉ trích dã thú đại thúc suốt ngày động dục, bên kia lại vội vàng bước tới cửa sổ kéo rèm cửa lại, dáng người đẹp như vậy sao để cho người khác nhìn cơ chứ!

Tiếp theo dã thú đại thúc kéo quần xuống, đôi chân thon dài khỏe đẹp lập tức hiện ra trước mắt Nhan Tử Kỳ, tuy rằng đối với bộ dáng khỏa thân đã rất quen thuộc, nhưng mỗi lần nhìn thì lực tác động tới thị giác vẫn không giảm đi chút nào, lần này cũng không ngoại lệ, Nhan Tử Kỳ nuốt nước miếng, cảm thấy hai chân, thậm chí là thắt lưng đã bắt đầu vô lực muốn nhũn ra.

Nghĩ thầm, chờ tới lúc dã thú này lột xong chiếc quần lót cuối cùng trên người nhất định sẽ nhào tới đây, vì thế Nhan Tử Kỳ bắt đầu lúng túng, nên tiếp tục nghiêm khắc phê bình y quá mức trầm mê vào dục vọng? Hay ngoan ngoãn bó tay chịu trói? Dù sao sức lực của mình cũng kém xa đối phương, bị đè cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Dã thú đại thúc bị lên án chỉ biết dùng nửa người dưới để suy nghĩ sau khi cởi quần dài xong, thuận tay vắt qua một bên, thản nhiên nói: “Duy trì hình dáng nhỏ thật phí tinh lực.” Vừa nói xong chỉ thấy y thở nhẹ ra, thân thể trong nháy mắt đã khôi phục lại hình dáng cao lớn như cũ.

Nhan Tử Kỳ cũng sờ nhìn quần áo vứt lung tung trên mặt đất, mặt đỏ rực, hóa ra người ta sợ biến thân về hình dạng cũ sẽ phá hư quần áo nên mới cởi ra, mà mình lại suy nghĩ qua chuyện khác a! Nghĩ như vậy làm Nhan Tử Kỳ hận không thể đào một cái hố trên mặt đất tự chôn mình vào, hóa ra hần mới là người có tư tưởng xấu xa!! Vừa thấy người ta cởi quần áo liền nghĩ tới OOX, ORZ.....

Dã thú đại thúc đương nhiên không biết đến thế giới nội tâm vô cùng rối rắm của Nhan Tử Kỳ, chỉ nhìn thấy gương mặt hần đỏ bừng, kim lòng không được bước qua trêu chọc hần, dã thú đại thúc đưa tay nâng cằm Nhan Tử Kỳ lên, nhếch môi cười xấu xa nói: “Hay là người đang chờ mong sẽ phát sinh chuyện gì?”

Nhan Tử Kỳ bị đâm vào yếu điểm, nhất thời thẹn quá thành giận, gạt tay y ra quát: “Chờ cái đầu người!”

Lan Nô Tu Đốn chọn mi, ý cười lại sâu sắc thêm vài phần: “Đó là chờ mong đầu ở phía trên, hay vẫn là đầu dưới?”

Bị lời nói của y làm ghen lại, Nhan Tử Kỳ nhất thời chán nản: “Người còn hạ lưu hơn được nữa không a?”

“Như vậy còn chưa đủ sao!” Dã thú đại thúc làm bộ rất khó xử: “Tiểu tử, khẩu vị của người nặng thật!”

Nhan Tử Kỳ cảm thấy trước mắt tối sầm, một ngụm ác khí không thể đi lên ghen ngay cổ họng, cơn tức giận nhanh chóng thổi tới, hần đột nhiên vươn tay hung tợn bắt lấy tiểu dã thú bên dưới, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy người đem cái đầu dưới này cắt xuống nướng ăn đi!”

Dã thú đại thúc nhướn mày: “Vẫn là còn tươi sẽ ăn ngon hơn, không tin người theo ta lên giường ném thử một chút sẽ biết ngay.”

Nhan Tử Kỳ thật sự muốn cầm dép lê hung hăng chụp lên gương mặt đang tựa tiểu phi tiểu kia, một người tà ác như vậy, chính mình mất cầu mù rồi hay sao lại đi yêu y cơ chứ? (Tiểu Kỳ người tức đến điên rồi hay

sao? Cứ nhiên lại đem mình biến thành cầu, orz.....)

Lan Nô Tu Đồn nhìn tiểu tử bị mình chọc tới bùng nổ, nhin không được bật cười thành tiếng, xoay người bế người nọ lên: “Mặt sao lại đỏ như vậy! Chẳng lẽ dục hỏa đốt người?”

“Ta rõ ràng là nộ hỏa công tâm!”

“Dù sao đều là hỏa, sở trường của ta chính là dập hỏa.” Dã thú nói xong liền ôm người đi vào phòng tắm.

Chốc lát sau, từ trong phòng tắm truyền ra tiếng hít thở hỗn hển kìm nén, kèm theo đó là tiếng Nhan Tử Kỳ hữu khí vô lực tức giận mắng: “Đáng chết..... người, người không phải nói muốn dập lửa sao..... a.....”

“Ta đang cố gắng dập tắt lửa này.” Lan Nô Tu Đồn để Nhan Tử Kỳ dựa lưng vào tường, hai chân quăn lấy thắt lưng mình, cố gắng khiêu khích cơ thể người nọ để mình từng chút từng chút tiến vào thật sâu bên trong.

“Người đây là đang châm ngòi thổi gió.....úc.....” Cơ thể ở sâu thẳm bên trong bị chạm tới, nháy mắt làm tiếng chữ nhỏ của Nhan Tử Kỳ biến thành tiếng thở hỗn hển.

Thấp giọng rên rỉ hòa lẫn tiếng thở dốc nặng nề làm căn phòng tắm nguyên bản lạnh như băng, trở nên tràn ngập xuân sắc.....

Một đêm ngủ thật ngon.

Đang mơ màng, Nhan Tử Kỳ cảm thấy xúc cảm trên người mình vô cùng thoải mái, mềm mềm, ấm áp, giống như đang ngủ trên một đám mây, thoải mái đến mức làm hần luyện tiếc tỉnh lại, nệm giường hần có thể thoải mái như vậy sao, sao trước kia hần không phát hiện ra?

Mang theo nhiều điểm mơ hồ cùng hoang mang, Nhan Tử Kỳ cố gắng mở to mắt, cố hết nửa ngày chỉ có thể hé ra một khe hở, qua nó nhìn đi mới phát hiện bên mình có một đại gia hỏa lông xù, liền hiểu ra, có thể đại thúc muốn giữ tinh lực nên lúc ngủ biến về hình dạng thú.

Bất quá đám lông xù này cọ vào thoải mái quá, Nhan Tử Kỳ giang tay giang chân bò qua ôm lấy dã thú đại thúc cọ cọ, này cọ một hồi mới phát hiện sao da mình tiếp xúc với lớp lông có cảm giác rõ rệt như vậy? Vì thế mới cố gắng mở mắt ra, chậm rãi nhìn xuống, vừa nhìn trước mắt đã lập tức tối sầm, thiếu chút nữa đã ngất đi.

Ngủ trên giường là một người một thú với trạng thái nguyên sinh nhất! Một là dã thú lông xù rậm rạp, một là nhân loại.....

Đây không phải hoàn toàn đối lập nhau sao?

Hơn nữa tay chân đang hoàn toàn xích lõa của hần lại còn đang quăn chặt lấy dã thú đại thúc, không xem không biết, nhìn một cái đã bị dọa nhảy dựng, bởi vì mới sáng sớm thức dậy, vật nhỏ dưới thân hần cọ cọ vào lớp lông mao mềm nhũn đã nhanh chóng ngứa cao đầu.....

Cảnh này nhìn thế nào cũng vô cùng khủng bố a, một người một thú vô cùng thân mật nằm trên giường, mà nhân loại so ra vô cùng nhỏ yếu lại đối với dã thú say ngủ động dục..... này..... này đã kích cũng quá lớn đi, chẳng lẽ hần thực sự giống như đại thúc nói, kỳ thực khẩu vị của hần rất nặng? ! oh**.....

Trong nhất thời, tâm tình của Nhan Tử Kỳ có thể sánh với sóng lớn không ngừng nhấp nhô.

Bình tĩnh, bình tĩnh, bởi vì hần yêu Lan Nô Tu Đồn, mà y lại là thú nhân nên tự nhiên yêu luôn cả hình thú của y, cho nên, đây chính là yêu ai yêu cả đường đi lối về, cứ không hề liên quan gì tới khẩu vị quái dị..... Nhan Tử Kỳ không ngừng an ủi chính mình, bởi vì quá tập trung suy nghĩ nên không hề phát hiện ra dã thú đại thúc không biết từ khi nào đã hé mở đôi mắt thú, đang dùng ánh mắt nhìn mãi không chán chăm chú nhìn hần, giống như đang quan sát một con mồi vô cùng mỹ vị.

Nhan Tử Kỳ an ủi mình suốt nửa ngày, lúc này mới hoảng sợ thoát khỏi mớ suy nghĩ của mình, đang muốn xoay người rời giường mới giật mình phát hiện phần eo của mình bị đè lại, quay đầu lại nhìn, dã thú khổng lồ đang dùng đôi mắt to ngầy thơ nhìn chăm chăm hần, sau khi ánh mắt hai người giao nhau, dã thú đột nhiên ngẩng đầu, vươn đầu lưỡi ướt át liếm lên mặt hần, liếm một chút liền phát ngien nên liền tiếp liếm

thêm vài cái, mãi đến khi liếm tới tóc Nhan Tử Kỳ đưa tay đẩy đầu dã thú đại thúc ra, hung tợn nói: “Đủ rồi, ta tự mình có thể rửa mặt, không cần người giúp ta tẩy!”

Dã thú đại thúc thấy hắc không vui khi bị liếm mặt, liền cúi đầu thay đổi địa phương, bởi vì Nhan Tử Kỳ còn chưa kịp mặc quần áo nên dã thú đại thúc vô cùng thuận lợi liếm lên làn da nhẵn nhụi bóng loáng của hắc.

Liếm lung tung một hồi dã thú đại thúc có phát hiện mới, chỉ thấy y chăm chú nhìn chăm chăm vật nhỏ dưới thân của Nhan Tử Kỳ, sau đó lập tức xác định mục tiêu mới để liếm, y hơi duỗi đầu lưỡi liếm nhẹ lên vật nhỏ đang ngẩng cao đầu kia.

Nhan Tử Kỳ bị động tác bất ngờ diễn ra làm sợ tới mức chân nhuễn ra, cả người run rẩy, vật nhỏ vốn đang ngẩng đầu vì quá sợ hãi lập tức mềm nhũn nằm úp sấp dán lên bụng.

“Đừng liếm, đừng liếm.....” Dã thú này điên rồi sao, không nghĩ tới rằng nanh y bén nhọn cỡ nào, lỗ như không cần thận cảm vào trên tiểu tử của hắc, lúc đó bị thương là chuyện nhỏ nhưng mặt mũi là chuyện lớn, hắc không muốn mang thương tích ở chỗ đó đi tìm bác sĩ đâu! !

Dù sao dã thú đại thúc cũng không phải một con chó nhỏ luôn ngoan ngoãn nghe lời, y chính là một con cầm thú ngoại tình biến thân, vì thế hành động thờ hắc hắc ngăn cản của Nhan Tử Kỳ trong mắt y lại lập tức biến hóa thành làm nũng, dục hỏa bị khơi mào càng lớn hơn.

Chỉ thấy y tiếp tục vươn đầu lưỡi, liếm bên phải, liếm bên trái thậm chí dùng đầu lưỡi quăn lấy vật nhỏ di chuyển lên xuống.

Nơi yếu ớt bị đầu lưỡi nóng ẩm bao lấy, Nhan Tử Kỳ không thể suy nghĩ được gì, chết tiệt, đầu lưỡi cầm thú này sao lại linh hoạt như vậy, còn có thể làm ra nhiều kỹ xảo như vậy! Ưc.....mặc dù có chút khó xử nhưng Nhan Tử Kỳ không thể không thừa nhận, cảm giác này thực con mẹ nó thoải mái quá.

Vì thế, trên chiếc giường lớn diễn ra một màn quỷ dị như vậy, một nhân loại xích lõa ngồi trên giường, hai tay chống về phía sau, hai chân mở thật to, tùy ý một dã thú vui đầu khẩu giao cho hắc.

Nhan Tử Kỳ giữa đầu thờ dốc, một bên nhin không được đưa tay vào lớp lông mao trên đầu dã thú, cảm giác thư sướng ngày càng dâng cao thẳng đến khi bao phủ toàn bộ cơ thể, nháy mắt dịch nóng phun ra, Nhan Tử Kỳ vô lực thả người nằm xuống giường, thờ hắc hắc.

Không chờ hắc kịp lấy lại tinh thần, dã thú hung mãnh đã bò lên người hắc, nhìn thấy đầu dã thú khổng lồ áp trên người mình, Nhan Tử Kỳ kinh hoảng, thậm chí kêu không ổn! Dã thú này không phải muốn dùng hình thể này để thượng hắc đi.....

51. Chương 51: Bị Thương Trên Giường (hạ)

Dã thú đại thúc thờ hắc hắc cúi đầu nhìn hắc, mắt thú nguyên bản tối đen lúc này đã nổi đầy tơ máu, lỗ mũi hừ hừ phun nhiệt khí về phía Nhan Tử Kỳ.

Nhan Tử Kỳ khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, hắc biết dã thú đại thúc khi hóa về hình thú rất dễ kích động, trước kia có một lần nhưng chỉ cọt hắc để phát tiết, nhưng lúc đó dã thú đại thúc hoàn toàn không có kinh nghiệm, vì thế mới bỏ qua cú hoa mà sử dụng đùi hắc, hiện tại kinh nghiệm trên giường của đại thúc hoàn toàn khác xưa, thậm chí có thể nói một bước tiến 3000m, muốn kinh nghiệm có kinh nghiệm, muốn kỹ xảo có kỹ xảo! Tuy hóa thân thành thú không có cách để nói chuyện không có nghĩa là y không thể suy nghĩ, đơn giản nhìn cách y khẩu giao cho hắc là biết, đó không phải chuyện dã thú bình thường có thể tùy tiện làm.

Vì thế tổng hợp lại các kết quả phân tích, suy ra kết luận là: nếu dã thú đại thúc thực sự muốn thượng hắc trong hình thái thú, đóá cú hoa của hắc nhất định khó bảo toàn!

Càng nghĩ càng kinh sợ, càng nghĩ càng cấp bách, Nhan Tử Kỳ lại bắt đầu giãi dựa vô ích: “Lan Nô Tu Đốn, người mau biến trở về cho ta, nếu dám dùng hình dạng này thống ta, người nhất định phải chết!” Hung ác uy hiếp dã thú trước mặt, cơ thể tái nhợt vô lực, nhìn dã thú ngày càng tiến gần, Nhan Tử Kỳ chán nản nói: “Đại thúc, người không phải muốn ta làm bạn đời sao, bây giờ đem ta ra thống chết, sau này ai làm bạn đời

của người đây, cho dù không thống chết cũng sẽ tàn tạ, về sau người muốn dùng cũng không được, không có lợi a!” (đứa nhỏ đáng thương đã bắt đầu nói năng lộn xộn!)

Dã thú đại thúc cúi đầu, vươn đầu lưỡi tiếp tục liếm loạn một trận trên mặt Nhan Tử Kỳ, tuy rằng nước miếng dã thú rất nhiều nhưng không có mùi lạ nên Nhan Tử Kỳ cũng không có cảm giác ghê tởm, tuy nhiên cũng không có nghĩa là hắn thích dùng nước miếng rửa mặt a!

Giây dụa, Nhan Tử Kỳ nhắc hai chân muốn đá bụng dã thú, nhưng vừa nâng lên sắc mặt hắn liền tái nhợt, vì hắn nâng hai cái đùi lên nên cái mông liền không thể che dấu lộ ra ngoài, dã thú đại thúc vừa vịn hạ thấp thắt lưng, hung khí tà ác kia húc lên mông hắn! Nhan Tử Kỳ kinh hoảng muốn thu chân về nhưng dã thú đại thúc mạnh mẽ giữ chặt làm hai chân hắn chỉ có thể nhắc lên cao, căn bản không thể rút lại.....

Chết chắc rồi! Hung khí truyền tới độ ấm làm Nhan Tử Kỳ có cảm giác mình sắp bị phỏng rồi, ráng ngẩng đầu lên xem thử vật kia lớn cỡ nào, nhưng vừa nâng mặt lên dã thú lập tức đưa lưỡi tới tiếp tục khẩu chiến.

“Tên chết tiệt này.....” Nhan Tử Kỳ bắt đầu dĩ chữ nhỏ một tiếng, lập tức thả lỏng cơ thể, không hề giãy dụa, quên đi, chết thì chết, coi như dùng cơ thể mình đặt cược một phen, nếu Lan Nô Tu Đốn không kiêng nể gì tổn thương cơ thể hắn thì chuyện yêu đương miễn bàn tới, nếu Lan Nô Tu Đốn cho dù đã hóa về hình thú cũng biếc thương tiếc hắn thì sau này cứ đi theo y đi, cho dù phải rời khỏi địa cầu vĩnh viễn, hắn cũng không oán thán.

Bởi vì loại tình cảm này từ đầu đã là bất thường vì thế phải dùng phương thức bất thường để xử lý nó, nếu đã muốn tiếp nhận thú nhân này thì ngay cả hình dạng thú của y cũng phải nhận đi.....

Dã thú tuy rất dễ dàng hưng phấn, nhưng không hề nóng nảy như Nhan Tử Kỳ nghĩ, càng không phải lung tung đã đâm vào trong cơ thể hắn, mà chính là dùng đầu lưỡi của mình không ngừng liếm khẽ, Nhan Tử Kỳ lúc sau mới phát hiện ra, dã thú làm như vậy là đang trấn an hắn đi.

Thật sự là không hiểu được, nếu sợ hắn bị dọa thì cần gì phải biến thành dạng dã thú? Nhan Tử Kỳ thật sự nghĩ không ra.

Dã thú đại thúc đột nhiên ngừng lại, thối lui một ít sau đó vươn đại chưởng làm Nhan Tử Kỳ lật người lại, lần này Nhan Tử Kỳ rất phối hợp, không chỉ ngoan ngoãn trở mình, còn gập hai chân lại cong thắt lưng thành dáng nửa quỳ, cái mông nhếch lên cao, đầu vùi vào gối, Nhan Tử Kỳ quay đầu lại nhìn cái tên dưới thân của Lan Nô Tu Đốn, vừa thấy một cái suýt nữa đã phun một ngụm máu đen.

Tuy rằng trong lòng đã âm thầm đồng ý cho dã thú đại thúc thượng hắn, nhưng mà nhìn thấy kích thước tiểu dã thú kia, Nhan Tử Kỳ lập tức muốn suy nghĩ lại, cái này sao có thể, so với cánh tay của hắn còn thô hơn, làm sao đi vào được a, trong lòng Nhan Tử Kỳ bắt đầu rối loạn!

Bất quá cũng tới bước này rồi, dã thú đại thúc sẽ không để hắn dễ dàng lùi bước, đầu lưỡi dã thú chậm rãi di chuyển từ lưng hắn chạy xuống, thẳng đến khi chạm vào đóa cúc hoa yếu ớt sắp đối mặt với khảo nghiệm sinh tử.

Cơ thể Nhan Tử Kỳ bắt đầu run lên, thắt lưng vô lực cong xuống cố gắng nhếch mông, tùy ý để đầu lưỡi kia mặc sức công thành đoạt đất, không hề có chút chống cự nào.

Dã thú đại thúc liếm một hồi lâu mới bắt đầu đưa dục vọng mình tiến tới cọ cọ lồi vào, một lượng chất lỏng sền sệt dính lên mông có cảm giác man mát làm Nhan Tử Kỳ có cảm giác ngoài ý muốn.

Tiểu ác thú cực đại kia chậm chậm tiến vào bên trong cơ thể hắn, Nhan Tử Kỳ đau đớn đến mức mặt nhăn nhó thành một nhúm, dưới thân bị xé rách vô cùng đau đớn không thể coi nhẹ, mặt hắn xanh lét, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra từ trán và lưng.

Dã thú cũng cảm nhận được hắn siết quá chặt, cúi đầu không ngừng liếm lên thắt lưng hắn như đang mát xa, rất thần kỳ làm giảm bớt một chút đau đớn.

Chờ dã thú rút cuộc nhét toàn bộ thứ kia vào, Nhan Tử Kỳ cảm thấy mình vì quá đau đớn mà chết đi, sau đó lại vì cảm thú chậm chậm kéo tiểu quái của nó ra mà đau đớn sống lại.

Vì thế trong suốt quá trình bị chiếm giữ, hắn giống như bị quay cuồng giữa chết đi và sống lại, thời gian một giây trôi qua lại dài hết như một thế kỷ.

Một dã thú khổng lồ đè trên người một nhân loại yếu ớt, chiếc giường nguyên bản vô cùng rắn chắc vì hành động kịch liệt của bọn họ mà phát ra tiếng rên kêu kệt, Nhan Tử Kỳ nằm sấp trên giường, phần eo bị giữ chặt, va chạm mãnh liệt dưới thân nhắc nhở hẳn chính mình vẫn chưa chết, mông bị cọ đến tê dại, không còn cảm nhận được nhiều cảm giác, bên trong cơ thể bị đâm chọc nóng đến phát sốt, hẳn sợ nếu còn tiếp tục ma sát như vậy cơ thể hẳn nhất định sẽ bùng cháy.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy chính mình cũng đã hóa thân thành dã thú, phía sau bị dã thú chiếm giữ, dục vọng chôn sâu trong cơ thể từng bước bị khuấy phục, vứt bỏ hết thảy phát ra tiếng rên rĩ thất thanh.

Không biết trải qua bao lâu, trận hoan ái như thiên tai này sau khi dã thú đại thúc thúc thêm vài cái thật mạnh đâm vào thật sâu rồi cuộc tuyên cáo kết thúc.

Nhan Tử Kỳ giống như một con búp bê vải bị xé nát, xụi lơ nằm trên giường, một chút khí lực cũng không còn, vết máu đỏ tươi nhiễm trên sàn đan trắng toát nhìn có vẻ phả lệ ghê người.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy trước mắt tối sầm, cuối cùng cũng ngất đi, trước khi hôn mê vẫn còn kịp suy nghĩ đến một chuyện: nếu đã phải ngất thì sao không ngất đúng lúc dã thú tiến vào đi! Mụ nội nó !

Sáng sớm mặt trời chiếu sáng rực rỡ, bởi vì không có khách nhân nên mấy cô gái túm tụm lại thảo luận về mấy anh thần tượng bên Hàn Quốc, tranh luận xem người nào đẹp trai nhất, đang lúc thảo luận khí thế hừng hực thì trước cửa bất ngờ xuất hiện một bóng dáng, trong nháy mắt chắn đi không ít ánh sáng, mấy cô nhìn thấy dung mạo y liền ngây dại, trong đầu thống nhất một suy nghĩ: ngôi sao thần tượng Hàn Quốc chỉ là đám mây, nam nhân trước mắt mới thật sự dễ nhìn, là cực phẩm trong cực phẩm a! ! !

Vẫn là quản lý lý trí hơn hẳn, là người đầu tiên hồi phục lại tinh thần, bước tới hai bước hỏi: “Tiên sinh, ngài muốn mua thuốc gì? Ta có thể giới thiệu giúp ngài.”

Lan Nô Tu Đốn nhìn đủ loại thuốc trong tiệm đến hoa mắt, lạnh lùng nói: “Thuốc cầm máu.”

Quản lý mỉm cười tiếp tục hỏi: “Là thuốc uống? Hay là loại thoa ngoài da?”

Lan Nô Tu Đốn nhướn mày: “Bị thương bên trong.”

Quản lý có chút sửng sốt, trong đầu nhanh chóng lọc ra thuốc gì để điều trị thương bên trong, thứ duy nhất nghĩ tới chính là trĩ sang cao! Nghĩ đến đây, quản lý có chút lúng túng, thầm nghĩ, nam nhân này đẹp trai như vậy cư nhiên lại mắc phải loại bệnh này, quả nhiên con người không ai vẹn toàn a!

Quản lý đang định đặt thuốc mỡ lên quầy thì một cô bé chuyên môn hơi kém không nhận được bước tới hỏi thẳng vấn đề: “Là thuốc mỡ trị trĩ sao?” Cô vừa nói xong lập tức nhận được vô số ánh mắt hung tợn cùng coi thường từ mọi người, nghĩ thầm, ai cũng biết trĩ sang cao trị cái gì người có cần nói thẳng ra làm đối phương khó xử như vậy không? Tập thể khinh bỉ người!

Bất quá các cô hiển nhiên là lo lắng dư thừa, Lan đại soái không có nửa điểm lúng túng, thậm chí còn nói lại một câu làm tất cả mọi người hóa đá tại chỗ, chỉ thấy y nhú mày, thản nhiên nói: “Không phải bệnh trĩ, là khi làm chuyện yêu bị thương, bây giờ vẫn còn chảy máu.”

Lan Nô Tu Đốn vốn định đưa Nhan Tử Kỳ tới bệnh viện, nhưng nếu quả thực làm như vậy với tính sĩ diện của tiểu tử kia sau khi tỉnh lại nhất định sẽ liều mạng với y vì thế cuối cùng Lan Nô Tu Đốn chỉ còn một lựa chọn là ra ngoài mua thuốc, y cũng đã kiểm tra qua, vết thương cũng không quá nặng.

Đám tiểu cô nương nghe y giải thích xong bộ dáng giống hệt như bị sét đánh.

Làm yêu tới bị thương! Làm yêu tới bị thương!..... vô số tiếng vang không ngừng lẫn lẫn trong đầu đám tiểu cô nương.

Nam nhân này quả nhiên là siêu cấp suất a! Ngay cả chuyện làm yêu bị thương cũng có thể bình tĩnh nói ra như vậy.

Cuối cùng vẫn là quản lý bình tĩnh nhất, xoay người đi vào trong quầy, chọn vài loại thuốc mỡ sau đó dùng biểu tình thản nhiên nhưng thực chất trong lòng cũng tò mò muốn chết nói: “Xin hỏi vợ tiên sinh là nam hay là nữ, nếu là nam dùng loại này sẽ tốt hơn, nếu là nữ thì dùng loại này.”

Lan Nô Tu Đồn liếc mắt nhìn hai loại thuốc một cái, không chút do dự cầm lấy loại dành cho nam, để lại một tờ tiền 100 sau đó liền vội vàng chạy đi.

“Tiên sinh, còn chưa thối tiền.” Quản lý cầm tiền thối chạy ra ngoài nhưng bóng dáng người nọ đã biến mất không còn tăm hơi.

Quản lý quay trở vào cửa hàng liền nhìn thấy đám tiểu cô nương mắt sáng như sao, sùng bái nhìn cô: “Quản lý thật lợi hại, cứ nhiên dám gạt suất ca!” Thuốc mỡ kia rõ ràng không phân biệt nam nữ sử dụng, quản lý lại đưa ra lựa chọn cho y.

Quản lý nháy mắt, cười gian nói: “Không gạt như vậy, sao có thể thỏa mãn YY của đám hủ nữ mấy người?”

.....

Không biết ngủ bao lâu Nhan Tử Kỳ rốt cục tỉnh lại, hần bị cơn đói làm thức giấc, trong lúc mơ ngủ hần thấy một đồng thức ăn ngon lượn lờ trước mặt, vươn tay cỡ nào cũng không bắt được, cuối cùng hần thấy thức ăn bay đầy trời nhưng chính mình lại bị chết đói.

Mở mắt ra hình ảnh đầu tiên xuất hiện là Lan Nô Tu Đồn đang ngồi bên giường, một tay chống đầu, khép mắt lại không biết đang suy nghĩ cái gì.

Những hình ảnh lúc trước ào ạt xuất hiện trong óc, Nhan Tử Kỳ ảo não nhắm mắt lại, hung hăng xoay lưng về phía Lan Nô Tu Đồn, vừa mới động một chút mới phát hiện nơi dưới mông có cảm giác lạnh lạnh, nơi bị xâm nhập cũng không quá đau, hần là Lan Nô Tu Đồn đã giúp hần xoa thuốc.

Lan Nô Tu Đồn thấy hần tỉnh lại, không khỏi vươn tay xoa đầu hần: “Vẫn còn khó chịu sao?”

“Biết ta sẽ khó chịu người vẫn làm.” Nhan Tử Kỳ buồn bực lên án.

Nghe hần lên án xong, ngược lại dự đoán Lan Nô Tu Đồn lại nhếch khóe môi, giải thích: “Đây là một nghi thức để người hoàn toàn trở thành bạn đời của ta.”

Nhan Tử Kỳ quay đầu lại nghi ngờ nhìn y: “Chúng ta đã sớm làm rồi, cần chi lại phải làm vậy!”

“Nhưng lúc trước ta chưa từng dùng hình thú làm với người.” Lan Nô Tu Đồn đứng dậy xoay người thân mật hôn lên vành tai hần, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, vốn định chờ thêm một thời gian nữa nhưng thực sự ta nhịn không nổi.” Chỉ có chính y biết rõ, không phải mình nhịn không được mà là không tin tưởng được, nếu đến lúc đó tiểu tử này không chịu quay về với y, chẳng lẽ lại một lần nữa bắt ép sao? Cho dù lấy được người của hần thì có ý nghĩa gì chứ?

Nghe y giải thích, Nhan Tử Kỳ bất đắc dĩ bĩu môi, trong lòng thầm mắng: người là quỷ háo sắc, người là con cầm thú háo sắc.

Sau đó hần nghe thấy dã thú dùng âm thanh rất khê hỏi: “Tiểu tử, ngươi có nguyện ý theo ta trở về Nạp Tây đại lục không?”

52. Chương 52: Ly Khai

“Tiểu tử, ngươi có nguyện ý theo ta trở về Nạp Tây không?”

Giọng điệu Lan Nô Tu Đồn thật lạnh nhạt, nghe không ra cảm xúc gì, giống như đang uống một chén nước lã, vô sắc vô vị.

Nhan Tử Kỳ có cảm giác chính mình như một người bị khát nước từ rất lâu, một chén nước lã lúc này đối với hần không còn gì tuyệt hơn, hần thực muốn vui vẻ nhận chén nước này lại cảm thấy có chút không cam lòng, vì thế khê hừ một tiếng: “Người có cả đồng phương pháp để bắt ta về, cần chi phải hỏi nữa!”

Nghe hắn nói xong, Lan Nô Tu Đốn vô thức nhếch khóe môi, ở chung một thời gian dài như vậy, tính tình của tiểu tử này y cũng hiểu khá rõ, nếu không phải chuyện hắn nguyện ý thì nhất định sẽ nhảy dựng lên, nổi trận lôi đình phản đối, hiện tại lại không hề bác bỏ chứng minh tiểu tử này thực sự đã lung lay.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Lan Nô Tu Đốn nhú lại, mỉm cười vô cùng ôn nhu, cúi đầu thì thầm bên tai Nhan Tử Kỳ: “Người thật hiểu ta.”

Nhan Tử Kỳ nguyên bản là giả vờ khinh thường nhưng nghe thấy Lan Nô Tu Đốn thoải mái thừa nhận như vậy, ngược lại càng cảm thấy khó chịu, trở mình lại, nhin không được liếc mắt xem thường Lan Nô Tu Đốn: “Nếu như vậy thì cần chi đưa ta trở về!”

Lan Nô Tu Đốn nhìn bộ dạng ần ẫn của hắn, trong lòng dâng lên một trận kích động, tiểu gia hỏa này thực sự rất khả ái, lúc tức giận hay vui vẻ nhìn cũng đáng yêu, nghĩ như vậy Lan Nô Tu Đốn nhin không được cúi đầu gặm cắn miệng hắn một ngụm.

Mãi đến khi cảm thấy thỏa mãn mới chậm rì rì nói: “Các người không phải có tập tục ‘hồi môn’ sao.”

Hồi môn! !

Nếu không phải môn Nhan Tử Kỳ rất đau hắn nhất định sẽ nhảy dựng lên đánh Lan Nô Tu Đốn một trận, hắn đâu phải nữ nhân, quay về nhà làm cái chó gì a a a a a ! !

Tức giận, Nhan Tử Kỳ cầm lấy gối đầu ném về phía Lan Nô Tu Đốn.

Lan Nô Tu Đốn sờ sờ cằm, tiểu tử này quả thực đáng yêu, xấu hổ đến đỏ mặt như vậy! (đại thúc, đó là bị người chọc giận a.....)

Bởi vì vết thương trên người Nhan Tử Kỳ nên bọn họ không tính toán ra ngoài nữa, hai người ở nhà lúc thì xem TV, lúc thì lên mạng, khoảng trưa Nhan Tử Kỳ đưa máy tính cho Lan Nô Tu Đốn nghịch phá, chính mình gọi điện thoại đặt thức ăn nhanh.

Tuy ở Nạp Tây có máy tính nhưng không có bàn phím linh tinh gì đó nên Lan Nô Tu Đốn rất thích thú tìm tòi.

Nhan Tử Kỳ nói chuyện điện thoại xong, nguyên bản vốn định ngồi xuống sofa chờ thức ăn đưa tới nhưng nhìn thấy Lan Nô Tu Đốn ngồi trước máy tính vô cùng hưng phấn, trong lòng có chút hiếu kỳ làm hắn đứng ngồi không yên, tuy môn vẫn còn ần ần đau nhưng vẫn cố gắng chậm chậm lách qua, xem rốt cuộc có cái gì hay ho!

Chờ Nhan Tử Kỳ đi tới bên cạnh máy tính nhìn thấy hình ảnh trên màn hình lập tức ngây dại, hắn nghĩ chính mình nhất thời hoa mắt nhìn không rõ, vì thế trừng mắt nhìn, lại tái trừng mắt nhìn thêm lần nữa, sau đó hắn im lặng.....

Sản phẩm cho người lớn.

“Sao người lại tìm được trang này?” Nhan Tử Kỳ hít một hơi hỏi.

Lan Nô Tu Đốn nhú mi: “Tùy tiện thấy, bất quá mấy thứ này thật thú vị.”

Quả nhiên là cầm thú, tùy tiện mở ra đã mò được mấy thứ tà ác này, nếu nghiêm túc còn không phải ngay cả GV cũng mò ra được đi!

“Người không có tiền sao?” Lan Nô Tu Đốn nhìn hắn một chút sau đó lại tiếp tục xem.

“Có tiền cũng không cho người mua mấy thứ này!” Nhan Tử Kỳ tức giận trả lời.

Lan Nô Tu Đốn lại nhú mi: “Ta mua cũng là dùng trên người người, người trả tiền cũng là hợp lý a!”

Nhan Tử Kỳ hung hăng chĩa ngón giữa vào y, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu muốn dùng trên người ta thì ta càng không thể bỏ tiền mua!”

Lan Nô Tu Đốn nhú mày nói: “Ta vốn chỉ định xem một chút, nhưng người nói như vậy, ta cảm thấy không thể không mua.”

Nhan Tử Kỳ nghe thấy như vậy lập tức muốn đập đầu tự sát, này không phải hấn tự đào lỗ chôn mình sao!
!

Bất quá nếu mình không trả tiền y chắc không mua được, nghĩ như vậy Nhan Tử Kỳ mới không còn cảm giác hối hận, nhưng hấn vừa định thần xong liền nghe thấy Lan Nô Tu Đồn nói: “Lam quán gia có chuẩn bị một rương tiền tệ để sử dụng ở địa cầu, không biết có thể dùng hay không.”

Nhan Tử Kỳ có cảm giác bị tạt nguyên thảo nước đá, giật mình vội vàng hỏi: “Là cái gì?”

Lan Nô Tu Đồn nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Gọi là cái gì hoàng ấy.....”

“Hoàng kim?”

Lan Nô Tu Đồn gật đầu: “Đúng, gọi là hoàng kim.”

Nhan Tử Kỳ giống như bị sét đánh ngang tai, trong chớp mắt không thể phục hồi tinh thần, một rương hoàng kim, một rương hoàng kim..... đây là sao a, vì cái gì những thú nhân ngoại tinh tùy tiện đã tìm thấy một lượng lớn kim cương vàng bạc đá quý như vậy, vì cái gì a, một người địa cầu chân chính như hấn làm sao có thể chịu nổi! ! !

“Bao.....bao nhiêu?” Nhan Tử Kỳ đấu tranh tư tưởng hỏi, nếu chỉ là một rương nhỏ vừa đủ bỏ túi thì hấn cũng không còn cảm thấy bất bình nữa, cũng không thấy ghen tỵ!

Lan Nô Tu Đồn bối rối suy nghĩ một chút, tầm mắt quét qua căn phòng một lượt nhất thời không thể tìm thấy vật thể phù hợp, lúc đảo qua phòng tắm hơi nhú mày nói: “Lớn cỡ cái bồn tắm đi.”

Thân mình Nhan Tử Kỳ hơi nhoáng lên một chút, thiếu chút nữa đã chết đứng tại chỗ, tuy đã biết trước nam nhân này rất có tiền nhưng cũng không xác định cụ thể, hiện tại tùy tiện có thể mang theo một bồn đầy hoàng kim đến địa cầu quả thực tác động khá lớn vào nhận thức của Nhan Tử Kỳ a!

Dã thú đại thúc muốn lấy hoàng kim đi mua đạo cụ tình dục? ! Nghĩ thế nào cũng thấy quá hoang đường a!

Nhan Tử Kỳ nhu nhu lồng ngực bị kích thích quá lớn, chậm rãi lách trở về sơ pha, đột nhiên có cảm giác Lan Nô Tu Đồn tồn tại chính là để đả kích người khác!

Cuối cùng, Lan Nô Tu Đồn cũng chọn mua vài món đặc biệt, máy rung, trứng rung, đạo cụ tình thú..... đương nhiên y cũng không phải thực sự sử dụng mớ hoàng kim kia mà dùng thẻ ngân hàng của Nhan Tử Kỳ.

Gặp một bầu bạn có tính dục cao như vậy, Nhan Tử Kỳ cũng chỉ có thể thỏa hiệp cố gắng thúc ép chính mình nâng cao giác ngộ, tự thôi miên mình: tình dục kỳ thật rất quan trọng trong cuộc sống vợ chồng, tình dục hòa hợp, tình yêu mới có thể bền vững a!

Bất quá chuyện này quả thực là khảo nghiệm rất lớn với cái mônng của hấn a, nhưng đau vài lần hấn sẽ không đau nữa!

Bởi vì mônng còn đau nên ban đêm Lan Nô Tu Đồn cũng không nháo hấn nữa, chỉ ngoan ngoãn nằm ở bên cạnh tùy ý Nhan Tử Kỳ áp lên lớp lông ấm áp của mình tiến vào mộng đẹp.

Không biết ngủ bao lâu, bên tai đột nhiên vang lên tiếng trò chuyện khe khẽ của Lan Nô Tu Đồn, Nhan Tử Kỳ đang mơ màng, chỉ nghe thấy đối phương nói: “Tiểu tử, ta phải về giải quyết một vài công việc, vài ngày nữa sẽ tới đón ngươi, ngươi phải ngoan.....”

Nhan Tử Kỳ đang mơ mình đang tắm trong một cái bồn lớn, trong bồn không phải nước mà là hoàng kim, ánh vàng lấp lánh rực rỡ làm hấn trong mộng mỉm cười toe toét, bên tai đột nhiên vang lên tiếng thì thầm làm hấn có chút không hài lòng khua khua tay, ý bảo người nọ không cần nháo.

Lan Nô Tu Đồn nhếch môi, nhìn về mặt mỉm cười nhợt nhạt của tiểu tử, nhin không được lại cúi xuống môi hấn hôn một chút, hôn xong liền lắc đầu, thật sự là hao tổn tâm trí mà, chưa đi đã bắt đầu thấy nhớ, thật sự muốn ôm hấn cùng trở về.

Cuối cùng Lan Nô Tu Đồn vẫn để Nhan Tử Kỳ lại, lần này trở về có chuyện quan trọng cần xử lý, tiểu tử này là nhược điểm của y, không thể tùy hứng để hấn phải rơi vào nơi nguy hiểm.

Đêm tối rất nhanh bị ánh sáng mặt trời cắn nuốt, Nhan Tử Kỳ theo thói quen xoay người cọ cọ người bên cạnh, nhưng cọ trúng cũng chỉ là sàng đan mềm mại chứ không phải một con đại miêu lông xù như bình thường.

Nhan Tử Kỳ lập tức mở to mắt, phát hiện bên cạnh mình là một khoảng giường lớn trống không! !

Giật mình bật dậy, Nhan Tử Kỳ dùng sức vỗ đầu, chẳng lẽ tối hôm qua không phải nằm mơ? Hẳn đường như nghe thấy Lan Nô Tu Đốn nói phải rời khỏi, còn nói vài ngày nữa sẽ quay lại đón hắn? !

Vừa nhớ lại đầu óc lập tức thanh tỉnh, vội vàng leo xuống giường mang dép lê đi ra phòng khách, sau đó nhanh chóng tìm kiếm khắp các phòng, ngay cả phòng tắm cũng không buông tha, chính là không có, khắp nơi đều trống không.

Thật sự đi rồi sao? ! Không hề có tí dấu hiệu nào, cũng không chào hỏi một tiếng.....

Nhan Tử Kỳ thất thần đi tới sô pha, hung hăng ném cả người mình lên nó, ngậy người ngửa đầu nhìn chằm chằm trần nhà.

Lúc hắn thật lòng giao cả trái tim mình ra thì đối phương lại phải mông bỏ đi! Vài ngày nữa thật sự có trở về sao? Thật sự trở lại đón hắn sao? Kia vì sao không chờ lúc hắn thanh tỉnh hắn nói, lại canh lúc hắn say ngủ lại lén lút bỏ đi!

Nghĩ nghĩ, Nhan Tử Kỳ đột nhiên nhảy dựng lên, vội vàng chạy ra ban công, ngửa đầu hướng không trung hét to: “Lan Nô Tu Đốn, ta thao tổ tông ngươi.....”

Tiếng hét bất ngờ bật ra giữa khu chung cư tạo ra nhiều tiếng vang, lập tức sau đó có tiếng gầm lên giận dữ từ các căn hộ xung quanh: “Ta thao tổ tông ngươi, cuối tuần cũng không để người ta ngủ yên, sáng sớm đã la cái rầm gè!”

Nhan Tử Kỳ rụt cổ lại, vội vàng lủi vào trong phòng, còn chốt dọ khóa cửa ban công lại.

Nhan Tử Kỳ sống một mình từ rất lâu, cô đơn đối với hắn mà nói đã tập thành thói quen, hắn luôn tin rằng cuộc sống của mình chỉ cần có vũ đạo, những cái khác đều không quan trọng.

Nhưng hiện tại, hắn lại có cảm giác ngoại trừ vũ đạo hắn thật sự cần rất nhiều thứ, tỷ như tình cảm, tỷ như Lan Nô Tu Đốn.....

Một mình ở nhà ngày người cả buổi sáng, Nhan Tử Kỳ phát hiện ra mình bắt đầu nhớ Lan Nô Tu Đốn, nhớ vẻ mặt lạnh lùng, nhớ hành động trêu chọc, nhớ nhiệt tình của y.....

Hắn không hề hay biết tình yêu đã thấm sâu vào mình như vậy, chỉ cần ngồi xuống, chỉ cần nhắm mắt lại, thú nhân kêu Lan Nô Tu Đốn kia một khắc cũng không ngừng xuất hiện trong đầu hắn.

Lan Nô Tu Đốn bảo hắn chờ vài ngày, nhưng Nhan Tử Kỳ phát hiện mình thật khó khăn khi trải qua những ngày này!

Ăn cơm bên ngoài xong, Nhan Tử Kỳ không muốn về nhà một mình liền đi tới trung tâm nghệ thuật, dù sao nơi đó cũng còn một lớp học sinh của hắn, gặp nhiều người có lẽ sẽ không còn cảm thấy cô đơn đi.

53. Chương 53: Từ Chức

Bởi vì ký ức đã trải qua hơn nửa năm ở Nạp Tây, vì thế khi Nhan Tử Kỳ đứng trước cửa trung tâm nghệ thuật liền có cảm giác phảng phất đã qua cả một thế hệ.

“Thầy Nhan.....” Một giọng trẻ con mang theo vài phần tức giận vang lên phía sau.

Nhan Tử Kỳ xoay người, liền nhìn thấy một nam nhân anh tuấn dắt theo hai đứa trẻ đi lên bậc thang, bộ dáng nam nhân tươi cười làm người ta nhìn thấy rất thân thiện.

Mở miệng chính là một đứa bé có vẻ thấp bé, tên là Dịch Hân, rất nhu thuận đáng yêu, là một trong những học trò đứng đầu của Nhan Tử Kỳ, đứng bên cạnh là một đứa trẻ trông có vẻ lãnh khốc hơn gọi là Phương

Tiểu Vũ, đứa bé này tuy là không quá nghe lời, bắt quá nó luôn bảo hộ Dịch Hân, hơn nữa phần lớn thời điểm có chút bảo hộ hơi quá.....tóm lại, đây là hai đứa nhỏ gây ra ấn tượng sâu sắc cho Nhan Tử Kỳ.

“Thầy Nhan mấy ngày này không phải đã xin phép nghỉ sao? Tiểu Hân nghe thầy không tới dạy đã khóc không ngừng.” Nam nhân anh tuấn bước tới gần hai bước, mỉm cười nói với Nhan Tử Kỳ.

Nam nhân này Nhan Tử Kỳ cũng không xa lạ, người này thường xuyên dắt hai đứa trẻ này đi học, điều thú vị chính là cả hai đứa nhỏ này không hề có quan hệ gì với anh, hình như anh là trợ lý của ba ba Tiểu Vũ hay gì đó.

“Quả thật là có xin nghỉ vài ngày, hôm nay đi ngang qua nên vào nhìn xem một chút, chút nữa lại phải đi.” Nhan Tử Kỳ giải thích.

“Thầy ơi, thầy không đi dạy sao? Chúng con đều nhớ thầy, thầy giáo dạy thay rất hung dữ.....” Dịch Hân mới 5 tuổi cầm lấy góc áo hắn, đáng thương vô cùng nói.

Nhan Tử Kỳ xoa xoa đầu bé: “Tiểu Hân ngoan, chỉ cần hảo hảo nghe lời thầy giáo, thầy ấy sẽ không hung.” Nói xong lại quay đầu nhìn Phương Tiểu Vũ: “Tiểu Vũ phải chiếu cố hảo Tiểu Hân nga!”

“Hừ!” Trả lời hắn là một tiếng hừ lạnh của đứa bé, bộ dạng như đang nói ‘này còn cần phải nhắc sao’.

Tạm biệt bọn họ, Nhan Tử Kỳ trực tiếp đi tới văn phòng chủ nhiệm, tuy rằng trong lòng vẫn còn chút không muốn, nhưng chuyện gì đã quyết định Nhan Tử Kỳ sẽ không đổi ý.

Chủ nhiệm thấy hắn xuất hiện ít nhiều có chút bất ngờ, lão béo nhân hiền lành mỉm cười, khách khí vội vàng đón tiếp hắn ngồi xuống.

Đối mặt với chủ nhiệm nhiệt tình như vậy, lời từ chức nghẹn trong cổ họng không có dũng khí nói ra.

Nói xong vài việc thường ngày, chủ nhiệm cầm lấy một ly trà hộp một ngụm, cười nói: “Hôm nay cậu tới có phải có việc gì muốn nói không?”

Nhan Tử Kỳ khó xử, cười đến xấu hổ: “Ta.....”

“Đứa nhỏ này, có gì thì cứ nói, ấp a ấp úng cái gì, ta và thầy của cậu cùng một niên, đệ tử của anh ta cũng chính là đệ tử của ta, có gì khó khăn cứ nói, nhiều người thì dễ tìm ra biện pháp hơn.”

“Chủ nhiệm, ta muốn từ chức.” Nhan Tử Kỳ cắn răng một hơi nói ra mục đích tới lần này, vừa rồi trên đường đi đã chuẩn bị kĩ tinh thần, cứ kéo dài lời thôi, chỉ bằng dứt điểm một cái cho thống khoái, chỉ cần đem tất cả đường lui của mình cắt đứt hắn mới có thể toàn tâm toàn ý đi cùng Lan Nô Tu Đốn.

Lão nhân hiền lành có chút sững sốt, tươi cười cũng giảm đi rất nhiều, chỉ nghe ông nhẹ giọng hỏi: “Có phải sắp đi tới một nơi tốt hơn?” Chủ nhiệm vẫn cảm thấy Nhan Tử Kỳ là một nhân tài, chịu thiệt ở trong một trung tâm nghệ thuật nho nhỏ này thật sự rất đáng tiếc, lúc này nghe thấy hắn phải rời đi, thực tự nhiên muốn biết nơi hắn muốn tới sau này.

Nhan Tử Kỳ mỉm cười, có điểm xấu hổ nói: “Bởi vì yêu một người vì thế quyết định theo y rời khỏi đây.”

Chủ nhiệm nhất thời hiểu ra, đứa nhỏ này lại rất si tình: “Đi thành phố khác hay phải xuất ngoại?”

Nếu nói phải đi tới một tỉnh cầu khác không biết có dọa chủ nhiệm hết hồn hay không, phỏng chừng ông sẽ xem hắn là một kẻ điên.

“Ân, phải xuất ngoại.”

“Cũng tốt, sân khấu nước ngoài sẽ lớn hơn, hi vọng cậu có thể đạt được nhiều thành công.” Chủ nhiệm gật gật đầu cổ vũ.

Nhan Tử Kỳ gắng gượng cười vài tiếng, chỉ có thể gật đầu đáp lại.

Rời khỏi trung tâm nghệ thuật, Nhan Tử Kỳ đột nhiên cảm thấy nhẹ cả người, vừa rồi hắn còn đặc biệt chia tay với đám học trò, Dịch Hân nghe thấy hắn về sau không tới dạy nữa liền òa khóc, Phương Tiểu Vũ hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nhận định hắn là quái thúc thúc khi dễ trẻ con.....

Tóm lại, mọi chuyện đều đã giải quyết xong, những ngày tiếp theo, hắn cần phải thay đổi tâm trạng một chút, cảm thụ người ở bên cạnh, cảm thụ những điều tuyệt vời cuộc sống đã ban tặng.

Duyên phận có gì đó thật kỳ diệu, hắn lại có thể không hề chùn bước yêu thương một thú nhân ở một tình cầu xa xôi, chuyện như vậy, bất cứ ai cũng không thể tưởng tượng ra được đi.

Những ngày kế tiếp, Nhan Tử Kỳ tuy trong lòng nhớ dã thú đại thúc muốn chết, nhưng mặt ngoài luôn làm ra vẻ bình thường, ngẫu nhiên sẽ đi shopping dạo phố, mua một vài CD hay một vài bộ sách. (chuẩn bị để mang về Nạp Tây a.) Còn lại phần lớn thời gian đều ở trong nhà, xem TV, lên mạng chơi game, thời gian trôi qua cũng khá nhanh.

Một ngày nọ, khi hắn vừa thức giấc thì nhìn thấy một khối lông xù nằm bên người, trái tim đang treo lơ lửng rốt cuộc cũng lặng lẽ trở về chỗ cũ, vươn tay vuốt ve bộ lông mềm mại của dã thú, cảm thấy cảm xúc rất tốt, xoa mãi không chán liền xoay người nằm úp sấp trên người dã thú, cọ tới cọ lui không ngừng, cọ đến khi làm dã thú tỉnh lại.

Chỉ thấy dã thú trở thân mình một cái, nháy mắt biến thành nhân loại, Nhan Tử Kỳ thực tự nhiên lọt vào trong ngực y.

Đối với nhiệt tình hiếm thấy của hắn, dã thú đại thúc rất thỏa mãn, nhếch khóe miệng tươi cười nói: “Vài ngày không gặp, dường như lại béo thêm một vòng a.”

Nhan Tử Kỳ nháy mắt mấy cái: “Bởi vì có người không ở đây, nên ta mới có thể béo lên!”

Lan Nô Tu Đốn gật gật đầu, ra vẻ thành thật nói: “Vì thế để ngươi có thể giữ dáng nhất định phải khắc khắc ở bên cạnh ta, như vậy mới không sợ bị béo.”

“Như thế nào, không thích ta béo sao!” Ánh mắt Nhan Tử Kỳ chợt lóe, rút ngắn khoảng cách làm hô hấp hai người quấn lấy nhau, có chút mập mờ.

Lan Nô Tu Đốn khiêu mi: “Chẳng lẽ ngươi muốn béo, tin ta đi, bên Nạp Tây có mấy ngàn phương pháp có thể làm ngươi béo lên trong một đêm.”

Nhan Tử Kỳ trợn mắt lăm lăm một tiếng: “Nếu như vậy, ta nhất định sẽ tự kết liễu tính mạng mình.” Nói xong, Nhan Tử Kỳ không chút do dự tiến tới hôn lên nam nhân làm hắn ngày đêm mong nhớ mấy hôm nay, đôi môi giao triền, hít vào hơi thở quen thuộc, mãi đến lúc này Nhan Tử Kỳ mới có thể an tâm nghĩ: y không nuốt lời, tới đón hắn.....

Nếu Nhan Tử Kỳ đã chủ động như vậy, Lan Nô Tu Đốn đương nhiên sẽ không khách khí, thoáng một cái, thiên lôi động địa hỏa, điện thiểm lôi minh, lửa văng khắp nơi.....

Dục vọng tích tụ mấy hôm nay từng chút gom góp lại, thúc đẩy Lan Nô Tu Đốn hai ba cái đã lột sạch Nhan Tử Kỳ, không hề làm công tác chuẩn bị, trực tiếp giơ thương ra trận, đâm vào làm Nhan Tử Kỳ ứa ra một thân mồ hôi lạnh.

Lan Nô Tu Đốn nguyên bản chỉ muốn qua loa bắn qua một lần, diệt một ít hỏa, sau đó sẽ hảo hảo vuốt ve an ủi tiểu tử này một phen, nhưng không biết vì sao tiểu tử này hôm nay yêu nghiệt quá mức, cứ ân a kêu một hồi làm y mất tập trung, eo thon cùng tiểu mông không ngừng uốn éo làm Lan Nô Tu Đốn miệng lưỡi khô ran, vì thế dục hỏa ngày càng mạnh mẽ, muốn ngừng mà không được.

Một hồi lâu sau, mãi đến khi tiểu tử kia kêu lên một tiếng đau đớn, nằm úp sấp trên giường không thể nhúc nhích, Lan Nô Tu Đốn lúc này mới phát hiện ra y đã làm tiểu tử đến ngất đi.

Nhìn thấy nơi bí ẩn của người dưới thân mình bị máu loãng và tinh dịch hòa lẫn, Lan Nô Tu Đốn hung hăng tự sướng chửi mình một lần, đứng dậy xuống giường, sửa soạn bản thân mình chỉnh tề một chút vội vàng chạy thẳng tới tiệm thuốc tây.

Mấy cô gái nhìn thấy nam nhân anh tuấn không ai sánh bằng kia lại tới, ánh mắt hướng về phía quầy thuốc mỡ nhìn nhìn, thầm đoán, soái ca này hẳn là tới mua thuốc mỡ nữa đi.

Quả nhiên, Lan Nô Tu Đốn đặt ống thuốc mỡ trên quầy tính tiền, ngón tay gõ gõ mặt kính thủy tinh, ý bảo các nàng nhanh lấy thuốc ra, các cô gái vội vàng đẩy quần lý nhà mình tiến lên tiếp khách, nàng hung hăng

trừng mắt liếc nhìn các cô một lượt mới nhanh chóng lắc mình tiến vào quây, lấy thuốc mỡ ra đưa cho Lan Nô Tu Đồn, lo lắng hỏi: “Như thế nào, miệng vết thương còn chưa lành sao? Vậy có cần mua thêm thuốc giảm nhiệt không.”

Lan Nô Tu Đồn nhận thuốc mỡ, thản nhiên nói: “Tốt lắm, là buổi sáng mới lộng thương.”

Đám cô gái vừa nghe thấy, liền trợn mắt nhìn y, ánh mắt đồng loạt hiện lên dòng chữ ‘suất ca, hảo mãnh’.

Quản lý khụ hai tiếng để nhóm cô nương hoàn hồn lại, lúc này mới tươi cười nói với Lan Nô Tu Đồn: “Vậy tiên sinh có muốn thử loại bôi trơn mới không?”

Lan Nô Tu Đồn nhướn mày, lắc đầu, cầm lấy thuốc mỡ quay đi, lần này lại quên trả tiền.

Mấy cô gái nhìn theo bóng dáng suất ca thở dài: “Thật là muốn nhìn người bị thương kia nga! Bộ dáng chắc hẳn cũng hợp khẩu vị đi!”

Quản lý đảo đôi mắt trắng dã: “Ta thật không nghĩ tới vị ở nhà anh ta, ta kỳ quái chính là tiền thuốc còn chưa trả mà các người không ai chịu chạy đi ngăn lại!”

Quản lý nói xong liền lập tức bị khinh bỉ tập thể: “Quản lý, lần trước anh ta đưa cho người tớ một trăm còn chưa thôi, sao hôm nay người không trả cho người ta!”

Quản lý nghe vậy nghiêng răng nghiêng lợi: “Một trăm kia còn không phải bị các người lấy đi mua kem sao……”

Mọi người im lặng, lập tức giải tán……

Nhan Tử Kỳ hôn mê không bao lâu thì tỉnh lại, lúc này Lan Nô Tu Đồn đang tự mình đặt hắn vào bồn tắm, cẩn thận giúp hắn tẩy trừ, nhìn gương mặt nghiêm túc của y, mặt Nhan Tử Kỳ lập tức đỏ bừng, vừa rồi chính mình dường như phóng đảng quá mức.

Bất quá cẩn thận suy nghĩ một chút thì liền bình thường trở lại, bởi vì trong lòng đã tiếp nhận Lan Nô Tu Đồn, vì thế không cần phải che dấu cảm xúc của mình, thích chính là thích, cứ nũng nịu ngại ngùng mới không giống tính cách của hắn.

Lan Nô Tu Đồn phát hiện hắn tỉnh lại, liền nhẹ giọng hỏi: “Đau không?”

Trừ bỏ phần eo mỗi nhừ, móng còn chút đau nhức thì không còn chỗ nào không khỏe, Nhan Tử Kỳ lắc đầu tỏ vẻ đừng lo, chỉ thấy Lan Nô Tu Đồn đứng lên, khom lưng ẵm hắn từ trong nước lên, ôm vào trong phòng ngủ.

Lúc giúp hắn lau khô thân thể, Lan Nô Tu Đồn thuận miệng hỏi một câu, có chút bất ngờ: “Người trước kia từng dưỡng cầu sao?”

Nhan Tử Kỳ hơi sững sốt, không ngờ y đột nhiên hỏi tới chuyện này, lập tức nhớ lại tiểu Hắc trước kia làm bạn với mình nhiều năm, gật đầu nói: “Có dưỡng, sau đó bởi vì công việc bận rộn quá nên cũng không hảo chiếu cố nó.”

Lan Nô Tu Đồn khẽ nhún mày, mím môi, dường như định nói gì đó, mím mím môi sau đó từ bỏ, vẻ mặt có chút buồn bực.

“Sao vậy? Sao đột nhiên lại hỏi việc này.” Nhan Tử Kỳ khó hiểu hỏi y.

Lan Nô Tu Đồn lắc đầu: “Không có gì, thuận tiện hỏi thôi.” Cái này bảo y làm thế nào nói ra, nói y lần này trở lại Nạp Tây, Lam Đặc báo cho y một tin tức suýt nữa làm y ói ra máu sao, trước kia y từng bị trục xuất đến địa cầu, biến thành một con cầu bị một nhân loại thu dưỡng, mà người này trùng hợp lại chính là Nhan Tử Kỳ, bởi vì trí nhớ quá mức kinh khủng, khi y quay lại Nạp Tây, thậm chí còn biến mình thành bộ dáng nhân loại chuẩn bị quay lại trả thù, cuối cùng bị lão chủ tử ngăn cản, đồng thời cũng xóa đi đoạn trí nhớ phản nghịch của thiếu niên.

Trải qua việc cầu huyết như vậy, y sao có thể không chút xấu hổ mà nói với Nhan Tử Kỳ chứ, hơn nữa, phải nói thế nào? Chẳng lẽ nói: tiểu tử, ta từng là cầu của người!

Giết y, y cũng không nói.

Đối với chủ đề này Nhan Tử Kỳ cũng không nói rõ, nhưng lại thích thú lôi ra một album cũ: “Ta nhớ rõ có chụp với tiểu Hắc vài tấm, để ta cho người xem.”

Nhìn thấy con cầu béo ú dần dần trong hình, khoe miệng Lan Nô Tu Đốn co rút, hận không thể chụp lấy tấm hình xé nát, một con cầu nhỏ xíu như vậy sao có thể là Lan Nô Tu Đốn y, nếu biến cũng nên biến thành một con chó ngao hung mãnh mới đúng a a a a.....

Lan Nô Tu Đốn yên lặng tản mát ra oán niệm, Nhan Tử Kỳ lại vô cùng buồn ngủ.

“Tiểu tử, người thu thập hành lý một chút, ta mang người đi du lịch.....” Không muốn nói tới chuyện này nữa Lan Nô Tu Đốn rút cục chuyển chủ đề.

“Du lịch?” Nhan Tử Kỳ mờ mịt dời ánh mắt từ album ngẩng đầu lên: “Đi đâu?”

“Người muốn đi đâu?”

Y hỏi như vậy, Nhan Tử Kỳ cũng cảm thấy rất hào hứng: “Ta luôn muốn đi Ai Cập xem kim tự tháp, hoặc là Hawaii tắm nắng.....”

“.....” Lan Nô Tu Đốn đen mặt nghe hắn kể mấy nơi muốn đi.

Thấy phản ứng của Lan Nô Tu Đốn, Nhan Tử Kỳ bĩu môi: “Người không phải nói có một ruộng lớn hoàng kim sao? Số này cũng đủ để chúng ta đi du lịch vòng quanh thế giới thật lâu!”

“Ánh mắt của người không thể nhìn xa một chút sao? Tỷ như du lịch vũ trụ.....” Ánh mắt Nhan Tử Kỳ lóe sáng, ngay người một lúc sau đó đột nhiên nhảy dựng lên, bắt đầu lặn tới lặn lui trong phòng.

“Người làm gì vậy?” Lan Nô Tu Đốn khó hiểu nhìn Nhan Tử Kỳ đang bận rộn.

“Thu thập hành lý a! Nhanh lên, người cũng lại đây giúp một tay.....mau!”

Vì thế, màn đêm buông xuống, Lan Nô Tu Đốn mang theo tiểu tử yêu dấu cùng mở hành lý bắt đầu chuyến du hành vũ trụ.....

54. Chương 54: Tinh Cầu Lam

Phi thuyền của Lan Nô Tu Đốn cũng không ngừng lại ở phiên hệ Phỉ Tác Á, theo lời Lan Nô Tu Đốn thì nơi lạc hậu này không có gì hay để xem! Vì thế phi thuyền tìm một cái hắc động gần nhất trong hệ ngân hà, trực tiếp quay về phiên hệ Pháp Dịch Lỗ.

Đối với việc du ngoạn ở đâu, kì thật Nhan Tử Kỳ cũng không có ý kiến nhiều lắm, bởi vì ngoại trừ Thái Dương hệ, những tinh cầu khác hẳn quả thực không rành, vì thế muốn đi đâu đều để Lan Nô Tu Đốn quyết định, bất quá vừa lên phi thuyền chuyện đầu tiên hắn làm là tìm ra ruộng hoàng kim to bằng bồn tắm mà đã thú đại thúc đã nói, sau đó khẩn cấp mở ra, một thùng hoàng kim vàng óng ánh, thiếu chút nữa chọc Nhan Tử Kỳ mù cả mắt.

Nhan Tử Kỳ ngơ ngác ngồi xổm xuống ôm thùng, đôi tay nhịn không được vuốt ve từng thỏi hoàng kim.

Lan Nô Tu Đốn vốn đang ngồi trên sofa xem tư liệu, nhìn thấy tiểu tử kia đã ngồi xổm bên cạnh thùng tiền hơn nửa tiếng vẫn không chịu nhúc nhích, như vậy có chút bất thường, nhịn không được lo lắng đi tới bên cạnh hắn, ngồi chồm hổm xuống bên cạnh.

“Tiểu tử, người xem 30 phút rồi.”

Nhan Tử Kỳ quay đầu lại liếc mắt nhìn Lan Nô Tu Đốn, lại típ tục sờ sờ với đồng hoàng kim, một lát sau mới chậm rãi nói: “Đại thúc, ta đau lòng a!”

Lan Nô Tu Đốn khó hiểu nhíu mày, vừa rồi vẫn còn tốt sao tự nhiên lại đau lòng?

“Sao lại thế?”

Hai tay Nhan Tử Kỳ cầm lên hai khối hoàng kim va chạm nhau, nghe thấy tiếng va chạm thanh thúy, mới trầm trọng nói: “Nhiều hoàng kim như vậy, lại chỉ có thể nhìn không thể xài, lòng ta đau a.....”

“.....” Dã thú đại thúc hắc tuyến.

“Đại thúc, tặng thùng hoàng kim này cho ta đi.”

“Không thể xài người còn muốn làm gì.”

“Người không hiểu đâu, tuy rằng không thể xài, nhưng ta có thể đem nó vào phòng để trang trí, nhìn ngắm cũng là một loại hưởng thụ a.” Người khác xem tiền tài như cỏ rác, hẳn lại xem tiền tài là đồ trang trí, hai vấn đề có điểm bất đồng nhưng tốt xấu gì xem ra cũng là cùng một loại.

Nghe ý tưởng của hắc xong, Lan Nô Tu Đốn không thay đổi sắc mặt đứng lên, trở lại sô pha, tiếp tục xem tư liệu.

Nhan Tử Kỳ thấy y không có động tác gì, khó hiểu hỏi: “Phản ứng của người là sao?”

Lan Nô Tu Đốn thần nhiên nhìn hắc một cái: “Không phản ứng.”

“Sao ta lại cảm thấy biểu tình của người có khinh bỉ trong đó?” Nhan Tử Kỳ rời khỏi đám hoàng kim, bước tới trước túm lấy lớp vải áo màu xanh lam khó chịu hỏi.

Sắc mặt Lan Nô Tu Đốn lãnh đi vài phần, tay duỗi ra, thuận thế kéo Nhan Tử Kỳ vào ngực: “Hoàng kim kia có gì đẹp, đáng giá để người đem nó làm vật trang trí.” Từ lúc lên phi thuyền tới giờ, lực chú ý của tiểu tử kia cứ bị mớ hoàng kim kia hấp dẫn, thân hình y to lớn như vậy lại cứ làm như không thấy, bây giờ còn đòi mang chúng về phòng, điều này sao có thể không làm y buồn bực, sức quyến rũ của Lan Nô Tu Đốn y còn thua vật chết kia sao?

Nhan Tử Kỳ đương nhiên không hiểu được mớ buồn bực loằng ngoằng trong lòng dã thú đại thúc, còn nghiêm túc giải thích: “Theo đuổi tài phú là giấc mộng của mọi người, hoàng kim đối với nhân loại mà nói là hấp dẫn nhiều nhất, ta là người bình thường, nhiều của cải trước mặt như vậy mà ta bày ra bộ dáng thờ ơ mới căn bản là chuyện không có khả năng.”

Lan Nô Tu Đốn liếc mắt xem thường: “So với mấy thứ kia, người không bằng nhìn thực tế đi, ở Nạp Tây ta chính là tượng trưng cho tài phú.”

Nhan Tử Kỳ giương mắt đánh giá y n lần, hỏi: “Vậy người giá trị bao nhiêu tiền?”

Đó giờ vẫn biết mình là người giàu nhất ở Nạp Tây, nhưng đột nhiên có người hỏi y trị giá bao nhiêu, thật sự đúng là không trả lời được! ! Cau mày suy nghĩ một chút mới thần nhiên nói: “Này phải chờ Lam Đặc gom tài sản lại tính toán mới biết được.”

Nhan Tử Kỳ cười hắc hắc thành tiếng, vỗ vai y nói: “Người thật muốn đi tính toán sao, yên tâm đi, người trong lòng ta là vật báu vô giá.”

Lời nói buồn nôn như vậy lại đột nhiên văng ra từ miệng Nhan Tử Kỳ, làm cho Lan Nô Tu Đốn cảm thấy phá lệ chân thực, đang cảm động muốn hôn môi lại nghe hắc tiếp tục bổ sung một câu: “Tuy tính là vô giá nhưng vẫn không mê người bằng hoàng kim!”

Bong bóng màu phấn hồng không ngừng chấp chới đột nhiên bị một cây kim nhọn hoắt vô tình đâm vào, ba một tiếng biến mất không còn tăm hơi, Lan Nô Tu Đốn hận không thể một tay bóp chết tên này.

Dã thú đại thúc nghiêng răng nghiêng lời nói: “Hoàng kim tính cái gì, ta dùng tuệ thạch làm cho người một cái giường kingsize!”

Tuệ thạch? Nhan Tử Kỳ nhớ lại một chút, loại đá đen tuyền quý giá nhất?

“Ta đối với thứ đen thui gì đó không có hứng thú.”

Thiệt, không còn gì để nói với tên nhóc này! Dã thú đại thúc lười tranh cãi với hắc, buông Nhan Tử Kỳ ra cầm lấy tư liệu xem tiếp.

Nơi phi thuyền đáp đầu tiên là một tinh cầu màu lam, tuy rằng địa cầu nhìn từ vũ trụ cũng có màu thủy lam nhưng không giống tinh cầu này chỉ là một màu lam, cảm giác nó cái gì cũng không có, chỉ có nước, nước mênh mông vô bờ.

Trước khi xuống phi thuyền, Lan Nô Tu Đồn giúp hần mang vào một cái mặt nạ trong suốt, Nhan Tử Kỳ khó hiểu nhìn y, Lan Nô Tu Đồn không chút lúng túng, chỉ lạnh lùng giải thích: “Dụng cụ chuyển đổi đường khí.”

Nhan Tử Kỳ bừng tỉnh đại ngộ, bởi vì hô hấp ở Nạp Tây cũng là đường khí nên Nhan Tử Kỳ vô thức quên đi điểm này, thậm chí nghĩ là những tinh cầu khác cũng giống nhau.

Bất quá dụng cụ chuyển đổi đường khí này cũng tiên tiến thật, ít ra không cần mang trên lưng một cái bình đường khí thật to.

Xuống phi thuyền, Nhan Tử Kỳ kinh ngạc đến tròng to mắt hết cỡ, tất cả kiến trúc đều được kiến tạo trên mặt nước, không trung là một màu trắng thuần, mặt đất là mặt nước mênh mông bát ngát, kiến trúc thưa thớt hay dày đặc xen lẫn nổi bật trên không trung màu trắng.

Nhan Tử Kỳ tròng lớn mắt, hoảng hốt như mình bị lạc vào thiên đường trong những giấc mộng, tinh khiết như vậy, an tường như vậy.....

“Nơi này đều như vậy sao?” Hần quay đầu lại hỏi dã thú đại thúc.

Dã thú đại thúc gật gật đầu, thản nhiên nói: “Đừng bị bề ngoài mê hoặc, tinh cầu lam là tinh cầu dơ bẩn thối nát nhất trong phiên hệ Pháp Định Lỗ.”

Nhan Tử Kỳ lại càng không hiểu, tinh cầu xinh đẹp như vậy, sao có thể dính tới dơ bẩn và thối nát được?

“Bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rửa.” Lan Nô Tu Đồn nói tiếp.

“Đại thúc, người còn có thể nói thành ngữ a!” Nhan Tử Kỳ kinh ngạc nhìn y, trong lòng thầm cảm thán.

Dã thú đại thúc nhất thời chán nản, nếu người này không phải là bầu bạn cả đời này mà mình đã nhận định, y thật sự muốn bóp chết hần một phen! Hít một hơi thật sâu, dã thú đại thúc tự điều chỉnh lại tình tự của mình mới tiếp tục nói: “Người trên tinh cầu này nổi tiếng nhất trên phiên hệ Pháp Định Lỗ về việc kinh doanh làm ăn—— bán dâm.”

Nhan Tử Kỳ lú lười: “Nam cũng bán sao?”

Dã thú đại thúc liếc nhìn hần: “Người muốn mua sao?”

Nhan Tử Kỳ ngược nhìn không trung, lại nhìn mặt nước, sau đó mới đưa tầm mắt trở về trên người Lan Nô Tu Đồn: “Mua thì không, nhưng nhìn một chút cũng được.” Nam nhân cũng có thể bán, hần thật sự muốn nhìn xem một chút có dạng gì.

Dã thú đại thúc hừ lạnh một tiếng: “Thực có lỗi làm người thất vọng, người trên lam tinh cầu đều là giống cái.”

Đều là nữ? Nhan Tử Kỳ quả thật có chút thất vọng, bất quá ngẫm lại cảm thấy có chút không đúng, hần cũng không phải đồng tính luyện ái, chỉ là vừa vận thích một thú nhân đồng tính mà thôi, sao lại có thể không có hứng thú với nữ a? Quả nhiên là lệch đường! Vì thế muốn làm ra vẻ tính hướng của mình bình thường, hần nói thêm: “Kỳ thật nữ ta càng thích xem!”

Lan Nô Tu Đồn lập tức đen mặt, những nhân viên vẫn luôn đi theo phía sau bọn họ, nhìn thấy mặt chủ tử mình biến hóa đều vô ý thả chậm cước bộ, kéo khoảng cách ra thật xa.

Dĩ nhiên dã thú đại thúc bị ngọn lửa ghen tuông bùng cháy trong chớp mắt, y thở hắt hắt, cánh tay duỗi ra, nhẹ nhàng đẩy một cái Nhan Tử Kỳ đã bị đẩy ngã lên ven đường, đừng quên, nơi này là đường xây trên mặt nước, nếu bị đẩy qua ven đường dĩ nhiên chính là ngã vào trong nước!

Nhan Tử Kỳ chỉ cảm thấy cơ thể mình xóc nảy một trận, chờ khi lấy lại tinh thần thì chính mình đã chìm trong nước, ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu là: nước này trong thật a! Ý niệm thứ hai là: nước này mát thật a! Ý niệm thứ ba là: ta khát, dã thú chết tiệt cư nhiên không nói tiếng nào đã đẩy ta xuống nước!

Lan Nô Tu Đồn khoanh tay trước ngực, lạnh lùng đứng trên mặt đường nhìn tiểu tử đang giãy dụa trong nước, thâm nghĩ: dám chọc giận ta, dám chọc giận ta, cho người tẩy não một trận cho thừa!

Nhìn một hồi, Lan Nô Tu Đồn cảm thấy tình huống có chút không đúng.

Nước nơi này không có sóng, nước còn lan tới bên ven đường, vừa rồi y chỉ đẩy nhẹ một cái, chỉ cần Nhan Tử Kỳ duỗi tay một chút đã có thể chạm tới mặt đường, bỏ lên hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng tiểu tử này cứ vậy loạn trong nước một hồi, càng ngày càng dạt xa ra khỏi mặt đường, trong chớp mắt đã đi xa tới vài bước dài, đã thú đại thúc kinh hãi hướng hấn quát: “Nhan Tử Kỳ, mau bơi trở về cho ta.”

Nhan Tử Kỳ ngửa mặt lên, hai tay quơ loạn trong nước, nghe đã thú nói xong lập tức giãy dụa hô to: “Đại thúc, ta không biết bơi..... mau cứu ta!”

Dã thú đại thúc hoàn toàn bị dọa, cả người run rẩy, suy nghĩ rối bời, cả người sủu một tiếng đã nhảy vào trong nước: “Tiểu tử, đừng lộn xộn.” Bơi tới vài bước tiến tới bên cạnh Nhan Tử Kỳ, dã thú đại nhân vươn tay ôm hấn vào trong lòng ngực.

Nhan Tử Kỳ trong nháy mắt tiếp cận y, đáy mắt hiện lên ý cười, nghiêng đầu hung hăng cắn lên bờ vai y một cái. Dã thú đại thúc ăn đau, rụt tay lại, Nhan Tử Kỳ dễ dàng giãy dụa, sau đó dã thú đại thúc ngơ ngác nhìn Nhan Tử Kỳ vô cùng duyên dáng bơi trong nước, chậm rãi bơi về phía mép đường, sau đó chống tay một cái cả người đã nhảy lên ngồi bên ven đường, đôi chân còn đá đá trong nước.

Quả nhiên bị lừa!

Dã thú đại thúc vẻ mặt không chút thay đổi một đường bơi về, cùng ngồi trên đường biên, im lặng không nói tiếng nào.

Xa xa tùy tùng nhìn thấy hai người chật vật lại quỵ dị, thủy chung không dám tiến tới.

“Nước này thực mát.” Nhan Tử Kỳ mỉm cười quay đầu nhìn dã thú đại thúc.

Dã thú đại thúc nhìn hấn một hồi, lạnh lùng hừ một tiếng, xoay đầu đi.

“Phốc.....” Nhan Tử Kỳ nhất thời không nhịn được cười nhạo ra tiếng, sau đó không thể ức chế cười ha ha, chờ hấn cười đã đời xong liền tựa đầu vào vai dã thú đại thúc, nhếch khóe miệng cười nói: “Ta nói này, người đừng nhỏ mọn như vậy biết không?”

Lan Nô Tu Đốn không trả lời.

“Còn có, nếu người nhỏ mọn như vậy vì sao còn mang ta tới đây, khảo nghiệm ta sao?” Vừa rồi còn không chú ý, nhưng lúc này bình tĩnh mới phát hiện ra từ những phòng ốc cách đó không xa đang phát ra âm thanh ừm a a rất là.....

Lan Nô Tu Đốn đưa tay kéo người bên cạnh vào lòng, hôn lên trán hấn nói: “Đến tìm người.”

“Nga.....”

55. Chương 55: Tinh Cầu Lam

“Nga.....” Nhan Tử Kỳ gật gật đầu, lập tức nghiêng đầu nhìn mặt y nói: “Tới đây tìm người? Tìm người yêu cũ à?!”

Lan Nô Tu Đốn chán nản: “Ta làm gì tìm người tình cũ ở loại địa phương này! !”

Nhan Tử Kỳ khiêu mi: “Loại địa phương này thì sao, kĩ nữ cũng là lao động tay chân, người đang kì thị chức nghiệp!”

“Ta ăn no không có việc gì hay sao đi lãng phí tinh lực kì thị bọn họ!” Lan Nô Tu Đốn hừ lạnh.

“Kia, nơi này không có tình nhân, thế Nạp Tây thì có đi.”

Lan Nô Tu Đốn hí mắt nhìn Nhan Tử Kỳ, nửa ngày mới nói: “Tiểu tử, người đang ghen sao?”

“Người có thể hiểu là ta đang điều tra gốc gác người.” Nhan Tử Kỳ cười meo meo nói.

“Gốc gác ta giàu có, không sợ.” Dã thú đại thúc lãnh khốc nói.

“.....”

Hai người ướt sũng quay trở lại phi thuyền thay quần áo xong mới xuất phát một lần nữa, xét thấy hoàn cảnh xung quanh quá mức.....quý dị, Lan Nô Tu Đồn liền triệu hồi dực thú Tái Á tới, lâu rồi không gặp Nhan Tử Kỳ vội vàng chạy tới cọ cọ cái chân thô to của Tái Á một trận, dực thú nhìn thấy bọn họ cũng thật cao hứng, hưng phấn vỗ cánh, kết quả động tác quá lớn làm Nhan Tử Kỳ bị ném ra xa.

Xoa xoa phần hông đau nhức, Nhan Tử Kỳ vịn vịn nghiêm mặt cười nói: “Hiếm khi thấy Tái Á nhiệt tình như vậy a!”

Lan Nô Tu Đồn thấy bộ dạng chật vật của hắn, mỉm cười vui sướng khi thấy người gặp họa.

Nhìn gương mặt tươi cười của y, Nhan Tử Kỳ buồn bực nghĩ, Lan Nô Tu Đồn thật là thương hắn sao? Xem xem, không kém ghét mình là bao! ! !

Tái Á chở bọn họ bay lượn trên không trung, cả tinh cầu lam thu hết vào tầm mắt, giờ phút này Nhan Tử Kỳ vẫn không thể tin được, một nơi xinh đẹp như vậy, yên tĩnh như vậy cư nhiên lại là nơi tiến hành những hoạt động xấu xa như vậy! Được rồi, hẳn thật sự không kì thị chức nghiệp, chỉ là hắn có chút cảm khái mà thôi.

Tái Á chở bọn họ tới một tòa thành thị, đương nhiên, thành phố này cũng được xây dựng trên mặt nước, Nhan Tử Kỳ rất hiểu kì không biết bên dưới mặt nước sâu thẳm này dùng cái gì để chống đỡ cả tòa thành khổng lồ như vậy.

Nơi Tái Á đáp xuống là một khoảng đất trống trước một khu nhà, nơi này đã có người chờ sẵn.

“Đường ca thân ái, người rốt cục đã tới, người biết không, lúc nhận được thông báo người tới đây, ta liền ăn không ngon ngủ không ổn a!” Một thú nhân cao lớn xấp xỉ tuổi Lan Nô Tu Đồn tiến tới đón, nụ cười phá lệ ảm áp.

Lan Nô Tu Đồn ôm Nhan Tử Kỳ sát vào người mình, mới gạt đầu với thú nhân kia: “Duy Tư, đã lâu không gặp, mọi việc ổn chứ?”

“Không thể tốt hơn, người cũng biết đấy, loại người phóng túng như ta đến nơi này là thích hợp nhất!” Duy Tư cười trả lời, nhanh chóng dẫn đường cho bọn họ tiến vào bên trong.

Đối với thú nhân này vô cùng tự nhiên thừa nhận chính mình phóng túng, Nhan Tử Kỳ không khỏi nhìn anh thêm vài lần, bề ngoài có vài phần tương tự như Lan Nô Tu Đồn, thuyết minh anh ta cũng là thú nhân có huyết thống cao quý, hơn nữa còn gọi Lan Nô Tu Đồn là đường ca, kia chính là cùng một chi hệ với y.

Nhan Tử Kỳ thực tự nhiên đánh giá Duy Tư, lời nói này của anh, rốt cuộc là thản nhiên? Hay là tự giễu? Hay vẫn là châm chọc? Bất quá nghiên cứu suốt nửa ngày, thì vô tư chiếm đại đa số.

Lan Nô Tu Đồn tựa tiểu phi tiểu nhìn anh, đi theo vào đại sảnh, đối với lời của anh không có đáp lại.

Mới vừa tiến vào đại sảnh, âm thanh líu ríu lập tức vang lên, một đám nữ tử phục sức khác nhau mang theo từng làn gió thơm mát, hì hì nháo nháo đi về hướng bọn họ, nhìn thấy biểu tình lạnh nhạt của khách nhân, không dám tiến lên, vài người đều tiến về bên người Duy Tư.

Nhan Tử Kỳ lúc này mới có cơ hội quan sát tận mắt diện mạo nữ tử của tinh cầu lam, nói thể nào nhỉ, cũng có hình dáng con người nhưng thon dài hơn nhân loại nhiều lắm, làn da trắng nõn như tuyết, có loại trong suốt thản nhiên, cả người còn tỏa ra ánh sáng mờ mờ lung lung, quần áo không có gió cũng tự phấp phới, hai bầu ngực to lớn như muốn bùng nổ khỏi lớp áo, thật sự rất đẹp, rất lãng lợ, giống hệt như hồ ly tinh.....

Nhan Tử Kỳ nhìn tới ngây người, nghĩ thầm, khó trách người nơi này thích làm nghề có liên quan tới tình ái, bộ dạng như vậy cũng quá mức kích thích đi, chỉ cần là nam nhân bình thường nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp như vậy còn không phát cuồng nhảy tới mới là lạ! Không phải nói chứ chỉ nhìn một chút, tâm của hắn cũng ngứa ngứa, muốn đi tới sờ một phen.

“Ân hừ.....” Tiếng hừ lạnh của Lan Nô Tu Đồn đúng lúc vang lên bên tai hắn, Nhan Tử Kỳ rùng mình một cái, quay đầu chống lại ánh mắt băng lãnh như muốn giết người của y, xấu hổ cúi đầu, cười hắc hắc,

sau đó nghe thấy âm thanh của Lan Nô Tu Đồn chỉ đủ lớn để mình hẳn nghe thấy nhẹ nhàng vang lên: “Tôi nay xem ta thống chết người!”

Nhan Tử Kỳ vô lực trở mình xem thường, này thật hạ lưu!

Duy Tư đương nhiên không biết cơn sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người, chỉ thấy anh phát tay bảo đảm mỹ nữ lui đi, nói với Lan Nô Tu Đồn: “Người đường ca trước kia nói tới, ta đã bảo người đi thăm dò, người kia ở tỉnh cầu lam tiếng tăm lừng lẫy, rất dễ dàng tìm thấy.”

Mọi người ngồi xuống sô pha xong, Lan Nô Tu Đồn mới gật đầu nói: “Ta tin tưởng năng lực người.”

“Ném ta tới tỉnh cầu lam, đem sản nghiệp khổng lồ ở đây cho ta quản lý, đây cũng là tín nhiệm của người sao?” Duy Tư tức giận.

Lan Nô Tu Đồn khiêu mi, thản nhiên nói: “Đưa người tới đây là lựa chọn tốt.”

“Nhưng nơi này cách Nạp Tây quá xa.” Duy Tư tức giận nói.

“Ta nghĩ người ngoại trừ mỹ nữ, những thứ khác không để ý.”

“Mỹ nữ dù đẹp, nhưng nhìn hoài cũng mệt, hơn nữa, người nhìn các nàng mà xem, ngoài trừ quần áo bên ngoài, còn có gì khác biệt!” Duy Tư chỉ vào đám mỹ nữ bị anh đuổi tới một bên, oán giận nói hết.

Nhan Tử Kỳ theo tay anh chỉ, cũng phát hiện ra điểm này, những mỹ nữ này quả thật giống nhau như đúc, cứ như là một bào thai từ một mẹ sinh ra, không đúng, nếu cùng bào thai thì cũng chỉ vài người thôi, nhưng đám người này cứ như từ một khuôn mà đúc ra.

Bị Duy Tư lên án, Lan Nô Tu Đồn nhú mày: “Ta nhớ trước kia không phải như thế.”

“Đúng vậy, đó là trước khi người kia tới quả thật là vậy, nhưng từ khi người kia vào tỉnh cầu lam, đem tới y thuật cao siêu, phẫu thuật thẩm mỹ đơn giản như uống nước vậy! Vì thế tất cả mọi người đều biến thành xinh đẹp, nhưng không có chút cá tính nào.”

“Người kia là ai a?” Nhan Tử Kỳ hỏi xen vào.

“Chính là người các người muốn tìm!” Duy Tư trả lời hẳn xong, ánh mắt sáng quắc chăm chú quan sát Nhan Tử Kỳ: “Tiểu bằng hữu, bộ dáng người ngon miệng đã man, khó trách đường ca ta coi trọng người như vậy.”

Nhan Tử Kỳ không phục, trực tiếp cắt ngang: “Là ta coi trọng y mới đúng!”

Duy Tư cũng không tranh cãi, chỉ cười cười nhìn hẳn.

Nhan Tử Kỳ bị anh nhìn đến phát sợ, cố làm ra vẻ nói: “Nhìn cái gì, còn nhìn ta sẽ lấy tiền!”

Lan Nô Tu Đồn vung bàn tay lo lớn, đem Nhan Tử Kỳ kéo vào lòng, thản nhiên nói: “Mau an bài gặp người kia, Lam Đặc ngày nào cũng thúc giục.”

Duy Tư cười đến lưu manh: “Ông ta nôn nóng như vậy sao không tự mình đi đi!”

“Lúc trước hẳn đã đưa tới rất nhiều thứ, chính là đều bị người nọ từ chối.” Lan Nô Tu Đồn thẳng thắn lật bài Lam Đặc.

Duy Tư cười ha ha, vỗ tay tỏ ý vui mừng: “Ta thật muốn tận mắt nhìn bộ dạng kinh ngạc của đại quân gia nhà người, kia nhất định rất thú vị.”

Nhan Tử Kỳ cảm thấy buồn cười, hóa ra Lam Đặc làm người thấy bại như vậy a, tất cả mọi người đều muốn nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của ông, bất quá, Lam Đặc quả thực có đôi lúc rất đáng bị đánh.

“Đường ca cũng không cần gấp như vậy, khó có dịp tới một lần, cứ ở lại vài ngày đi, nơi này có rất nhiều nơi hảo ngoạn nga!” Duy Tư hiếm có dịp gặp người thân đương nhiên muốn đối phương ở lâu một chút.

“Không được, gặp người xong lập tức đi.” Lan Nô Tu Đồn lạnh lùng cự tuyệt.

“Sao thế, đường ca sợ ở đây lâu không kiếm chế được sao.” Duy Tư hướng phía họ quăng cái mị nhãn.

Lan Nô Tu Đồn đối với mị nhân của anh làm như không thấy, chỉ nhìn về phía người bên cạnh.” Ta là sợ hấn kiểm chế không được!”

Nhan Tử Kỳ hơi sững sốt lập tức hỗn hỗn nói: “Ai nói kiểm chế không được, ai kiểm chế không được chứ!”

“Người chùi nước miếng xong đi rồi hãy nói lời này.” Lan Nô Tu Đồn kỳ quái nói.

Bị y nói như vậy, Nhan Tử Kỳ quả thật có chút chột dạ nâng tay xoa xoa bên miệng, thầm nghĩ chẳng lẽ vừa nãy nhìn mỹ nữ đến chảy nước miếng?

Bộ dạng ngốc nghếch này làm Lan Nô Tu Đồn nhìn xong hừ lạnh tỏa lãnh khí.

Nhìn hành động vô cùng thú vị của hai người, Duy Tư cười nói: “Tình cảm các người tốt thật!”

Nhan Tử Kỳ quay đầu lại nhìn anh, hắc hắc cười: “Ừ, chúng ta vừa mới tốt hơn, sao có thể không được chứ.”

Đối với sự vô tư gần như không biết xấu hổ của hấn, Lan Nô Tu Đồn không phát biểu gì nhưng trong lòng lại vô cùng mất hứng, cái gì gọi là mới tốt hơn? Nếu y nhớ không lầm, mình hấn là đã đem tiểu tử này ăn sạch từ rất lâu.

Bởi vì nơi này không có mặt trời, nên Nhan Tử Kỳ không biết hiện tại là lúc nào, chỉ biết bọn họ vừa ăn cơm xong không bao lâu liền theo Lan Nô Tu Đồn và Duy Tư rời khỏi nhà, bọn họ cũng không cười Tái Á mà ngồi trên chiếc thuyền lớn xa hoa của Duy Tư, nói là thuyền nhưng bộ dáng hoàn toàn khác xa địa cầu, giống như một chiếc ô tô hơn chỉ giống thuyền ở chỗ có thể lướt trên mặt nước.

Nhan Tử Kỳ ngạc nhiên nhìn nơi này một chút ngó chỗ kia một chút, sau đó đỏ mặt phát hiện trên thuyền còn có rất nhiều nữ nhân mặc quần áo trong suốt, các nàng nhìn thấy hấn liền như thấy một món đồ chơi thú vị tranh nhau tiến tới cùng hấn ngoạn, đương nhiên, Lan Nô Tu Đồn sẽ không để đám mỹ nữ này có cơ hội tiếp cận Nhan Tử Kỳ, chỉ cần Nhan Tử Kỳ rời khỏi y vài bước, y sẽ quay lại tóm hấn về vị trí trong ngực mình, làm Nhan Tử Kỳ buồn bực muốn hộc máu.

Người bọn họ muốn tìm cũng là người Nạp Tây, nhưng nhìn bộ dáng không giống như thú nhân, thân hình cao nhưng không tráng, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, vừa thấy là biết người đặt tâm khắp nơi, chuyên phóng túng làm bậy.

Lúc tìm thấy hấn, người nọ đang lăn lộn trên giường với ba vị mỹ nữ đến long trời lở đất thì bị Duy Tư tiến vào tóm cổ kéo ra.

Mắt Nhan Tử Kỳ bị Lan Nô Tu Đồn che lại, chính là hấn nghĩ có thể nhìn qua kẽ ngón tay xuyên ra ngoài, nhưng điểm này cũng bị Lan Nô Tu Đồn nhìn thấy, bàn tay khép lại thật chặt, không cho hấn chút cơ hội rình xem.

Người nọ ù ù cạc cạc bị đánh gãy thú vui, hỗn hỗn quát: “Chết tiệt, các người muốn chết phải không.....”

“Luân Ất, nhớ ta không?” Lan Nô Tu Đồn thản nhiên đánh gãy lời chửi mắng của hấn.

Người tên Luân Ất đột nhiên ngừng giãy dụa, ngơ ngác nhìn về phía Lan Nô Tu Đồn: “Chủ tử.....sao người lại tới đây!”

Bởi vì trong phòng đột nhiên an tĩnh lại, Nhan Tử Kỳ lúc này mới xấu hổ nhắc nhở: “Cái kia, có phải nên để hấn mặc quần áo rồi hãy nói.”

56. Chương 56: Nhất Tiến Tam Điều

Nhan Tử Kỳ nói xong làm mọi người có chút sững sốt, sắc mặt Luân Ất lúng túng, giãy dụa muốn thoát khỏi tay Duy Tư, nhìn Duy Tư nhả nhận nhưng sức lực cũng không nhỏ, giãy hết nửa ngày cũng không vùng ra được chút nào.

Lan Nô Tu Đồn vốn định nhếch môi tà ác nhìn một màn thú vị này, nhưng sau khi Nhan Tử Kỳ mở miệng y mới ý thức được người này thân mình xích lửa, sẽ làm bắn ánh mắt tiểu tử kia, vì thế nhìn Duy Tư phất tay, lúc này Duy Tư mới buông Luân Ất ra.

Lan Nô Tu Đồn tìm một cái ghế dài ngồi xuống, vỗ vỗ vị trí bên cạnh để Nhan Tử Kỳ đi qua ngồi, sau đó chờ Luân Ất luống cuống tay chân mặc xong quần áo mới mở miệng: “Lập tức thu thập đồ đạc quay về Nạp Tây.”

Vừa nghe thấy chủ tử bảo hắn quay về, Luân Ất thiếu chút nữa khóc không nổi, không chút chí khí bùm một tiếng quỳ trước mặt Lan Nô Tu Đồn, nức nở nói: “Chủ tử, ta không thể trở về, Nạp Tây có rất nhiều người muốn mạng ta, trở về chính là chịu chết a!”

Lan Nô Tu Đồn nghe hắn nói xong, nhíu mày nâng một chân hung hăng giẫm lên vai Luân Ất, thoáng dùng lực, nhếch môi cười lạnh nói: “Không đi cũng được, bây giờ ta không ngại đạp chết ngươi.”

“Chủ tử tha mạng!” Luân Ất lần này thực sự òa khóc.

Lan Nô Tu Đồn thường thức đối phương khóc lóc một hồi, phát hiện càng xem càng chán rồi cục mủ miệng nói: “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ta nói ngươi sẽ không chết.”

Lời cam đoan này Luân Ất cũng từng nghe Lam Đặc nói qua, Lam Đặc chính là quản gia Lan gia nhưng hắn cũng không tin tưởng 100%, nhưng lúc này từ chính miệng Lan Nô Tu Đồn liền giống như một tấm miến tử kim bài, giống như thuốc an thần, mây đen lập tức thối lui, quang mang ngàn dặm.

Luân Ất lau lau mặt, cười thật tươi, vội vàng đứng dậy nói: “Chủ tử, ta lập tức đi thu thập đồ đạc.”

Lan Nô Tu Đồn sắc mặt không chút thay đổi gật đầu, Duy Tư đứng bên cạnh nhắc nhở y tới trung tâm phi thuyền sẽ có người trực tiếp đưa hắn về Nạp Tây.

Nhan Tử Kỳ từ đầu đến cuối vẫn im lặng xem diễn, chính là biểu tình có chút rầu rĩ, chỉ thấy hắn nâng tay che ngực thở dài một hơi.

Lan Nô Tu Đồn nâng tay nhu nhu đầu hắn, ghé bên tai hắn nhẹ giọng hỏi: xảy ra chuyện gì?

Nhan Tử Kỳ lắc đầu, hắn chính là bị hoảng sợ, vừa rồi bộ dáng Lan Nô Tu Đồn vô cùng hung ác một cước giẫm lên Luân Ất làm nội tâm hắn hơi chấn động một chút, đoạn thời gian gần đây ở chung với dã thú đại thúc thật sự rất hòa hợp, dã thú đại thúc dung túng hắn hơ to gọi nhỏ, nơi nơi sủng hắn để hắn quên đi thú nhân thật sự rất nguy hiểm.

“Đi thôi.” Lan Nô Tu Đồn một tay kéo Nhan Tử Kỳ tới, y nghĩ tiểu tử này có lẽ không thích hoàn cảnh nơi này nên bộ dáng mới buồn bực như vậy, vì thế muốn nhanh chóng đưa hắn ly khai.

Lúc Duy Tư biết Lan Nô Tu Đồn muốn lập tức rời khỏi tinh cầu lam, cả người liền bơ phờ, bắm dính phía sau bọn họ cẩn thận không ngớt: “Đường ca, người khó mới có dịp tới, ở lại thêm vài ngày đi, ném ta một mình ở nơi này, các người không cảm thấy áy náy sao?”

Lan Nô Tu Đồn liếc mắt quan sát một chút: “Ta cảm thấy ngươi vui đến quên cả trời đất thì có.”

“Đường ca người này tuyệt đối là oan uổng! Ta ngày nào cũng lấy nước mắt rửa mặt, sống một ngày bằng một năm, không có lúc nào là không chờ đợi đến khi được gặp lại người nhà.....” Duy Tư đau thương nói.

Nhan Tử Kỳ trừng mắt, đồng tình nhìn Duy Tư, cảm khái nói: “Duy Tư, ngươi thật sự là hiếu tử!”

Duy Tư nghe hắn khích lệ, sắc mặt đỏ lên, lập tức bỏ qua một bên không nhìn bọn hắn.

Chỉ nghe thấy Lan Nô Tu Đồn hừ một tiếng, tựa tiểu phi tiểu nói: “Quả thật là đại hiếu tử, lần trước hiếm có dịp về nhà liền làm phụ thân tức giận đến mức vào viện nằm hai tuần.”

Nhan Tử Kỳ há to miệng nhìn Duy Tư, anh ngửa đầu nhìn trời: “Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ, không nên nhắc lại.”

“Duy Tư, người như vậy là không đúng, cổ nhân có câu: tử dục dưỡng nhi thân bất tại – con muốn nuôi mà cha mẹ không còn sống, đó là chuyện vô cùng bi thương, người phải nhân lúc cha mẹ còn sống hảo hảo hiếu thuận với bọn họ mới đúng!”

Tuy biết Nhan Tử Kỳ có hảo tâm an ủi anh, nhưng mà nói tới chuyện sống chết nghe sao có chút không được tự nhiên? !

Lan Nô Tu Đốn hiểu tiểu tử đang chỉ dạy, mỉm cười gật đầu nói với Duy Tư: “Nếu không, người theo chúng ta trở về đi.”

Nhan Tử Kỳ nghĩ Duy Tư nghe thấy được Lan Nô Tu Đốn cho phép trở về nhất định sẽ rất cao hứng, nhưng thực thể không như hần tưởng, Duy Tư vừa nghe Lan Nô Tu Đốn nói xong, sắc mặt lập tức trắng xanh, cười gượng hai tiếng, vỗ vỗ đầu mình nói: “Ai nha, ta quên mất buổi chiều còn việc rất quan trọng phải làm, các người mau lên phi thuyền đi, chậm trễ sẽ không tốt.” Duy Tư vừa nói chuyện vừa giúp bọn họ đi lên phi thuyền.

“Đường ca có rảnh thì thường xuyên ghé chơi a, ta có thể cung cấp miễn phí dụng cụ cùng yêu sách trên giường.....”

Lan Nô Tu Đốn và Nhan Tử Kỳ bị đẩy lên phi thuyền thần tình hắc tuyến, nhìn thú nhân trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn kia, rất ăn ý quăng ánh mắt khinh bỉ cho anh.

“Kỳ thật anh ta không muốn quay về Nạp Tây đúng không?” Nhan Tử Kỳ ngỏ ra hỏi Lan Nô Tu Đốn.

Dã thú đại thúc gật đầu: “Thế lực của Duy Tư bên này so với vương của tinh cầu lam còn lớn hơn, nếu quay về Nạp Tây bọn thúc thúc chỉ biết ép buộc hần kết hôn.....”

Nhan Tử Kỳ hiểu ra gật gù đầu, Duy Tư nói anh là người phóng túng, nơi này quả thực rất thích hợp, chính là.....Nhan Tử Kỳ đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, quay đầu lại hỏi dã thú đại thúc: “Gia tộc các người cũng đặt chân vào kinh doanh tình dục? !”

Dã thú đại thúc thần tình hắc tuyến: “Duy Tư quản lý chính là cửa hàng lớn nhất ở tinh cầu lam.”

“Ách.....” Nhan Tử Kỳ xấu hổ cười: “Là bán đồ chơi tình dục sao?”

Dã thú đại thúc nhướn mày: “Là cửa hàng bách hóa, đồ chơi tình dục chưa nghe nói tới.”

“Cửa hàng bách hóa?” Hóa ra là mở cửa hàng bách hóa a!

“Đúng vậy, vì thế thu hồi ý tưởng lung tung trong óc người đi!”

Này không thể trách hần suy nghĩ lung tung a, dù là ai khi tới một nơi không thuần khiết như vậy, nếu không phải có dã thú đại thúc ở bên cạnh nhìn chăm chăm, hần quả thật cũng không dám cam đoan mình có thể khống chế được.

Phi thuyền cất cánh rời khỏi tinh cầu lam, Nhan Tử Kỳ hỏi Lan Nô Tu Đốn có phải muốn trở về hay không, đáp án chính là không, Nhan Tử Kỳ cũng không hỏi tiếp nữa, chính là nhớ lại mục đích bọn họ tới tìm người, không khỏi hỏi: “Lam Đặc tìm Luân Ất là vì lão cha sao?”

Lan Nô Tu Đốn gật đầu, sau đó ôm lấy hần đi về phía phòng ngủ trong phi thuyền.

“Lão cha sinh bệnh sao?” Hần nhớ rõ thời điểm nói chuyện về Luân Ất, có nghe nói y thuật của hần rất cao siêu.

“Xem là vậy đi.” Lan Nô Tu Đốn hiện tại muốn làm nhất là đem Nhan Tử Kỳ áp lên giường hảo hảo làm vài lần, những chuyện không liên quan tới giường sự, y thật sự lười giải thích, chỉ nói: “Trở về người sẽ biết.”

“Hiện tại không thể nói sao?” Nhan Tử Kỳ chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Lười nói.” Dã thú đại thúc lãnh khốc trả lời.

“Có chuyện gì làm người không lười đâu?” Nhan Tử Kỳ không phục hỏi.

“Làm người!” Dã thú đại thúc quyết đoán trả lời, vô cùng mạnh mẽ.....

Đoạn thời gian dài tiếp theo, Lan Nô Tu Đốn mang Nhan Tử Kỳ dạo chơi từ phía đông tới phía tây, lúc ở trên phi thuyền thì tận tình lăn lộn trên giường, bởi vì trước đó Nhan Tử Kỳ không cẩn thận nhắc tới đồ chơi tình dục, làm dã thú đại thúc chợt nhớ lại mớ đồ vật mua trên mạng lúc còn ở địa cầu, vì thế vô cùng hứng thú lôi ra gây sức ép cho Nhan Tử Kỳ, làm hắn khổ nói không nổi.

Hai người cứ bận bịu rồi lại nhàn nhã như vậy qua một đoạn thời gian, có đôi khi Lan Nô Tu Đốn sẽ dẫn hắn đi ngắm cảnh ở những tỉnh cầu thanh khiết không có sinh mệnh tồn tại, bất quá phần lớn đều là đi thị sát những tỉnh cầu có doanh nghiệp của Lan gia đang kinh doanh, gặp một số quản lý sản nghiệp không phải tâm phúc, y sẽ ở lại một vài ngày, lúc rời đi, chức quản lý đã đổi thành người tâm phúc.

Vì thế, Nhan Tử Kỳ tỉnh ngộ.

“Đại thúc, kỳ thật người dẫn ta đi du ngoạn chính là lớp vỏ nguy trang đi! Mục đích thật sự là quét sạch kẻ thù bên ngoài đúng không?”

Dã thú đại thúc một tay nâng cằm, lẳng lặng nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ, nghe thấy Nhan Tử Kỳ hỏi vậy lập tức quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, nghĩ thầm, không tồi, qua nhiều ngày như vậy rốt cuộc tiểu tử này cũng phát hiện ra, thật không dễ dàng a! Quả nhiên là người y coi trọng, ngay cả khi trì trệ cũng đáng yêu như vậy.

Vì thế lại kéo Nhan Tử Kỳ vào trong ngực, nhiệt tình gặm cắn một trận.

Đối với hành vi thỉnh thoảng lại điên cuồng của dã thú đại thúc, Nhan Tử Kỳ đã tập thành thói quen, chờ đại thúc gặm xong, bình tĩnh kéo tay áo đại thúc lau nước miếng trên mặt mình, tiếp tục nói: “Người như vậy là lợi dụng ta!”

Đại thúc lắc đầu: “Chỉ dẫn cấp dưới là một trong những nguyên nhân, đem người đi du ngoạn là nguyên nhân chính, còn có một nguyên nhân nhỏ là muốn tránh cuộc phân tranh bên Nạp Tây, không nhìn thấy sẽ yên tĩnh.”

“Phân tranh?” Nhan Tử Kỳ lo lắng nhìn y.

Khóe miệng Lan Nô Tu Đốn câu lên, mỉm cười xoa đầu hắn: “Chỉ là chút ân oán của ta với một số trưởng lão tách khỏi gia tộc. Đừng lo lắng.”

“Ta tưởng ở Nạp Tây người là quyền uy tuyệt đối, hóa ra còn có người phản đối a.”

“Ta thấy biểu tình của người sao giống đang vui sướng khi thấy người gặp họa a?” Dã thú đại thúc hí mắt nhìn hắn.

“Không phải, ta chỉ là cảm thấy mới lạ.”

“Đại thụ cường tráng tươi tốt cũng không thể tránh khỏi có mấy con sâu trên người!” Dã thú đại thúc khiêu mi, không quan tâm nói.

Nhan Tử Kỳ gật đầu, tỏ vẻ hiểu được: “Một tiền trùng ba nơi, người thật xảo quyết!”

“Cám ơn khích lệ.”

Lúc này bọn họ đang ngồi trên một khí cầu nhỏ, dã thú đại thúc nói dẫn hắn đi nhìn thác nước, bơi lội, tắm nắng, hành trình như vậy làm Nhan Tử Kỳ tràn ngập nhiệt tình, rất nhanh sau đó liền bỏ mặc mấy chuyện tiền hay gì đó quăng qua sau đầu.

“Người nói thác nước kia chảy ngược lên trời?” Nhan Tử Kỳ kinh ngạc hỏi Lan Nô Tu Đốn.

“Đúng vậy, người hỏi vấn đề này ba lần rồi.” Lan Nô Tu Đốn nghiêm túc nhắc nhở hắn.

“Ba lần thì sao? Người thiếu kiên nhẫn.” Nhan Tử Kỳ nhếch mắt nhìn y.

Chỉ thấy dã thú đại thúc mím môi, giống như biết phục thiện mà trả lời: “Hỏi ba lần thật sự quá ít, ta không ngại người hỏi thêm vài lần.”

Nhìn thấy người trước mắt bình tĩnh nói dối như vậy, Nhan Tử Kỳ thật sự muốn cởi giày ra quăng vào mặt y, chờ dầu giày in trên mặt xong xem y còn có thể bảo trì bình tĩnh nữa không.

Khí cầu rất nhanh bay tới ngoại vi thác nước, xa xa nhìn lên, quả thật giống như những thác nước bình thường, nhưng khi Nhan Tử Kỳ theo Lan Nô Tu Đồn xuống khí cầu, chạy tới gần hơn mới phát hiện nước thật sự là chảy ngược lên trên! Không khỏi kinh ngạc oa oa kêu to: “Chuyện này rốt cuộc là sao a!”

“Nhân tố từ trường.” Dã thú đại thúc rốt cuộc hảo tâm giải đáp nghi vấn của hắn.

Chờ tới khi tới gần thác nước, Nhan Tử Kỳ mới phát hiện ra, nơi này không chỉ có bọn họ tới ngắm cảnh, trong thác nước đã sớm chật ních đủ loại hình dáng sinh vật ngoại tinh.

Lan Nô Tu Đồn tránh đi các loại sinh vật, lôi kéo Nhan Tử Kỳ đi về hướng có ít người, Nhan Tử Kỳ cố quay đầu lại nhìn thác nước, không ngờ vô ý giẫm phải người bên cạnh, tiếng kêu quỷ dị lập tức vang lên, tiếp đó nghe thấy tiếng ai đó giận dữ: “Đáng chết, người dẫm lên đuôi ta!”

Nhan Tử Kỳ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cái gì đó thấp bé có diện mạo như một con khỉ giậm chân hướng hắn rống giận.

“Thật có lỗi, ta thực không thấy.” Nhan Tử Kỳ nhìn thấy động vật kia, toàn thân một màu xanh biếc, giống hệt đám cây cỏ bên cạnh, khó trách hắn không chú ý tới.

“Xin lỗi có thể giải quyết vấn đề thì còn cần quân đội làm gì!” Vật nhỏ tiếp tục giậm chân.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy những lời này thực quen tai, trước kia ở địa cầu hình như rất lưu hành những lời này, hóa ra phổ biến toàn vũ trụ a.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy người này có chút quá đáng, đang định nói vài câu đã bị Lan Nô Tu Đồn cản lại, chỉ nghe thấy y hỏi: “Vậy người muốn giải quyết thế nào?”

Y vừa nói ra bên cạnh lập tức có người ồn ào: “Giải quyết bằng vũ lực, vũ lực.....”

Nhan Tử Kỳ nhú mày, đang định mở miệng phân tích lợi và hại của việc dùng vũ lực giải quyết vấn đề, còn muốn liệt kê ra vài vụ án để thuyết minh vũ lực hoàn toàn không thể giải quyết mọi thứ.

Không đợi hắn suy nghĩ xong, dã thú đại thúc đã nhanh chóng sải bước tới, chỉ thấy y nâng chân lên, hung ác dậm một phát về hướng người lùn.

Mọi người chỉ nghe ‘bep’ một tiếng, người lùn kia bị dậm dẹp lép trên mặt đất, nhìn thấy người lùn trong nháy mắt biến thành bánh pizza, Nhan Tử Kỳ há mồm tròn mắt nhìn Lan Nô Tu Đồn.

Chỉ thấy dã thú khoái trá hướng hắn cười cười: “Không có việc gì, bọn họ rất nhanh có thể khôi phục nguyên trạng.”

Nhan Tử Kỳ ngơ ngác gật đầu, nửa ngày mới ‘nga’ một tiếng.

57. Chương 57: Hí Thủy

Tuy là dã thú đại thúc nói nó có thể biến trở lại, nhưng Nhan Tử Kỳ vẫn cảm thấy đại thúc có điểm không phúc hậu, đối phương nhỏ xinh như vậy lại rất dễ bị dậm trúng, đại thúc một cước này quả thực là khi dễ vật nhỏ nha!

Nhan Tử Kỳ nhỏ giọng thì thầm bên tai đại thúc: “Người đây là ý mạnh hiếp yếu.”

Dã thú đại thúc khiêu mi nói: “Lâu rồi không thấy khắc lỗ nhân có chút không nhịn được.”

Nhan Tử Kỳ khó hiểu hỏi: “Chuyện này bắt đầu từ đâu?”

Dã thú đại thúc nhớ lại một chút, nói: “Trước kia có người tiến cử lấy khắc lỗ nhân làm súng vật, ai ngờ thứ này năng lực sinh sản quá mạnh mẽ, lan tràn ở Nạp Tây như cỏ dại, thời điểm đó những thanh niên khi nhìn thấy thứ này liền đạp lên, còn thi đấu xem ai giẫm nhiều hơn..... sau đó bắt đầu điều động quân đội mới có thể đưa bọn họ rời khỏi Nạp Tây.”

“Trận đấu đạp khắc lỗ nhân? !” Khóe môi Nhan Tử Kỳ có chút co rút, hành động này có phải hay không quá ngây thơ a!

Dã thú đại thúc bị hấn nhìn có chút không được tự nhiên, nhìn quang cảnh xung quanh một chút mới nói: “Đi lên trên, có thể bơi lội.”

Nhan Tử Kỳ ngạc nhiên nhìn khắc lỗ nhân đang từ từ khôi phục hình dạng lục hầu tử, nghe thấy tiếng Lan Nô Tu Đồn liền vội vàng kéo tay y chạy theo.

Khắc lỗ nhân nhìn bọn họ càng lúc càng xa, miệng mắng không ngừng, chờ khôi phục nguyên hình sau đó liền nhảy theo hướng khác.

Nhan Tử Kỳ nghĩ Lan Nô Tu Đồn nói có thể bơi lội hẳn là một hồ nước ở ngoại thiên, sau đó lại phải cùng một đám sinh vật hình thù kỳ quái cùng nhau tắm rửa, tùy tiện suy nghĩ lại thấy như dậm phải lồi, nhiệt tình bơi lội lập tức giảm đi phân nửa.

Vừa mới bắt đầu Lan Nô Tu Đồn dắt Nhan Tử Kỳ hướng về phía trên thác nước mà đi, nhưng đi được một nửa thì dã thú đại thúc huyết sáo một tiếng gọi Tái Á tới, để nó chở hai người bay lên trên.

“Thỉnh thoảng vận động một chút cũng không sai a.” Nhan Tử Kỳ đang hưng phấn leo núi đột nhiên bị dã thú đại thúc ôm lên người dục thú, rất bất mãn.

Dã thú đại thúc liếc mắt: “Người cảm thấy chúng ta vận động buổi tối còn chưa đủ?”

Nhan Tử Kỳ bị y nói ghen hòng muốn cào tường, nhưng lúc này lại không có tường, vì thế chỉ có thể đánh lên người dã thú đại thúc, há mồm cắn lên vai y.

Chờ Tái Á chở hai người bay đến đỉnh núi xong, Nhan Tử Kỳ bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ: “Đại thúc, này.....trên này là biển a!”

Từ trên không trung nhìn lại, mặt nước mênh mông tựa như một miệng hút khổng lồ, không ngừng hút nước từ khắp bốn phía chảy ngược lên trên về phía mình, thật thần kỳ lại vô cùng đồ sộ.

Lan Nô Tu Đồn vỗ vỗ Tái Á, để nó ngừng lại ở một khoảng trống không có sinh vật tụ tập, Nhan Tử Kỳ bị ôm từ phía sau vội vàng nhảy xuống, miệng dính nước thử liếm qua hương vị: “Không mặn.”

“Đây là hồ, không phải biển mà người nói.” Dã thú đại thúc sửa lại ý của hắn.

“Hồ này cũng quá lớn đi, nhìn không thấy bờ bên kia.”

Dã thú đại thúc lắc đầu: “Đừng so sánh với bên địa cầu, nơi của các người là bị hỏng rồi.....”

“Nạp Tây của các người mới bị hỏng, Pháp Dịch Lỗ phiền hệ của các người mới là nơi bị hỏng!” Nhan Tử Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lan Nô Tu Đồn nhìn thấy tiểu tử kia lại tặc mao, liền đưa tay lên sờ sờ đầu hắn nói: “Ngoan.”

Nhan Tử Kỳ gạt bàn tay của y: “Người đang dỗ tiểu hài tử à!”

Khóe miệng đại thúc nhếch lên, thấp giọng: “Ta là đang vuốt tóc.”

“.....”

Chờ dã thú đại thúc cảm thấy tóc đã vuốt mềm lại, liền bắt đầu cởi quần áo.

Nhìn thấy từng kiện quần áo từ trên người đại thúc được cởi ra, cơ thể rắn chắc dần dần xuất hiện, khuôn mặt Nhan Tử Kỳ dần sung huyết, lúc nhìn thấy dã thú đại thúc xoay người định cởi quần thì Nhan Tử Kỳ nổi giận: “Lan Nô Tu Đồn, ban ngày ban mặt, người.....người.....người lại dám đùa giỡn lưu manh trước mặt mọi người! ! !”

Dã thú đại thúc cởi được một nửa, nghe thấy Nhan Tử Kỳ hổn hển lên án, ngừng lại nhướng mày nói: “Ta cũng không đụng tới người, sao gọi là đùa giỡn lưu manh?”

“Người.....người không phải ý này thì cởi quần áo làm gì!” Nếu không phải muốn làm hắn, tự nhiên lại cởi quần áo đến vui sướng như vậy.

Dã thú đại thúc vốn định nói tắm rửa đương nhiên phải cởi quần áo! Nhưng nhìn lại bộ dạng mặt đỏ tai hồng ngượng ngùng của Nhan Tử Kỳ, y lại nhịn không được muốn đùa hấn một chút, vì thế sắc mặt không đổi liền nói: “Nghe nói nếu giao hợp trong hồ này sẽ thụ thai.”

Nhan Tử Kỳ nghe y nói xong, trực giác cho hấn biết đây là chuyện không thể, nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc của đại thúc hấn bắt đầu có cảm giác hoài nghi, đây là chuyện tội lỗi a.

“Thật sao? bất đồng chủng tộc cũng có thể?”

Dã thú đại thúc còn nghiêm túc gật đầu: “Nghe nói có thể.”

Tưởng tượng chính mình hoặc là dã thú đại thúc bởi vì mang thai mà bụng phình to..... Nhan Tử Kỳ quả thật bị hình ảnh trong đầu mình oanh tạc.

“Vậy sao ngươi còn cởi? !” Còn cởi nữa thì sạch sẽ rồi, Nhan Tử Kỳ nhìn chằm chằm dã thú đại thúc.

Dã thú đại thúc dưới ánh mắt phê phán của hấn, thoải mái cởi bỏ kiện vải dệt cuối cùng trên người, nhàn nhả nện bước, chậm rãi tiến vào trong nước, còn không quên quay đầu lại nhìn Nhan Tử Kỳ mỉm cười khiêu khích: “Nếu đã tới đây rồi, chúng ta cứ chứng thực một chút xem thật hay giả.”

“Chứng thật cái rắm.” Nhan Tử Kỳ lui lại hai bước, không muốn mình bị dã thú đại thúc dụ dỗ.

Nhìn thấy bộ dáng phản ứng quá mức đáng yêu của hấn, dã thú đại thúc không thể dấu được ý cười trên mặt đành phải ỉn xuống nước.

Nhan Tử Kỳ chờ trên bờ nửa ngày không thấy dã thú đại thúc nổi lên, trong lòng có chút sốt ruột, hướng về phía mặt nước xa xa quát: “Đại thúc, ngươi đang làm gì đó!”

‘Rầm’ một tiếng, dã thú đại thúc từ trong nước trời lên, mái tóc dài nguyên bản bị bó buộc đã xỏa ra, buông xuống trên vai, chỉ thấy dã thúc cười nhẹ nhìn hấn, hướng hấn phát tay: “Xuống đây, nhiệt độ vừa phải, rất thoải mái.”

Nhan Tử Kỳ nhìn nước hồ trong suốt có chút động tâm, vì thế nhìn chung quanh một hồi, phát hiện trong phạm vi 10m không có sinh vật khả nghi xuất hiện, lúc này mới bắt đầu cởi quần áo, vừa cởi vừa nói với người trong nước: “Ngươi không được làm.” Chỉ cần không làm chuyện đó, hấn là sẽ không mang thai đi! Tuy hấn cảm thấy nam nhân không có khả năng mang thai, nhưng dù sao đây cũng là một nơi khác trong vũ trụ cách trái đất rất xa, chuyện gì cũng có thể phát sinh, không thể không phòng a!

“Không làm ngươi.” Lan Nô Tu Đốn khẽ cười cam đoan.

Nhan Tử Kỳ chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người, nâng chân thử nhiệt độ nước, quả nhiên không lạnh, vì thế nắm mũi nhảy xuống, vừa mới nhảy vào trong nước, cả người liền bị Lan Nô Tu Đốn tiếp được.

“Buông! Ngươi không phải nói không làm ta sao.” Nhan Tử Kỳ hỗn hển vũng vẩy.

Nam nhân cúi đầu cười bên tai hấn: “Không làm, ta chỉ ôm ngươi.”

Nhan Tử Kỳ hắc tuyến, hai từ này có gì khác nhau! ?

“Ngươi đừng để ý, ôm một chút cũng cũng sẽ không mang thai.” Nam nhân vẫn tiếp tục ghé vào tai hấn trêu chọc.

Nghe thấy âm thanh trầm thấp dễ nghe, Nhan Tử Kỳ nghiêng mặt nhìn y, thì thào nói: “Đại thúc, nếu ta là nữ nhân, nhất định sẽ sinh em bé cho ngươi.....”

Đại thúc nghe xong lời này, mày kiếm nhíu lại, lạnh giọng nói: “Muốn đùa nhỏ để làm gì? Giành ngươi với ta à!” Đứa nhỏ, cái loại chán ghét này có gì tốt, y chỉ cần một mình tiểu tử này là được rồi.

Nhan Tử Kỳ choáng váng: “Ngươi không thích con nít?”

“Loại sinh vật phiền toái lại chán ghét này có gì mà thích.”

“.....”

Nhìn thấy phản ứng kỳ quái của Nhan Tử Kỳ, Lan Nô Tu Đồn nhin không được hỏi lại: “Người rất thích con nít sao?”

Nhan Tử Kỳ gật gật đầu: “Lúc ta ở trung tâm nghệ thuật, phần lớn học trò đều là con nít, đáng yêu đến mức làm người ta chịu không nổi.”

Lan Nô Tu Đồn mỉm môi, trầm mặc một chút lại hỏi: “Vậy người có muốn cùng ta sinh một đứa không?” Lúc này trong lời nói của dã thú đại thúc, tuyệt đối không phải nói giỡn, cũng không phải chọc hấn, y thật sự nghiêm túc hỏi Nhan Tử Kỳ, bởi vì y nhớ đến trong mớ tài liệu Lam Đặc đưa, bên trong có nhắc tới đứa nhỏ sẽ tăng thêm hạnh phúc, có đứa nhỏ, tình yêu của hai người càng viên mãn, nếu có thể làm hai người càng thêm hạnh phúc thì có đứa nhỏ cũng không sai.

Bất quá Nhan Tử Kỳ nghe thấy lời y lại không nghĩ là thật, nghĩ thầm rằng người này nhất định lại đang đùa giỡn hấn, bởi vì không tin nên cũng tùy ý đùa ngược: “Nếu có thể cùng người sinh một đứa, ta đương nhiên nguyện ý.”

Nhìn thấy ánh mắt sáng long lanh, dã thú đại thúc nhin không được cúi đầu, hung hăng hôn lên môi hấn.

Lúc dã thú đại thúc ý đồ muốn tiến vào cơ thể Nhan Tử Kỳ, lại bị hấn lắc thân mình né tránh: “Nếu thực mang thai thì sao!”

Dã thú đại thúc không nói gì ngược nhìn trời, tiểu tử này bình thường thông minh như vậy vì sao hôm nay lại dễ bị lừa thế? ! Một bên dùng vũ khí dưới thân mình đẩy hấn, một bên vô cùng dùng cảm nói: “Có ta phụ trách.”

“Phụ trách cái muội người! Ân.....”

Cuối cùng, Nhan Tử Kỳ phản kháng không có hiệu quả, bị dã thú đại thúc ăn sạch trong nước.

Hai người làm loạn trong nước suốt một buổi, Nhan Tử Kỳ mệt mỏi ghé vào phần nước cạn gần bờ, lười biếng không muốn động, lơ đãng ngẩng đầu nhìn về phía bờ bên kia, không khỏi nhíu nhíu mày, hướng về phía Lan Nô Tu Đồn vẫn còn ngâm mình trong nước hô: “Đại thúc, quần áo chúng ta sao không thấy.”

Lan Nô Tu Đồn nghe xong, bước hai ba bước tiến lên bờ xem, vừa rồi quần áo bọn họ chính là tùy tiện quăng xuống nhưng lúc này thật sự một cái cũng không có.

“Chẳng lẽ có người tới?” Nhan Tử Kỳ trốn trong nước cạn không đi lên, da mặt hấn không dày như Lan Nô Tu Đồn, cơ thể xích lỏa vẫn thông dong như vậy.

“Hấn là không có.” Sắc mặt dã thú đại thúc tối lại, tuy rằng vừa rồi hai người đều đắm chìm trong cảm xúc mãnh liệt, nhưng không có nghĩa y hoàn toàn đánh mất cảnh giác, vừa rồi khẳng định không có người tới.

“Vậy.....” Nhan Tử Kỳ nhìn trái nhìn phải: “Có thể nào bị gió thổi bay đi không?”

Rõ ràng gió êm sóng lặng, vì thế không thể nào là gió cuốn đi a!

Hai người buồn bực, tắm rửa một chút đã đánh mất quần áo, chuyện này tính sao a!

“Nếu không chúng ta tìm kiếm ở phụ cận thử xem.” Nhan Tử Kỳ chưa từ bỏ ý định liền đề nghị, hấn không muốn xích lỏa như vậy trở về phi thuyền a! ! !

Lan Nô Tu Đồn đi ở phía trước, ánh mắt quét một vòng xung quanh, đột nhiên nhìn thấy trên bụi cỏ cách đó không xa có một mảnh y phục trắng, không khỏi nhíu nhíu mày đi qua xem, quả nhiên là áo khoác của y, không chờ y cúi người xuống lấy phía sau đột nhiên truyền đến “A.....” một tiếng kêu sợ hãi.

Lan Nô Tu Đồn lập tức quay người lại, chỉ nhìn thấy bọt nước ở khu vực gần bờ văng tung tóe, tinh thần rất nhanh trầm xuống, trong lòng Lan Nô Tu Đồn nhói một trận, vội vàng chạy về phía nước cạn nhưng mặt hồ đã quay về vẻ yên tĩnh, tiểu tử kia đã biến mất không còn dấu vết.

Lan Nô Tu Đồn lẳng lặng đứng trong nước, một trận bão tố ập tới trong đôi mắt lạnh lẽo u ám.....

58. Chương 58: Nộ Hỏa

Nhan Tử Kỳ đột nhiên biến mất trước mặt mình, Lan Nô Tu Đốn nổi giận xung thiên, nhưng vẫn cố gắng tĩnh tâm suy nghĩ, hai người làm bạn du lịch, luôn dính vào một chỗ, lại còn một ít người âm thầm bảo hộ, muốn bắt Nhan Tử Kỳ nhất định đã theo bọn họ rất lâu, mới có thể thừa dịp bọn họ tắm rửa, phòng bị yếu ớt mà dễ dàng bắt người đi.

Thế lực Lan gia ảnh hưởng ở tinh cầu này có hạn, phái người tìm kiếm vài ngày vẫn không tìm thấy dấu vết gì, Lan Nô Tu Đốn vung tay ra lệnh trở về nhà, y tin tưởng người bắt Nhan Tử Kỳ đi nhất định ở Nạp Tây.

Chính là, nếu y đoán sai thì sao? Ngược đãi thú đại thúc thắt chặt, không dám nghĩ tới, thật sự nếu không tìm thấy chỉ có thể vận dụng quan hệ, phát ra lệnh truy bắt.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy chính mình có cảm giác mê man, nửa tỉnh nửa mê, ngẫu nhiên nghe thấy có tiếng người nói chuyện lại không nghe rõ bọn họ nói gì, được người ta di chuyển, loại cảm giác này cũng không xa lạ gì, lúc trước khi bị nhập cư trái phép đến Nạp Tây hẳn cũng mê man như thế này bị đưa đi tới lui một thời gian rất dài.

Nhan Tử Kỳ nhớ lại sự tình trước đó, hẳn cùng Lan Nô Tu Đốn ở trong nước đùa giỡn, sau đó y đi tìm quần áo, sau đó mình bị một lực mạnh kéo vào trong nước, trong khi hẳn còn không kịp phản ứng, hắc ám đã ập tới.

Rốt cuộc ai đã bắt hẳn?

Nhan Tử Kỳ hơi vùng vẫy một chút, phát hiện tay chân mình có thể hoạt động tự nhiên, vì thế chậm rãi mở mắt, đây là một căn phòng nhỏ, không có cửa sổ, ánh sáng duy nhất phát ra từ ngọn đèn nhỏ trên trần nhà, dưới ánh sáng mỏng manh, Nhan Tử Kỳ ngồi dậy đánh giá căn phòng, ngoại trừ giường, ngọn đèn và cánh cửa đóng chặt thì không còn đồ vật gì khác.

Quả nhiên bị nhốt.

Nhan Tử Kỳ xuống giường, đi qua đi lại trong phòng vài lần, xác định chính mình không có biện pháp đá văng cánh cửa kia bèn trở lại giường, ngồi xếp bằng trên giường.

Điều đáng mừng bây giờ là hẳn còn chưa chết, còn có trên người cũng đã mặc quần áo(lúc Nhan Tử Kỳ bị bắt đi chính là toàn thân xích lỏng nga.) nghĩ lại thì tên bắt cóc này cũng không có nhiều ác ý lắm, hẳn là không muốn dồn hẳn vào chỗ chết.

Chỉ cần có thể sống là tốt rồi, đãi thú đại thúc chắc chắn sẽ nghĩ cách tới cứu hẳn, một người cường đại như vậy nếu ngay cả năng lực cứu hẳn cũng không có thì có thể nói mất mình mù rồi!

Nhớ tới đại thúc, Nhan Tử Kỳ nhịn không được thăm đoán sau khi thấy hẳn mất tích đãi thú đại thúc sẽ có phản ứng gì, có thể nổi trận lôi đình hay không, hay là sốt ruột khắp nơi tìm kiếm hẳn? Thật muốn nhìn bộ dáng y sốt ruột đến dậm chân a.

Bộ dáng đãi thú đại thúc sốt ruột dậm chân, phỏng chừng trừ bỏ Nhan Tử Kỳ cảm thấy tò mò, thì những người khác chỉ e sợ không kịp chạy.

Lan Nô Triết đứng ở lối vào hành lang, nhìn thấy Lam Đặc uể oải chống tường đi ra khỏi nhà chính, vẻ mặt kia giống như đã trải qua trận chiến bảo vệ Nạp Tây suốt ngàn năm không bằng, mặt xám như màu đất, không còn chút sinh khí.

“Sao rồi, tâm tình phụ thân hôm nay có tốt lên chút nào không?” Lan Nô Triết vội vàng chạy tới đón hỏi.

Lam Đặc nhìn cậu một cái, thở dài, không để ý tới hình tượng tùy ý ngồi bệt xuống đất, gãi gãi đầu nói: “Người thấy ta chật vật thế này thì có chỗ nào tốt, y thả Phổ Tư ra gặp ai cũng hù dọa.”

Phổ Tư chính là quái vật lần đầu Nhan Tử Kỳ tiến vào nhà chính gặp phải, kỳ thật Phổ Tư là song sinh với Tái Á, một đại biểu cho quang minh, một đại biểu cho tà ác, nếu muốn thu phục Tái Á, nhất định phải đánh bại Phổ Tư trước mới được.

Từ sau khi Lan Nô Tu Đốn một mình trở về Nạp Tây, trạch chủ liền trở thành vùng cấm địa nguy hiểm, ai tiến vào cũng có thể trở thành vật hi sinh cho dã thú đại thúc xã giận, ngay cả đứa con Lan Nô Triết của dã thú đại thúc cũng không dám tiến vào nửa bước.

“Về chuyện tiểu Kỳ, vẫn chưa tra được sao?” Lan Nô Triết nhìn Lam Đặc ngồi trên đất, chỉ có thể hạ mình ngồi chồm hổm theo.

Lam Đặc giận tái mặt: “Ít nhiều cũng tra được chút manh mối, nhưng chủ tử không phải muốn mớ manh mối này, y muốn Nhan Tử Kỳ hoạt bát lanh lợi quay về bên người y.”

“Sao lại phát sinh chuyện như vậy?” Lan Nô Triết luôn tươi cười cũng nhịn không được mà nhíu mày: “Việc này, đã có rất nhiều người gặp tai ương, nếu còn không tìm thấy người, không phải ngày càng nhiều người bị liên lụy sao.”

Từ sau khi Lan Nô Tu Đốn nổi giận dưng dưng quay lại Nạp Tây, y dùng thủ đoạn tàn ác xáo trộn một trận lớn trong gia tộc Lan gia, ban đầu chỉ là một nhánh nhỏ nhưng cơ bản đều bị thay máu, chỉnh đốn xong chuyện gia tộc, Lan Nô Tu Đốn lại bắt đầu xuất động toàn bộ thế lực gia tộc, vây thiên la địa võng trên toàn bộ Nạp Tây, đem tất cả thế lực ở sau màn bắt cóc Nhan Tử Kỳ bắt ra.

Một loạt hành động này tạo thành một đạo sấm chớp chấn kinh cả đại lục Nạp Tây, mọi người phấn khích truyền bá tin tức, gia chủ Lan gia cư nhiên vì hồng nhan mà nổi giận! Không phải, là lam nhan mới đúng, hơn nữa lam nhan kia còn là một nhân sủng tới từ ngoại tinh!

Vì thế mọi người đều cảm thán: không hổ là gia chủ Lan gia, quả thực kinh thế hãi tục!

Ngoại nhân khâm phục, nhưng người nhà Lan gia cũng kinh hãi, những người ở cùng một mái nhà với Lan Nô Tu Đốn lại càng hoảng sợ vạn phần.

Mấy ngày nay Lan Nô Triết cũng không dám đi đâu, sợ gặp phải chuyện rắc rối ở ngoài, nhưng ở trong nhà thì buồn bức, quả thật là dày vò không biết làm thế nào mới xong, trong lòng không khỏi giật mình, không ngờ một nhân loại lại có thể gây ảnh hưởng tới phụ thân lớn đến tình trạng này.

Lam Đặc nhìn bộ dáng sốt ruột của Lan Nô Triết, thở dài cau mày nói: “Thiếu chủ tử, người tương lai là người tiếp nhận vị trí chủ tử, một ít thủ đoạn của chủ tử, người phải học hỏi nhiều mới được.”

Lan Nô Triết hơi giật mình: “Ý tứ của Lam quản gia là trong chuyện này có huyền cơ khác?”

“Nếu thật sự muốn tìm người, người lựa chọn bất động thanh sắc, âm thầm tìm kiếm? Hay là gây chiến, điều động binh lực mới tốt?”

Lan Nô Triết trầm tư một chút, lập tức trả lời: “Vẫn là bất động thanh sắc, âm thầm tìm kiếm, tránh dẫm thảo kinh xà để quân địch dễ phòng.”

Lam Đặc gật đầu: “Đạo lý này người hiểu, lẽ nào chủ tử lại không hiểu?”

Lan Nô Triết ngậy người nói: “Thế vì sao phụ thân phải lớn tiếng như vậy, thậm chí liên lụy rất nhiều người.” Nhớ đến những trưởng lão bị liên lụy, Lan Nô Triết lại hồ đồ.

“Đây mới chính là mục đích thật sự dụng ý của chủ tử a, những người bị liên lụy vào đều là những người chủ tử đã sớm để ý.”

Lan Nô Triết bưng tỉnh đại ngộ: “Nói như vậy, phụ thân sinh khí chỉ là diễn trò?”

Lam Đặc hung hăng trừng mắt liếc cậu: “Sao có thể! ! Chủ tử sinh khí là thật, chính là trong lúc tức giận y còn thuận tiện xử lý một chút việc khác mà thôi, cái này gọi là giận chó đánh mèo, đem bức bối đẩy lên người người khác mà thôi.”

Nghe ông giải thích xong, Lan Nô Triết sờ sờ mũi: “Ta vẫn làm người trong suốt thì tốt hơn.”

Lam Đặc nhếch môi cười: “Làm người trong suốt không phải người sở trường nhất sao.”

“Lam quản gia chê cười.” Lan Nô Triết không kiên nại không siểm nịnh trả lời.

“Được rồi, người ở chỗ ta nửa ngày không phải muốn chứng thực suy đoán của mình sao, đừng có diễn trò trước mặt ta.” Vừa rồi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Lan Nô Triết, ông đã biết thẳng nhãi này chỉ nói mấy lời sáo rỗng, bắt quá không cáo mật là được.

Lan Nô Triết cũng không phản bác, vẻ mặt sầu lo rút đi, thay vào đó là nụ cười khê quen thuộc.

“Lam quản gia, người đừng xem thường ta, sinh ra trong gia đình này, nhìn sâu trông rộng sẽ tốt hơn.”

“Biết tiểu tử người giỏi, bắt quá nhiều tâm như vậy tốt nhất có thể sử dụng đường chính đạo.” Lam Đặc thở dài, ông tận mắt nhìn đứa nhỏ này lớn lên, tính cách hay bộ dáng của nó, ông còn có thể không rõ sao.

Lan Nô Triết thu lại tươi cười, ánh mắt nhìn Lam Đặc dị thường sâu sắc: “Lam quản gia, sao người lại lo lắng ta không đi chính đạo?”

Chẳng lẽ cậu cho người khác cảm giác rất tà môn sao? Lan Nô Triết buồn bực nghĩ.

Lam Đặc ngừng lại: “Ha hã, tốt nhất là ta lo nhiều quá.”

Nói như vậy làm người ta rất khó tiếp tục chủ đề này, vì thế hai người một ngồi bệch, một ngồi chồm hổm trong nhất thời không hề nói gì.

Ngay lúc trận đấu của bọn họ đang chìm ngấm thì một người hầu vội vã chạy tới thông báo, nói là Nạp Tây vương tới.

Hai người đều ngoài ý muốn, nhìn thoáng qua nhau sau đó lập tức đứng dậy, sửa sang lại trang phục một chút liền vội vàng ra ngoài nghênh đón.

Lý Đức lần này là lén ra, chỉ mang theo vài tùy tùng, còn có Niên Vân yên lặng đứng bên cạnh.

Lam Đặc nhìn thấy hai người này cùng lúc xuất hiện liền cảm thấy đau đầu, thời điểm bất thường như vậy, hai người bọn họ tới làm chi a!

“A Triết, thúc thúc có khỏe không? Ta nghe nói y vì một tiểu súng mà nổi giận.” Lý Đức vừa vào cửa liền kéo tay Lan Nô Triết lo lắng hỏi.

“Phụ thân quả thật vẫn còn đang tức giận.” Lan Nô Triết thành thật trả lời.

“Ai, đã tới tuổi này rồi còn dễ dàng nổi cáu như vậy, ta lần này đến là muốn giúp khuyên giải y.” Lý Đức cau mày nói.

Lam Đặc ngẫm bĩu môi, thâm nghĩ, tới khuyên giải là giả, đến chế nhạo giúp vui mới là thật đi!

Bất quá chủ tịch lúc này đúng là tâm điểm của cơn bão, ai đi vào cũng không hay ho, Lam Đặc tin tưởng cho dù là Lý Đức nhất định cũng sẽ bị ảnh hưởng, vì thế ông có chút do dự, có nên đem điều này nói cho Lý Đức Vương biết hay không?

Không chờ Lam Đặc phân vân xong, bên kia Lan Nô Triết đã mở miệng: “Chủ ốc của phụ thân mấy ngày nay đều là nghiêm cấm người ngoài tiến vào, chúng ta cũng rất lo lắng, ngài là Nạp Tây Vương cao quý, thân phận không đồng nhất, hi vọng người có thể giúp chúng ta khuyên nhủ phụ thân.”

Lý Đức nghe xong lời này thập phần hưởng thụ, vì thế vung tay nhanh chóng bước tới, hùng dũng oai vệ vô cùng hiên ngang đi về phía trạch chủ.

Niên Vân vốn cũng muốn đi theo, nhưng nhìn thấy người khác không có ý tứ đi theo vì thế do dự một chút, vẫn là chọn lựa ngoan ngoãn đứng đây chờ.

Lam Đặc liếc mắt nhìn Lan Nô Triết, tâm nói xú tiểu tử, rõ ràng kêu Lý Đức chạy vào làm vật hi sinh a!

Lan Nô Triết trừng mắt nhìn ông, tâm nói này cũng không thể nói là không chính đáng a, để Lý Đức chạy vào làm vật hi sinh so với chúng ta thì tốt hơn a!

Kiến trúc trong trạch chủ làm người ta có loại cảm giác rất lộng lẫy nhưng lúc này bởi vì tâm tình của chủ nhân mà tòa kiến trúc khổng lồ vô cùng tráng lệ này lúc này lại âm trầm làm người ta e sợ.

Không gian hoàn toàn tĩnh lặng, tiếng giày chạm vào mặt gạch lót trên hành lang phát ra tiếng vang, vô tình tạo thành cảm giác áp bách làm người ta không rét mà run.

Lý Đức bước tới không khỏi thả chậm cước bộ, nghĩ thầm, lần này tùy tiện đến không biết có ổn hay không, nhưng cậu thật sự rất để ý nam nhân trong kia, vì thế lý trí nhanh chóng bị tình cảm chế ngự, cho dù cảm nhận được tới nơi này sẽ không chiếm được ưu đãi gì nhưng cậu vẫn không nhịn được muốn nhìn thấy nam nhân kia.

Cửa thư các hơi hé mở, Lý Đức nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đập vào mi mắt là bóng dáng nam nhân đang đứng bên cửa sổ sát đất.

Lúc này, ngoài cửa sổ là ánh nắng chói chang, nam nhân đắm chìm trong ánh mặt trời, nhưng xung quanh cơ thể vẫn tản mát ra hàn ý lạnh lẽo làm người ta không dám tới gần.

“Thức.....” Nhìn bóng lưng nam nhân, Lý Đức có chút ngây ngốc, chỉ khẽ gọi một tiếng nhưng không dám tiếp tục đi tới.

Lan Nô Tu Đốn đột nhiên nghiêng mặt liếc nhìn Lý Đức một cái: “Người tới làm gì?”

Ngữ khí lạnh lùng của đối phương làm trái tim Lý Đức đau nhói: “Nghe nói tiểu Kì bị bắt đi, ta tới xem người.”

Nghe thấy tên Nhan Tử Kì, Lan Nô Tu Đốn nhướng mày xoay người rời khỏi cửa sổ, đi tới bên sô pha ngồi xuống, tùy tay cầm lấy ly trên bàn thưởng thức, tầm mắt lạnh nhạt mà sắc bén bắn về phía Lý Đức: “Người muốn nhìn cái gì?”

“Ta không hiểu ý người.” Lý Đức lắc đầu nói, thúc thúc như vậy làm cậu có điểm sợ hãi.

“Lý Đức, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, không cần ta dạy người....”

“Thức, người hoài nghi ta?” Lý Đức giật mình trừng mắt thật to, lập tức phủ nhận nói: “Người không phải ta bắt.”

Lan Nô Tu Đốn vốn đang thưởng thức cái ly, nghe lời cậu ta nói xong, bàn tay liền siết chặt, cái chén bị bóp nát trong nháy mắt, chất lỏng màu đỏ trong tay nhiễu xuống, sau một hồi chỉ nghe y nói: “Tốt nhất là không phải.”

59. Chương 59: Bất Trắc

Nhìn thấy chất lỏng màu đỏ chảy ra từ lòng tay, trong mắt Lý Đức hiện ra một tia ai oán, mím môi muốn đi qua, thử nắm lấy bàn tay Lan Nô Tu Đốn, thấy y không có động tác gì lúc này mới âm thầm thở nhẹ ra, mở từng ngón tay, lấy đi những mảnh vỡ, sau đó nắm lấy ống tay áo trắng tinh của mình nhẹ nhàng lau vết máu.

“Thức, người kia thực sự quan trọng như vậy?”

Lan Nô Tu Đốn hơi ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi, ngũ quan cương nghị khắc dấu ấn lãnh khốc, gần từng tiếng trả lời: “So với sinh mệnh còn quan trọng hơn.”

Lời hứa hẹn thâm tình này so với lưỡi dao sắc bén còn gây ra nhiều thương tích hơn, Lý Đức cảm thấy ngực tê rần, dòng chất lỏng nóng bỏng tanh tưởi tràn lên cuống họng, chỉ thấy sắc mặt cậu tái xanh, cố gắng nuốt huyết khí xuống.

Lấy ra một chiếc khăn tay trong tay áo, Lý Đức đơn giản băng bó một chút.

“Lý Đức.” Lan Nô Tu Đốn đột nhiên gọi một tiếng, thân mình Lý Đức khẽ run lên, cúi đầu nhìn vào ánh mắt thâm thúy của y.

Chỉ nghe Lan Nô Tu Đốn tiếp tục nói: “Người bắt đi tiểu Kì, ta nhất định sẽ không bỏ qua.”

Lý Đức miễn cưỡng nhếch khóe môi: “Đã biết, ta sẽ gọi người tới hỗ trợ.”

“Không cần, người trở về đi.” Lan Nô Tu Đồn nhìn mảnh vải trên tay lạnh lùng cự tuyệt cậu, phất tay bảo cậu có thể đi rồi.

Lý Đức thầm mắng trong lòng chính mình quá hèn hạ, biết rõ đến đây sẽ không có gì tốt đẹp vẫn nhìn không được mà chạy tới, hiện tại như ý nguyện thấy được đổi lại một thân đầy thương tích.

Xoay người rồi đi hai bước, Lý Đức nhìn không được cần môi quay đầu lại nói: “Thức, người vì cái gì lại không còn lạnh lùng như trước? Ta tình nguyện cùng người cô độc một đời.” Bởi vì không chiếm được, vì thế ta tình nguyện cùng người cô độc cả đời, cũng không muốn người vì bất cứ ai mà động tình.

Lan Nô Tu Đồn nghe lời cậu nói xong, khéo môi nhếch lên lộ ra nụ cười nhợt nhạt hiếm thấy: “Chỉ sợ không có cơ hội này.” Đời này, y đã định phải ràng buộc với tiểu tử kia.

Lý Đức không nói gì nữa, xoay người rời khỏi chủ trạch.

Nhìn thấy bóng dáng cao gầy của cậu, Lan Nô Tu Đồn không tiếng động thở dài, tùy tay kéo mảnh vải trên tay, thì thào lầm bầm: “Quả thật là càng lớn càng không trung thực.”

Mọi người ngồi hoặc đứng trong đại sảnh, chờ đợi trong bất an, lần trước Lan Nô Tu Đồn và Lý Đức đã có chuyện không vui, hiện tại Lan Nô Tu Đồn lại đang tức giận nhìn thấy Lý Đức không biết sẽ có phản ứng gì hoàn toàn không thể đoán được, mọi người đều vì Lý Đức mà lo lắng đổ một thân mồ hôi lạnh.

Mãi đến khi Lý Đức hồn bay phách lạc đi ra tiền sảnh, mọi người nhìn thấy Nạp Tây Vương không chút sứt mẻ gì lúc này mới âm thầm thở ra.

Không đợi mọi người tiến tới hỏi han, Lý Đức đã mở miệng trước: “Niên Vân, chúng ta trở về.”

Lam Đặc cùng Lan Nô Triết đã chuẩn bị tâm lý tiếp đón Lý Đức ở lại vài ngày, đột nhiên nghe thấy cậu phải đi về, nhất thời không tìm ra phương hướng, cuối cùng vẫn là Lam Đặc phản ứng nhanh nhạy: “Vương vất vả tới đây, sao không ở lại mấy ngày.”

“Không được, trong hoàng cung còn việc phải xử lý.” Lý Đức lắc đầu, kéo tay Niên Vân nhanh chóng đi ra ngoài, Niên Vân tùy ý cậu nắm, im lặng đi theo, từ lúc đến và đi vào Lan gia, Niên Vân thủy chung không mở miệng nói chuyện.

Lan Nô Triết cùng Lam Đặc cũng không có thành ý lưu khách, liền nói vài câu chào hỏi rồi tiễn bọn họ ra khỏi trang viên.

“Người nói xem, lần này vương tới rốt cuộc vì cái gì, thật là vì lo lắng cho phụ thân mới tới hỏi thăm sao?” Nhìn thấy đội ngũ đi xa, Lan Nô Triết mới quay qua hỏi Lam Đặc.

Lam Đặc bĩu môi: “Một nửa với một nửa đi.”

“Cái gì gọi là một nửa với một nửa? Người không nói chuyện thẳng thắn được sao, già rồi cứ thích nói một nửa.” Lan Nô Triết trừng ông.

“Người thích nghe hay không nghe.” Lam Đặc trợn mắt, xoay người trở về.

Lan Nô Triết vội vàng theo sau: “Đương nhiên muốn nghe, nói mau, bằng không ta nguyện rửa Na Cổ giải phẫu không thành công!”

Nghe thấy lời nói độc ác từ miệng cậu, Lam Đặc lập tức tặc mao: “Người lập lại lần nữa, người nói lần nữa xem, tin hay không ta lập tức cắn chết người.”

“Lam Đặc, bình tĩnh một chút, ta là thiếu chủ tử của người a, người không thể đeo tội danh giết chủ trên lưng a.” Lan Nô Triết vội vàng an ủi.

“Hừ.”

“Người đừng đi nhanh như vậy a, còn chưa nói một nửa một nửa là ý gì a.” Lan Nô Triết đuổi theo Lam Đặc vào tiền sảnh, lập tức nhìn thấy một tiểu cậu từ trong đi ra, chậm rãi tiến về phía này, Lan Nô Triết mỉm cười đón lấy, ôm lấy viên thịt cầu: “Tiểu tử, tỉnh ngủ rồi?”

Tiểu béo tựa vào trên vai Lan Nô Triết, nhu thuật gật đầu.

Nhìn thấy tiểu sủng mập mạp, Lam Đặc ghét bỏ đi tới ngồi xuống sô pha, sau đó mới chậm rì rì nói: “Lý Đức tới xem phụ thân ngươi là thật, đến thám thính tình huống cũng là thật.”

Lan Nô Triết ôm tiểu béo theo sau ngồi vào sô pha, lại bảo người mang tới chút đồ ăn vặt cho tiểu béo.

“Muốn thám thính tình huống thì cần gì phải tự mình đến, này không phải càng làm người ta nghi ngờ sao.” Lan Nô Triết khó hiểu.

Lam Đặc quay đầu lại nhìn tiểu béo, rốt cuộc nhịn không được đưa tay lên mặt cậu véo một phen, cảm giác thịt mềm nhũn trong tay làm Lam Đặc cả người nổi đầy da gà: “Người không để nó béo thêm một chút sao!”

“Không được, như vậy vừa vặn, còn béo nữa sẽ không đi được.” Cậu vẫn thích mang theo cơ thể tròn vo của tiểu béo đi tản bộ khắp nơi.

Lam Đặc xem thường, sờ soạng máy liên lạc, dặn dò người âm thầm đi theo vương, sau đó mới nói với Lan Nô Triết: “Vương tới là xem chúng ta có hoài nghi cậu ta hay không, nếu ta đoán không sai, kế tiếp cậu ta sẽ tới tìm người bắt tiểu Kỳ.”

Lan Nô Triết không đồng ý: “Thế cậu ta làm vậy không phải để lộ manh mối sao, vương không ngốc như vậy đi.”

Lam Đặc nhìn cậu liếc mắt một cái, lắc đầu thở dài nói: “Cậu ta quả thật không ngu ngốc như người.”

Lan Nô Triết nhut chí, không tiếng động trừng mắt.

“Cậu ta nhất định biết người Lan gia sẽ theo dõi vì thế cậu ta càng phải đi tìm người đã bắt tiểu Kỳ, biểu hiện càng lớn lại càng chứng minh cậu ta không có quan hệ tới việc này, là trong sạch, nếu cậu ta cùng người nọ thông đồng nhất định sẽ để người nọ có đường rút lui.”

“Cậu ta trong sạch thật sao?”

Lam Đặc cười nhạo: “Quý biết.”

“Vậy người nhất định biết.” Lan Nô Triết lạnh nhạt tổng kết.

Lam Đặc buồn bực: “Người mới là quý!”

Lý Đức vừa lên phi thuyền liền buông tay Niên Vân, trầm mặt nhìn ngoài cửa sổ, Niên Vân mím môi, do dự một chút nhưng vẫn quyết định tiến tới hỏi: “Y thế nào?”

Lý Đức quét mắt liếc mắt nhìn, hừ lạnh nói: “Cũng không có gì, chính là bất cứ lúc nào cũng có thể ăn thịt người.”

Niên Vân sững sốt, thấp giọng lẩm bẩm: “Người kia, thực sự quan trọng như vậy?”

Lý Đức đột nhiên cười hắc hắc thật quái dị, quay đầu lại chăm chú nhìn Niên Vân: “Niên Vân, ta phát hiện chúng ta rất giống nhau.” Quay đầu lại tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, còn nói thêm một câu: “Đáng thương giống nhau.”

Niên Vân cúi đầu, trầm mặc không nói, một lát sau mới nghe thấy Lý Đức nhẹ giọng nói: “Niên Vân, chết tâm đi, cả đời này y đã có người khác rồi.”

Niên Vân đột nhiên ngẩng đầu, cười đến dị thường lãnh diễm: “Lời này người tự nói ình nghe đi.”

Sắc mặt Lý Đức đột nhiên trầm xuống, nâng tay hung hăng tát lên mặt Niên Vân, ‘ba’ một tiếng, mặt Niên Vân lệch qua một bên, đầu bàn tay năm ngón hồng hồng chầm chậm xuất hiện trên gương mặt trắng nõn của cậu.

Chỉ nghe thấy Lý Đức lạnh lùng phun ra hai chữ: “Tiện nhân.”

Ta là tiện nhân, người không phải sao! Xoa gương mặt bỏng rát, Niên Vân thâm bất cười trong lòng.

Phi thuyền chạy không bao lâu, Lý Đức liền phân phó người vòng qua hướng khác, Niên Vân nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, mơ hồ nhớ ra đây là hướng tới Khách Lỗ gia, trước đây cậu từng bị Lý Đức phái tới nơi này truyền tin cho Khách Lỗ Phi.

Khách Lỗ Phi mấy ngày nay hiếm có dịp ngoạn ngoạn ở trong nhà, không ra ngoài ăn chơi đàng điếm, người trong Khách Lỗ gia cảm thấy rất quái dị, chẳng lẽ hôm nay sắp có mưa, hay thái dương mọc từ phía tây, mẹ của hắn rất lo lắng không biết đứa con bảo bối có phải sinh bệnh gì hay không, sống chết gì cũng muốn kéo hắn tới bệnh viện kiểm tra.

Hôm nay Khách Lỗ Phi không ra ngoài lêu lổng như bình thường, ôm hai tiểu sủng ngủ cả ngày, đột nhiên có hạ nhân vội vàng chạy tới gọi hắn dậy, nói là Nạp Tây Vương tìm hắn, tin tức này làm hắn sợ tới mức té từ trên giường xuống.

Rối loạn một trận xong, Phi thiếu rốt cuộc cũng quần áo chỉnh tề ở trong phòng khách chào hỏi Lý Đức.

Bảo mọi người lui ra sau, trên mặt Lý Đức lộ ra biểu tình bí hiểm, tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn Phi thiếu, vẻ mặt Phi thiếu vô cùng cung kính, chính là không hiểu vì sao Vương lại hào phóng như vậy tới tận nhà gặp hắn, phải biết là, chuyện hai người bọn họ hợp mưu không thể để người khác biết a!

“Khách Lỗ Phi, không ngờ ngươi làm việc thật gọn gàng.” Lý Đức hộp một ngụm trà, mỉm cười.

Khách Lỗ Phi nơm nớp lo sợ đứng một bên, cười đáp: “Chuyện tình vương phân phó, ta đương nhiên phải gắng hết sức.”

Lý Đức thiêu mi nhìn hắn, cười nói: “Ta phân phó ngươi làm việc khi nào?”

Khách Lỗ Phi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Lý Đức: “Ngày đó ngươi không phải bảo Niên Vân tới đây tìm ta sao? !” Nghĩ thầm, Vương sao lại trở mặt như vậy làm hắn xem đến hồ đồ.

Lý Đức phát tay đánh gãy lời hắn, nói: “Người đâu? Ta muốn thấy.”

Khách Lỗ Phi vội vàng gật đầu: “Vương đi theo ta.....”

Nhan Tử Kỳ cảm thấy cả người cứ mê man, hắn đã bị nhốt vài ngày đi, trong phòng không có cửa sổ không thể quan sát bên ngoài, vì thế Nhan Tử Kỳ không hề có khái niệm thời gian, chỉ biết ăn xong lại ngủ, ngủ dậy lại ăn, không choáng mới là lạ.

Bình thường khi tới bữa cơm sẽ có người đưa vào một loại trái cây có màu xanh lá từ cái lỗ nhỏ bên dưới cánh cửa, Nhan Tử Kỳ không khách khí với bọn họ, đưa tới bao nhiêu hắn ăn bấy nhiêu, hắn còn phải giữ thể lực để chờ Lan Nô Tu Đồn tới cứu.

Bất quá hôm nay đã muộn vẫn không có người đem cơm tới, Nhan Tử Kỳ đang cảm thấy buồn bực thì nghe thấy cửa rang rắc một tiếng, mở ra, Nhan Tử Kỳ nhìn chằm chằm cánh cửa mở ra mà sững sờ, hắn còn tưởng nó vĩnh viễn sẽ không mở ra, thậm chí nhiều lần hắn ảo tưởng khi đã thú đại thúc tới cứu mình có lẽ sẽ trực tiếp nổ tung phòng nhỏ này!

Chờ cửa mở ra hoàn toàn, thấy rõ bộ dáng người tiến vào, Nhan Tử Kỳ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Lý Đức người này hắn cũng đã quá quen thuộc, lần trước suýt chút nữa bị khinh bạc, mà người bên cạnh Lý Đức, Nhan Tử Kỳ nhớ lại một chút, là tên lưu manh gặp trong tiệm trang sức đã thú đại thúc dắt mình đi.

Được rồi, hắn tới Nạp Tây lâu như vậy, đặc tội cũng chỉ có hai người này, không còn ai nữa, kỳ thật hắn nên sớm đoán ra, chính là, Nhan Tử Kỳ hắn có gì mà hai vị đại nhân vật này phải liên thủ đối phó a? Chẳng lẽ bởi vì sau lưng hắn có chỗ dựa quá vững chắc sao?

“Xem ra ngươi thật tự tại.” Ánh mắt Lý Đức liếc một vòng căn phòng nhỏ, mỉm cười hướng Nhan Tử Kỳ nói.

Nhan Tử Kỳ bĩu môi: “Đây cũng là nhờ phúc của ngươi.”

Lý Đức vẫn tươi cười như cũ: “Ta còn có thể cho ngươi càng thoải mái hơn nữa.”

“Cảm tạ, ta ra sao cũng không nhọc công người lo lắng.” Bị người lo lắng mới gọi là đau khổ, Nhan Tử Kỳ không kiên nhẫn nghĩ.

“Nhan Tử Kỳ, ta giết người đơn giản như giết một con sâu vậy, người tin không.” Lý Đưa đưa tay nắm lấy cằm Nhan Tử Kỳ, lại bị hắn hung hăng gạt bỏ.

Chỉ nghe thấy Nhan Tử Kỳ cười cười nói: “Nếu người muốn giết ta cũng sẽ không chờ tới tận bây giờ.”

Lý Đức hí hóp mắt nhìn hắn, sắc mặt lạnh nhạt, lạnh lùng nói: “Nhan Tử Kỳ, người có thể không chết, chỉ cần người rời khỏi Lan Nô Tu Đốn.”

“Hắc hắc, vậy người vẫn để ta chết đi, phải biết rằng, không được gặp y, ta sống không bằng chết.” Nhan Tử Kỳ nói xong lời này, trong lòng cười thầm, nghĩ rằng mình nói ra lời thổ lộ sâu sắc như vậy đáng tiếc đã thú đại thúc lại không nghe được, nếu nghe thấy không biết sẽ vui sướng cỡ nào.

Lý Đức nhìn bộ dáng thâm tình của hắn mà ghê tởm, hung hăng liếc mắt một cái, lập tức xoay người rời đi.

Khách Lỗ Phi nhìn thấy hai người đấu khẩu ừ ừ cạc cạc chả hiểu gì, mãi đến khi Lý Đức xoay người đi hắn mới đau đầu theo sau.

60. Chương 60: Thoát Hiểm

Mặt trời dần ngã về phía tây, màu đỏ rực rỡ chiếu rọi xuyên qua những đám mây, nhuộm màu cho những tòa kiến trúc nguy nga tráng lệ, màu đỏ kia, tiên diễm như màu máu vô cùng quý dị, sâu bên trong đình viện, tiếng dã thú gào rống từng đợt, tê tâm liệt phế làm người bên ngoài nghe thấy mà run sợ.

Lam Đặc nện bước tiến nặng nề tiến vào chỗ sâu trong đình viện, biểu tình vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng lại không bình tĩnh được chút nào, không chỉ không bình tĩnh ngược lại vô cùng rối loạn!

Lan Nô Triết làm oán khí của ông dâng cao thấu trời xanh, nguyên nhân chính là: đại chủ tử cáu kỉnh cũng không tính đi, này ngay cả tiểu chủ tử cũng không phúc hậu phải tay mặc kệ việc kinh doanh, chuyện gì cũng đổ hết lên người ông, làm ông hết làm cu li lại làm vật hi sinh.

Tức thì tức, nhưng chuyện chính sự vẫn không thể chậm trễ được, Lam Đặc chỉ có thể vừa tự an ủi mình vừa đi về phía hành lang, dã thú rống to một tiếng, âm thanh truyền tới tai Lam Đặc làm toàn thân ông nổi lên một tầng da gà.

Nghĩ thầm, chủ tử thật sự rất quá đáng, vì cái gì lúc Lý Đức tới y không thả Phổ Tư ra, cứ mỗi lần ông tiến vào Phổ Tư nhất định sẽ xuất hiện, này rốt cuộc là vì cái gì a a a!

Xuyên qua hành lang, một bước vào sân, một dục thú mặt mũi hung tợn vọt về phía ông, Lam Đặc sợ hãi kêu lên một tiếng, chặt vật né tránh công kích của dã thú sau đó nhắm thẳng cầu thang mà vọt tới, chờ đến lúc ngã ngồi trên cầu thang ông mới nghiêng rằng nghiêng lợi hung hăng trừng Phổ Tư, sau đó phải tro bụi trên người, đi tới thư các trên lầu hai.

Lan Nô Tu Đốn tựa người ngồi trên sô pha, tay cầm một ly rượu lam sắc, mặt vô biểu tình nhìn ông.

Lam Đặc bị y nhìn đến phát sợ, khụ một tiếng nói: “Vương sau khi rời khỏi trang viên Lan gia, đi tới trang viên Khách Lỗ.”

Lan Nô Tu Đốn hơi nhíu mi: “Khách Lỗ Hách?” Trong âm tượng y với người này không có giao tình gì, là một thương nhân, cũng là một chính khách, gặp mặt cũng chỉ gật đầu chào hỏi mà thôi.

“Vương tới tìm Khách Lỗ Phi.” Lam Đặc trả lời.

“Là tên bị ta bẻ gãy một bàn tay?” Bị bẻ một cánh tay là ấn tượng duy nhất Lan Nô Tu Đốn với người này.

Lam Đặc nghĩ thầm, trí nhớ người không thể tốt một chút sao, thế nào cũng chính là một vụ máu chảy đầm đìa làm người ta nhớ rõ a!

“Chính là hắn.”

“Người nói tiểu tử bị người này bắt đi?” Nghĩ tới cảnh tiểu tử bị một người từng chọc ghẹo hấn bắt đi, Lan Nô Tu Đồn liền ngồi không yên, ly rượu cầm trên tay bị ném qua một bên.

“Điều này có thể, trước mắt chỉ là phỏng đoán, ta sẽ phái người đi xác nhận.”

Lan Nô Tu Đồn liếc mắt: “Nhanh đi.”

Lam Đặc gật đầu, xoay người đi ra ngoài, đi tới cửa lại rụt trở lại: “Chủ tử, phiền người thu Phổ Tư lại đi.”

Lan Nô Tu Đồn nhìn ông: “Vì sao?”

“Ta là vô tội a, người không thể để nó làm ta bị thương.” Lam Đặc nói ra nỗi đau trong lòng.

“Tìm một người suốt nhiều ngày như vậy cũng không tìm ra, người cảm thấy vô tội sao!” Lan Nô Tu Đồn không đồng ý.

Quả nhiên là giận chó đánh mèo, Lam Đặc không thể không xuất đòn sát thủ: “Nhưng nếu như ta bị Phổ Tư cắn, ai giúp người tìm Nhan Tử Kỳ.”

Lan Nô Tu Đồn hơi sững sốt, lúc này mới không tình nguyện mà huýt sáo một tiếng, bên ngoài đình viện lập tức im lặng, Lam Đặc thở nhẹ một hơi, xoay người rời đi.

Chờ đem tiểu tử kia tìm về, nhất định phải đem hấn cột lại bên người, một tác cũng không cho rời đi, Lan Nô Tu Đồn yên lặng thầm quyết định, giương mắt nhìn về phía sắc trời dần u ám ngoài cửa sổ, nội tâm đã thủ đại thúc cũng dần dần lắng xuống.

Không tiếng động thở dài: tiểu tử, nhớ người.....

Hoàng cung vào sáng sớm nơi nơi im ắng, Niên Vân thân đơn bóng chiếc đi trên hành lang gấp khúc như một mê cung, nhưng điều này không làm khó người đã ở đây lâu năm, Niên Vân quen thuộc đi tới nơi chuyển chỗ, tìm một phi thuyền và người lái, bảo hấn chở mình đến Khách Lỗ gia, tài xế này trước đây cũng từng tiếp xúc với Niên Vân, lần trước cũng là người này đưa cậu tới Khách Lỗ gia, vì thế lần này Niên Vân tới tìm người này cũng không hỏi nhiều, chở Niên Vân thẳng tới Khách Lỗ gia.

Tới Khách Lỗ gia, Niên Vân đuổi tài xế đi, một mình tiến vào trang viên, chủ nhân Khách Lỗ gia còn chưa thức giấc, Niên Vân bảo người thông báo một tiếng cho Khách Lỗ Phi, sau đó ngồi chờ ở tiền sảnh, không bao lâu sau nhìn thấy Khách Lỗ Phi còn mặc áo ngủ vội vàng chạy tới, nhìn thấy Niên Vân liền có chút kinh ngạc: “Người tới sớm như vậy có phải Vương có phân phó gì không?”

Niên Vân gật đầu, sắc mặt có chút tái nhợt bất quá cậu luôn làm người ta có cảm giác mình quá trắng, nên dù có tái thì người ngoài cũng không để ý.

“Vương bảo ta tới đem người đi.” Niên Vân thần nhiên nói.

Khách Lỗ Phi rất bất ngờ: “Sao đột ngột lại muốn đem đi.” Lúc trước vương bảo hấn hỗ trợ bắt người, cơ hội để hấn biểu hiện rất cuộc cũng tới, hơn nữa Lan Nô Tu Đồn còn có mối thù bẻ tay, hấn cũng có thể thừa dịp này mà giải tỏa cơn tức.

Nhưng hấn quá xem nhẹ chấp nhất của Lan Nô Tu Đồn với tiểu sủng này, cư nhiên giới nghiêm toàn bộ Nạp Tây, làm hấn muốn ra ngoài cũng không dám, cả ngày ở trong nhà chờ đợi vương hạ lệnh, hôm qua không hiểu sao vương lại tới đây một chuyến, sau đó hôm nay lại bất ngờ bảo Niên Vân tới đây đem người đi, Khách Lỗ Phi hấn tuy là chỉ là hỗ trợ nhưng cũng không đến mức bị coi khinh đến cỡ này đi.

“Có tin vật không?” Nếu dễ dàng để người bị mang đi như vậy, kia không phải trận này hấn ra quân vô ích sao!

“Bắt người là chuyện bí mật, người còn muốn nói toạc ra cho tất cả mọi người biết à.” Niên Vân liếc mắt xem thường: “Mau đem người ra, để vương sốt ruột đối với ta hay người cũng không phải việc tốt, yên tâm đi, việc này người làm tốt lắm, vương nhất định sẽ ban thưởng.”

Khách Lỗ Phi nửa tin nửa ngờ.

Niên Vân thấy hấn có vẻ không tín nhiệm, không thể không nói thêm: “Vương bảo ta hiện tại đến đem người đi là vì giúp người, Lan gia phỏng chừng đã biết người bắt người, rất nhanh sẽ có người tới tìm, người

biết đấy, ngay cả vương còn phải kiêng kị Lan Nô Tu Đốn ba phần, đến lúc đó xảy ra chuyện gì vương cũng không đảm bảo có thể bảo vệ người.”

Cần nhắc một chút, Khách Lỗ Phi cuối cùng vẫn dắt Nhan Tử Kỳ ra.

Nhan Tử Kỳ còn đang trong mộng đẹp được gặp lại Lan Nô Tu Đốn, lại đột nhiên bị đánh thức, sau đó bị Khách Lỗ Phi mang ra khỏi phòng nhỏ, chờ đến khi nhìn cảnh sắc sáng ngời bên ngoài, Nhan Tử Kỳ nhất thời không thể thích ứng mà neho mắt lại.

“Đi theo ta.” Niên Vân nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của Nhan Tử Kỳ, nhẹ giọng nói một câu như vậy.

Nhan Tử Kỳ nhìn thấy là Niên Vân, tâm tình vốn đang vui sướng trong nháy mắt nguội lạnh, nghĩ thầm, tên nhãi Niên Vân này cũng không tốt lành gì, đi chung với tên này thà bị nhốt trong phòng nhỏ còn hơn.

“Không đi.” Nhan Tử Kỳ tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, quyết định không đi.

Niên Vân cười lạnh, ánh mắt âm u nhìn hắn.

“Đi hay không không phải do người quyết định.” Khách Lỗ Phi hung hăng xách Nhan Tử Kỳ lên ném từ trên ghế xuống.

Nhan Tử Kỳ bị ném xuống đất, đau đến nhăn mặt: “Được, hổ lạc bình dương bị khuyển khi, đi thì đi.” Là đại trượng phu co được dãn được, chờ ta quay về để dã thú đại thúc nhà ta chinh chết các người! (người như vậy mà là đại trượng phu sao! ! ORZ.....)

Niên Vân cự tuyệt Khách Lỗ Khắc cho người đưa tiễn, mang Nhan Tử Kỳ một đường ra ngoài.

Chờ đến khi rời khỏi Khách Lỗ gia, Nhan Tử Kỳ nhìn bóng dáng đơn bạc đi phía trước, không khỏi cảm thấy nghi hoặc, Niên Vân này cũng quá dễ dãi đi, chỉ tới một mình?

So với thú nhân, cơ thể hắn gầy yếu rất nhiều, nhưng so với Niên Vân, chính mình mạnh khỏe hơn, Niên Vân không sợ hắn đánh người rồi chạy trốn sao?

Hai người im lặng đi một đoạn đường, Nhan Tử Kỳ rốt cuộc nhin không được: “Này, người rốt cuộc muốn làm gì?”

Niên Vân quay đầu lại, biểu tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, thần sắc này làm Nhan Tử Kỳ nhớ tới lần đầu tiên mình nhìn thấy Niên Vân, khi đó cậu ta bị lá cây cắn xuất huyết nhưng vẫn thản nhiên như vậy, thờ ơ như vậy.

“Niên Vân, nếu đánh nhau, người đánh không lại ta.” Trong tình huống một chọi một, phần thắng của hắn khá lớn.

Niên Vân nhếch môi, giống như đang cười: “Ta không muốn đánh với người, người đi đi.”

Nghe thấy đối phương dễ dàng thả mình đi, Nhan Tử Kỳ chấn kinh, trợn mắt há hốc nhìn Niên Vân, hắn nghĩ Niên Vân đứng cùng một bên với Lý Đức nên luôn xem cậu ta là địch nhân, hôm nay địch nhân lại tùy tiện thả mình đi, trong nhất thời Nhan Tử Kỳ quả thực không thể thích ứng.

“Các người thiên tâm vạn khổ tìm cơ hội bắt ta tới, hôm nay lại thả ta đi?”

“Thế nào, chẳng lẽ người bị nhốt tới nghiện? Thả người đi không tốt sao?” Niên Vân cười lạnh.

Nhan Tử Kỳ đau đầu: “Quên đi, không thể nói chuyện với người, bắt quá dù người thả ta, ta cũng sẽ không cảm kích.”

Niên Vân nhìn hắn: “Lý Đức chuẩn bị hôm nay sẽ phái người tổng xuất người khỏi Nạp Tây, mục tiêu là vương quốc hoang vu.”

Nhan Tử Kỳ không biết vương quốc hoang vu ở đâu, bắt quá nghe cái tên cũng biết không phải nơi tốt lành: “Hắn tổng xuất ta đi, người phải cao hứng mới đứng sao ngược lại lại chạy tới thả ta.”

“Bởi vì đi cùng người còn có ta.”

Cừ thật, hóa ra là tự cứu mình, khó trách cậu ta đột nhiên tốt bụng như vậy!

Nhan Tử Kỳ hiểu rõ gật gật đầu: “Người chạy tới cứu ta, kỳ thật là hi vọng ta có thể bảo vệ người không chết đi.”

Niên Vân mím môi, tuy rằng không nguyện ý thừa nhận, nhưng đó lại là sự thật, hơn nữa nếu như cậu không đoán sai, Lan Nô Tu Đồn đã biết vị trí Nhan Tử Kỳ, vì thế Lý Đức mới khẩn cấp muốn đem người đi như vậy, chính mình sáng sớm nay chạy tới cứu người, thật ra cũng chỉ là thuận nước giong thuyền mà thôi.

Biết được con ách chủ bài nằm trong tay mình, Nhan Tử Kỳ nhanh chóng hóa bị động thành chủ động, cười nói: “Nói như vậy, ngược lại là người có việc cầu ta.”

Niên Vân đứng im, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Tìm một tảng đá ngồi xuống, Nhan Tử Kỳ hướng Niên Vân vẫy tay: “Đến bên này ngồi một chút, chúng ta hảo hảo tâm sự.”

Thần sắc Niên Vân có chút không vui nhưng vẫn chậm rãi đi tới, đứng bên cạnh Nhan Tử Kỳ chứ không ngồi xuống.

“Người làm thế nào biết Lý Đức muốn đưa chúng ta đi?” Nhan Tử Kỳ trong hoàn cảnh gấp gáp này vẫn ung dung, dường như hắn đã chuẩn bị rất nhiều nghi vấn để hỏi.

“Nghe lén.”

“Người tới cứu ta như vậy không sợ Lý Đức bắt trở về sao?” Nhan Tử Kỳ suy nghĩ một chút, cảm thấy Niên Vân hẳn không ngu ngốc như vậy.

“Chỉ cần Lan Nô Tu Đồn không truy cứu, ta có biện pháp làm Lý Đức không tìm ra ta.”

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Niên Vân, Nhan Tử Kỳ đột nhiên cảm thấy cậu ta kỳ thật thực đáng thương, bị bắt tới Nạp Tây thành nhân sung, tuy thân phận chủ tử rất hiển hách nhưng cũng phải đi qua một chặn đường nhấp nhô, đầu tiên là theo Lan Nô Tu Đồn, sau đó lại cùng Lý Đức, hiện tại lại không thể không rời đi Lý Đức, một mình tự nghĩ biện pháp sinh tồn.

“Niên Vân, tuy rằng đã theo Lý Đức nhưng người người thích vẫn là dã thú đại thúc đi.”

Niên Vân nghiêng đầu nhìn hắn, vẻ mặt mờ mịt: “Dã thú đại thúc?”

“Chính là Lan Nô Tu Đồn.” Nhan Tử Kỳ xấu hổ giải thích, nghĩ thầm, chính mình cứ thường xuyên gọi Lan Nô Tu Đồn là dã thú đại thúc chứ kỳ thật bộ dáng y một chút cũng không lão, chính là gọi như vậy rất dễ nghe, giờ cũng khó mà thay đổi.

Niên Vân nghe thấy tên Lan Nô Tu Đồn, đột nhiên nhợt nhạt cười, sau đó bất đắc dĩ nói: “Thích thì được gì, trong mắt y ta không là gì, chính là người khác muốn y có thể tặng làm lễ vật mà thôi.” Niên Vân nói tới đây, ánh mắt nhìn Nhan Tử Kỳ chợt trở nên hung ác, chỉ nghe cậu ta thấp giọng nói: “Nhan Tử Kỳ, cho tới nay ta chỉ hận không thể làm người chết đi.”

Nhan Tử Kỳ rung mình một cái: “Đừng, ta chết thì ai giúp người cầu tình.”

Niên Vân thở dài, lại vắn vẹo nghiêm mặt mỉm cười: “Đúng vậy, vì thế cho dù ta có hận người thì người cũng không thể chết.”

“Kỳ thật Lan Nô Tu Đồn vẫn rất quan tâm người nha, lúc trước không phải y thường xuyên hỏi thăm tin tức của người sao?” Không biết vì cái gì, nhìn bộ mặt bi ai của cậu ta, Nhan Tử Kỳ nhịn không được mà mềm lòng.

Niên Vân sững sốt một chút: “Người ghen sao?”

“Ta vì cái gì phải ăn chút dấm chua của người.” Nhan Tử Kỳ phản đối, kia đã là chuyện rất lâu trước kia, khi đó hắn còn chưa có ý tứ gì với dã thú đại thúc.

“y hỏi thăm chỉ là tình huống sức khỏe của ta mà thôi, dù sao chuyện ta phẫu thuật cũng là do y quyết định.”

“Giải phẫu gì?” Nhan Tử Kỳ tò mò hỏi.

Niên Vân lắc đầu: “Ta cũng không hiểu, chỉ biết là sau khi giải phẫu, ta có thể bảo trì dung mạo này, lão hóa cũng chậm hơn, lúc đó kỹ thuật còn chưa hoàn thiện nên ta làm loại phẫu thuật này là khá mạo hiểm.”

Nhan Tử Kỳ gật gật đầu, đột nhiên nghĩ tới, Niên Vân sau khi phẫu thuật có thể kéo dài tuổi thọ, kia không phải hẳn cũng có thể làm như vậy nha, thế không phải có thể ở cùng Lan Nô Tu Đồn rất lâu hay sao! Chủ ý này không tồi, trở về phải hảo hảo nói chuyện với dã thú đại thúc mới được.

Niên Vân nhìn Nhan Tử Kỳ cứ hỏi không dứt không thể không ngăn cản: “Người không nghĩ cách rời đi sao? Nếu vương phát hiện ra nhất định sẽ phái người đuổi theo.”

Nhan Tử Kỳ lúc này mới vỗ đầu đứng lên: “Thiếu chút nữa đã quên đại sự, mau đi thôi, mau chạy khỏi nơi này.” Mới đi được vài bước, Nhan Tử Kỳ lại bối rối: “Niên Vân, người biết hướng nào đi trang viên Lan gia không?”

Niên Vân liếc mắt xem thường, từ túi tiền lấy ra một cái máy liên lạc đưa cho hắn: “Người gọi người tới đón, ta phải đi trước.”

“Người không theo ta trở về sao?” Nhan Tử Kỳ bất ngờ nhìn cậu, hắn nghĩ Niên Vân sẽ dựa vào hắn, nhờ hắn bảo vệ.

“Chỉ cần Lan gia không tìm ta gây phiền toái, ta sẽ an toàn.” Niên Vân kéo mũ áo choàng trùm lên, xoay người ly khai.

Nhan Tử Kỳ vội vàng vươn tay kéo cậu lại: “Này này này, ta không biết dùng máy liên lạc.”

Niên Vân bất đắc dĩ, không thể hiểu nổi một người như vậy sao có thể được Lan Nô Tu Đồn coi trọng như vậy? Suy nghĩ xong cậu cuối cùng vẫn bước tới cầm lấy máy liên lạc nhấn một chút xong đưa cho hắn: “Ta kết nối với Lan gia trang viên rồi, người tự mình nói đi.”

Nhìn thấy Niên Vân lại rời đi, lần này Nhan Tử Kỳ cũng không ngăn cản mà luống cuống tay chân nói chuyện qua máy liên lạc.

Tuy có chút kỳ quái nhưng dù sao thì hắn cuối cùng cũng có thể về nhà, có thể gặp lại Lan Nô Tu Đồn! Con mẹ nó thực thích a.....

61. Chương 61: Nùng Tình Mật Ý

Thời gian chờ đợi lúc nào cũng trôi qua thực chậm, kỳ thật liên lạc với trang viên Lan gia cũng chưa qua lâu nhưng Nhan Tử Kỳ cảm thấy một giây trôi qua như một năm, hận không thể có phép thuật di chuyển trong chớp mắt có thể ngay lập tức quay về trang viên.

Đột nhiên một tiếng chim kêu truyền tới, tiếp đó là một bóng đen xẹt ngang che lấp mặt trời, Nhan Tử Kỳ ngẩng đầu, dực thú trắng quen thuộc làm trái tim Nhan Tử Kỳ nhanh chóng hạ xuống.

Tái Á nhanh chóng đáp xuống, không đợi nó đáp vững một bóng dáng cao lớn trên lưng Thái Á đã nhảy xuống, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt hắn, không chờ Nhan Tử Kỳ phản ứng đã bị người kia ôm vào vòng tay ấm áp quen thuộc.

“Đại thúc.” Vừa hô lên một tiếng, hốc mắt Nhan Tử Kỳ liền cay xè, hít một hơi thật sâu, cố gắng chớp mắt không để nước mắt tràn ra.

Mặt Lan Nô Tu Đồn không chút biểu tình nâng hắn lên, nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, xác định tiểu tử này hoàn hảo không bị thương tổn gì mới ấn một nụ hôn dài lên trán hắn.

“Về nhà.” Âm thanh của dã thú đại thúc có chút khàn khàn nhẹ nhàng nói.

Nhan Tử Kỳ gật gật đầu, hướng y nhẹ nhàng mỉm cười thật tươi.

Lan Nô Tu Đồn trầm mặc ôm hắn ngồi trên lưng Thái Á.

Dực thú phẩn khởi kêu to một tiếng, vỗ cánh vọt lên bầu trời, mấy ngày nay nó bị nghẹn đến thê thảm, bởi vì tâm tình của Lan Nô Tu Đồn quá tệ luôn triệu hồi Phổ Tư, khó có dịp được chủ nhân phóng xuất, nó có thể không vui sướng sao.

Gió mát gào thét bên tai, Nhan Tử Kỳ lặng lẽ ngẩng đầu nhìn nam nhân, nguyên bản nam nhân đang trầm mặt nhìn phía trước tựa hồ cũng cảm ứng được ánh mắt của hắn, cúi đầu để ánh mắt giao nhau.

Bị đôi mắt thâm thúy kia nhìn, Nhan Tử Kỳ cảm thấy ý nghĩ mình nóng lên, đột nhiên tiến tới hôn lên môi đối phương, hơi thở quen thuộc làm hắn có chút choáng váng.

Vốn chỉ là một nụ hôn nhạt như chuồn chuồn lướt nước lại như châm lên một ngòi nổ, chỉ thấy Lan Nô Tu Đồn dùng sức ôm chặt hắn, nụ hôn mãnh liệt lập tức ập tới.

Nhan Tử Kỳ bị ép ngưỡng cổ, há miệng thừa nhận tác cầu khẩn thiết của Lan Nô Tu Đồn.

Sau một hồi hai người mới thở hổn hển buông nhau ra, Nhan Tử Kỳ cúi đầu thì thấy một bàn tay của dã thú đại thúc đã muốn vói vào bên trong vật áo hắn.

Mặt đỏ lên, Nhan Tử Kỳ trợn mắt trừng Lan Nô Tu Đồn, dã thú đại thúc ho nhẹ một tiếng, ngượng ngùng rút tay trở về, nghĩ thầm, nguy hiểm quá, thiếu chút nữa y đã cưỡng ép hắn trên lưng Tái Á.

Tái Á ở trên không trang viên lượn một vòng, cũng không đáp xuống nơi mọi người đang tụ tập ở tiền viện mà trực tiếp đáp xuống tiểu viện trong trạch chủ.

Lam Đặc nhìn thấy chủ tử đón người trực tiếp mang về phòng mình, chỉ có thể ho nhẹ một tiếng, đối với mọi người đang tụ tập trong sân phát tay nói: “Giải tán, đứng đây làm gì.”

Lan Nô Triết ôm tiểu béo, nhếch môi cười: “Thực bá đạo, không để người ta nhìn một chút.”

Lam Đặc nhìn cậu một cái xoay người trở về ốc.

Lan Nô Triết vỗ vỗ thí thí phì đô đô của tiểu béo: “Ai, như vậy là không được xem diễn rồi, bảo bối chúng ta về phòng thôi.”

Nhan Tử Kỳ một đường bị ôm thẳng về phòng Lan Nô Tu Đồn, chờ khi vừa tiến vào cửa, Nhan Tử Kỳ lập tức hóa thành tiểu lão hổ, từ trên người dã thú đại thúc nhảy xuống sau đó nhào tới xé quần áo của y.

Dã thú đại thúc thoáng sửng sốt, lập tức ngẫm hiểu muốn giúp Nhan Tử Kỳ xé quần áo của mình, Nhan Tử Kỳ trừng mắt liếc y, gấp gáp nói: “Ta làm.”

Tuy động tác Nhan Tử Kỳ không tính là chậm nhưng dã thú đại thúc vẫn khinh bỉ hành động vụng về của hắn, tự mình ra tay sau đó lại bế đứng hắn lên đi thẳng vào phòng tắm.

Đá văng cửa phòng, dã thú đại thúc ba bước chỉ cần bước hai bước, trực tiếp xem người vào bồn tắm đã chứa đầy nước, chính mình cũng nhanh chóng nhảy vào.

Nhớ nhưng quá độ làm cho tất cả động tác đều trở nên gấp gáp không thể nhịn được, Nhan Tử Kỳ thậm chí không chờ dã thú đại thúc giúp mình khuếch trương, hai chân đã quăn lấy thắt lưng trắng kiện của dã thú đại thúc, lắc lắc mộng ma sát.

Dã thú đại thúc vốn đã không thể nhịn, lúc này bị tiểu tử kia cứ va chạm như vậy chỉ cảm thấy có hàng tấn thuốc nổ đang bùng nổ trong đầu mình, nháy mắt biến lí trí y thành tro bụi.

Đạo đầu a, khuếch trương a, tất cả đều là phù du, phải dùng mãnh to lớn mới là vương đạo.

Vì thế nương theo ôn thủy bắt đầu khởi động, dã thú đại thúc đẩy thắt lưng một cái trong chớp mắt đưa tiểu dã thú dưới thân đâm thẳng vào trong cơ thể Nhan Tử Kỳ.

Nhan Tử Kỳ cảm nhận một trận xé rách đau đớn từ phía dưới truyền đến, làm hắn không chịu được mà khẽ rên thành tiếng, nhưng dù đau đớn nhưng cũng đau đến an tâm, hắn rốt cục lại có thể nằm trong ngực nam nhân này.

“Tiểu tử.....” Lan Nô Tu Đồn vừa dùng sức va chạm vừa ghé vào bên tai hắn trầm thấp thở dài.

Chờ hai người thu thập sạch sẽ nằm trên giường đã là chuyện rất lâu sau đó, Nhan Tử Kỳ nằm sấp trên giường, để dã thú đại thúc giúp hấn xoa thắt lưng, lực đạo có lúc mạnh có lúc nhẹ làm hấn được mát xa vô cùng thoải mái, nhưng cũng cảm thấy thực mất mặt cuối cùng vùi đầu mình vào trong gối.

Lan Nô Tu Đốn biết tiểu tử then thùng, cũng không vạch trần hấn, chính là khống chế lực mạnh yếu trên tay, ẩn ẩn xuống.

“Đại thúc.” Nhan Tử Kỳ buồn bực nói: “Đại thúc ta đói bụng, muốn ăn thịt.” Mấy ngày nay cứ phải ăn trái cây, miệng cũng sắp biến thành mỏ chim rồi.

Lan Nô Tu Đốn nhếch môi cười nhẹ, đứng dậy đi ra cửa, mới đi được một nửa đã bị Nhan Tử Kỳ gọi lại: “Này.”

“Còn muốn cái gì?” Dã thú đại thúc trở lại hỏi hấn.

“Dù sao thì người cũng mặc quần áo vào đi!” Nhan Tử Kỳ rống giận.

Dã thú đại thúc cúi đầu nhìn thoáng qua cơ thể mình, thiêu mi nói: “Chờ chút nữa còn làm, mặc rồi lại cởi rất phiền toái.”

Phiền toái muội người, ý người là muốn để bộ dáng này cho người khác xem sao, cuồng khỏa thân! ! !

Dã thú đại thúc không hổ là dã thú, quả thực cứ lỏa thân như vậy mở cửa gọi người đưa đồ ăn tối, nghe thấy Nhan Tử Kỳ nằm trên giường xúc động muốn chết đi, y thích mất mặt là chuyện của y, việc gì còn kéo hấn vào cùng mất mặt a a a!

Chờ Nhan Tử Kỳ quần sần đàn ăn uống no đủ xong, dã thú đại thúc lập tức nhào tới chuẩn bị xé sần đàn trên người hấn làm Nhan Tử Kỳ sợ tới mức liên tục lui về phía góc giường: “Người đừng lại đây a, vừa rồi rõ ràng đã làm!”

“Vừa rồi là người chủ động.” Dã thú đại thúc cười vô cùng ôn nhu, nhưng lời nói lại làm người ta tức chết.

Nhan Tử Kỳ trợn trắng mắt, làm chuyện này, ai chủ động có gì khác nhau!

“Đừng nha, ta mới vừa ăn no.”

“Người ăn no ta vẫn còn đói!” Dã thú đại thúc nhú mi nhìn hấn.

Nhan Tử Kỳ chậm rãi đi tới bên người dã thú đại thúc, vươn tay sờ mặt y, đau lòng nói: “Đại thúc, mấy ngày nay người không ăn cơm phải không, gầy như vậy!”

Lan Nô Tu Đốn ra vẻ thành thật gật đầu: “Nếu biết ta gầy còn không mau uy ta ăn no.” Nói xong lại nhào lên người hấn.

Nhan Tử Kỳ nằm trên giường xoay tới xoay lui không chịu phối hợp, dã thú đại thúc bị hấn nháo loạn chỉ có thể bắt lấy hai tay hấn cố định trên đỉnh đầu, cúi xuống nhìn hấn.

Hai tay Nhan Tử Kỳ bị cố định, mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển, toát ra mị hoặc không thể dùng ngôn từ để giải thích, chỉ thấy hấn gập một chân, dùng bàn chân cọ xát tiểu dã thú của đại thúc, tiểu dã thú nguyên bản đã ngẩng đầu dưới sự ma sát của lòng bàn chân, càng thêm ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm xúc mạnh mẽ bắn ra bốn phía.....

Vì thế, tình ái mãnh liệt một lần nữa bùng dậy đốt cháy hai người.

Chờ Nhan Tử Kỳ có thể đi ra khỏi cửa đã là sáng sớm hôm sau, trải qua chuyện ngoài ý muốn lần này, Nhan Tử Kỳ đột nhiên phát hiện ra thái độ của mọi người trong trang viên Lan gia đối với hấn có chuyển biến rất lớn, rõ ràng hơn chính là thái độ đối với hấn đều rất cẩn thận, chỉ còn kém là xem hấn như thần thánh mà cung kính.

Nhan Tử Kỳ ngáp dài, từ trạch chủ đến tiền sảnh, dọc đường ai gặp cũng cúi đầu khom lưng, tình huống như vậy làm cả người hấn không được tự nhiên.

Chờ sau khi đi vào đại sảnh, nhìn thấy Lam Đặc liền vội vàng nhào tới: “Lam quản gia, đây là có chuyện gì a!”

Lam Đặc nhìn đầu sỏ làm mọi người hoảng sợ, khó hiểu hỏi: “Cái gì có chuyện a?”

“Vì cái gì bộ dáng mọi người dường như rất sợ ta.”

Lam Đặc gật đầu: “Người nhận ra? Bọn họ sợ người, ta cũng sợ người!”

“Vì cái gì a!” Nhan Tử Kỳ không hiểu.

“Bởi vì người có cách làm cho chủ tử trong nháy mắt biến thành ác ma tính tình tàn bạo, lại có biện pháp làm chủ tử trong nháy mắt biến thành đại miêu ôn nhu, năng lực người lớn như vậy mọi người có thể không sợ người sao!” Lam Đặc làm hết phận sự của mình giải đáp nghi hoặc của hắn: “Hơn nữa, trải qua chuyện này tất cả mọi người đều xác nhận được một chuyện, người là một nửa mà chủ tử đã nhận định, đó tương đương một nửa chủ tử, mọi người sợ người là chuyện bình thường, người không cần vì chuyện này mà cảm thấy rối rắm.”

“Ta cũng không phải người vô cảm, có thể không rối rắm sao!” Nhan Tử Kỳ chán nản nói, bất quá uể oải thì uể oải, nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, hắn lập tức biến uể oải thành động lực, xắn tay áo dọn sức ăn.

Lam Đặc nhìn bộ dáng thoải mái mãn nguyện của hắn, thuận miệng nhẹ giọng hỏi: “Người bắt người không có làm khó dễ người đi.”

Nhan Tử Kỳ một miệng đầy thịt, nghe Lam Đặc hỏi chuyện này vội vàng lắc đầu, lập tức nhớ tới chuyện Niên Vân, nhất thời mất khẩu vị, đem thịt bỏ qua một bên nói: “Lam quản gia, người bắt ta đi, các người sẽ truy cứu sao?”

Lam Đặc khẽ cau mày, gật gật đầu nói: “Chủ tử sẽ không bỏ qua.”

“Chính là.....” Nhan Tử Kỳ khó xử, Lý Đức là Nạp Tây Vương, còn là cháu ruột của Lan Nô Tu Đốn, nếu truy cứu hai bên đều sẽ chịu thương tổn.

Lam Đặc nhìn bộ dáng do dự của Nhan Tử Kỳ, thần nhiên nói: “Không có gì, chỉ là lần này chủ tử thật sự tức giận, cho dù đối phương là Nạp Tây Vương, việc này phỏng chừng cũng khó mà bỏ qua.”

Nhan Tử Kỳ im lặng, tuy rằng hắn hiểu được Lý Đức cũng thực đáng giận, thậm chí còn chuẩn bị đưa hắn tới vương quốc hoang vu quỷ quái gì đó, nhưng cuối cùng cũng không kịp phát sinh, chính mình cũng hoàn hảo ngồi ở đây, nếu đã thú đại thúc vì hắn mà đối nghịch với người nhà, nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất khó chịu.

“Tiểu Kỳ, người có thể tìm lời lẽ thích hợp khuyên nhủ chủ tử, y sẽ nghe lời người, đừng để y đuổi tận giết tuyệt là được.” Lam Đặc thấy hắn khó xử, cũng giúp đỡ đưa ra chủ ý.

Nhan Tử Kỳ gật gật đầu, trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy, chính là Niên Vân, một mình sinh tồn trong thế giới thú nhân không biết có gặp nguy hiểm hay không.

Khi nói chuyện, Lan Nô Triết ôm tiểu béo mập mập đi ra, nhìn thấy tiểu béo Nhan Tử Kỳ vội vàng tiến tới niết tay bé: “Tiểu béo, đã lâu không gặp.”

Tiểu béo không nói được, chỉ có thể hướng hắn nhếch miệng cười.

Lan Nô Triết đặt tiểu béo lên ghế, cũng mỉm cười hướng Nhan Tử Kỳ nói: “Hoan nghênh trở về.”

Nhan Tử Kỳ gỡ đầu, cười đáp lại: “Cám ơn.”

“Người đã trở lại, ngày tháng dầu sôi lửa bỏng của chúng ta cũng chấm dứt.” Lan Nô Triết cảm khái nói.

Lam Đặc trợn trắng mắt, thần nhiên nói: “Người bị nước sôi lửa bỏng hình như là ta đi!” Làm vật hi sinh tiến vào trạch chủ, hình như chỉ có mỗi mình ông!

Lan Nô Triết nhợt nhạt cười: “Nhìn thấy người cực khổ như vậy, ta cũng cảm động lây nha.”

Bên này đang cười nói, Lan Nô Tu Đốn thành linh xuất hiện trước cửa, vừa đi tới ngồi xuống bên cạnh Nhan Tử Kỳ vừa hỏi: “Cái gì nước sôi lửa bỏng?”

Nhan Tử Kỳ lập tức hóa thân thành tiểu nương tử hiền lương thực đức, chịu khó gấp thức ăn vào chén cho y, còn không quên trả lời: “Bọn họ nói tính tình của người làm bọn họ rơi vào nước sôi lửa bỏng a.”

Hai người kia bị Nhan Tử Kỳ tự nhiên bán đứng như vậy, tức giận nhưng cũng không dám nói gì, chỉ có thể âm thầm đem mười tám đời tổ tông của Nhan Tử Kỳ ân cần hỏi thăm n lần.

Khí tức của Lan Nô Tu Đồn khác hẳn cấp bậc với bọn họ, chỉ thấy ánh mắt sắc như dao của y bắn qua, Lam Đặc cùng Lan Nô Triết trong nháy mắt bị áp bức.

“Ta ăn no rồi.....” Lam quán gia ném dao nĩa nhanh chân bỏ chạy.

“Ta cũng ăn no, các người chậm rãi dùng!” Lan Nô Triết ôm lấy tiểu béo nhanh chóng chạy đi.

Vì thế một bàn ăn to như vậy chỉ còn Lan Nô Tu Đồn và Nhan Tử Kỳ mắt to trừng mắt nhỏ.

Sát khí của dã thú đại thúc trong mắt người khác chính là dao găm, nhưng khi nhìn tới Nhan Tử Kỳ lại ôn nhu như nước, ôn nhu đủ để dìm chết người ta, Lan Nô Triết đi chậm một bước nhưng cũng vừa vặn nhìn thấy phụ thân thay đổi như hai người khác nhau, hai chân lập tức mềm nhũn, thiếu chút nữa ôm tiểu béo cùng nhau nhào đầu về trước.

Nhìn vào ánh mắt đại thúc, Nhan Tử Kỳ quả nhiên bị chết chìm, chỉ thấy hắn liếm đôi môi khô khốc một chút, ngưỡng mặt lên hôn hai bên má đại thúc, sau đó lại ghé vào bên tai y nói: “Mỗi ngày tỉnh giấc liền nhìn thấy người, thật tốt.”

Nghe thấy lời nói ôn nhu của hắn, dã thú đại thúc nhất thời không thể nhịn cúi đầu hung găng gặm lấy cái miệng của hắn.

Một giờ sau, Lam Đặc hoàn thành công việc của mình đi ra, liếc mắt nhìn thấy hai người kia vẫn còn ngồi trên bàn ăn, không khỏi hung hăng chà xát cánh tay mình, con mẹ nó thực lãnh a a a a.....

Tiểu người hầu ỷ ỷ khuất khuất đi tới trước mặt Lam quán gia: “Lam quán gia, đồ ăn đều lạnh rồi có cần vào đem xuống hay đổi một ít không?”

Lam quán gia liếc mắt nhìn đôi cậu nam kia, hỏi tiểu người hầu: “Người dám đi vào dọn sao?”

Tiểu người hầu mãnh liệt lắc đầu: “Không dám.”

“Thật là quan tâm tới làm gì, đừng để ý bọn họ.”

Lam quán gia lắc đầu, xoay người ly khai.

Chói, rất chói, thật sự là chói quá, chói đến mù mắt!

Tình huống ngọt đến phát ớn như vậy làm cho đám người độc thân bọn họ quả thực không thể chịu nổi a a a a.....

62. Chương 62: Một Chút Trả Thù...

Từ khi trở lại Lan viên, Nhan Tử Kỳ bị bắt ở lại trong phòng ngay người vài ngày, trên danh nghĩa là Lan Nô Tu Đồn lo lắng hắn bị dọa hoảng sợ, phải hảo hảo tịnh dưỡng để điều tiết cảm xúc, nhưng trên thực tế..... mỗi ngày từ sáng sớm cứ căn cứ theo bữa cơm mà vận động hoan ái, có quỷ mới yên tĩnh nổi!

Ba ngày sau, Nhan Tử Kỳ rốt cuộc không thể chịu được tư thế cả ngày bị áp trên giường, này so với bị Khách Lỗ Phi giam còn thống khổ hơn, hơn nữa Nhan Tử Kỳ hẳn chỉ là một nhân loại bình thường, đừng nói là chênh lệch thể lực, ngay cả tinh lực cũng kém một trời một vực a, tiểu tử mãi cảm ở dưới mỗi ngày cứ bị bắt bắn rồi lại bắn, cuối cùng cũng không thể bắn được gì nữa.

Tưởng tượng đến đây Nhan Tử Kỳ liền buồn bực đến muốn giết người.

Sáng hôm nay thừa dịp Lan Nô Tu Đồn còn chưa thức giấc hắn liền mặc quần áo giống như kẻ trộm lặng lẽ mò ra cửa, chờ đến khi ra khỏi trạch chủ Nhan Tử Kỳ liền quen thuộc đi về phía hậu hoa viên, chuyện đi này xảy ra không ít chuyện, hắn còn chưa có cơ hội gặp lão cha, đã lâu không gặp thật là rất nhớ ông.

Mới tờ mờ sáng, hậu hoa viên vẫn còn sương mù lượn lờ, hoa tươi dính sương sớm thoạt nhìn phá lệ mềm mại ướt át.

Nhan Tử Kỳ bước chân nhanh hơn đi tới nhà gỗ nhỏ, nhìn thấy phòng nhỏ quen thuộc trong lòng có chút cảm khái, từ khi quan hệ với Lan Nô Tu Đốn tốt hơn, hắn có rất ít cơ hội để về bên này, giống như trọng tâm cuộc sống đều bị dã thú đại thúc chiếm giữ hết.

Cửa gỗ khép chặt, Nhan Tử Kỳ đưa tay đẩy một chút, phát hiện cửa không khóa, trong lòng không khỏi nghi hoặc, mới sáng sớm lão cha đi đâu?

Đẩy cửa đi vào bên trong không một bóng người, hơn nữa tất cả đồ đạc trong nhà đều phủ một tầng tro bụi mỏng.

Nhan Tử Kỳ nhớ tới khi ở tỉnh cầu lam, hình như có nói qua vội vàng tìm người kia để xem bệnh cho lão cha, chẳng lẽ đã lâu như vậy còn chưa tốt lên?

Kia lão cha rốt cuộc bị bệnh gì? Lúc ấy hắn theo Lan Nô Tu Đốn về địa cầu, lần cuối nhìn thấy lão cha rõ ràng rất khỏe a.

Nhan Tử Kỳ càng nghĩ càng lo lắng, vội vàng chạy về chủ ốc, tìm nửa ngày không thấy phòng Lam Đặc, sau đó bắt tới vài người hỏi mới tìm được.

Lam Đặc mới sáng sớm bị người lôi ra khỏi ổ chăn, tâm tình không được tốt, sắc mặt cũng âm u, nhưng khi nhìn thấy người đứng trước cửa là Nhan Tử Kỳ không khỏi kinh ngạc: “Sao thế, chủ tử lại cho phép người xuất môn?”

Nhan Tử Kỳ trở mặt xem thường, cũng bỏ qua lời nói trêu chọc của đối phương, vội vàng hỏi: “Lam quản gia, sao lão cha còn chưa trở về, xem bệnh sao lại lâu như vậy?”

Lam Đặc hơi sững sốt: “Ai nói Na Cổ bị bệnh?”

“Chẳng lẽ không phải sinh bệnh sao?” Nhan Tử Kỳ khó hiểu, không sinh bệnh đi tìm bác sĩ để làm chi a!

Lam Đặc suy nghĩ một chút, cảm thấy lời giải thích liền thuận theo lời hắn nói: “Cũng có thể xem là bệnh.”

“Chúng ta đi tỉnh cầu lam tìm được Luân Ất cách đây cũng rất nhiều ngày rồi, lão cha sao còn chưa trở về.”

Lam Đặc biết trong trang viên, Nhan Tử Kỳ rất thân thiết với Na Cổ, biết hắn là thật sự lo lắng cho Na Cổ nên cũng không đùa hắn nữa: “Người đừng gấp, qua một hai ngày nữa hắn có thể trở lại, quá trình trị liệu cũng coi như thuận lợi.”

“Thật sao? Lão cha thật sự không có việc gì?”

Lam Đặc tốn hơi thừa lời nói: “Nếu Na Cổ có chuyện gì ta còn có thể nhẹ nhàng như vậy sao?”

“Ta sao biết người với lão cha có phải có loại quan hệ này không a!” Người không phải luôn có bộ dáng này sao! Nhan Tử Kỳ thầm oán.

“Chờ hắn trở về người tự đi mà hỏi!” Lam Đặc thờ ơ không muốn tiếp tục dằng dặc với hắn, xoay người bính một tiếng khép cửa lại.

Nhan Tử Kỳ sờ sờ cái mũi suýt chút nữa bị ván cửa đập trúng, xoay người rời đi, trong lòng an ủi chính mình cố chờ thêm vài ngày nữa, nói không chừng qua vài ngày lão cha đã vui vẻ quay trở lại.

Chờ Lam Đặc mê mẩn một lần nữa thức dậy, thần thanh khí sảng cầm văn kiện lên đi vào phòng khách đã nhìn thấy Nhan Tử Kỳ đang cầm một cọng rau dút ột con vật nhỏ, Lam Đặc nghĩ nghĩ một chút, hình như là động vật nhập khẩu từ địa cầu, ngồi bên cạnh Nhan Tử Kỳ là một cục tròn vo, tiểu béo cười đến híp cả mắt.

“Tiểu béo, người rất giỏi nha, dưỡng tiểu bạch thổ mập mập ú ú giống hệt như người.” Nhan Tử Kỳ cầm cọng rau một hồi, không còn hứng thú đưa mớ đồ ăn cho tiểu béo.

Tiểu béo nghe thấy hắn nói vậy, cười lắc đầu, đưa ngón tay mập mập lên chỉ vào Lan Nô Triết đang ngồi ăn sáng.

Nhan Tử Kỳ hiểu ra, hóa ra là Lan Nô Triết hỗ trợ a.

Lúc trước bởi vì bị Lan Nô Tu Đồn bám sát nên hần căn bản không có thời gian để chiếu cố tiểu bạch thỏ cùng mình thoát ra khỏi rừng rậm, sau đó mới đem tặng cho tiểu béo, không ngờ tiểu béo thực kiên nhẫn như vậy, hơn nữa khó có dịp thấy Lan Nô Triết cũng nguyên ý hỗ trợ chiếu cố nó, không biết Lan Nô Triết có nhận ra con tiểu bạch thỏ này là trước kia mình đưa tới hay không.

Lam Đặc đi tới bên người Nhan Tử Kỳ, nhỏ giọng nói: “Mới nhận được tin tức, sáng nay Khách Lỗ Phi đã lên phi thuyền rời khỏi Nạp Tây.”

Nhan Tử Kỳ nghe vậy có hơi sửng sốt: “Khách Lỗ Phi rời khỏi Nạp Tây? Lam quản gia, đây là có chuyện gì?”

“Sau một loạt hành động ngăn chặn mấy ngày nay, thế lực Khách Lỗ gia xem như bị sụp đổ hoàn toàn, bọn họ vì muốn bảo vệ Khách Lỗ Phi mới đưa người đi.” Lam Đặc kiên nhẫn giải thích cho hần.

“Chính là người đứng sau màn trong hoàng cung kia sao?” Nhan Tử Kỳ khó hiểu hỏi.

“Vương giả thích là Niên Vân âm thầm cấu kết với Khách Lỗ Phi bắt người lại, cậu ta không biết gì về việc này.”

Nhan Tử Kỳ trợn mắt há hốc: “Này viện có rất không quang minh chính đại đi!”

Lam Đặc cười cười: “Người ta là vương, nói trắng hay đen thì đều là đạo lý.”

Nhan Tử Kỳ cười khổ lắc đầu: “Quên đi, ta cũng đã bình an trở về, truy cứu cũng vô dụng.”

“Người cảm thấy có thể bỏ qua nhưng chủ tử không nghĩ như vậy.” Lam Đặc bỏ tư liệu qua một bên, nhanh chóng chạy tới bàn ăn xem có món gì, Lan Nô Triết nhìn thấy Lam Đặc ngồi xuống đối diện mình, hảo tâm đưa tới một mâm thịt đặt trước mặt ông.

Lam Đặc nói chuyện không rõ ràng gì cả, Nhan Tử Kỳ đầu vô cùng mờ mịt tự suy đoán, nếu không bỏ qua thì còn muốn thế nào? Chẳng lẽ Lan Nô Tu Đồn muốn diệt Lý Đức? ! Bọn họ chính là huyết thống thân thích a.

Dùng bữa sáng xong, Lan Nô Triết chuẩn bị mang tiểu béo ra ngoài dạo chơi, Nhan Tử Kỳ không muốn lát nữa lại bị Lan Nô Tu Đồn trảo về phòng, vì thế liền theo Lan Nô Triết đi tới hoa viên.

Thấy Nhan Tử Kỳ chủ động đi theo, Lan Nô Triết có chút ngoài ý muốn, trong ấn tượng tiểu gia hỏa này hình như rất sợ cậu nha: “Sao hôm nay lại có tâm tình theo ta dạo hoa viên a.” Lan Nô Triết cười cười hỏi.

Nhan Tử Kỳ nhếch khóe môi: “Ta là bồi tiểu béo đi dạo chứ không phải với người.”

Nhan Tử Kỳ phản bác, bộ dáng vô cùng thờ ơ.

“Tiểu tử, không ngờ người lại có năng lực làm phụ thân ta điên cuồng như vậy, ta trước kia thật xem thường người.” Chỉ có thể nói là vẻ đẹp trong mắt mỗi người mỗi khác, thẩm mỹ của hai phụ tử bọn họ khác biệt nhau rất xa.

“Vậy người vẫn tiếp tục xem thường ta đi, như vậy so ra ta an toàn hơn!” Nhan Tử Kỳ không chừa cho cậu chút mặt mũi nào.

“Tiểu tử người thật nhẫn tâm, tốt xấu gì ta cũng rất yêu thương người.” Lan Nô Triết kéo tay tiểu béo, mỉm cười nhợt nhạt, biểu tình không có chút xúu nào tỏ vẻ oán trách.

Điểm này Nhan Tử Kỳ không phản bác, lúc trước quả thật là Lan Nô Triết cứu hần từ trong tay dã thú đại thúc: “Lan Nô Triết, ta biết người có thể sủng người, hi vọng người vẫn luôn sủng tiểu béo như vậy, nếu như người ghét bỏ, thì cứ đem tiểu béo giao cho ta, để ta chiếu cố nó.”

Lan Nô Triết bị hần nói nghiêm túc như vậy có chút buồn cười, mở miệng cười ha ha một hồi: “Người tự chiếu cố lấy mình đi, tiểu Hoa không tới lượt người quan tâm.” Lan Nô Triết xoa xoa tóc tiểu béo còn nói thêm: “Ta chuẩn bị cho cậu ta làm phẫu thuật cấy ghép tinh phiến để có thể nói chuyện như người.”

Nhan Tử Kỳ hơi sửng sốt, lập tức mừng rỡ ôm lấy cổ tiểu béo: “Tiểu béo, thật tốt quá, người rất nhanh có thể được nói chuyện!”

Tiểu béo nghe hiểu lời Nhan Tử Kỳ, cũng ngây dại một lúc, sau đó kích động nhìn về phía Lan Nô Triết chỉ thấy đối phương nhìn cậu cười thật ôn hòa.

Một tiếng dục thú kêu to từ trên cao truyền tới, ba người đều ngẩng đầu lên nhìn, vừa lúc thấy một con dục thú xoay một vòng trên không trang viên sau đó chậm rãi đáp xuống.

Nhan Tử Kỳ còn chưa kịp thấy rõ bộ dáng đối phương đã nghe Lan Nô Triết nói: “Lý Đức? Sao cậu ta còn dám tới?”

Nghe thấy người tới là Lý Đức, Nhan Tử Kỳ cũng giật mình, đối phương một mình cười dục thú tới, rõ ràng là muốn tới giải quyết việc riêng, dám một mình đơn thân độc mã trong khoảng thời gian bất thường này tới, Lý Đức này cũng có điểm dũng khí.

“Cậu ta bị chủ tử gọi tới.” Âm thanh thản nhiên vang lên từ phía sau bọn họ.

Nhan Tử Kỳ cùng Lan Nô Triết đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Lam Đặc không biết từ khi nào đã đi tới bên cạnh bọn họ.

“Đại thúc gọi cậu ta tới đây làm gì? Giết người diệt khẩu sao?” Nhan Tử Kỳ khẩn trương hỏi, đổi lại là ánh mắt trợn trắng của hai người kia.

“Muốn diệt khẩu còn phải gọi người tới nhà mình cho người khác hoài nghi sao? Người không thể bớt ngốc một chút à!” Lan Nô Triết nhin không được mà phun trào.

“Có muốn xem diễn không?” Lam Đặc mặt vô biểu tình hỏi bọn họ.

“Này còn phải hỏi sao! Mau đi.” Lan Nô Triết thích nhất là xem náo nhiệt, lúc này là Nạp Tây Vương VS Lan gia Vương, màn diễn phần kịch như vậy sao có thể bỏ qua.

Lam Đặc nâng tay ý bảo hai người họ từ từ: “Ta có điều kiện.”

Nhan Tử Kỳ sốt ruột quát: “Đi trước rồi nói sau!” Cứ kì kèo mãi bên kia quyết đấu xong mất!

Lan Nô Triết lại nghiêng răng nghiêng lợi: “Lam quản gia, ta là thiếu chủ tử, người cư nhiên dám nói điều kiện với ta!” Trong lòng thì đã sớm khóc ròng, từ khi nào mà cậu lại không có chút địa vị nào trong nhà vậy? Hết cảnh cáo lại tới điều kiện!

“Vậy người chịu hay không chịu.” Lam Đặc nhún mày.

“Nói mau!”

“Qua hai ngày nữa Na Cổ sẽ quay lại, các người phải tác hợp cho chúng ta.” Lam Đặc nhẹ nhàng nói ra điều kiện của mình.

Nhan Tử Kỳ liếc mắt với Lan Nô Triết, trầm miệng một lời nói: “Lam quản gia, người thực bỉ ổi!”

Ba người đàm phán xong liền cùng nhau đi về hướng chủ ốc, Lam Đặc dẫn bọn họ đi tới đại sảnh, xuyên qua hai cánh cửa lại vào một ám phòng, bên trong vách tường sớm đã có hình ảnh truyền tới.

Nhìn thấy hình ảnh hai người bọn họ, Nhan Tử Kỳ há hốc, thì thào hỏi: “Bọn họ đang làm gì?”

Lan Nô Triết hưng trí bừng bừng bước tới gần vài bước nói: “Bọn họ đang đánh nhau.”

“Nhưng nhìn thế nào cũng là Lan Nô Tu Đồn đơn phương đánh Lý Đức a? !” Từ khi Lý Đức tiến vào trang viên đến giờ cũng chỉ mới một lúc đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

“Chủ tử nghĩ, nếu mình chỉ nói cảnh cáo với Lý Đức thì rất tiện nghi cho cậu ta, nếu soán ngôi vị hoàng đế thì còn phải tìm người lên làm vương, càng phiền toái, vì thế y nghĩ ra biện pháp như vậy —— đập cậu ta một trận.”

Nghe Lam Đặc giải thích, Nhan Tử Kỳ không biết vì cái gì đột nhiên rất muốn cười lớn, dã thú đại thúc, người thật sự rất đáng yêu.

Lúc này bên kia cũng đã đánh xong.

“Về sau không cho phép người bước vào trang viên nửa bước, tiểu tử kia không muốn nhìn thấy người.” Lan Nô Tu Đồn nhu nhu nắm tay để mình bình tĩnh lại, lạnh lùng nói, cũng không nhìn người nằm trên mặt đất một cái xoay người rời đi.

Lý Đức bị đánh thành đầu heo ngơ ngác nhìn chằm chằm nơi nào đó, nhìn không rõ vẻ mặt cậu ta.

Những người trong ám phòng nhìn thấy cảnh này đều thở phào một hơi, nghĩ thầm: hoàn hảo không đánh chết người!

“Ta còn phải nhanh chóng chạy đi gọi bác sĩ tới, có vẻ không chết cũng không khá giả cho lắm!” Lam Đặc vội vàng rời khỏi ám phòng.

Nhan Tử Kỳ chuẩn bị rời đi lại nghe thấy Lan Nô Triết ở phía sau nói: “Tiểu Kỳ, người quả nhiên là người hạnh phúc.”

Nhan Tử Kỳ kinh ngạc quay đầu nhìn lại Lan Nô Triết, chỉ thấy cậu ta ôn nhu cười cười, kéo tay tiểu bèo rời đi.

63. Chương 63: Thưởng Cho Người...

Rời khỏi ám phòng liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Lan Nô Tu Đồn chờ ở cửa, nhìn thấy hắn đi ra, khóe miệng khẽ câu lên: “Hết giận rồi sao?”

Nhan Tử Kỳ lắc đầu đi về hướng y nói: “Kỳ thật ta không sinh khí, bất quá ta vẫn muốn cảm ơn người đã làm những việc này cho ta.”

Lan Nô Tu Đồn xoa xoa đầu hắn, sau đó kéo người vào trong lòng, tiểu gia hỏa này nếu càng chăm sóc thì lại càng làm hắn cảm thấy uất ức thêm mà thôi.

Nhan Tử Kỳ ngẩng đầu nhìn nam nhân của mình, cười khẽ bảo y cúi đầu, Lan Nô Tu Đồn hơi khom lưng một chút liền cảm giác tiểu tử này vòng tay ôm chặt cổ mình, bên tai nghe thấy tiếng nói của hắn: “Thừa dịp tâm tình ta tốt lắm, chúng ta đi ngoạn mấy món đồ chơi trong tủ đầu giường đi.” Nói xong còn cố tình ghé sát tai y thổi một hơi.

Cơ thể Lan Nô Tu Đồn cứng đờ, hiểu ra ý tứ của Nhan Tử Kỳ thì lí trí trong nháy mắt nổ thành mảnh nhỏ, chỉ thấy y cúi người ôm lấy Nhan Tử Kỳ vội vàng chạy về phía trạch chủ.

Tiểu tử này cư nhiên chủ động quyến rũ y, khó có cơ hội như vậy bảo y sao không hưng phấn cho được.

Trên đường ôm người trở về gặp Lam Đặc nhảy ra cản đường, dã thú đại thúc trong lòng vô cùng nôn nóng giơ một chân trực tiếp đá bay Lam Đặc ra khỏi hành lang.

Lam Đặc đột nhiên bị đá ngã chống vó, đứng lên vẻ mặt ù ù cạc cạc, nghĩ thầm, ông chỉ muốn nói vài ngày nữa muốn đi đón Na Cổ về nhà, đâu cần phải đá ông đi như vậy a!

Nhan Tử Kỳ nhìn bộ dáng lo lắng không yên của dã thú đại thúc, nhin không được mà tròn tròn mắt, nghĩ thầm, quả nhiên là cầm thú, vừa nghe thấy trở về phòng ngoạn liền hăng máu như gà chọi!

“Trước tiên nói một chút, muốn chơi thì có thể nhưng người phải biến về hình dạng nhân loại.” Nhan Tử Kỳ cười nhắc nhở y.

Lan Nô Tu Đồn liếc mắt một cái, nhượng mày nói: “Như vậy không vui.”

“Nếu người muốn vui vẻ như vậy thì cứ việc ngoạn với thi thể ta đi!” Nhan Tử Kỳ lạnh nhạt nói, nếu thực bị dã thú này làm đến thỏa thích kia chính mình chết là không thể nghi ngờ.

Dã thú đại thúc vẻ mặt có chút không hài lòng, bất quá trong nháy mắt vẫn biến thành nhân loại.

“Ân, bộ dáng suất như vậy nên cho ta xem nhiều mới đúng.”

Trở lại chủ trạch, Lan Nô Tu Đồn đá văng cửa phòng, nhanh chóng đi vào bên giường ném Nhan Tử Kỳ xuống, sau đó mở một ngăn tủ đầu giường lấy ra một cái thùng to chứa đồ linh kinh bên trong đặt lên bàn.

Nhan Tử Kỳ nhìn vào trong thùng, không khỏi bắt đầu cảm thấy hối hận, vừa rồi vì cảm thấy đại thúc thực sự rất đáng yêu mới nhất thời xúc động mà dục dãn, nhưng lúc này nhìn thấy mớ dụng cụ tình dục, Nhan Tử Kỳ không khỏi đổ mồ hôi lạnh, nếu đem mấy thứ này ngoạn kia nhất định bị gây sức ép đến xỉu mất!

Nhan Tử Kỳ cười hắc hắc nói với dã thú đại thúc: “Không cần dùng toàn bộ đi, ngoạn một cái là được rồi.”

Dã thú đại thúc nhanh nhẹn xé gỡ bao bì, nghe thấy lời Nhan Tử Kỳ không khỏi hừ lạnh nói: “Bây giờ muốn hối hận? Muộn rồi!”

“Nhưng nhiều như vậy ta sẽ bị người đùa chết mất.”

“Yên tâm, ta chỉ làm người kích thích một chút, sẽ không chết!” Dã thú đại thúc xé một cái bao trên tay, lấy ra một chuỗi hạt châu lớn nhỏ không đồng nhất, ấn nút điều khiển những hạt châu này lập tức chấn động, Nhan Tử Kỳ đứng bên cạnh nhìn thấy có xúc động muốn chết đi.

“Người mới đánh người xong, vẫn đi tắm rửa trước đi.” Nhan Tử Kỳ cười cười đi qua ôm lấy bả vai đại thúc, nhẹ giọng dụ dỗ.

Dã thú đại thúc thêu mi: “Có thể, bắt quá chờ một chút ta trở lại phát hiện thấy thiếu đi cái gì ta sẽ ngoạn người tới sáng ngày mai.”

Nhan Tử Kỳ thần tình hắc tuyến, hiện tại mới ném qua điểm tâm không bao lâu, nếu để y đùa giỡn tới sáng ngày mai, kia thời gian dài đằng đằng a a a.....

“Ta sao có thể ném đi đồ vật của người, ta chỉ cảm thấy tắm rửa xong ngoạn sẽ có cảm giác hơn.” Nhan Tử Kỳ cười ha ha, nguy hiểm thật, hắn vừa rồi định nhân lúc dã thú đại thúc đi vào phòng tắm sẽ quăng đi vài thứ!

Cuối cùng Nhan Tử Kỳ vẫn trốn không thoát khỏi ma thủ của dã thú đại thúc, bị túm cùng đi vào phòng tắm, chờ đến khi ôm ra hắn đã có chút mê man.

Nói thế nào nhỉ, đối với bộ dáng dã thú đại thúc biến thành nhân loại, Nhan Tử Kỳ quả thực không thể chống đỡ được, chỉ cần dã thú đại thúc tùy tiện khiêu khích một chút hắn rất nhanh có thể bị kích thích, chính mình quả nhiên vẫn thiên vị hình dáng nhân loại.

Bởi vì trong phòng tắm đã làm một lần nên Nhan Tử Kỳ cũng không còn nhần nhó nữa, lúc dã thú đại thúc cầm chuỗi hạt châu không ngừng chấn động kia nhét vào trong cơ thể, hắn thậm chí còn có thể vĩnh viễn, làm ra vẻ mặt vô cùng thỏa mãn làm dã thú đại thúc suýt nữa không thể kiềm chế, bắt lấy gương mặt nhỏ nhắn của hắn quát: “Người là cố ý phải không! Rên rỉ đến như vậy.....”

Ánh mắt Nhan Tử Kỳ mờ mịt, ngữ điệu mềm nhũn nói: “Không ngờ vật nhỏ này thoải mái đến vậy.”

“Như thế nào, nghiện sao? Vậy là tốt rồi hảo hảo hưởng thụ.” Dã thú đại thúc đem chuỗi hạt nhét vào hết sau đó quay trái quay phải tìm kiếm, nhanh chóng tìm thấy một bộ quần áo tình thú có hoa văn da báo, khoa tay múa chân trên người Nhan Tử Kỳ vài cái, dụ dỗ hắn: “Tiểu tử, mặc bộ quần áo này vào.”

Nhan Tử Kỳ đang bị chấn động của chuỗi hạt gây sức ép, nghe dã thú đại thúc nói xong liền ngẩng đầu nhìn bộ đồ kia, nói là quần áo thì đúng là quá dễ cao nó, kia rõ ràng chỉ là một loại vải mỏng có hoa văn da báo mà thôi, bao bọc hết cơ thể từ đầu tới chân, duy chỉ có phần phía sau mỏng có một cái lỗ, không cần nghĩ cũng biết nơi đó dùng làm gì.

Tuy Nhan Tử Kỳ mãnh liệt khinh bỉ kiểu quần áo này nhưng vẫn ngoan ngoãn phối hợp với động tác của dã thú đại thúc, mặc vào thứ quần áo tà ác này.

Dã thú đại thúc thưởng thức tiểu tử đã hóa thân thành một con báo nhỏ một hồi lâu, sờ sờ liếm liếm một trận, sau đó lại nhìn thấy một vật khác—— hai cái kẹp nhỏ, dã thú đại thúc suy nghĩ một chút rất nhanh sau đó liền thông suốt, cái này để kẹp lên núm hoa đi.

Vì thế dã thú đại thúc hứng thú bưng bưng sờ soạn viên đậu đỏ nhỏ trước ngực Nhan Tử Kỳ, cảm thấy hai viên thịt bé xíu vẫn chưa cứng lên, vì thế lại dùng ngón tay chà sát mãi đến khi hai vật nhỏ bắt đầu cứng cáp dựng thẳng mới thôi, sau đó liền không chút khách khí dùng hai cái kẹp kẹp lên.

“Tê.....” Bị kẹp phát đau, Nhan Tử Kỳ hút một ngụm lãnh khí, hung hăng trừng mắt nhìn dã thú đại thúc liếc mắt, thở phì phò nói: “Người không dùng hết thì không chịu để yên a!”

Dã thú đại thúc nhìn thoáng qua mớ đồ vật còn trên giường, vô tội nói: “Nếu mua thì phải dùng, nếu không rất lãng phí!”

Nhan Tử Kỳ trợn mắt, một bên thấp giọng mắng chửi những tên phát minh ra mấy thứ này, một bên cố gắng đè nén từng đợt thủy triều tình ái cuộn cuộn trong cơ thể.

Sau hai lần bắn, Nhan Tử Kỳ rõ ràng cảm thấy cơ thể mình kiệt sức, nghĩ thầm, nếu còn ngoan như vậy thực không phải biện pháp, chính mình đã bắn nhiều như vậy, dã thú đại thúc cư nhiên còn có thể chịu đựng, nhìn y như vậy giống như đã chuẩn bị chậm rãi ngoan hết toàn bộ a!

Không được không được, phải nghĩ cách.....

Nhan Tử Kỳ vừa suy nghĩ một chút lập tức đã có chủ ý, dã thú đại thúc không thể chịu được chính là bị hắn chủ động quyến rũ, không cần quan tâm nhiều nữa, trước mắt quan trọng nhất là làm sao quyến rũ dã thú đại thúc biến thân thành cảm thú, sau đó để y bắn vài lần, chính mình hẳn là có thể thoát hiểm.

Đã có chủ ý, Nhan Tử Kỳ nhanh chóng biến bị động thành chủ động, tay duỗi ra ôm lấy cổ dã thú đại thúc, chân cũng quăn lấy thắt lưng, ôn nhu đến phát ngáy nói bên tai y: “Đại thúc, chơi lâu như vậy sao người còn chưa tiến vào?”

Dã thú đại thúc bị ngôn từ của hắn làm chấn động, nhất thời cảm thấy từ gót chân tới từng sợi tóc đều tê dại, đầu óc nhất thời biến thành tương hồ.

“Bảo bối, đừng nóng vội, chúng ta thử cái này đã.” Dã thú đại thúc cảm lấy một cây mát xa tự động lớn, khuyến khích nói.

“Chính người đến đi, bên trong ta rất khó chịu.” Nhan Tử Kỳ đè thấp thanh tuyến, ghé vào bên tai y nhỏ giọng rên rỉ, cuối cùng còn vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lỗ tai đại thúc.

Một kích cuối cùng này lực sát thương lớn vô cùng, dã thú đại thúc đột ngột bị liếm đến ngây ngốc, vất thứ đang cầm trong tay qua một bên, đẩy người nọ xuống giường, rút ra chuối hạt còn không ngừng chấn động, dùng sức một cái liền hung hăng đâm thẳng vào cơ thể Nhan Tử Kỳ.

Kích thích kịch liệt xông tới làm hai người đồng thời thỏa mãn thở ra một tiếng.

Vì thế, Nhan Tử Kỳ chủ động quyến rũ thành công trong lòng tự khen chính mình sức quyến rũ quả nhiên phi phàm, mà dã thú bị quyến rũ thành công chỉ có thể miệt mài hành động, càng cố gắng làm thêm vài lần.....

Thời điểm ở địa cầu, Nhan Tử Kỳ đã quyết định phải ở bên cạnh Lan Nô Tu Đốn suốt đời, vì thế lần này trở về hẳn quả thực xem trang viên Lan gia là nhà của mình.

Trước kia luôn tâm tâm niệm niệm muốn quay về địa cầu, đối với mọi vật ở nơi này đều là thờ ơ, mà hiện tại bởi vì tư tưởng bất đồng nên khi nhìn sự vật quanh mình cũng có cái nhìn bất đồng.

Tỷ như cảnh vật nơi này thật sự rất đẹp, kỹ thuật tiên tiến, cái gì cũng thực tiện lợi, thức ăn nơi này rất ngon, người nơi này kỳ thật cũng không đáng sợ, Lan Nô Triết tuy rằng vẫn kỳ quái như trước, nhưng có tiểu béo ở bên cạnh nên cũng không còn quá khó khăn khi ở chung, hơn nữa Lam Đặc đã đón lão cha trở về, rất nhanh có thể nhìn thấy lão cha bình phục, điểm này làm Nhan Tử Kỳ cảm thấy thực hạnh phúc, tuy rằng đến bây giờ vẫn không biết rốt cuộc lão cha bị bệnh gì.

Chiều hôm nay, Lan Nô Tu Đốn hiếm có dịp xuất môn mà không mang hắn theo, Nhan Tử Kỳ liền tới tìm tiểu béo, hai người lười biếng nằm phơi nắng trên bãi cỏ ở hậu hoa viên.

Lột vỏ một quả hạch không biết tên, nhai nhai, mùi hương đậm đà làm Nhan Tử Kỳ vô cùng hưởng thụ, được hưởng thụ nhiều như vậy, Nhan Tử Kỳ cảm khái nghĩ, nếu còn như vậy hẳn nhất định sẽ trở thành tiểu béo thứ hai, hơn nữa đã lâu không luyện vũ, không biết còn có thể thực hiện mấy động tác khó nữa không, ai, cuộc sống sung sướng quá mức quả nhiên là điểm báo của sa đọa!

“Tiểu béo, sắp tới sinh nhật của ta rồi, cho người vài ngày để chuẩn bị lễ vật a.” Tuy rằng đang sống ở Nạp Tây đất khách quê người, nhưng những ngày lễ trên địa cầu nhất thời không thể quên được, trước kia lúc còn một mình, sợ nhất chính là ngày sinh nhật, đôi khi phải báo trước vài ngày cho bạn bè, nói ngày sinh nhật của mình sẽ mời khách ăn cơm, sau đó còn có thể mặt dày mà đòi quà người khác.

Bởi vì từng có vết xe đổ, Nhan Tử Kỳ vô cùng tự nhiên vùi lễ vật của tiểu béo.

Tiểu béo nghe thấy hẳn muốn lễ vật, còn nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy chính mình quả thực không có đồ vật gì tốt để tặng người ta, vì thế nhìn thấy tiểu bạch thỏ đang chơi đùa một mình cách đó không xa, liền tươi cười chỉ chỉ tiểu bạch thỏ, ý tứ muốn lấy tiểu bạch thỏ làm lễ vật cho hẳn.

Nhan Tử Kỳ trở mình xem thường, khinh thường nói: “Con tiểu bạch thỏ này là ta tặng cho người! Người lại định lấy nó tặng ngược lại cho ta sao?”

Nhìn thấy bộ dáng buồn rầu của tiểu béo, Nhan Tử Kỳ hảo tâm chỉ điểm cho cậu bé: “Người không có lễ vật tặng thì có thể đi thương lượng với Lan Nô Triết a, dù sao tên kia cũng có rất nhiều tiền!”

Tiểu béo bừng tỉnh đại ngộ, cảm thấy đề nghị của Nhan Tử Kỳ quả thực không tồi!

Hai người trò chuyện vô cùng vui vẻ thì nhìn thấy trước cửa viện có phi thuyền đáp xuống, Nhan Tử Kỳ tò mò kéo theo tiểu béo đi về phía cửa.

Không bao lâu sau liền nhìn thấy Lam Đặc vui vẻ thông dong chui ra khỏi phi thuyền, sau đó theo sau ông là một thú nhân cao lớn xa lạ.

Nhan Tử Kỳ nghi hoặc chạy tới gần nhìn vào bên trong phi thuyền, không tìm thấy lão cha, vì thế quay đầu lại hỏi Lam Đặc: “Lão cha đâu?”

Lam Đặc thiêu mi, ra vẻ ngạo mạn chỉ về phía nam nhân cao lớn bên người: “Người hỏi hẳn.”

Nam nhân bị chỉ chỉ về mặt nhất thời xấu hổ, chỉ thấy hẳn gãi đầu, khó xử nói: “Tiểu Kỳ, ta chính là Na Cổ.”

64. Chương 64: Chuyện Xưa

Xuất thân của Na Cổ so ra có chút thấp kém, cha mẹ ông thuộc về hai chủng tộc thú nhân bất đồng, bất đồng chủng tộc vốn không được phép kết hợp với nhau, nhưng nếu cương quyết ở cùng nhau thì cũng có thể, chỉ cần không sinh dục đời tiếp theo là được, luật pháp của Nạp Tây có quy định rõ ràng: bất đồng chủng tộc không được phép sinh dục. Bởi vì tỉ lệ đột biến gen rất cao.

Na Cổ cuối cùng vẫn được sinh ra, vừa ra đời đã là một đứa nhỏ không giống người thường, bình thường thai nhi đều ở hình thú lớn dần lên, nhưng Na Cổ vừa sinh ra đã là tiểu thú nhân, bác sĩ chuẩn đoán đứa nhỏ này sau khi lớn lên có thể sẽ không biến thân được.

Tuy rằng Nạp Tây đa số là thú nhân sinh sống nhưng huyết thống cũng có nhiều sự thay đổi, tuy vậy người ở Nạp Tây vô cùng kiêu ngạo, thời viễn cổ tổ tiên của Nạp Tây luôn chọn lựa bầu bạn thông qua hình dạng hung mãnh sau khi biến thân, có thể thấy mọi người coi trọng biến thân cỡ nào.

Lúc đầu Na Cổ vẫn còn rất đơn thuần, cũng không cảm thấy chính mình có gì không ổn chính là những lúc chơi đùa với đám tiểu bằng hữu sẽ bị những đứa trẻ khác khi dễ, thậm chí có người còn mắng ông là quái vật, Na Cổ chạy về nhà hỏi mẫu thân vì sao mình lại bị chửi là quái vật, mẫu thân liền mỉm cười nói: Na Cổ nhà chúng ta là tiểu hài tử đáng yêu nhất, sau khi lớn lên nhất định là nam nhân anh tuấn nhất, sao lại là quái vật chứ! Na Cổ nghe xong thực vui vẻ, lại vui sướng đi tìm đám trẻ con chơi đùa, chính là ông không biết trong khoảnh khắc mình xoay người, mẫu thân vốn đang mỉm cười sắc mặt chậm rãi thay đổi thành chua xót.

Na Cổ dần dần trưởng thành, cũng dần hiểu ra sự thật, mầm móng tự ti dần dần nảy mầm trong ông, tuy rằng ông thật sự giống như lời mẫu thân nói, càng lớn càng anh tuấn, nhưng anh tuấn thì sao chứ, chung quy vẫn không thể thay đổi được sự thật ông không thể biến thân.

Sau khi cha mẹ qua đời, ông nhận thức Lam Đặc sau đó cùng nhau lưu lại trang viên Lan gia, nhưng mầm móng tự ti trong lòng Na Cổ cũng không phải vì nhân sự biến đổi mà hoại tử, ngược lại nó bị ông đặt vào một chỗ sâu trong nội tâm, yên lặng nảy mầm cắm rễ, dần dần lớn lên.

Phụ thân của Na Cổ là một bác sĩ có tiếng, đối với thảo dược rất quen thuộc, vì thế Na Cổ tự nhiên tiếp nối tay nghề của phụ thân, đối với dược học có nhiều nghiên cứu.

Thời điểm nhận thức Luân Ất, vừa lúc là thời gian dây dưa mơ hồ với Lam Đặc, bởi vì người yêu của mình quá mức rực rỡ chói mắt, nội tâm Na Cổ lại ngày càng tự ti, càng tiến gần tới tầng điên cuồng.

Luân Ất nói ông không thể biến thân vì gien có chỗ thiếu hụt, chỉ cần tìm thấy chỗ gien đó tiến hành chữa trị, nói không chừng ông có thể biến thân, Na Cổ vừa nghe, liền như người sắp chết khát trong sa mạc nhìn thấy ốc đảo, ông không chút do dự cầu khẩn Luân Ất giúp mình, chỉ cần có thể biến thân cho dù phải trả cái giá nào ông cũng dám thử.

Bi kịch cứ như vậy mà xảy ra, Luân Ất là một bác sĩ có tay nghề kỹ thuật rất cao, tuy nhiên cũng là một người nhân phẩm thấp kém, lúc hai người gặp nhau chính là lúc Luân Ất đang chạy trốn chối chết, tránh né cừu nhân đuổi giết.

Na Cổ đáp ứng cung cấp nơi cho hắn ẩn nấp nhưng điều kiện là Luân Ất giúp ông chữa trị gien.

Dù kỹ thuật Luân Ất có lợi hại nhưng không có thiết bị tiên tiến thì cũng vô ích, vì thế Na Cổ tìm một bệnh viện tư, chi trả toàn bộ tiền bạc để Luân Ất ở đây trị cho ông.

Đương nhiên tất cả những việc này đều là âm thầm tiến hành, ông thậm chí còn biến mất trước mặt Lam Đặc một thời gian.

Kết quả mạo hiểm chính là như mọi người đã thấy, Na Cổ hoàn toàn biến thành một người khác, ông vẫn không thể biến thân như cũ, nhưng diện mạo anh tuấn hầu như đã biến mất, giải phẫu cuối cùng đã thất bại.

Lam Đặc suýt chút nữa tức giận tới điên tìm kiếm Luân Ất khắp nơi, nhưng người này vô thanh vô tức biến mất, giống như bốc hơi khỏi nhân gian, theo lời Na Cổ thì đang lúc Luân Ất tiến hành giai đoạn điều trị thứ hai thì đột nhiên bị cừu nhân phát hiện sau đó hắn ta không chút nghĩa khí mà đào tẩu.

Sau khi Na Cổ biến thành một người khác xong, lúc trở về liền một mình tiến vào trụ trong nhà gỗ nhỏ ở hậu hoa viên, cự tuyệt Lam Đặc gần gũi, cự tuyệt bất cứ kẻ nào tiếp cận, hoàn toàn biến mình thành một lão cô độc tính tình quỷ dị.

Lan gia là một đại gia tộc, người làm tới rồi đi, hơn trăm năm sau đã không còn nhớ tới Na Cổ anh tuấn khi xưa, trừ bỏ một mình Lam Đặc luôn đặt ông trong lòng.

Lam Đặc không hề từ bỏ việc truy tìm hành tung Luân Ất, tiếc rằng vũ trụ bao la rộng lớn, nếu một người có ý muốn trốn thật sự rất khó tìm, mãi đến một ngày Luân Ất không chịu nổi tịch mịch mà quay về Pháp Địch Lô phiên hệ, chạy tới tỉnh cầu lam trần ngập tình sắc mới bị Lam Đặc vừa vặn phát hiện ra.

Nhan Tử Kỳ ngồi trên sô pha, nằm bên người Lan Nô Tu Đốn lắng lắng nghe chuyện xưa của Na Cổ, đến đoạn cuối Na Cổ gặp phải chuyện đau lòng kia hốc mắt liền ửng đỏ, chậm rãi đi tới bên người Na Cổ hỏi: “Lão cha, vậy người hiện tại có thể biến thân không?” Tuy rằng đôi phương đã khôi phục tướng mạo anh tuấn như cũ, nhưng đã quen miệng gọi lão cha, Nhan Tử Kỳ trong nhất thời quả thực không sửa được.

Na Cổ ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt âm u vì năm tháng lắng đọng, bình tĩnh đến mức làm người ta đọc không ra gợn sóng gì, chỉ nghe thấy ông nhẹ giọng trả lời: “Không thể, chỉ biến trở về hình dáng cũ mà thôi.”

Nhan Tử Kỳ không khách khí vươn tay sờ sờ gương mặt ông: “Như vậy rất tốt a, giống như ta, ta cũng không biến thân.”

Na Cổ mỉm cười không trả lời, ngược lại là Lam Đặc ngồi bên cạnh Na Cổ có phản ứng, chỉ thấy ông duỗi tay ra gạt bàn tay của hắn: “Ai cho người sờ!”

Nhan Tử Kỳ đột nhiên bị gạt, ngược ngồng thu tay, thì thầm: “Keo kiệt!”

Dã thú đại thúc ngồi trên sofa thay đổi tư thế một chút, ho nhẹ một tiếng miễn cưỡng nói: “Lam Đặc, ngứa da sao?”

Bởi vì có người lên tiếng ủng hộ, Nhan Tử Kỳ vô cùng hớn hởi: “Đúng, ngứa da!” Còn chưa nói xong đã bị kéo về trong ngực dã thú đại thúc.

Lan Nô Triết ngồi cách đó không xa, vừa xem diễn vừa chọc tiểu bối, nhìn đến cảnh này nhin không nổi mà thì thầm với tiểu bối: “Chịu không nổi, đây là cốt tình khoe khoang tình cảm vợ chồng mùi mẫn! Tiểu Hoa, chúng ta đổi nơi khác tâm tình đi, đừng để ý tới nhóm bọn họ.”

Lan Nô Triết ở một bên làm khán giả bị một màn trước mắt chọc đến mù mắt vội vàng chạy trốn, hai nhóm còn lại vẫn tiếp tục đấu xem ai buồn nôn hơn.

Chỉ thấy dã thú đại thúc ôm tiểu tử kia cọ cọ, hỏi đôi đôi diện: “Về sau có tính toán gì không?”

Lam Đặc nhú mày, nhẹ nhàng nói: “Hắn đáp ứng về sau theo ta.”

Hai người cùng không còn nhỏ, phí biết bao nhiêu năm tháng cũng không thể lấy lại, chỉ có thể dành khoảng thời gian sau này, tận lực gấp đôi mà quý trọng đối phương, lấp đầy khoảng trống trong lòng, không còn gì tiếc nuối.

Dã thú đại thúc ừ một tiếng, đối với quyết định của hai người tỏ vẻ hài lòng: “Trở về là tốt rồi, công tác không thể bỏ quên.”

Sắc mặt Lam Đặc trầm xuống, bắt đầu cò kè mặc cả: “Muốn ta tiếp tục công tác cũng được chính là ngày lễ tết phải cho ta nghỉ.”

Dã thú đại thúc không đồng ý: “Người muốn giảm bớt lượng công việc cũng được, số việc giảm đi có thể giao cho Na Cổ.”

Na Cổ kinh ngạc, ông còn muốn quay về hậu hoa viên tiếp tục trồng hoa cắt cỏ, sao lại đột ngột đem chuyện lớn ném lên đầu ông? Quả thực là tai bay vạ gió a!

Bất quá còn chưa để Na Cổ giật mình xong, Lam Đặc đã hoàn toàn bác bỏ: “Ta không phải nói lượng công việc lớn, ta nói là muốn có thời gian nghỉ ngơi hợp lý.” Buồn cười, ông yêu cầu nghỉ ngơi vì muốn có thêm nhiều thời gian để bồi bên người này, nếu tự mình nghỉ ngơi còn Na Cổ lại bận rộn thì còn nghỉ cái rắm a!

Nhan Tử Kỳ hiểu yêu cầu của Lam Đặc cũng nằm trong phạm vi hợp lý, vì thế kéo tay áo dã thú đại thúc, im lặng giúp bọn Lam Đặc cầu tình.

Nhìn thấy biểu tình như tiểu động vật đáng thương hề hề của tiểu tử này, Lan Nô Tu Đốn cho dù trong lòng có cứng rắn cỡ nào trong nháy mắt cũng biến thành mềm nhũn, không có biện pháp, biết rõ tiểu tử này đang giả vờ nhưng y vẫn vô cùng hưởng thụ, vẫn là nghiện cái loại này.

Tiểu tử, người có biết hay không thời gian bọn họ nghỉ ngơi nhiều hơn liền đại biểu thời gian nghỉ ngơi của ta rút ngắn lại a, tiểu quỷ người không có lương tâm!

Những ngày vô ưu vô lự nhanh chóng trôi qua, nháy mắt đã tới ngày sinh nhật Nhan Tử Kỳ, kỳ thật phương pháp tính thời gian ở Nạp Tây khác so với địa cầu, tỷ như một ngày ở Nạp Tây so với địa cầu dài hơn nhiều, bất quá may mắn Nhan Tử Kỳ có mang theo một cái laptop tới, vì thế mặc dù thời gian không trùng khớp nhưng Nhan Tử Kỳ vẫn có thể thuận lợi canh được sinh nhật mình.

Nói tới laptop này còn có một chuyện khá thú vị, khi đi du lịch một vòng ở Pháp Dịch Lỗ phiên hệ thì hết pin, bất quá bởi vì bên trong có vài bộ GV dã thú đại thúc down về, vì thế dã thú đại thúc gọi người tới sạc pin ấy tính, sau đó nghe nói nhân viên kỹ thuật nhìn thấy ngoại hình xấu xí, bên trong lại là máy móc kém

cỏi thì khinh thường vô cùng, cảm thán chênh lệch kỹ thuật quá lớn a, bắt quá bởi vì người ủy thác là Lan Nô Tu Đồn vì thế vẫn nghiêm túc chỉnh sửa một phen, cuối cùng đem pin của laptop đổi thành tuệ thạch chứa năng lượng vô hạn, lúc này Nhan Tử Kỳ mới có thể tự do sử dụng máy tính mà không còn lo lắng hết pin.

Sáng hôm nay, Nhan Tử Kỳ bất chấp đau nhức trên người, mở mắt ra vô cùng hưng phấn mà vui quâ sinh nhật của Lan Nô Tu Đồn.

Lan Nô Tu Đồn vài ngày trước đã được Nhan Tử Kỳ thông báo, sớm đã chuẩn bị xong, dĩ thú đại thúc không chỉ chuẩn bị quà của mình, còn ra lệnh hôm nay mỗi người trong Lan gia đều phải tặng quà cho Nhan Tử Kỳ, không tặng sẽ bị trừ lương, trừ không thương tiếc!

Lễ vật của Lan Nô Tu Đồn đã làm xong từ sớm, bởi vì xảy ra rất nhiều chuyện nên y chưa tìm ra cơ hội để tặng, bây giờ dùng làm quà sinh nhật.

Là một đôi nhẫn cặp làm từ kim cương.

Ở Nạp Tây, nhẫn là trang sức bình thường không có ý nghĩa gì, vì thế dĩ thú đại thúc không có nhiều hứng thú với loại nhẫn này, mãi đến khi Lam Đặc cho y xem số báo cáo yêu đương kia, nhìn thấy một tin tức là, nhẫn là tín vật dùng để định hôn ước với ái nhân.

Điều này làm dĩ thú đại thúc mở rộng tầm mắt a, chiếc nhẫn này không ngờ lại tuyệt diệu như vậy a! Hôm nay sinh nhật đưa cho tiểu tình nhân, đúng là quá thích hợp.

Vì thế, lúc Nhan Tử Kỳ nhìn thấy đôi nhẫn suýt nữa bị quên đi này thì vô cùng cảm động, còn tự giác đeo lên cho hai người.

Chính là Nhan Tử Kỳ nhìn nhìn chiếc nhẫn này có chút không được tự nhiên, trên địa cầu, kim cương nhiều lắm là được khảm một viên trên mặt nhẫn thôi, nhưng lúc này đeo trên tai hẳn là một chiếc nhẫn được mài từ kim cương, thấy có hương vị nhà giàu mới nổi a!

Trong lúc đeo lên chiếc nhẫn Nhan Tử Kỳ nghe dĩ thú đại thúc ôn nhu hỏi: “Tiểu tử, ngươi nguyện ý gả cho ta không?” Đùng hoài nghi, những lời này là dĩ thú nhìn trong báo cáo mà học được.

Chỉ thấy lông mi Nhan Tử Kỳ khẽ rung động, cũng nhẹ giọng nói: “Lan Nô Tu Đồn, ta nguyện ý lấy ngươi.”

65. Chương 65: Tò Mò

Tuy rằng hai người đã đồng ý kết hôn, nhưng bởi vì Nhan Tử Kỳ không được tự nhiên, vì thân phận đặc biệt của Lan Nô Tu Đồn do vậy mà hôn lễ cũng không thể tiến hành nhanh như vậy, bắt quá có lời hứa hẹn nên khoảng thời gian hai người ở chung càng thêm ân ái ngọt ngào.

Hôn lễ của gia chủ Lan gia không tiến hành sớm, nhưng gần đây Lan gia vẫn có một hôn lễ phải tiến hành, đó là Lam Đặc và Na Cổ đã quấn quít nhau hơn hai trăm năm, từ khi Na Cổ khôi phục lại bộ dáng vốn có thì hai người cuối cùng cũng xóa bỏ hiềm khích, khúc mắc được mở ra thì cuộc tình vốn bị phủ một lớp bụi một lần nữa tuôn trào như dòng suối ngọt ngào, cuộn cuộn không ngừng chảy ra, tuy rằng không chói mắt như Nhan Tử Kỳ và Lan Nô Tu Đồn nhưng những tia lửa xẹt lên lúc Lam Đặc và Na Cổ ở một chỗ vẫn không thể bỏ qua.

Nhan Tử Kỳ nghe Lam Đặc nói, ở Nạp Tây trừ bỏ giới quý tộc, hôn lễ của người thường kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần song phương tuyên thệ trước mặt trưởng bối, mời người tới làm chứng nhận sau đó đăng ký trên danh sách là được, không cần mở yến tiệc cũng không có nháo động phòng linh tinh gì đó.

Theo ta biết không phải hôn lễ phải vô cùng náo nhiệt sao? Sao lại im ắng tuyên thệ kết hôn như vậy, này mới kỳ lạ a!

Nhan Tử Kỳ càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng thấy chính mình dễ dàng đáp ứng kết hôn với Lan Nô Tu Đồn như vậy, đây là chuyện lớn a, vì thế trong một buổi tối nọ, lúc Lan Nô Tu Đồn đang nằm trên người hắn ra sức hoạt động, thoải mái đến thở hổn hển thì Nhan Tử Kỳ vì trong lòng rối rắm về hôn lễ mà thiếu thiếu hưng trí.

Lúc Lan Nô Tu Đồn dùng sức đẩy mạnh, Nhan Tử Kỳ đột nhiên vỗ mạnh vai y, kích động nói: “Ta nghĩ ra rồi!”

Lan Nô Tu Đồn đang đứng trên đỉnh cao dục vọng đột nhiên bị rỗng như vậy sợ tới mức suýt chút nữa tiết ra.

Chỉ thấy y hút ngậm khí, gằn nhẹ nói: “Nhan Tử Kỳ, người rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì!”

Lan Nô Tu Đồn từ lúc đầu đã phát hiện tiểu tử này cứ luôn thất thần, chỉ cần tập trung và chủ động phối hợp là được đi, y cũng không yêu cầu quá cao, bởi vì thường xuyên vận động quá mức nên tiểu tử này thất thần một chút vẫn có thể tha thứ.

Nhưng hiện tại là tình huống gì a? Y lúc này vận động kịch liệt như vậy, hắn vẫn còn tâm tình suy nghĩ này nọ, sau đó còn vỗ y nói nghĩ ra, làm mình sợ tới mức suýt tiết sớm, quả thực buồn cười.

Bị y rỗng như vậy, Nhan Tử Kỳ mới vừa hồi phục tinh thần mới phát hiện ra lúc này bọn họ đang làm gì, vì thế ngượng ngùng cười nói: “Không nghĩ gì, không nghĩ gì cả, người tiếp tục đi.....”

Lan Nô Tu Đồn nghiêng răng nghiêng lợi: “Người cảm thấy như vậy ta còn tiếp tục được sao?”

Nhan Tử Kỳ túm quần cúi đầu nói: “Chúng ta thảo luận một chút đi?”

Sắc mặt Lan Nô Tu Đồn hoàn toàn biến đen: “Người cảm thấy ta còn tâm tình thảo luận chuyện khác với người.”

“Vậy người muốn thế nào a!” Nhan Tử Kỳ cũng ủy khuất vô cùng.

“Ta muốn bóp chết người.”

“Bóp chết ta rồi thì người tìm ai kết hôn.” Đối với lời nói uy hiếp của dã thú đại thúc Nhan Tử Kỳ không sợ chút nào, trước kia có lẽ sẽ rất sợ nhưng cùng đối phương lăn lộn lâu như vậy, đã sớm biết trước mặt mình dã thú đại thúc chính là một con cọp giấy, không có nửa điểm nguy hiểm.

“Quên đi, ta lười bóp người.” Dã thú buồn bực, cúi đầu nhìn thoáng qua người anh em dưới thân đã mềm nhũn, tức giận trở mình leo xuống khỏi người Nhan Tử Kỳ, chậm rãi hỏi: “Người vừa rồi nghĩ cái gì?”

“Nga.” Nhan Tử Kỳ sờ sờ mũi nói: “Không lâu nữa không phải là hôn lễ của Lam Đặc và Na Cổ sao? Ta nghe Lam Đặc nói bởi vì hai người đều không còn trưởng bối nên dự định để người làm trưởng bối để tuyên thệ.”

“Quả thật có chuyện này.” Lan Nô Tu Đồn gật đầu.

Tuy rằng tuổi y so với Lam Đặc và Na Cổ thì hơi nhỏ nhưng thân phận tôn quý, làm người tuyên thệ cho họ vẫn dư dả, vì thế khi nghe thấy Lam Đặc đề xuất thì cũng không từ chối, lập tức đồng ý.

“Chỉ có tuyên thệ thì không có ý nghĩa a, chúng ta có thể giúp bọn họ chuẩn bị một hôn lễ long trọng, thế nào!” Nhan Tử Kỳ hưng phấn nói.

Lan Nô Tu Đồn hơi sững sốt hỏi: “Người nói hôn lễ long trọng, có phải là dựa theo tập tục ở địa cầu không?”

“Bingo!” Nhan Tử Kỳ bật ngón tay: “Thế nào thế nào, giao cho ta chuẩn bị đi.”

“Kia cũng phải để bọn Lam Đặc đồng ý đi.” Khóe miệng Lan Nô Tu Đồn hơi run rẩy, sao y lại có dự cảm xấu, giao cho tiểu tử này làm hôn lễ, nghĩ thế nào cũng làm cho người ta không có cảm giác an toàn a!

“Lam Đặc nhất định nguyện ý.” Nhan Tử Kỳ vỗ ngực cam đoan.

Dã thú đại thúc yêu thương ôm hắn, xoa xoa ngực hắn: “Cơ thể người gầy yếu như vậy không sợ bị phá hư sao.”

Nhan Tử Kỳ trợn mắt: “Có ai nguyên rửa người ta như người không!” Hắn cũng không phải làm từ giã, sao có thể phải một chút liền phá hư a!

“Ta đây là quan tâm.”

“Người quan tâm như vậy ta cũng không bị phá hư.” Nhan Tử Kỳ kháng nghị.

“Ta quả thực lo lắng sẽ phá hư người.” Dĩ thú đại thúc không liêm sỉ nói.

“Kia làm nhiều như vậy ta cũng chưa bị phá hư!” Nhan Tử Kỳ tiếp tục không phục.

“Tái làm sẽ không nhất định.”

“Tái làm thì tái! Ai sợ ai.” Nhan Tử Kỳ tặc mao.

Vì thế chủ đề tổ chức hôn lễ liền bị quăng tới ngoài vũ trụ xa xôi, thời gian tiếp theo đương nhiên là hai người tiếp tục cố gắng giày xéo sàng đan, dùng hành động chứng minh xem Nhan Tử Kỳ rốt cuộc có bị phá hư hay không.

Sau đó, hôn lễ của Lam Đặc vẫn là giao cho Nhan Tử Kỳ xử lý.

Lam Đặc nói với Nhan Tử Kỳ như vậy: “Ta tin tưởng người nhất định sẽ cho ta và Na Cổ một hôn lễ đặc biệt khó quên.”

Sau đó Lam Đặc nói với Na Cổ như vậy: “Tiểu Kỳ là khẩn cấp muốn khoe thân phận với địa vị chủ mẫu của mình, chúng ta cũng nên phối hợp với hắn.”

Vì thế chủ mẫu tương lai Nhan tiên sinh bắt đầu sung sướng chuẩn bị hôn lễ của Lam Đặc, vì thế chủ nhân đương gia vô cùng buồn bực vì bị lạnh nhạt, ở trong nhà cùng người khác mắt to trừng mắt nhỏ.

“Sân vườn, lễ phục, tiệc rượu, bánh kẹo cưới.....” Nhan Tử Kỳ cào mớ tóc dài rồi thành một đoàn: “Trời ạ, nguyên lai phải chuẩn bị nhiều chuyện như vậy! !” Đối với trình tự trong lễ cưới, hắn chỉ là nhìn thấy trên sách vở hay máy tính mà thôi, hiện giờ tự tay chuẩn bị quả thực là loạn thất bát tao, không ra đầu đuôi a! !

Hoàn hảo nhân vật chính trong hôn lễ là một đôi thú nhân, căn bản không hề biết lễ nghi ở địa cầu, vì thế căn bản không hề có yêu cầu gì, điều này làm Nhan Tử Kỳ làm mọi việc hỗn loạn thành một đoàn lạng lẹ thở ra.

Nhìn thấy một đồng tới đi tới đi lui làm việc Nhan Tử Kỳ dẫn dò, Lan Nô Triết tò mò hỏi phụ thân mặt băng ngồi trên sofa: “Hắn đang làm gì a? Hết màn đỏ lại tới quần áo đỏ, nhìn chói cả mắt a.”

Lan Nô Tu Đồn bị Nhan Tử Kỳ lạnh nhạt đã lâu, tâm tình vô cùng không tốt, lúc này nghe thấy đứa con hỏi như vậy vì thế vô cùng tức giận nói: “Chói mắt thì người đừng nhìn.”

Lan Nô Triết ngoan ngoãn cầm miệng, ôm lấy tiểu béo bên cạnh, đột nhiên cười nói: “Đúng vậy, tiểu hoa người nhất định biết hắn đang làm cái gì a.”

Tiểu béo đương nhiên biết, chính là cậu không thể nói được a.

Lan Nô Triết buồn bực: “Quên đi, ngày mai để người đi phẫu thuật, có thể nói chuyện.”

Nhìn thấy mẫu vải dệt đưa tới để làm lễ phục, Nhan Tử Kỳ rối rắm, có nên làm áo cưới hay không a? ! Sau đó hắn tưởng tượng bộ dáng Na Cổ và Lam Đặc mặc áo cưới kiểu, vì thế xấu hổ cùng vô cùng phẫn khích.

Vì thế sáng hôm sau, Nhan Tử Kỳ giao bản vẽ lễ phục cho thợ may, để bọn họ theo hình mà làm mấy bộ lễ phục, một trong hai bộ là một chiếc váy cưới trắng tinh.

Nhìn thấy bóng người thợ may rời đi, Nhan Tử Kỳ giả hoạt mỉm cười.

Tuy nói là để Nhan Tử Kỳ một mình chuẩn bị, nhưng có vài tình tiết vẫn phải đi tìm Na Cổ thương lượng, hôm nay khó có dịp dĩ thú đại thúc xuất môn đắm sinh ý, Nhan Tử Kỳ bố trí mọi việc xong, liền chạy tới phòng Na Cổ tìm người, sau khi quan hệ Na Cổ và Lam Đặc tốt đẹp, Na Cổ rời khỏi phòng nhỏ ở hậu hoa viên dọn tới ở chung với Lam Đặc, vì thế Nhan Tử Kỳ muốn tìm người, trước tiên sẽ chạy tới phòng của Lam Đặc.

Cửa phòng Lam Đặc không khóa, Nhan Tử Kỳ gõ vài cái tượng trưng, không chờ người đáp lại hần liền đẩy cửa tiến vào, đập vào mi mắt là chiếc bàn được đục đẽo tinh xảo đặt giữa phòng, phía trên bày một ấm trà và một ly trà, nước trà trong chén vẫn còn nóng hổi bốc hơi nước, Nhan Tử Kỳ tìm trong phòng một vòng, không thấy người, nghĩ thầm, có phải là vừa mới ra ngoài không, trà trên bàn vẫn còn nóng.

Vốn định đi ra ngoài nhưng ma xui quỷ khiến thế nào hần lại đi tới nhìn tách trà nóng trên bàn, phát hiện nước trà có màu phấn hồng nhàn nhạt, hóa ra là trà lái Na Cổ yêu thích.

Loại trà lái này Nhan Tử Kỳ nhớ rất rõ, trước kia khi còn ở nhà gỗ, thường xuyên thấy Na Cổ uống nhưng loại trà này nhìn màu rất đẹp, lại vô cùng khó uống, Nhan Tử Kỳ trước kia đã lĩnh giáo rồi.

Bất quá lần này màu nước trà có vẻ nhạt hơn nhiều, Nhan Tử Kỳ tò mò cúi đầu ngửi thử, cư nhiên còn có mùi đậm đặc như vậy, nghĩ thầm, trà lái này hẳn là không giống trước kia đi.

Nhan Tử Kỳ bưng cái chén lên nhìn kỹ, sau đó nhấp thử một ngụm nhỏ, hương vị ngọt ngào lập tức xông vào miệng, Nhan Tử Kỳ kinh hỉ trừng mắt, uống tốt lắm!

Vì thế Nhan Tử Kỳ không chút khách khí bưng chén lên uống một hơi cạn sạch, sau đó còn cầm ấm trà lên rót thêm một chén.

Vừa uống trà vừa lẩm bẩm: Na Cổ là quỷ hẹp hòi, có thứ tốt như vậy mà giấu, uống phí mình xem ông là bằng hữu tri tâm, khinh bỉ a khinh bỉ!

Sau đó mãi đến khi Na Cổ đi xem xét cây cỏ ngoài hoa viên một vòng quay về, mở cửa ra liền nhìn thấy Nhan Tử Kỳ hôn mê bất tỉnh nằm trên thảm, mà ấm nước thuốc trên bàn lại trống rỗng.

Na Cổ lập tức có cảm giác choáng váng.....

66. Chương 66: Sinh Tử Nhất Tuyền

Lúc Lan Nô Tu Đồn nhận được tin tức, Nhan Tử Kỳ đã được đưa vào bệnh viện, bởi vì giọng điệu Lam Đặc khi liên lạc với y thực trầm trọng, Lan Nô Tu Đồn cũng không hỏi nhiều, ném mọi chuyện khỏi đầu chạy tới đây, dọc theo đường đi, trái tim cứ thất lại.

Nhan Tử Kỳ được đưa tới bệnh viện hàng đầu Nạp Tây, nơi này lại không có bác sĩ chuyên khoa nhân loại vì thế khẩn cấp triệu các bác sĩ am hiểu lãnh vực y học nhân loại tới, Hạ Tập Áo cũng là một trong số đó.

Làm bằng hữu, Hạ Tập Áo cũng rất hi vọng có thể thường xuyên gặp Nhan Tử Kỳ nhưng nếu cứ phải gặp trong bệnh viện thế này thì quả thực là càng ít gặp càng tốt.

Hạ Tập Áo cùng các chuyên gia khác chuẩn đoán nguyên nhân hôn mê đi ra liền gặp Lan Nô Tu Đồn vội vã chạy tới, khí thế của gia chủ Lan gia giống như muốn ăn thịt người, chỉ thấy y tóm lấy vị quản gia nhà mình quát: “Một người đang tốt đẹp ở nhà cũng có thể gặp chuyện không may, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì!”

Lam Đặc bị túm áo, gian nan nuốt nước miếng: “Hần uống thuốc của Na Cổ, sau đó liền hôn mê.”

“Thuốc gì?”

“Là thuốc Luân Ất kê.”

“Luân Ất đâu? Bắt hần tới đây cho ta, hỏi hần rốt cuộc đã kê ra loại độc được gì!” Lan Nô Tu Đồn hỗn hển nói.

Lam Đặc cùng Na Cổ đồng thời hắc tuyền, cái gì mà độc được a, thuốc này Na Cổ từ khi xuất viện vẫn uống tới giờ, căn bản không bị gì.

“Ta đã cho người đi tìm Luân Ất, bây giờ nghe bác sĩ nói xem thế nào.” Lam Đặc nhắc nhở chủ tử đã mất đi lí trí của mình, nhóm bác sĩ đã đứng chờ bên cạnh rất lâu.

Lan Nô Tu Đồn hít sâu, cố gắng ức chế mớ hỗn loạn trong đầu, quay lại nhìn bác sĩ: “Hiện tại tình huống thế nào?”

Nhóm bác sĩ chuyên khoa bị ánh mắt lạnh lùng của y làm sợ tới mức cúi gập đầu, cuối cùng vẫn là Hạ Tập Áo gan lớn hơn một chút nói: “Nhan Tử Kỳ uống là thuốc ức chế gien, thuốc này đối với thú nhân bình thường mà nói thì có thể tiếp nhận được, nhưng đối với nhân loại yếu ớt thì nó là độc dược lấy mạng, phải mau chóng tiến hành trị liệu, bằng không một khi gien phát sinh biến đổi, hậu quả khó mà lường trước.”

Mọi người nghe xong đều ngật ngất cả người, Lan Nô Tu Đồn mím chặt môi, ánh mắt phủ một lớp sương mờ làm người ta thấy kinh hồn bạt vía, Na Cổ ngồi bệch xuống ghế: “Tại ta, đều do ta, ta nên uống thuốc xong rồi mới ra ngoài.”

Lam Đặc vỗ vai ông, im lặng an ủi.

Sau một trận trầm mặc, vẫn là Lan Nô Tu Đồn mở miệng: “Nếu là Luân Ất kê đơn, để hắn tới trị.” Sau đó y hỏi Hạ Tập Áo: “Tiểu tử kia trước mắt có nguy hiểm không?”

“Đã tiến vào trạng thái hôn mê sâu.”

Nắm tay Lan Nô Tu Đồn siết chặt thành quyền: “Trước mắt có thể áp dụng biện pháp trị liệu gì cứ dùng hết, ít nhất phải cố gắng kéo dài tới khi Luân Ất tới.”

“Đã biết.” Hạ Tập Áo gật gập đầu, cùng các chuyên gia khác trở vào nghiên cứu phương án trị liệu.

Quá trình chờ đợi làm người ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, Lan Nô Tu Đồn đi qua đi lại, thường xuyên hỏi đã tìm thấy Luân Ất chưa, Na Cổ im lặng ngăn người trên ghế, ông nhớ tới lúc Nhan Tử Kỳ vừa bị đưa tới hậu hoa viên, rõ ràng sợ muốn chết lại ra vẻ kiên cường, sau đó phát hiện mình không có ác ý liền an tâm hòa hợp ở chung với ông, ngẫu nhiên sẽ có lúc để lộ ra biểu tình nhớ nhà làm tâm ông cũng đau theo, nguyên bản cuộc sống đã mang một màu xám xịt, có Nhan Tử Kỳ gia nhập liền giống như nhuộm thêm vài gam màu sắc.

Tiểu Kỳ, người sẽ tốt, sẽ tốt! Na Cổ nắm chặt tay, im lặng cầu nguyện.

Luân Ất có thể nói là bị trời tới, lúc tới quần áo còn không chỉnh, hình như bị lôi từ trên giường tới, Luân Ất mặc dù trong lòng không thoải mái nhưng triệu hắn tới là Lan Nô Tu Đồn vì thế không dám có nửa điểm chậm trễ.

“Sao lại thế này, có chuyện gì xảy ra!” Luân Ất không hiểu gì, trên đường tới nghĩ là Na Cổ phát sinh chuyện gì, nhưng lúc này nhìn thấy Na Cổ, phát hiện người rất hảo, so với trước kia còn có tinh thần hơn, kia là ai sinh bệnh mà vội vã chộp hắn tới a.

Lan Nô Tu Đồn không nói hai lời, túm lấy Luân Ất đẩy mạnh vào phòng hội nghị, bên trong có bọn Hạ Tập Áo, Lan Nô Tu Đồn liền nói với anh: “Kể lại tình huống cho hắn nghe một chút, ta phải mau chóng nhìn thấy tiểu tử kia hoạt bát khỏe mạnh.”

Lan Nô Tu Đồn nói xong cũng không rời đi, ở trong phòng tìm một cái ghế ngồi xuống, lần này ngồi xuống kéo dài suốt một ngày một đêm, trong thời gian đó Luân Ất có ra báo cáo tiến độ trị liệu vài lần, còn xin một ít chỉ thị quan trọng.

“Bởi vì tác dụng của dược vật, kết cấu gien đã bắt đầu xuất hiện biến dị, chúng ta chuẩn bị tiến hành trị liệu, song song đó sẽ biến đổi một ít, xin yên tâm, ta đối với loại phẫu thuật này có lòng tin trăm phần trăm thành công.”

Lan Nô Tu Đồn hơi nhú mi liếc hắn, thản nhiên nói: “Nếu không thành công, người cũng không cần bước ra khỏi phòng giải phẫu.” Trực tiếp tự sát đi.

Luân Ất buồn bực, đối với một bác sĩ sắp tiến hành phẫu thuật mà nói, tâm tình tốt cũng rất quan trọng a, người này lại còn uy hiếp như vậy, không sợ hắn vì áp lực quá lớn mà xảy ra sai sót sao! Bất quá oán giận thì oán giận, Luân Ất vẫn cẩn thận cam đoan: “Xin yên tâm.”

Lan Nô Tu Đốn đột nhiên nhớ tới một việc, gọi Luân Ất đang chuẩn bị rời đi, ghé vào tai hắn nói vài câu, Luân Ất nghe xong ngạc nhiên nhú mày, sau đó cười cười nói: “Ta đã biết.”

Bên ngoài phòng hội nghị, sắc trời đã tối sẫm, Lam Đặc từng vài lần vào gọi y đi ăn cơm đều bị cự tuyệt, tiểu tử kia ở trong phòng phẫu thuật còn chưa biết sinh tử, y sao có thể nuốt trôi.

Từ sau khi cùng Nhan Tử Kỳ ở một chỗ, Lan Nô Tu Đốn liền có một loại nhận thức, đời này chính mình bại trong tay tiểu gia hỏa kia, đối phương không cần giở thủ đoạn gì, chỉ cần cười nhẹ một cái hay một ánh mắt cũng đủ để y choáng váng đầu óc.

Cảm giác như vậy đối với Lan Nô Tu Đốn là vô cùng mới mẻ, từ nhỏ đến lớn, bởi vì thân phận nên y có thể dễ dàng đoạt được những thứ người khác không thể chạm tới, bởi vì quá dễ dàng ngược lại càng mất đi hứng thú, vì thế nhiệt tình của y với thế giới ngày càng nguội nhạt.

Trong trí nhớ của y, thứ làm y có ấn tượng sâu sắc lại sôi trào nhiệt huyết chính là lần gặp gỡ và thuần hóa Tái Á, quá trình thuần hóa tràn ngập huyết tinh, song sinh với Tái Á là Phổ Tư, một kẻ hung bạo, muốn đánh thắng nó Lan Nô Tu Đốn quả thật mất không ít khí lực, lúc ấy còn bị thương rất nghiêm trọng, đó là sự kiện duy nhất y nhớ rõ, y nghĩ sau này mình cũng không còn khả năng gặp gỡ chuyện thú vị hơn.

Nhưng y đã sai lầm rồi, Nhan Tử Kỳ xuất hiện làm y cảm thấy cuộc sống này đột nhiên trở nên vô cùng thú vị.....

Lúc mới đầu tuy rằng không tình nguyện, lại vì e sợ mà mỗi đêm không thể không ở cùng y, có khi bị bắt nghe mãi một bản sáo mà hé ra gương mặt buồn ngủ, có khi lại khiêu vũ cho y xem.

Sau đó dần dần quen thuộc, khi không còn e sợ y cứ nhiên mượn oai hùm mà đùa giỡn, bộ dạng đắc ý kia làm tâm y ngứa ngáy.

Khi bọn họ chân chính ở cùng nhau, tiểu tử kia thường xuyên bày ra tư thế quyến rũ khiêu khích càng làm cho y muốn hung hăng chà đạp một phen.....

Tất cả những việc tốt đẹp đã trải qua đều khắc cốt ghi tâm, y đã quen với những ngày có tiểu tử kia làm bạn, cũng đã quen với việc tận hưởng cuộc sống tươi mới này, y không dám tưởng tượng cuộc sống của mình sau khi mất đi tiểu tử kia, thật sự không dám nghĩ tới.

Bởi vì thần kinh quá căng thẳng làm Lan Nô Tu Đốn cảm thấy cả người có chút choáng váng, kỳ thật nhiều năm ở trên thương trường, dạng sóng gió gì mà y chưa từng thấy qua, nhưng đối với y đó chỉ là căn bản lướt qua lớp lông, mà tiểu tử kia hoàn toàn bất đồng, sự tồn tại của hắn đã ăn sâu vào xương tủy, một khi mất đi là đau đớn thấu xương.

Vì thế khi Luân Ất nhẹ nhõm đi tới báo cáo cho y biết hết thấy đều thuận lợi, Lan Nô Tu Đốn có cảm giác ngăn ngại.

Khi nhìn thấy tiểu tử đang an tường ngủ trên chiếc giường trắng tinh, Lan Nô Tu Đốn cảm thấy trái tim mình run rẩy, y bên ngoài hoảng hốt lo sợ như vậy tiểu gia hỏa này về mặt khi ngủ lại hạnh phúc như vậy, quả thực đáng giận.

Tuy là oán giận nhưng bàn tay to xoa khuôn mặt hắn lại vô cùng ôn nhu.

“Thật sự không có việc gì?” Chỉ nghe thấy y khàn khàn hỏi Luân Ất đứng đó không xa.

Có người nghi ngờ y thuật của mình, Luân Ất thật rất buồn bực, bất quá ai biểu người nghi ngờ hắn lại là nhân vật không thể đắc tội a, chỉ có thể giải thích lần nữa: “Không có việc gì, nếu như không có chuyển biến gì bất ngờ thì hắn còn có thể sống lâu hơn người.”

Tuy nói là đã không còn vấn đề gì nhưng sau khi Nhan Tử Kỳ phẫu thuật xong vẫn hôn mê vài ngày làm người nhà Lan gia đã quen có sự tồn tại của hắn bên cạnh phi thường khó chịu, chuyện đầu tiên là tìm Luân Ất hỏi khi nào tiểu tử mới tỉnh, không chiếm được kết quả vừa lòng thì hung tợn mắng Luân Ất là lang băm, Luân Ất nguyên bản vô cùng tự tin về y thuật của mình, nhưng vài ngày nay liên tục bị oanh tạc hắn cứ nhiên bắt đầu dao động: chẳng lẽ ta thật là lang băm sao? Luân Ất rối rắm, cảm thấy nếu Nhan Tử Kỳ còn không tỉnh lại hắn có thể lạc đến mức ngay cả lang băm cũng không bằng.

Lúc Nhan Tử Kỳ tỉnh lại là một buổi sáng sớm tốt đẹp, ánh sáng nhu hòa lọt vào phòng bệnh làm cả căn phòng đều bừng sáng, Nhan Tử Kỳ cảm thấy mình đã có một giấc mộng rất dài, mơ thấy những chuyện khi mình còn bé, mơ thấy lúc mình khiêu vũ trên sân khấu, nhiều nhất chính là những lúc mình ở bên cạnh Lan Nô Tu Đốn, một giấc mộng dài, như cả một đời, lúc tỉnh lại trong lòng có chút chua xót.

“Tiểu tử, tỉnh?” Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai.

Nhan Tử Kỳ miễn cưỡng mở to mắt liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc, há mồm muốn nói lại phát hiện ra miệng lưỡi có chút khô khan.

Lan Nô Tu Đốn nhuần nhuyễn bưng tới một ly nước, nhẹ nhàng nâng hân dậy ụ nước, hành động vô cùng cẩn thận giống như y đang chạm vào một con búp bê thủy tinh dễ vỡ.

“Ta làm sao vậy?” Uống vào chút nước, Nhan Tử Kỳ lúc này mới tìm lại được âm thanh của mình.

Đầu sỏ làm mọi người sợ chết khiếp lúc này lại rất vô tội hỏi y làm sao vậy, thật sự là đáng đánh đòn a!

“Còn thể nào, chính là suýt chút nữa hù chết Na Cổ.” Lan Nô Tu Đốn đặt ly nước qua một bên, xoay người ôm lấy cơ thể mềm mại của hân vào lòng, y chính là tưởng niệm rất lâu rồi.

“Đúng rồi, ta chỉ nhớ là uống hết trà của hân, sau đó cái gì cũng không biết.” Nhan Tử Kỳ cố gắng nhớ lại, nhưng cuối cùng trí nhớ chỉ dừng lại ở đây.

“Kia không phải trà, là thuốc của Na Cổ, người uống nó suýt nữa chết rồi.” Lan Nô Tu Đốn bắt đầu kể dài, ôm hân càng chặt hơn.

“Ách..... nghiêm trọng vậy sao? !” Khó trách khi mình tỉnh lại, lại nằm trên giường bệnh, khó trách cả người mềm nhũn không còn chút khí lực, hóa ra là trong khi mất đi ý thức hân đang đứng giữa lằn ranh sinh tử a! !

67. Chương 67: Hoàn Chính Văn

Nửa năm sau.

Sau khi tất cả giống tổ đột nhiên nổi lên được bình ổn, mọi người ngồi lại cùng nhau, vô cùng cảm khái phân tích hiện trạng.

“Sau khi ở cùng một chỗ với chủ tử, thân phận tiểu Kỳ chuyển biến rất lớn a.” Lam Đặc vô cùng cảm khái nói.

“Từ lần bị bắt cóc thân phận tiểu Kỳ lên như điều gặp gió.” Lan Nô Triết vô cùng bồi ngùi nói.

“Sau lần uống nhầm thuốc của ta, tiểu Kỳ đã thuận lợi leo lên đầu chủ tử a!” Na Cổ vô cùng xúc động nói.

Ba người liếc nhìn nhau, đồng thời cảm khái thở dài ra tiếng.

“Kết quả là, hân cũng thuận lợi mà đạp chúng ta xuống lòng bàn chân a!” Lam Đặc tiếp tục thở dài.

“Đến đến, nói xem hân khi dễ chúng ta thế nào.” Lan Nô Triết vỗ tay nói.

“Hân cả ngày muốn ta báo cáo tình hình kinh tế Lan gia, có bao nhiêu xí nghiệp, có bao nhiêu sản nghiệp, một ngày kiếm ra bao nhiêu, một tháng kiếm được bao nhiêu, một năm bao nhiêu, hân đều phải biết, xấu hổ nhất là hân còn truy ta mỗi tháng lĩnh bao nhiêu tiền lương!” Lam Đặc kích động kể tội Nhan Tử Kỳ.

“Từ sau khi tiểu Hoa có thể nói chuyện, hân mỗi ngày đều bảo tiểu Hoa tìm hân chơi, hiện tại ta ban ngày cơ bản không thể nhìn thấy bóng dáng tiểu Hoa, buổi tối ôm cậu ta rõ ràng cảm thấy tiểu tử của ta bị gây sức ép đến phát gầy! Nhưng tức giận nhất là khi ta tìm hân tranh luận, tiểu Kỳ cứ nhiên lại bảo ta đi tìm phụ thân mà lý sự!” Lan Nô Triết siết nắm tay, vẻ mặt vô cùng oán giận.

“Vậy người có đi không?” Lan Đặc cùng Na Cổ trầm miệng một lời hỏi.

Lan Nô Triết nhất thời giống như quả bóng xì hơi: “Ta sao dám a!”

“Hoa trong hậu hoa viên đều là ta tỉ mỉ chăm sóc a, tiểu Kỳ cư nhiên muốn ta nhỡ bỏ nó, nói hoa này là thứ nguy hiểm, không thể để như vậy, nếu ta không nhỡ hẳn sẽ tự mình động thủ, buổi sáng chủ tử còn hỏi ta đã nhỡ hoa chưa!” Na Cổ ừ ừ nói.

“Ai.....”

“Nói như vậy, Nhan Tử Kỳ quả thật là đại ác nhân tội ác tày trời a!” Đột nhiên có một âm thanh vang lên sau lưng bọn họ.

Còn đắm chìm trong không khí thê lương ba người đồng thời gật gật đầu tỏ vẻ tán thành, sau đó vẫn là Lan Nô Triết tỉnh ngộ trước, quay mạnh đầu lại nhìn, Nhan Tử Kỳ đang trừng ra nụ cười vô cùng rực rỡ.

“Ồ! Người cư nhiên nghe lén chúng ta nói chuyện.” Lam Đặc quay đầu lại phát hiện đầu sở làm mọi người hoảng sợ đang ở sát bên, khó chịu lên án hẳn.

Nhan Tử Kỳ hai tay ôm ngực, miễn cưỡng nói: “Các người có thể nói xấu, ta đương nhiên có thể nghe lén, bất quá, nghe các người nói xong ta cũng thấy mình đúng là tội ác tày trời, phê phán thế nào? Tìm quần chúng đến xem đi, ta ngồi cho các người phê phán, nga, đúng rồi, nhất định phải gọi đại thúc, tiết mục phần khích thế này y nhất định không thể bỏ qua.”

Ba người nghe hẳn nói xong, liếc mắt nhìn nhau, nghĩ thầm, bọn họ đâu có điên, sao dám trước mặt Lan Nô Tu Đốn mà làm trò phê phán tâm can bảo bối của y, này không phải là tự tìm tử lộ sao!

Vẫn là Na Cổ bình tĩnh hơn: “Tiểu Kỳ, vậy những điều chúng ta vừa nói có oan uổng người không.”

Nhan Tử Kỳ gật gật đầu, hào phóng thừa nhận: “Đúng vậy, đều là ta làm, sai Lam quản gia làm việc, chiếm lấy tiểu béo, muốn nhỡ hoa ở hậu hoa viên, này đều là ta làm!”

Thấy hẳn hào phóng thừa nhận như vậy, trong lòng mọi người giống như ăn phải con ruồi, mắt thấy ba người sắp bùng nổ, Nhan Tử Kỳ vội vàng nâng hai tay: “Từ từ, tất cả mọi người bình tĩnh một chút, ta có thể giải thích!”

“Nói!” Ba người trăm miệng một lời quát.

“Bởi vì ta muốn mau chóng hiểu biết nhà này, mau chóng dung nhập gia đình này, vì thế ta mới để Lam Đặc tìm kiếm nhiều tư liệu như vậy, hơn nữa ta cũng phải hiểu tài lực của Lan gia, quan hệ thân thích Lan gia, tập quán phong tục, ta chỉ có thể kiếm Lam Đặc mà tìm tư liệu thôi!” Nói xong còn đặc biệt liếc mắt nhìn Lam Đặc, Lam Đặc lập tức xoay mặt nhìn hướng khác.

Nhan Tử Kỳ lại tiếp tục nói: “Về chuyện tiểu béo, thật đúng là không thể không dựa vào ta, Lan Nô Triết người không có việc gì thì lại chạy về nhà tìm tiểu béo làm chuyện đó, làm riết cậu ta cũng phiền a, vì thế chịu không nổi mà chịu khó chạy tới tìm ta, phải biết rằng cậu ta làm vậy đã làm đại thúc rất khó chịu, người vẫn nên tiết chế một chút!” Về hướng này Lan Nô Triết quả nhiên là nhi tử của dã thú đại thúc, ngay cả nhu cầu tình dục cũng giống nhau như vậy, tiểu béo trốn đến chỗ hẳn, hai nhân loại đều thoải mái, nhưng hai thú nhân đều là cực độ bất mãn a.

Nhan Tử Kỳ nói xong trừng mắt liếc Lan Nô Triết, Lan Nô Triết liền học theo Lam Đặc, xoay mặt nhìn hướng khác.

“Còn có Na Cổ, ta nói người nhỡ hoa, cũng chỉ nhỡ đi một ít thôi, bởi vì đại thúc bảo người tới địa cầu tìm tới một ít giống hoa, những hạt giống này phải ngồi phi thuyền thật lâu mới tới, tốt xấu gì cũng chia cho ta một ít đất để trồng đi, trước không nói tới có thể phát triển hay không, nhưng dù sao cũng là tâm ý của đại thúc, người nhân tâm để tâm ý của y sụp đổ sao!”

Nhan Tử Kỳ nói xong vô tội nhìn Na Cổ, Na Cổ vội vàng gật gật đầu: “Tiểu Kỳ, thực xin lỗi, chúng ta đều hiểu lầm người.”

Nhan Tử Kỳ khoát tay: “ai nha, ai bảo miệng lưỡi ta khô khan, nếu hiểu lầm sáng tỏ rồi thì tan họp đi, một đám đại nam nhân ngồi xổm trong góc hoa viên nói xấu người khác, các người có biết xấu hổ hay không a!”

Khẩu khí này, khí thế này, thật là có cốt cách của người đứng đầu a! Ba người bị hẳn nói như vậy mới phát hiện ra chính mình vì ngồi chồm hổm đã tê rần, đều đứng lên.

“Nói gì thì, người cùng phụ thân bao giờ mới cử hành hôn lễ a.” Lan Nô Triết vừa hoạt động hai chân vì ngồi chồm hổm mà tê rần, vừa hỏi Nhan Tử Kỳ, nhớ rõ nửa năm trước, hấn xuất viện không bao lâu đã vội vàng chuẩn bị hôn lễ cho Lam Đặc và Na Cổ, tuy không có ngoại nhân tham gia, nhưng hôn lễ này làm mọi người trong nhà náo nhiệt một trận, hiện tại nhớ lại vẫn còn cảm giác.

Nhan Tử Kỳ nhướn mi, hướng cậu cười: “Chờ người nguyện ý gọi ta là cha thì tính.”

Lan Nô Triết hừ lạnh một tiếng: “Chưa gì đã muốn ta gọi người là cha! Thiết, bất quá, gọi người là mẹ kế thì ta có thể cân nhắc.”

Kế.....mẹ kế! Nhan Tử Kỳ khoe miệng co giật: “Nếu người dám gọi, ta nói đại thúc đánh người!”

Lan Nô Triết chán nản: “Người chỉ biết dùng chiêu này đàn áp ta.”

“Nếu chiêu này hữu dụng như vậy đương nhiên phải áp dụng.” Nhan Tử Kỳ cười ha hả nói ra lời làm người ta tức hộc máu.

Vì thế mới nói, Nhan Tử Kỳ hiện tại là đại nhân vật vô cùng khó lường a, làm người ta hận đến nghiến răng nhưng lại không dám làm gì, bởi vì chủ tử Lan gia lấy việc sủng hấn làm mục tiêu phấn đấu lớn nhất trong đời, những người khác nếu dám thất lễ với hấn nửa phần, kia chính là không có việc gì mà tự đi tìm chết.

Tuy rằng khi dễ Lam Đặc và Lan Nô Triết làm tâm tình Nhan Tử Kỳ vô cùng khoái trá, nhưng nghĩ đến lời giã dũa cuối cùng của Lan Nô Triết vẫn làm Nhan Tử Kỳ rối rắm, cái gì mà mẹ kế a, hấn đường đường là bầy thước nam nhi, sao có thể là mẹ kế, chính là, làm cha kế cũng không đúng, bình thường cha kế là chỉ cha ruột của mình đã mất, có người khác vào thay thế vị trí đó mới gọi là cha kế, nhưng Lan Nô Tu Đốn rõ ràng còn hảo hảo như vậy, như thế nào cũng đâu tới lượt hấn làm cha kế a.

Hơn nữa chính mình cũng sắp kết hôn với Lan Nô Tu Đốn, phỏng chừng sẽ ngây ngốc ở Lan gia trang viên cả đời, kể từ đó không phải cũng tiến vào Lan gia sao? Nếu đã vào thì không phải chính là mẹ kế của Lan Nô Triết sao? !

Nhan Tử Kỳ bị chính mình nhiều đến hồ đồ, bị kết luận cuối cùng của mình dọa sợ chết khiếp, hấn mới không cần làm mẹ kế! Vì thế hôn nhân này tuyệt đối không thể tiến hành!

Vì thế tối đó, lúc Lan Nô Tu Đốn chuẩn bị tiến hành công khóa trên giường mỗi đêm của mình thì bị tin tức này làm sợ tới mức suýt chút nữa mềm nhũn.

“Ta quyết định không kết hôn với người.” Nhan Tử Kỳ đang trong lúc xuân tình nhộn nhạo thì lằm bằm nói, lời nói lại hoàn toàn không thích hợp hoàn cảnh.

Lan Nô Tu Đốn bị lời này làm hoảng sợ, động tác cũng ngừng lại, híp mắt hỏi: “Không kết hôn với ta? Vậy người muốn kết hôn với ai?”

Nhan Tử Kỳ trợn mắt: “Này không phải vấn đề kết hôn với ai, là ta không muốn kết hôn, OK?”

Tuy rằng cảm thấy hai người đang xích lõa, tiểu dã thú của mình còn đang chôn sâu trong cơ thể hấn, tình huống như vậy không phải thời cơ tốt để thảo luận vấn đề, nhưng chính là nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của tiểu tử này, Lan Nô Tu Đốn không thể không thở dài, cắn răng từ cơ thể hấn lui ra, chống đỡ cơ thể nhìn hấn chăm chú: “Không phải đã nói tốt rồi sao? Sao lại không muốn kết hôn?” Tuy rằng không thương lượng với tiểu tử này, nhưng y kỳ thực đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, trước mắt chuẩn bị đã gần xong, người này cư nhiên lại bảo dừng lại, nghĩ thấy chính mình có phải đã quá sủng ái hấn không.....

Nhan Tử Kỳ dưới ánh mắt sâu thẳm của Lan Nô Tu Đốn, hấn dời mắt nhìn đông nhìn tây chính là không dám nhìn thẳng mặt y: “Này.....cái kia..... chính là đột nhiên không muốn kết hôn, không kết hôn không có nghĩa là không thể ở cùng một chỗ a, ta vẫn ở bên cạnh người, có hay không có hôn lễ, kỳ thật không sao cả, đúng không.”

“Không đúng.” Lan Nô Tu Đốn cúi đầu cắn lỗ tai hấn: “Hôn lễ đúng hạn cử hành, không thương lượng nữa.”

Bị cắn đau đến mức nước mắt lưng tròng, Nhan Tử Kỳ lại rối rắm, hấn không muốn làm mẹ kế a! ! !

Tuy rằng tối hôm trước Lan Nô Tu Đốn dứt khoát không cho hấn phản bác, nhưng sáng hôm sau Lan Nô Tu Đốn đem hấn theo xuất môn, lúc ở trên lưng Tái Á, Lan Nô Tu Đốn nói với hấn: “Ta bây giờ cho người lý do phải kết hôn.”

Nói lời này y cũng không giải thích thêm gì nữa mà trực tiếp đưa hấn tới bệnh viện.

Chính là bệnh viện nửa năm trước Nhan Tử Kỳ làm phẫu thuật, nghe nói lúc đó là tính mệnh hấn là ngàn cân treo sợi tóc, tình hình vô cùng nguy hiểm, cụ thể thế nào Nhan Tử Kỳ cũng không rõ, chỉ biết chính mình đã ngủ rất lâu, mơ một giấc mộng rất dài.

Sau khi giải phẫu tỉnh lại, Lan Nô Tu Đốn nói mình có sinh mệnh dài như y, trong lòng không khỏi cảm thấy vui sướng, hấn chung quy có thể ở bên cạnh Lan Nô Tu Đốn cả đời.

Bất quá tuy rằng cơ thể bị cải tạo nhưng hấn không cảm thấy có gì khác, hết ăn lại ngủ, bất quá vẫn có điểm không giống, thể lực tốt hơn trước kia rất nhiều, hơn nữa mọi người trong nhà lại càng sủng hấn hơn.

Tuy rằng nơi này cách địa cầu vô cùng xa xôi, chủng loại người cũng khác xa nhân loại, nhưng hấn cảm thấy cuộc sống tự do tự tại lại vui vẻ như vậy, còn gì thỏa mãn hơn.

Vào bệnh viện, Nhan Tử Kỳ vẫn không hiểu gì, chính mình đã lâu không cần kiểm tra nữa, sao hôm nay đã thú đại thúc lại dẫn mình tới đây? Còn bảo cho hấn một lý do kết hôn, rốt cuộc là gì?

Nhan Tử Kỳ vừa đi vừa đoán.

Mãi đến khi bị đưa tới trung tâm chăm sóc em bé, mãi đến khi nhìn thấy hai tiểu thú đã thành hình nằm trong nước, tất cả suy đoán đều bị gạt bỏ.

Nhan Tử Kỳ không nói nên lời, trong nước, cơ thể hai tiểu thú quấn lấy nhau, còn chưa có lông, có nhiều nếp nhăn, nhưng có thể thấy bộ dáng cực giống lúc Lan Nô Tu Đốn hóa thành hình thú.

Vật nhỏ đáng yêu cỡ nào a, hốc mắt Nhan Tử Kỳ cay xè, sau đó hấn hơi nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi Lan Nô Tu Đốn: “Đây là con của chúng ta đi.”

“Àn.” Lan Nô Tu Đốn nhẹ nhàng ôm lấy hấn: “Bởi vì bọn họ, người phải kết hôn với ta.”

Nhìn thấy vật nhỏ kia liền cảm thấy vô cùng thân thiết, Nhan Tử Kỳ câu khoe môi, cười khê gật đầu.

Hoàn Chính Văn.

68. Chương 68: Phiên Ngoại 1

Nạp Tây một năm không phân thành bốn mùa, luôn ẩm áp dễ chịu, có điểm giống như khí hậu cuối xuân đầu hạ ở địa cầu, vô cùng thích hợp để sinh sống, vì thế nên các thể hệ sau này ở Nạp Tây sinh mệnh đều kéo dài.

Sau khi Nhan Tử Kỳ kết hôn với Lan Nô Tu Đốn, bởi vì không có chuyện gì để quan tâm vì thế cũng trở nên lười biếng, mỗi ngày không phải nằm trên giường thì chính là nằm trong lòng ngực Lan Nô Tu Đốn, không thì chính là nằm trên sofa trong phòng khách, hay thậm chí trong hoa viên, ngay cả đồ ăn vật yêu thích nhất cũng được nhập khẩu từ địa cầu tới, dưới không khí lười nhát như vậy cũng làm con người ta chịu ảnh hưởng, ngày càng lười biếng.

Mất thấy không khí trang viên ngày càng chán chường, trong lòng mọi người đều kỳ vọng có thể phát sinh chuyện gì để thay đổi không khí Lan gia một chút.....

Hôm nay thời tiết vẫn tốt như mọi ngày, những đám mây rực rỡ phiêu đảng trên không trung, đại địa chìm đắm trong mùa xuân tươi đẹp.

Nhan Tử Kỳ bất ngờ dậy sớm hơn so với mọi ngày, xoa xoa thắt lưng bò xuống giường, quay đầu lại trừng sư tử lông xù trên giường, trong lòng hung hăng mắng: cầm thú!

Từ sau khi hai người kết hôn, cầm thú này lúc trên giường ngày càng quá đáng, trước kia thỉnh thoảng Lan Nô Tu Đốn mới hóa thành hình thú cùng hắn làm chuyện yêu, nhưng dù sao cũng chỉ là ngẫu nhiên, còn hiện tại một buổi tối y dám biến thành ba bộ dáng để gây sức ép cho hắn, hình người, hình thú nhân, hình thú..... lần nào cũng làm hắn dở chết dở sống mới thôi.

Đêm qua rõ ràng đã nói hôm nay có chuyện rất quan trọng, ở trên giường không được quá phận, không ngờ cầm thú này cứ nhiên dùng hình thú cùng hắn làm từ đầu tới đuôi.

Hoàn hảo được vật ở Nạp Tây đủ tiên tiến.....Nhan Tử Kỳ cười khổ sở sở nơi thường xuyên bị xâm phạm bên dưới, bởi vì tác dụng của được vật nên có thể tiếp nhận dễ dàng.

Tùy tiện tìm một kiện quần áo khoác lên người, Nhan Tử Kỳ đi tới bên cửa sổ kéo bức màn để ánh mắt trời chói chang nhanh chóng tràn vào phòng.

Mở ra một cánh cửa sổ, Nhan Tử Kỳ hít sâu một hơi, sau đó quay đầu lại gọi: “Dã thú đại thúc, mau dậy, hôm nay phải tới bệnh viện đón đứa nhỏ.”

Thấy dã thú trên giường vẫn không nhúc nhích, Nhan Tử Kỳ xoay người trở về giường, nâng một chân lên đá dã thú: “Này, dậy cho ta, nghe không?”

Nhìn thấy cơ thể khổng lồ của dã thú giật giật, Nhan Tử Kỳ hiển nhiên muốn thu chân về nhưng trong nháy mắt cơ thể khổng lồ của dã thú biến thành thú nhân, chộp lấy cẳng chân trong không trung của hắn, chỉ thấy y dùng sức một chút Nhan Tử Kỳ đã bị tóm về lại trên giường.

Nhan Tử Kỳ cảm thấy trời đất đảo lộn một trận, chính mình đã bị đặt dưới thân Lan Nô Tu Đốn, đôi môi ẩm áp lập tức tiến tới ngậm lấy đôi cánh môi định hé ra, nụ hôn nóng bỏng nhanh chóng đốt cháy hai người.

Chờ hôn xong, Nhan Tử Kỳ cả người vô lực mà thở hồng hộc.

Hỗn hển quát dã thú lúc nào cũng động dục: “Lan Nô Tu Đốn, ngươi hôm nay còn dám gây sức ép ta thì về sau đừng nghĩ gặp mặt ta nữa.”

Lan Nô Tu Đốn ngáp một cái, gỡ gỡ tóc, vẻ mặt biếng nhác, đối mặt với lửa giận của Nhan Tử Kỳ y thấy mình thực vô tội, muốn cùng tiểu tử này thân thiết đã trở thành bản năng, hơn nữa lần nào mình cũng rất ôn nhu sao có thể gọi là gây sức ép a?

Bất quá Lan Nô Tu Đốn cảm thấy mình đã có vợ, tất cả hắn là nghe theo lời vợ đi, vợ là lớn nhất, hắn nói cái gì chính là cái đó.

“Được rồi, không đụng người.” Lan Nô Tu Đốn xoay người ngồi dậy: “Nói xem, dậy sớm như vậy làm gì?”

Nhan Tử Kỳ suyết chút nữa hộc máu, chỉ vào mũi Lan Nô Tu Đốn nói: “Ngươi, ngươi, ngươi, rõ ràng hôm qua ngươi nói cho ta biết hôm nay hai bảo bảo sẽ xuất viện, việc trọng đại như vậy ngươi cứ nhiên hỏi ta muốn làm gì! Ngươi rốt cuộc có phải phụ thân đứa nhỏ không a, ta cảm thấy ngươi không quan tâm chút nào.”

“Nga.” Lan Nô Tu Đốn thiêu mi, hóa ra là việc này, y quên mất thật, nói tới hai tiểu tử ở bệnh viện, Lan Nô Tu Đốn quả thật không có kích động cùng chờ mong như Nhan Tử Kỳ, trong mắt y, hai tiểu tử mới sinh ra kia chắc chắn muốn đoạt vợ của y, hơn nữa chờ bọn họ về nhà rồi thời gian y ở cùng với Nhan Tử Kỳ nhất định lại càng ít hơn, kết quả như vậy bảo y cao hứng sao nổi.

“Nga là ý gì a? Phản ứng của ngươi cũng quá lạnh nhạt đi.” Nhan Tử Kỳ khó chịu trừng y.

“Ta không ngại cho ngươi cảm nhận nhiệt tình của ta lần nữa.” Lan Nô Tu Đốn đưa tay về phía bắp chân trắng nõn bên dưới áo khoác.

Nhan Tử Kỳ vội vàng kéo áo, nói: “Ngươi vẫn tiếp tục lạnh nhạt đi, rất tốt.”

Hai người đi vào đại sảnh, những người khác đã sớm chờ ở đó, nhìn thấy hai người họ khoan thai tới mọi người đều tặng qua một ánh mắt xem thường.

“Là ai nói sáng sớm hôm nay xuất phát, ai tới muộn trừng trị?” Lam Đặc lạnh nhạt nói, Na Cổ ngồi bên cạnh ông bộ dạng vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

“Đúng vậy, hại ta mới sáng sớm đã kéo tiểu Hoa tới đây.” Lan Nô Triết ôm tiểu béo, không chút phong độ đánh cái ngáp.

Tiểu béo ngồi trong lòng ngực Lan Nô Triết, thấy Nhan Tử Kỳ tới thì mỉm cười nói sớm an, từ khi tiểu béo có thể nói chuyện tới nay, dưới ảnh hưởng từ Nhan Tử Kỳ cũng giúp mình tranh thủ chút phúc lợi, tỷ như giảm béo! Hiện tại tiểu béo tuy vẫn còn mập mập nhưng đã thoát khỏi hình dạng tròn vo như trái bóng, trước kia Lan Nô Triết rất chấp nhất với thân hình đó, có lẽ bởi vì nhìn thân hình gầy yếu của Nhan Tử Kỳ mãi nên đối với việc tiểu béo gầy đi cũng không có ý kiến nhiều lắm.

Nhan Tử Kỳ nghe bọn họ oán giận, cười hắc hắc nói: “Là người này tới muộn, các người tới thu thập y đi.”

Mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, thu thập Lan Nô Tu Đốn? Bị y thu thập thì đúng hơn!

Thời gian xuất phát tuy có trễ hơn so với dự kiến, nhưng tốt xấu gì cũng còn kịp giờ bác sĩ hẹn.

Nhìn thấy bác sĩ ôm hai tiểu sư tử mập mập đi ra, không khỏi kinh hô ra tiếng: “Đáng yêu quá!”

Hai tiểu thú đều có bộ lông trắng thuần, bộ lông thực ngắn, sờ lên mềm mại êm như nhung, nhìn qua giống như con mèo nhỏ ở địa cầu, Nhan Tử Kỳ tiếp nhận một tiểu thú, tiểu thú sơ sinh ở trong ngực hẩn cọ cọ, còn lấy móng vuốt trảo quần áo hẩn.

Trăm ngàn cảm xúc đan xen trong lòng, Nhan Tử Kỳ nhìn Lan Nô Tu Đốn bên cạnh mình: “Đây thật là con ta? Người xác định trong cơ thể nó có gen của ta?” Nhìn thế nào cũng hoàn toàn là một bé sư tử con a, không có chút đặc điểm nào của nhân loại! !

“Lớn hơn một chút bọn họ có thể biến thân, có thể nhìn thấy được.” Bác sĩ đứng một bên vội vàng giải thích: “Sau khi biến thân sẽ có hình dáng nhân loại, không phải hình dạng thú nhân.”

Nhan Tử Kỳ hơi sửng sốt: “Kia như vậy có gây khó khăn cho bọn nhỏ không?” Nên biết trong thế giới thú nhân, nhân loại chắc chắn bị kì thị.

Lan Nô Tu Đốn nhìn thấu tâm tư hẩn, thản nhiên nói: “Ai dám kỳ thị con ta.”

Đúng vậy, tiểu hài tử của Lan Nô gia, ai dám kỳ thị, Nhan Tử Kỳ mỉm cười, đưa mắt tới cọ cọ mặt tiểu thú, loại cảm xúc có tên tình thương của cha đột nhiên được sinh ra, nhanh chóng lan rộng.

“Ta trước đây có đáng yêu như vậy không?” Lan Nô Triết nhìn hai tiểu thú, có chút cảm khái hỏi Lam Đặc bên cạnh.

Lam Đặc lắc đầu: “Không biết.”

“Người ở Lan gia ngày ngày lâu như vậy, sao lại không biết.” Lan Nô Triết khó chịu.

“Lúc người được đón về đã biến thân, cả ngày trừ bỏ học tập thì chính là trầm mặc, ta thật nhìn không ra có điểm nào đáng yêu.”

Tới lúc biến thân rồi mới đón về, kia cũng vài tuổi rồi đi! Lan Nô Triết buồn bực, chính mình quả nhiên là đứa nhỏ không ai yêu! Không đợi cậu suy nghĩ xong, Nhan Tử Kỳ đã đặt một tiểu thú vào ngực Lan Nô Triết: “Cho người, là đệ đệ người, hảo hảo yêu thương nó, biết không!”

Lan Nô Triết luống cuống tay chân tiếp nhận tiểu thú, mềm nhũn, ấm áp dễ chịu, nhích tới nhích lui không chịu nằm yên, Lan Nô Triết ngơ ngác nhìn tiểu sinh mệnh trong tay, đây là đệ đệ cậu.....

Một nhóm người chậm rãi vào, nhận được hai tiểu thú xong vui vẻ dương dương tự đắc ly khai, viện trưởng dẫn đầu nhóm bác sĩ đứng ở cửa vô cùng cảm khái.

“Rốt cuộc cũng đi rồi, ngày tháng bị giám thị thật sự là khó khăn a!” Viện trưởng kích động khóc ròng.

“Đúng vậy đúng vậy, quả tim cứ thít chặt cẩn thận từng li từng tí chăm sóc hai sinh mệnh nhỏ kia, chỉ cần có chút gì sơ xuất thì có thể nói hôm đó là ngày chết của mình là trong lòng không ngừng run sợ!” Một bác sĩ phụ họa.

“Tóm lại tất cả đã qua rồi, những ngày tươi đẹp đang chờ đón chúng ta!”

Bên bệnh viện vui mừng khôn siết tiễn hai vị đại thần, người nhà Lan gia lại bởi vì nghênh đón thành viên mới mà kích động không thôi.

Bởi vì hai tiểu thú còn quá nhỏ, Nhan Tử Kỳ bảo người ta làm hai cái giường nhỏ, bên trong lót chăn nệm mềm mại, vì thế hai tiểu thú liền tận tình nhào lộn bên trong, gặm cắn chán đơn.

Cái đầu tròn vo, cơ thể xù lông, Nhan Tử Kỳ càng nhìn càng yêu thích, càng xem càng không dứt ra được, ngay cả ăn cơm cũng bưng bát tới ngồi bên cạnh.

Đứa nhỏ mới sinh ra không lâu, chơi một lúc liền lăn ra ngủ, cuộn thân thể bé nhỏ làm người ta nhìn tới chảy nước miếng, tiểu béo cuối cùng tổng kết một tiếng: hai vật nhỏ này thật sự rất mạnh!

Lúc những người khác bị hai tiểu tử kia hồn mê điên đảo, Lan Nô Tu Đốn lại vô cùng buồn bực, nghĩ thầm, chính mình không có suy nghĩ, không có việc gì tự nhiên bảo Luân Ất làm ra hai vật nhỏ tới cướp người với y!

Tuy rằng y cũng đã chuẩn bị tinh thần trước, nghĩ thầm, sau khi có đứa nhỏ, Nhan Tử Kỳ nhất định sẽ dành một phần tinh lực đi chiếu cố hai đứa nhỏ, nhưng dù có chuẩn bị tâm lý cỡ nào nhưng đối mặt với Nhan Tử Kỳ trong mắt chỉ có đứa con mà nhìn như không thấy y, Lan Nô Tu Đốn cực kỳ buồn bực.

Buổi tối khi chuẩn bị ngủ, nhìn thấy Nhan Tử Kỳ ôm gối chuẩn bị rời đi, Lan Nô Tu Đốn vội vàng giữ chặt hất lại: “Người muốn làm gì?”

Nhan Tử Kỳ cười hắc hắc: “Ta muốn đi bồi bọn nhỏ.”

“Bọn họ sớm ngủ rồi không cần người bồi, người cần người bồi bây giờ là ta!”

“Người cũng không phải tiểu hài tử.”

“Ta là chồng người! Người nói xem hôm nay người nhìn ta mấy lần?”

“Ách.....” Nhan Tử Kỳ ngừng lại, nghĩ lại một chút, hình như sau khi nhóm tiểu thú về nhà, hắn không liếc mắt nhìn Lan Nô Tu Đốn được một lần, toàn bộ lực chú ý đều bị hai tiểu tử kia chiếm đi: “Đừng như vậy, người không đến mức ăn dấm chua của bọn nhỏ đi.”

“Ta chính là như vậy!” Lan Nô Tu Đốn thành thật thừa nhận.

“Người..... bọn nó cũng là hài tử của người.”

“Tóm lại, đêm nay người đừng hòng ra khỏi cửa một bước.” Lan Nô Tu Đốn ôm cổ Nhan Tử Kỳ kéo về giường.

Lan Nô Tu Đốn thầm nghĩ, mới ngày đầu tiên tâm Nhan Tử Kỳ đã bị bọn nó câu đi, từ ngày tháng năm này trở đi, y còn không phải cả ngày cùng giành người với bọn nó sao, nghĩ lại lại càng thấy đau đầu!

Mà Nhan Tử Kỳ lúc này vẫn còn đang cố gắng suy nghĩ làm thế nào để chuồn ra nhìn bọn nhỏ.

Bầu trời đêm chỉ chút vì sao, một mảnh an tường.

69. Chương 69: Phiên Ngoại 2 – Cuộc Sống Hài Hòa

Sáng sớm ánh nắng chiếu xuyên qua rèm cửa vào phòng, làm căn phòng nhiễm một tầng ánh sáng nhạt nhẽo, Nhan Tử Kỳ xê dịch thân mình, phát hiện cơ thể căn bản không thể nhúc nhích, cố gắng mở to mắt nhìn thấy lồng ngực dày rộng của Lan Nô Tu Đốn gần ngay trước mắt, người này ngu ả đại, tùy tiện ôm hắn cũng làm hắn không nhúc nhích được.

Nhẹ nhàng đưa tay lên đẩy bàn tay to trên lưng mình, Nhan Tử Kỳ thở nhẹ một hơi, suýt chút nữa bị ngộp thở trong vòng tay của đại thúc.

Bất quá hẳn vừa động Lan Nô Tu Đốn cũng cử động, mắt vẫn chưa mở ra nhưng vật tà ác dưới thân đã nhô lên, tuy rằng đây là tình trạng bình thường lúc sáng sớm, nhưng người bị thứ này dày vò tới rạng sáng, Nhan Tử Kỳ hoàn toàn có lý do để khinh bỉ vật nhỏ mới sáng sớm đã không yên phận.

Nhan Tử Kỳ xê dịch thân mình chuẩn bị đứng dậy lại bị bàn tay to mình vừa gạt ra đột nhiên đánh úp tới, âm thanh trầm thấp ghé vào bên tai hắn: “Đi đâu?”

“Rời giường.” Nhan Tử Kỳ túm lấy bàn tay của dã thú đang ôm lấy thắt lưng mình, tiếc rằng khí lực dã thú đại thúc quá lớn.

“Không.” Lan Nô Tu Đốn xoay người một cái, lưỡi biếng áp nửa thân mình lên người bên dưới, vật dưới thân lại cứng lên vài phần.

“Này này này, Lan Nô Tu Đốn người vừa vừa phải phải thôi a, chúng ta chính là làm tới rạng sáng mới ngủ, người cứ nhu cầu vô độ như vậy nữa ta nhất định sẽ tinh tấn nhân vong a!” Tối hôm qua đến phút cuối hẳn thật sự là không bắn ra được gì nữa, thật sự không biết cầm thú này lấy đâu ra mà tinh lực tràn đầy như vậy.

Lan Nô Tu Đốn cúi đầu vươn đầu lưỡi liếm bên gáy Nhan Tử Kỳ, nghe lời hắn nói xong cúi đầu cười vài tiếng: “Yên tâm, tinh lực của người đủ để người sống lâu hơn ta.”

“Người ngày nào cũng làm ta tới bán sống bán chết, ta còn sống lâu nổi sao!”

“Thực ờn.” Lan Nô Tu Đốn ghét bỏ miệng lưỡi hắn, nắm cằm hắn đặt lên nụ hôn sâu.

Một bàn tay to chạy dọc trên người Nhan Tử Kỳ, cổ, lưng, thắt lưng..... càng ngày càng tuột xuống, thẳng đến khi chạm tới nơi mẫn cảm kia.

“Ấn.....” Nhan Tử Kỳ miệng bị hôn, chỉ có thể vô thức hừ ra giọng mũi, thoải mái đến run rẩy, cơ thể đã bị điều giáo vô cùng mẫn cảm, chỉ cần khiêu khích một chút có thể nhanh chóng tiến vào trạng thái kích thích.

Nhan Tử Kỳ khép suy nghĩ lại, hưởng thụ dã thú đại thúc dùng tay hầu hạ hắn, bắp chân hai người cũng vô thức ma sát lẫn nhau.

“Ấn.....ách.....ha ha ha.....” Vốn đang đắm chìm trong mật ngọt Nhan Tử Kỳ đột ngột bị kích động, tiếp đó đẩy Lan Nô Tu Đốn ra cười ha ha không ngừng.

Tình huống đột ngột phát sinh làm Lan Nô Tu Đốn không biết làm sao.

“Sao lại thế?” Dã thú đại thúc nhíu mày hỏi.

“Ha ha, người mau dừng lại, đừng gãi chân ta, ha ha.....” Cơ thể Nhan Tử Kỳ rất mẫn cảm, còn rất sợ ngứa, lúc này lòng bàn chân truyền tới cảm giác ngứa ngứa làm hắn không nhịn được mà lăn lộn.

Mày dã thú đại thúc nhíu chặt tới mức có thể kẹp chết mấy con ruồi: “Ta gãi bàn chân người lúc nào!”

Lời này vừa nói ra hai người đều sưng sốt, đồng loạt nhìn về phía lớp chăn đang phình lên, sắc mặt dã thú đại thúc u ám, đột ngột dùng sức giật chăn, phong cảnh bên dưới nhất thời lộ ra không sót gì.

Hai người đồng thời đỏ trắn.

“Bọn nó vào lúc nào!” Dã thú đại thúc nghiêm mặt, nghiêng người nâng hai tiểu sư tử tới trước mặt.

Nhìn thấy hai tiểu thú, phản ứng đầu tiên của Nhan Tử Kỳ là kéo áo khoác qua vôi vàng mặc vào, nửa xấu hổ nửa trách cứ hai tiểu thú nói: “Sớm như vậy đã trộm vào, thật là không ngoan.”

Tuy rằng giọng điệu mang theo điểm trách cứ nhưng động tác ôm lấy hai đứa nhỏ lại vô cùng ôn nhu.

Nhóm tiểu thú gần đây rất thân thiết với Nhan Tử Kỳ, lúc này bị hắn ôm trong lòng thì tranh nhau dùng đầu lưỡi liếm mặt hắn, da mặt dã thú đại thúc co rút.

Hai tiểu thú đã hơn nửa tuổi, cơ thể so với lúc mới ra viện đã lớn hơn một chút, Nhan Tử Kỳ ôm hai tiểu thú trong tay đã có chút cố sức, cứ vậy qua mấy tháng nữa, chính mình không ôm bọn nhỏ nổi nữa.

Tiểu thú cọ cọ trong ngực Nhan Tử Kỳ thấp giọng kêu ô ô Nhan Tử Kỳ nhìn hai vật nhỏ trắng như tuyết, tình cảm trĩu mến lan tràn trong lòng: “Đi, ba ba mang hai đứa đi tìm đồ ăn.”

Lan Nô Tu Đốn mặt vô biểu tình nhìn vợ mình ôm đứa nhỏ đi về phía cửa, hẳn cứ như vậy quên bén đi người đứng đầu nhà này, cúi đầu nhìn ông bạn già vẫn ngẩng đầu đứng đứng như cũ, Lan Nô Tu Đốn nhìn không được thấp giọng mắng: “Đáng chết, người đã sớm đi rồi người còn vĩnh cái gì mà vĩnh.”

Vì thế đã thú đại thúc từ sáng sớm đã bị bắt mẫn, ngồi trên bàn ăn so với mọi người hòa thuận vui vẻ phá lệ không hợp nhau.

Từ trước tới nay mọi người sợ y, đối với bộ mặt lạnh như đá của y vẫn luôn lựa chọn làm như không thấy, mà người không sợ y chỉ có Nhan Tử Kỳ, lúc này lại không còn lòng dạ nào để ý tới y, bởi vì hai tiểu thú kia đã chiếm hết lực chú ý của hắn.

Tiểu thú vẫn chưa thể ăn thịt, phòng bếp làm một ít các loại cháo bột, Nhan Tử Kỳ ném thử chỉ có thể nói hai chữ: khó ăn, bất quá có nhiều dinh dưỡng, một tiểu thú để vú em ôm, một thì Nhan Tử Kỳ ôm.

Quên giới thiệu một chút về hai thành viên mới, tiểu ca ca gọi là Nhan Thượng, tiểu đệ đệ gọi là Nhan Tập, Nhan Tử Kỳ nói bởi vì ba ba bọn nhỏ họ Nhan nên bọn họ cũng phải họ Nhan, đối với chuyện này Lan Nô Tu Đốn rất rộng lượng, nếu Nhan Tử Kỳ muốn sửa họ Lan Nô Triết phỏng chừng y cũng đồng ý, ai bảo Nhan Tử Kỳ chính là vợ của y, vợ đương nhiên phải sủng.

Lúc này Nhan Tử Kỳ đang ôm tiểu đệ đệ dút cháo, tiểu Tập rất hoạt bát, nằm trong lòng ngực ba ba nhích tới nhích lui không chịu im lặng, cái đầu nhỏ cứ đung đưa làm mặt dính đầy thức ăn, Nhan Tử Kỳ bị bé nghịch phá có chút nóng nảy, nắm cái đuôi của bé đánh hai cái vào mông.

“Bạo lực!” Lan Nô Triết đang ngồi một bên ăn thịt lạnh nhạt nói.

Nhan Tử Kỳ nhú mi, phóng dao mắt bay qua: “Người có ý kiến!”

Tiểu béo ngồi bên cạnh Lan Nô Triết cười hắc hắc: “Không ý kiến, người tiếp tục!”

Nhan Tử Kỳ thu hồi dao mắt, cầm lấy khăn mặt Na Cổ đưa qua cho Nhan Tử Kỳ lau mặt cho tiểu Tập, bàn tay tiểu thú quơ quào lên bàn kết quả làm nghiêng chén thịt hầm, nước thịt đầy mỡ lập tức đổ ập lên ngực Nhan Tử Kỳ.

Khóe miệng Nhan Tử Kỳ co rút, còn chưa kịp phản ứng gì thì tiểu thú đầy dầu bóng nhẫy trong tay đã bị lĩnh đi, chỉ thấy Lan Nô Tu Đốn ném tiểu thú tới trên người Lam Đặc: “Đem vật nhỏ đi tắm rửa sạch sẽ.” Nói xong liền xách Nhan Tử Kỳ lên.

“Làm gì vậy.” Bị bán tha bán ôm đi về phía trạch chủ, Nhan Tử Kỳ không hài lòng nhìn chằm chằm Lan Nô Tu Đốn.

“Trở về tắm rửa.” Đã thú đại thúc bình tĩnh trả lời.

“Tắm rửa ta tự mình làm được rồi.” Nhan Tử Kỳ khó chịu nói, đột nhiên nhớ lại, có phải đại thúc vẫn còn ghi hận chuyện lúc sáng còn chưa ăn được hân hay không, vì thế hiện tại có cơ hội liền nhân đó mà gặm hân sạch sẽ đi!

Nhớ lại chính mình bị đại thúc lăn qua lăn lại trên giường vô cùng bi thảm, Nhan Tử Kỳ thật rất muốn kêu to: hôm nay không thể được a ! !

“Đại thúc, trên người ta kỳ thật cũng không bẩn lắm, ta đổi bộ quần áo mới là tốt rồi, người còn chưa ăn cơm xong, mau đi ăn đi kéo nguội hết không tốt.” Nhan Tử Kỳ nghĩ cứng rắn không được thì mềm dịu, vì thế nhẹ giọng dụ dỗ y, nào biết đã thú đại thúc chỉ cương quyết theo ý mình, người khác cứng hay mềm dịu gì y cũng bỏ mặc không quan tâm!

Ngại Nhan Tử Kỳ đi chậm, y khiêng hắn lên vai, ba bước chỉ cần hai bước mà đi.

Lúc Nhan Tử Kỳ bị thô lỗ ném vào trong ao xong thì rốt cuộc cũng sinh khí, dẩu mồm, dời tầm mắt đi nơi khác, hai tay ôm ngực không thèm để ý tới Lan Nô Tu Đốn, quần áo bởi vì bị dính nước toàn bộ dính sát vào cơ thể, để lộ ra cơ thể gầy gò, từ trên cao nhìn xuống thật sự có một tia phong tình ẩn bên trong.

Lan Nô Tu Đồn vừa cởi quần áo mình vừa gắt gao nhìn chăm chăm Nhan Tử Kỳ, lồng ngực phập phồng thuyết minh y đã bắt đầu có cảm giác, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới đem người nuốt vào bụng.

Nhan Tử Kỳ trong lòng đã hạ quyết tâm không để ý tới, không để ý tới y, có đùa thể nào cũng không thêm để ý y nữa!

Chỉ thấy Lan Nô Tu Đồn lột quần áo xong, ngược lại không nóng nảy như mọi ngày mà chậm rãi tiến xuống ao, chậm rãi tiếp cận Nhan Tử Kỳ, ngay lúc Nhan Tử Kỳ nghĩ đối phương sẽ mạnh mẽ nhào lên ôm mình thì cả người đột nhiên bị Lan Nô Tu Đồn kéo vào lòng.

Thân thể bị một cái ôm ôn nhu vây quanh, trán bị hôn nhẹ một chút, Nhan Tử Kỳ có chút sững sờ, đã thú này cũng có thời điểm nhu tình vạn chủng như vậy sao? Sắp có mưa sao!

“Ta nên bắt người làm sao bây giờ?” Âm thanh đã thú trầm thấp vang lên trên đầu hắn, ngữ điệu tràn đầy triu mến cùng bất đắc dĩ.

Nhan Tử Kỳ giật mình ngẩng đầu nhìn đã thú đại thúc, đôi mắt lại bị bàn tay đối phương che lại, chỉ nghe thấy Lan Nô Tu Đồn tiếp tục nói: “Không phải vì ta rất sủng người, nên người mới không kiêng nể gì mà bỏ lơ ta? Ngay cả trên giường, người càng ngày càng qua loa với ta.”

Đã quen nghe lời nói ra lệnh của đại thúc, lúc này nghe y ủy khuất như vậy làm Nhan Tử Kỳ vô cùng kinh ngạc.

“Đại thúc.....”

“Tiểu tử, người là của ta, cho dù là con của chúng ta, ta cũng không nguyện ý để bọn họ phân tán lực chú ý của người.”

“Đại thúc.” Nhan Tử Kỳ nhẹ giọng lẩm bẩm, đột nhiên hốc mắt cay xè, nâng tay lên ôm lấy thắt lưng đã thú, hóa ra, nam nhân cổ chấp này đang ghen.

Bởi vì biểu đạt yêu thương của y, Nhan Tử Kỳ cảm thấy vô cùng cảm động: “Đại thúc.....thực xin lỗi.” Đạo này, hẳn quả thực chênh lệch với đại thúc.

“Biết sai là tốt rồi.” Thật lâu sau, Lan Nô Tu Đồn mới buông bàn tay đang chắn ánh sáng trên mắt hắn ra, cúi đầu nói với hắn: “Ta muốn bồi thường.”

“Bồi thường thế nào?” Nhan Tử Kỳ còn chìm đắm trong cảm động ngờ ngác hỏi.

Chỉ thấy tầm mắt đã thú đại thúc đi xuống, nhìn ngắm thân hình quang lửa của hai người: “Dùng thân mình bồi thường thì thế nào?”

Kế tiếp, kích động liền thuận lý thành chương bắt đầu hành động, mà Nhan Tử Kỳ bởi vì áy náy nên tận lực phối hợp với các yêu cầu của đã thú đại thúc.

Sau một hồi bị đâm đến kêu oai oái tinh quang trong đầu Nhan Tử Kỳ chợt lóe, đột nhiên nghĩ: đã thú đại thúc không phải đang dùng khổ nhục kế đi! !

Xấu hổ a xấu hổ! ! !

“Lan Nô Tu Đồn, TMD người dừng lại cho ta! Ừ.....ân a.....hỗn đản! A.....”

Bất kể là kẻ gì có thể làm hắn ngoan ngoãn phối hợp chính là hảo kế, vì thế đã thú đại thúc càng thêm sung sướng mà đâm đâm đâm.....

70. Chương 70: Phiên Ngoại 3

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt Nhan Tử Kỳ đã kết hôn với đã thú đại thúc được 10 năm, lúc này Nhan Tử Kỳ không chỉ chăm sóc cho hai cục cưng búống bình trong nhà mà còn tìm thấy mục tiêu phấn đấu của mình ở Nạp Tây, chính là giành lấy nhiều quyền lợi của mấy vạn nhân loại ở Nạp Tây, để bọn họ ở Nạp Tây được đối xử công bằng hơn.

Năm nay, Nhan Tử Kỳ thậm chí còn thành lập phòng làm việc, công việc chính ở đây là để tất cả nhân loại bị nhập cư trái phép ở Nạp Tây tới đăng ký, sau đó sẽ tiến hành điều tra, khẩu hiệu của họ là: nhân loại phải mở miệng nói chuyện, nhân loại không cần mập mạp, nhân loại không phải tính sùng!

Từ khi có mục tiêu cao thượng này để phấn đấu, Nhan Tử Kỳ sửa lại tác phong biếng nhác ngày thường, sớm ra văn về, khắp nơi tuyên truyền diễn thuyết.

Bởi vì Nhan Tử Kỳ cố gắng vất vả mà hiện tại nhập cư nhân loại trái phép đã trở thành cấm lệnh trong pháp luật Nạp Tây, bắt quá, thượng có chính sách thì hạ có đối sách, cho dù pháp luật quy định không thể tiến hành nhập cư trái phép nhân loại, nhưng người địa cầu tiến vào Nạp Tây mỗi năm chỉ nhiều hơn chứ không giảm.

Đây là vì cái gì?

Đó là bởi dân buôn lậu tiến hóa, trở nên thông minh, không cho phép nhập cư trái phép thì bọn họ liền biến thành dụ dỗ, đem Nạp Tây nói tới ba hoa chích chòe, Nhan Tử Kỳ sai người đi tìm hiểu mới biết được, tới những quốc gia phương Tây ở trái đất, bọn họ liền nói Nạp Tây như một thiên đường, tới quốc gia châu Á, liền đem Nạp Tây biến thành tiên giới, dù sao Nạp Tây bộ dáng gì chính là căn cứ theo tín ngưỡng của nhân loại mà biến hóa.

Nhan Tử Kỳ sau khi biết việc này thì chỉ biết lắc đầu: mê tín phong kiến quả thực rất hại người a!

Bắt quá, đối với sự phát triển phòng làm việc của Nhan Tử Kỳ, thì có người vui sướng cũng có người u sầu, hẳn là cứu tinh của nhân loại, nhưng cũng là khắc tinh của các quý tộc thu dưỡng nhân sùng, các quý tộc mỗi lần tụ họp lại nhắc tới Nhan Tử Kỳ người nào cũng nghiêng răng nghiêng lợi, không cảm giận thì cũng oán hận, nhưng cũng không dám làm gì Nhan Tử Kỳ, ai bảo hẳn là ‘ái thê’ của Lan Nô Tu Đốn cơ chứ, ở Nạp Tây, ai dám đi tìm Lan gia gây phiền toái? Kia không phải muốn chết sao! Nghe nói năm đó Nạp Tây Vương vì đắc tội Nhan Tử Kỳ, đã bị Lan Nô Tu Đốn đánh đến mức biến thành đầu heo! Ngay cả vương còn bị chinh, kia với cấp bậc của bọn họ lại càng không dám vọng tưởng.

Tuy rằng rất nhiều người oán giận nhưng không dám nói gì, bắt quá vẫn có một vài lão nhân thâm niên ngẫu nhiên sẽ nói vài câu trước mặt Lan Nô Tu Đốn, đơn giản chính là muốn y giám sát lão bà của mình chặt chẽ hơn đừng để hắn chạy ra ngoài gây chuyện thị phi.

Mỗi lần nghe thấy ngoại nhân đề nghị, Lan Nô Tu Đốn sẽ ra vẻ y nhất định sẽ tận lực, nhưng khi xoay người bắt gặp ánh mắt u buồn của vợ yêu, lời đề nghị vừa nghe thấy lập tức vứt bỏ ra ngoài không gian, trời đất bao la, vợ là lớn nhất, chỉ cần Nhan Tử Kỳ cao hứng, muốn làm Nạp Tây Vương cũng không thành vấn đề.

Vì thế, có một ông chồng mù quáng sùng ái vợ mình như vậy, các quý tộc chờ đợi cuộc sống an nhàn lại càng xa xôi.

Bắt quá, Lan Nô Tu Đốn tuy rằng sùng ái Nhan Tử Kỳ để hắn đi làm việc mình thích, nhưng thường xuyên thấy người vắng nhà, gia chủ Lan gia vẫn vô cùng oán hận.

Lúc trước bởi vì hai cực căng thẳng nghịch còn nhỏ, Nhan Tử Kỳ cố gắng ở nhà chăm sóc bọn họ, vì thế chỉ cần Lan Nô Tu Đốn có ở nhà, cho dù bị lạnh nhạt nhưng cũng có thể tận mắt nhìn thấy người, trong lòng liền trông ngóng đứa con sớm lớn một chút hảo hảo đem Nhan Tử Kỳ trả lại cho y, không dễ dàng gì chờ hai tiểu thú lớn lên nhưng tình huống lại càng phát triển theo hướng bất thường! Y không chỉ bị lạnh nhạt mà ngay cả hiện tại muốn nhìn thấy bóng dáng vợ yêu cũng đã trở thành một loại hi vọng xa vời! !

Bên người không còn bóng dáng người kia!

Vì thế dưới sự dung túng của Lan Nô Tu Đốn, dưới sự thờ ơ của Nhan Tử Kỳ, mâu thuẫn giữa hai vợ chồng ngày càng tăng, giống như một quả bóng chậm rãi bị thổi phồng, chờ đến khi nó đủ lớn mà mớ hơi tràn vào không hề dừng lại, cuối cùng quả bóng ‘bùm’ một tiếng, nổ tanh bành!

Nhan Tử Kỳ thức dậy, cảm thấy toàn thân vô cùng đau nhức, từ từ nhắm hai mắt nhớ lại, chính mình tới hôm qua bị Lan Nô Tu Đốn áp trên giường làm thiệt nhiều lần, thẳng đến cuối cùng mất đi ý thức.

Dã thú chết tiệt này lại phát điên cái gì.

Nhan Tử Kỳ mở mắt ra nhìn vị trí bên cạnh trống trơn, đưa tay qua sờ sờ, lạnh lẽo, hẳn là Lan Nô Tu Đốn đã rời giường được một đoạn thời gian đi.

Trở mình trên chăn nệm mềm mại, chờ cảm giác không còn mê man Nhan Tử Kỳ mới ngồi dậy xuống giường, hai chân vừa đứng lên, Nhan Tử Kỳ lập tức cảm thấy có chút không thích hợp, tiếng đinh đinh đang đang này ở đâu ra?

Cúi đầu tìm kiếm, Nhan Tử Kỳ suýt chút nữa hôn mê, trên mắt cá chân hẳn có thêm một cái vòng kim loại nhỏ! Vòng trang sức tuy nhỏ nhưng lại rất dài, Nhan Tử Kỳ nhấc chân lên kiểm tra thử, chiều dài này vừa vặn để hẳn có thể tự do hoạt động trong phòng, thậm chí đi vào phòng tắm cũng không thành vấn đề, không cần nghĩ cũng biết đây nhất định là Lan Nô Tu Đốn thừa dịp hắn ngủ mà đeo vào.

Nhan Tử Kỳ cầm lấy vòng trang sức kéo kéo, vòng này tuy nhỏ nhưng rắn chắc dị thường, cho dù hắn khỏe hơn cũng không thể tháo được, đừng nói tháo ra, muốn nói lỏng một chút cũng không được.

Nhan Tử Kỳ ngồi trên ghế, nhất thời cảm thấy lửa giận bùng lên, nghĩ thầm, dã thú chết tiệt này rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ lại muốn chơi đùa một ít trò chơi tình dục xấu xa? Nhưng dù muốn ngoạn thì cũng không cần phải dùng một cái dây xích dài như vậy a.

Chẳng lẽ y muốn nhốt mình? Nhan Tử Kỳ rùng mình, cảm thấy sức tưởng tượng của mình cũng quá mức phong phú đi, cho dù Lan Nô Tu Đốn có can đảm cách mấy y cũng không dám làm vậy.

‘Cùm cùm’ một tiếng, cửa mở ra, Nhan Tử Kỳ nhanh chóng đứng lên, cầm lấy dây xích trên chân, hướng người đi vào quát: “Lan Nô Tu Đốn, người làm vậy là ý gì!”

Lan Nô Tu Đốn bừng bừng sáng đi vào, thấy bộ dáng hỗn hển của Nhan Tử Kỳ nhin không được cười khê ra tiếng, làm sao bây giờ, chính mình quả nhiên yêu đến phát điên rồi, ngay cả bộ dáng tức giận của tiểu tử kia cũng làm y say mê đến thất điên bát đảo.

“Không có ý gì, chúng ta ăn chút đồ ăn trước đi.” Lan Nô Tu Đốn đặt thức ăn lên bàn, lôi kéo hắn tới bên bàn ngồi xuống.

“Không có ý gì thì mau tháo ra cho ta, đeo một sợi xích trên chân nhìn ra cái gì.” Nhan Tử Kỳ trừng y.

“Ta cảm thấy nhìn rất tốt.” Lan Nô Tu Đốn cúi đầu nhìn vòng trang sức chói lọi: “Thực hợp với người.”

“Xuống địa ngục đi, như vậy sao ta xuất môn.” Nhan Tử Kỳ tiếp nhận mấy miếng thịt đối phương đưa qua, thúc giục nói: “Lát nữa ta còn phải ra ngoài, mau tháo ra cho ta.”

Lan Nô Tu Đốn trợn mắt: “Xuất môn nếu không tiện thì đừng ra.”

Nhan Tử Kỳ mở to mắt: “Đừng náo loạn, ta còn một đồng việc phải làm.”

“Không có chìa khóa.” Lan Nô Tu Đốn thản nhiên bật ra mấy chữ này sau đó dồn tinh lực ăn uống.

Nhan Tử Kỳ suýt chút nữa bị ngụm thịt làm nghẹn chết, trừng to hai mắt, chụp tay lên bàn: “Lan Nô Tu Đốn, người cố ý đúng không, cố ý khóa lại để ta không thể xuất môn đúng hay không!”

Nhìn thấy tiểu tử kia xù lông, Lan Nô Tu Đốn khê mân môi, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Phản ứng của Lan Nô Tu Đốn làm Nhan Tử Kỳ tức giận xông thiên, nâng tay lên lật bàn, đồ ăn lập tức rớt xuống đất: “Vì cái gì!”

Đối mặt với hắn tức giận, Lan Nô Tu Đốn mặt không biểu tình: “Ta chỉ bảo vệ quyền lợi của chính mình.”

Nhan Tử Kỳ trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ói ra ngụm máu: “Người rốt cuộc phải bảo vệ quyền lợi gì! Chẳng lẽ khóa ta lại chính là bảo vệ mà người nói?”

Lan Nô Tu Đốn gật gật đầu, chậm rãi nói: “Ta chỉ muốn vợ mình bồi bên cạnh mình, không phải cả ngày chạy tới trước mặt những người không quen biết mà khua môi múa mép.” Chân của người chỉ có thể dùng để quần lấy thắt lưng ta, miệng người chỉ có thể dùng để hôn môi ta! Đương nhiên, câu sau Lan Nô Tu Đốn chỉ nói trong lòng mình mà thôi.

“Ta không phải ở cùng người suốt cả đêm sao, ngay cả đứa nhỏ ta cũng chỉ nhìn qua vài lần lúc ăn cơm chiều.” Nhan Tử Kỳ đột nhiên cảm thấy thực mệt mỏi, mỗi ngày hắn cố gắng như vậy chỉ vì tìm ra mục tiêu mới trong cuộc sống, kết quả lại bị người mình yêu thương nhất hoàn toàn phủ nhận.

“Không đủ.” Kia căn bản là không đủ, khát vọng của y với tiểu tử này, không phải khoảng thời gian chút ít trong buổi tối có thể bù đắp được, y muốn lúc nào cũng được nhìn thấy hắn, cảm thụ hắn, có đôi khi thật sự muốn đem hắn cột vào bên người mình, như vậy đi đâu cũng có thể cùng một chỗ.

Nguyên bản Nhan Tử Kỳ còn đang thở phì phì, nghe thấy Lan Nô Tu Đốn vô cùng kiên định nói ra hai từ không đủ xong thì tâm tình liền mềm nhũn, bất đắc dĩ thở dài: “Đại thúc, cho dù người không muốn để ta đi khắp nơi thì cũng không nên khóa trụ ta như vậy a, người làm vậy thực sự làm tổn thương ta.”

Nhan Tử Kỳ đi qua ngồi trên đùi Lan Nô Tu Đốn, nhẹ nhàng ôm lấy y.

Lan Nô Tu Đốn tựa đầu dựa vào bên bờ vai hắn, nói: “Thực xin lỗi.” Dừng một chút lại nghe y nói: “Ta yêu người.”

Vì thế một hồi chiến tranh bùng nổ, vì một câu nói ngọt ngào ‘ta yêu người’ cứ vậy chấm dứt.

Lại qua một hồi, từ trong phòng ngủ vang lên âm thanh đinh đing đang đang kịch liệt, Nhan Tử Kỳ không ngừng thở phì phò nhỏ giọng nói: “Đại thúc..... trước cởi bỏ vòng trang sức trên chân ta đi, ần.....”

Dã thú đại thúc nâng hai chân Nhan Tử Kỳ, tiếp tục dùng sức cử động phần eo: “Như vậy nghe rất tốt.” Chỉ cần dùng lực một chút liền nghe thấy âm thanh đinh đing đang vang lên, nghe thấy làm người ta phá lệ hưng phấn.

“Không cần.....a.....” Nhan Tử Kỳ đang đưa mông nghênh đón va chạm của y, tuy rằng ngoài miệng nói không cần nhưng theo đó lại càng phát ra tiếng rên rỉ hòa theo.

Vì thế cuối cùng vòng trang sức này rốt cuộc có cởi ra hay không, cũng chỉ có thể đợi bọn họ thỏa mãn nhau xong mới tái quyết định đi.

71. Chương 71: Phiên Ngoại 4

Lúc Nhan Thượng và Nhan Tập 6 tuổi chính là thời điểm có thể biến hình, đúng theo lời bác sĩ, bọn họ biến hình xong bề ngoài không khác gì nhân loại, hơn nữa ngũ quan rất giống Nhan Tử Kỳ, hai người giống như cặp anh em song sinh, gương mặt giống nhau như đúc, dáng người cũng giống như đúc, nếu mặc quần áo giống nhau thì ngay cả Nhan Tử Kỳ cũng không thể phân biệt nổi.

Nhan Tử Kỳ vốn định cắt kiểu tóc khác nhau nào ngờ người Nạp Tây căn bản không có thói quen cắt tóc, cuối cùng chỉ có thể phân biệt bằng quần áo, Nhan Thượng sẽ mặc màu đen còn Nhan Tập sẽ mặc màu trắng, phân chia xong xuôi nhưng hai tiểu tử kia lại bướng bỉnh như tiểu quý, thường xuyên đổi quần áo với nhau để trêu chọc người khác, gây sức ép ọi người trong nhà.

Ngày tháng an nhàn luôn qua rất nhanh, trong nháy mắt hai tiểu tử cũng đã 10 tuổi, Nhan Tử Kỳ trừ bỏ ngẫu nhiên ra ngoài chấn hưng nhân quyền thì bình thường luôn an phận ở nhà với Lan Nô Tu Đốn và bọn nhỏ, dã thú đại thúc thì luôn canh giữ vợ yêu, có thể từ chối xã giao thì tận lực bỏ qua, hai năm gần đây rất ít khi rời khỏi Nạp Tây đàm sinh ý.

Mặc dù ở cùng nhau đã không ít năm, nhưng tình yêu của hai người không vì thời gian trôi qua mà giảm đi, ngược lại càng có xu hướng đậm đà hơn, đặc biệt có hai tiểu tử tranh giành sự chú ý của Nhan Tử Kỳ, Lan Nô Tu Đốn liền cảm thấy chính mình vĩnh viễn chìm đắm trong cảm giác nôn nóng và cơ khát, nhu cầu với Nhan Tử Kỳ vĩnh viễn cảm thấy không đủ, lại hận suốt ngày không thể mang hắn bên người.

Sớm biết như vậy thì lúc Nhan Tử Kỳ hôn mê, chính mình không nên bảo Luân ắt lấy gien của Nhan Tử Kỳ, cho dù muốn tạo tiểu hài tử thì một đứa là đủ rồi, không như hai vật nhỏ này, rõ ràng chính là tình địch lớn nhất của Lan Nô Tu Đốn y!

Nhan Thượng và Nhan Tập tuy có thể biến hình, bắt quá hai người quen bản tính hoang dã vì thế phần lớn thời gian vẫn xuất hiện trong bộ dáng tiểu thú, vì thế Lan gia thường xuyên thấy hai tiểu sư tử đùa giỡn quay cuồng với nhau, thượng lủi hạ khiêu làm cho cả gia đình không có một giây an bình.

Hôm nay Nhan Tử Kỳ nhàn nhã ngồi trong phòng khách uống trà, hai tiểu sư tử từ ngoài cửa đột ngột vọt vào, chỉ thấy con chạy vào sau đánh ngã con kia, sau đó bổ nhào tới trên người đối phương, hai tiểu thú quần thành một đoàn, trong quá trình quay cuồng đụng vào một cái tủ, xé rách một cái thảm, làm lệch cái bàn, hành động phá hoại vẫn còn tiếp tục.

Tuy nói 10 tuổi chỉ có thể xem là tiểu thú, nhưng hình thể hai tiểu thú này cũng không còn tròn vo đáng yêu, lúc này đã có khí phách của mãnh thú.

Trước mắt trình diễn một màn ẩu đả kịch liệt, bắt quá đối với loại chuyện này Nhan Tử Kỳ đã sớm quen mắt, bình tĩnh uống trà như cũ, cho dù bàn trà bị đụng tới lung lay, nước trà trong chén bị đổ không ít, sắc mặt hắn vẫn không đổi ngôi yên tại chỗ.

“Cho các con một phút để thu thập tàn cục, ta có việc tuyên bố.” Nhan Tử Kỳ vỗ tay, ý bảo bọn trẻ an tĩnh lại.

Nhan Thượng Nhan Tập ngày thường tuy rất nghịch ngợm, bắt quá vẫn rất nghe lời Nhan Tử Kỳ, nếu người lãnh đạo cao nhất trong Lan gia đã lên tiếng, hai tiểu thú cũng không dám chậm trễ, vội vàng biến về hình người, nâng cái bàn, kéo tấm thảm, tóm lại trong một phút đồng hồ phòng khách quả nhiên khôi phục đáng vẻ sạch sẽ.

“Các con đem mấy thứ hư hỏng nhét vào gầm cầu thang là không đúng, sẽ gây rắc rối cho Lam Đặc quản gia, hơn nữa gầm cầu thang tuy là nơi nhìn không thấy nhưng cũng không phải là đồng rác.”

“Chúng con nên đặt ở đâu?” Nhan Thượng thật sự thiếu học thỉnh giáo.

“Các con nên để vào trong thùng rác bên kia, hoặc là đặt trước cửa phòng Lam quản gia, ông ta nhất định sẽ xử lý sạch sẽ.” Nhan Tử Kỳ nghiêm túc dạy dỗ hai đứa con.

“Chúng con đã biết.” Hai tiểu nhân loại mười tuổi chớp cặp mắt đen láy, cười hì hì gật đầu.

Trốn trong góc phòng chuẩn bị nhìn lên trò hay, Lam Đặc nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ thâm, có ai lại dạy dỗ con cái như người không? Có ai dạy trẻ con như vậy không chứ! Quả thật là thượng bất chính hạ tắc loạn a! ! !

“Ba ba, người có chuyện gì nói với chúng con sao?” Nhan Tập leo lên sô pha, thân thiết nằm bên người Nhan Tử Kỳ, Nhan Thượng cũng không cam tâm yếu thế trèo qua bên kia.

“Ta và phụ thân quyết định mang hai đứa tới địa cầu ngoạn vài ngày.”

“Địa cầu, là cổ hương của ba ba sao?” Nhan Thượng nghiêng đầu hỏi, hình như trước kia có nghe ba ba đề cập qua, ít nhiều cũng có ấn tượng.

“Đúng vậy, ta mang hai con đi xem nơi ba ba từ nhỏ lớn lên.”

“Nơi đó có hảo ngoạn không?” Đứa con hỏi.

“Ách.....có, có đi.” Nhan Tử Kỳ có chút do dự trả lời, tuy rằng không khí không tươi mát như nơi này, nhưng hoàn cảnh cũng không đẹp như ở đây, nhưng dù sao cũng là cổ hương của hắn, cho dù kém cỏi cũng không thể ghét bỏ đi.

“Quá tuyệt vời, chúng ta khi nào xuất phát.” Đứa con nghe thấy hảo ngoạn, cao hứng mà nhảy lên sô pha hỏi, Nhan Tử Kỳ bị trái phải níu kéo, lập tức cảm thấy huyết thái đương ẩn ẩn đau, ai nói đứa nhỏ là thiên sứ? Rõ ràng là ác ma a.

“Các người đang làm gì?” Một âm thanh trầm thấp đột ngột từ phía cửa vang lên, hai tiểu tử nguyên bản đang dùng sức túm tay Nhan Tử Kỳ níu kéo, nghe thấy âm thanh này lập tức ngừng lại, nháy mắt biến thành tiểu thú nhảy xuống lủi đi.

Nhan Tử Kỳ cào móng tóc bị rối loạn, khinh khỉnh nhìn người đi vào: “Bọn nó là đứa con của người, cũng không phải địch nhân, cần phải hung dữ như vậy sao.”

“Cho dù là con ta, cũng không thể gây sức ép người như vậy.” Nếu là người khác dám dầy vò vợ y, đã sớm bị y diệt, sao có thể lưu tới tận giờ!

Nhan Tử Kỳ thở dài, hần thực lười nói, dù sao Lan Nô Tu Đốn cùng hai tiểu tử kia trời sinh bất tợ đã không hợp, cùng ở một chỗ nhất định sẽ xảy ra chuyện, hần ở bên cạnh hòa giải nhiều năm như vậy nhưng không có chút hiệu quả gì cũng thấy mệt a.

“Hôm nay sao về sớm như vậy?” Nhan Tử Kỳ giúp Lan Nô Tu Đốn rót ly trà, tùy ý hỏi.

“Không có việc gì làm.” Lan Nô tu Đốn uống trà, nhàn nhạt trả lời.

Người nắm giữ chủ lực nền kinh tế ở Nạp Tây lại nói y không có việc gì làm, thật không hiểu nên nói y rất bình tĩnh hay nên nói y vô sĩ đây, Nhan Tử Kỳ không phải chỉ một lần nghe Lam Đặc oán hận Lan Nô Tu Đốn không chịu làm việc đàn hoàng, nói hần ngày càng quá đáng, chuyện quan trọng cũng tùy tiện ném cho cấp dưới, chút trách nhiệm cũng không có.

Nhan Tử Kỳ cũng từng nói với y phải làm việc nghiêm túc, nhưng Lan Nô tu Đốn cũng không để ý nói: “Ta muốn nhiều người như vậy làm gì, đương nhiên là tới giúp ta làm việc.”

“Quyết định khi nào khởi hành đi địa cầu chưa?”

“Theo người thích.” Lan Nô Tu Đốn duỗi dài tay, kéo người tới ngực mình cúi đầu liếm lên khóe miệng Nhan Tử Kỳ.

“Ta nói ngày nào cũng được đúng không?” Nhan Tử Kỳ chọn mi.

“Đương nhiên, chỉ cần người vui.” Lan Nô Tu Đốn tự nhận là sủng ái vợ yêu nhất, vợ muốn gì y cũng chiều, cho dù hần muốn sao trên trời, y cũng có thể lập tức mang tới một viên cho hần.

“Thế thì mai đi, bây giờ ta đi chuẩn bị.” Nhan Tử Kỳ đẩy tay Lan Nô Tu Đốn, đứng dậy đi vào phòng trong.

Lan Nô Tu Đốn thần tình hắc tuyến, sớm biết sẽ không đáp ứng sáng khoái như vậy, y còn chưa liếm đủ a, nghĩ nghĩ, đã thú đại thúc vội vàng đứng lên đuổi theo, y quyết định đêm trước khi xuất phát phải làm vợ yêu thích đến phát ngất mới được.

Mặc dù đã rời đi nhiều năm, nhưng địa cầu vẫn là bộ dáng quen thuộc như vậy, Nhan Tử Kỳ cảm khái thu dọn phòng ở nhiều năm không trụ.

Mà Nhan Thượng Nhan Tập sau khi tới bên này, cũng không có gì không khỏe, chỉ là bị cảnh cáo không được tùy tiện biến thân làm bọn họ có chút khó chịu mà thôi.

“Hai tiểu tử các người nếu dám loạn biến thân, ta tiền bỏ hai đứa ở lại đây, không cho quay về Nạp Tây nữa.” Nhan Tử Kỳ cảnh cáo.

“Kia sao phụ thân lại được biến thân.” Nhan Tập bủ môi kháng nghị.

“Bởi vì y không biến thân cũng sẽ dọa người.”

Lan Nô Tu Đốn ngồi trước máy tính, nghe thấy đoạn đối thoại này khó chịu quay đầu lại dùng ánh mắt cảnh cáo, ngày hôm qua sau khi tới địa cầu, chuyện đầu tiên Nhan Tử Kỳ làm là mở máy điều hòa, còn Lan Nô Tu Đốn làm chính là mở máy tính lên mạng, nhưng nhiều năm không đóng tiền đã sớm bị cắt mạng, cuối cùng Lan Nô Tu Đốn gọi nhân viên công tác trên phi thuyền xuống kết nối mạng, sau khi máy tính có thể lên mạng xong thì Lan Nô Tu Đốn liền bấm dính vào máy tính không rời.

Nhan Tử Kỳ không nhìn cũng biết y đang làm gì, đơn giản chính là đang đặt mấy món hàng quái ác gì đó, bất quá mấy thứ này có thể thỏa mãn tâm lý biến thái của Lan Nô Tu Đốn, cũng có thể làm cơ thể Nhan Tử Kỳ thích thú vì thể không có lý do cự tuyệt, vì thế Nhan Tử Kỳ cũng mặc kệ.

Bất quá tới địa cầu ngoạn, đương nhiên không thể chỉ đứng trong nhà, ngày đầu tiên Nhan Tử Kỳ mang cả nhà đi tới công viên trò chơi, hai tiểu tử đối với mấy thứ đồ vật này họ không có hứng thú, duy chỉ có tàu

lượn ngời một lần lại muốn đi lần nữa, nài nỉ Nhan Tử Kỳ mua một bộ trở về làm hấn trợn trắng mắt, đây là trò chơi khổng lồ, đâu phải món đồ chơi bình thường sao có thể tùy tiện mua về?

“Có cái này các người sẽ không quần ba ba nữa sao?” Lan Nô Tu Đồn hỏi một chút.

“Đương nhiên.” Hai tiểu quỷ thông minh lập tức gật đầu.

“Đi, mua một cái.”

Nhan Tử Kỳ quay đầu lại trừng mắt nhìn Lan Nô Tu Đồn, nghĩ thầm, người cũng đừng khoát lác như vậy a, cẩn thận người bì xuy phá a.

Vì thế, báo hôm sau đầu đề là sự kiện vô cùng quỷ dị —— trong công viên trò chơi lớn nhất thành phố, trò chơi tàu lượn biến mất không dấu vết trong một đêm! Ngay cả máy móc và đường ray, toàn bộ biến mất! Tại chỗ chỉ còn là một khoảng đất trống lớn.....

Chuyện này nhanh chóng bị xếp vào một trong 10 sự kiện lớn nhất nhân loại chưa tìm ra lời giải, rất nhiều người suy đoán, đây là do người ngoài hành tinh gây ra.....

Nhan Tử Kỳ xem TV, sau đó lại nhìn người ngoài hành tinh bên cạnh mình, nhin không được hỏi: “Người làm sao cỡ thứ to như vậy đi được.”

“Phân giải thu gom, trở về sẽ trả lại nguyên dạng.” Lan Nô Tu Đồn ngắn gọn trả lời.

“Nga.” Nhan Tử Kỳ bình tĩnh gật gật đầu, sau đó tiếp tục xem TV.

Mấy ngày kế tiếp, mang hai tiểu hài tử ra ngoài ngoạn, chỉ cần bọn nhỏ muốn gì, Lan Nô Tu Đồn sẽ vô cùng hào phóng không chút do dự mà đáp ứng, bất quá điều kiện chính là sau khi về nhà không được quần quít ba ba.

Một tuần sau, Nhan Tử Kỳ bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về.

“Sao nhanh như vậy đã muốn về?” Lan Nô Tu Đồn hôm nay vừa vặn nhận được mấy món hàng đặt trên mạng, tâm tình vô cùng phấn khởi.

“Ta sợ còn gây ngốc ở đây, địa cầu sẽ bị người dọn sạch.”

Lan Nô Tu Đồn liếc mắt, thản nhiên nói: “Sẽ không, những thứ kia phần lớn đều là rác rưởi, vô dụng.”

Nhan Tử Kỳ hung hăng trừng mắt liếc một cái, sau đó tiếp tục thu thập đồ đạc.

Lúc phi thuyền bay khỏi trái đất, Nhan Tử Kỳ đứng bên cửa sổ nhìn lại tinh cầu xanh xinh đẹp, trong lòng đã không còn phiền muộn cùng mờ mịt như trước kia, càng có nhiều hạnh phúc, tự tin và thông dong hơn.

Quay đầu lại nhìn nam nhân cao lớn đứng phía sau mình cùng hai tiểu thú một khắc cũng không an phận, khóe miệng Nhan Tử Kỳ cong lên, thành một nụ cười thản nhiên lại vô cùng chói mắt.

Hạnh phúc của hấn, sớm đã ở bên cạnh.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-sung>